

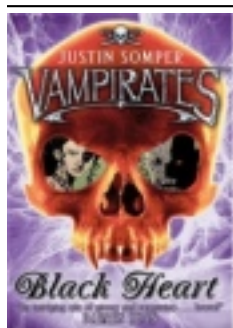
Hải Tặc Ma Cà Rồng

Contents

Hải Tặc Ma Cà Rồng	2
1. Tập 1 - Chương 00	2
2. Tập 1 - Chương 01	6
3. Tập 1 - Chương 02	7
4. Tập 1 - Chương 03	10
5. Tập 1 - Chương 04	12
6. Tập 1 - Chương 05	15
7. Tập 1 - Chương 06	16
8. Tập 1 - Chương 07	19
9. Tập 1 - Chương 08	22
10. Tập 1 - Chương 09	27
11. Tập 1 - Chương 10	29
12. Tập 1 - Chương 11	32
13. Tập 1 - Chương 12	37
14. Tập 1 - Chương 13	41
15. Tập 1 - Chương 14	45
16. Tập 1 - Chương 15	48
17. Tập 1 - Chương 16	52
18. Tập 1 - Chương 17	55
19. Tập 1 - Chương 18	57
20. Tập 1 - Chương 19	62
21. Tập 1 - Chương 20	64
22. Tập 1 - Chương 21	67
23. Tập 1 - Chương 22	71
24. Tập 1 - Chương 23	74
25. Tập 1 - Chương 24	79
26. Tập 1 - Chương 25	81
27. Tập 1 - Chương 26	87
28. Tập 1 - Chương 27	90
29. Tập 1 - Chương 28	92
30. Tập 1 - Chương 29	96
31. Tập 1 - Chương 30	100
32. Tập 1 - Chương 31	102
33. Tập 1 - Chương 32	104
34. Tập 1 - Chương 33	110
35. Tập 1 - Chương 34	114
36. Tập 1 - Chương 35	118
37. Tập 2 - Chương 00	124
38. Tập 2 - Chương 01	126
39. Tập 2 - Chương 02	131
40. Tập 2 - Chương 03	135
41. Tập 2 - Chương 04	139

42. Tập 2 - Chương 05	143
43. Tập 2 - Chương 06	146
44. Tập 2 - Chương 07	149
45. Tập 2 - Chương 08	151
46. Tập 2 - Chương 09	154
47. Tập 2 - Chương 10	156
48. Tập 2 - Chương 11	159
49. Tập 2 - Chương 12	165
50. Tập 2 - Chương 13	170
51. Tập 2 - Chương 14	176
52. Tập 2 - Chương 15 End	182

Hải Tặc Ma Cà Rồng

Giới thiệu

Năm 2505. Biển dâng cao. Một thời đại mới của cướp biển đang hình thành. Đông tố tàn bạo đập ta

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-tac-ma-ca-rong>

1. Tập 1 - Chương 00

Mở đầu: Giông bão, bài ca thủy thủ và con tàu

Grace Tempest mở choàng mắt khi tiếng sấm đầu tiên nổ trên bầu trời Vịnh Trăng Lưỡi Liềm. Một tia chớp chói lòa ngoài rèm cửa. Rùng mình, cô bé tung chăn, bước tới cửa sổ phòng ngủ. Cánh cửa đã bật tung, co giật trong làn gió mạnh như một cánh chim bằng kính.

Grace vươn tay ra ngoài, cố đóng cửa lại. Cánh tay ướt sũng nước mưa. Cô bé buộc cánh cửa, nhưng vẫn để he hé, vì không muốn hoàn toàn ngăn cách với cơn dông. Dông bão tạo nên một bản nhạc thật kỳ lạ, đầy tiếng chiêng tiếng trống. Tim Grace đập rộn ràng vừa sợ vừa thích thú. Nước mưa lạnh như băng đá trên mặt, cổ và hai cánh tay, làm da cô bé rần rần.

Bên kia phòng, Connor vẫn ngủ, miệng há hốc, một tay thông khói thành giường. Sao nó có thể ngủ ngon lành trong tiếng náo động rầm rầm này? Có lẽ thằng em sinh đôi của cô đã kiệt sức vì chơi đá bóng suốt buổi chiều.

Bên ngoài cửa sổ của đài hải đăng, bờ biển trống trơn, không một con tàu. Đêm nay không thể ra khơi. Hải đăng quét tia sáng trên mặt biển, rọi lên những con sóng dữ dội. Mỉm cười, Grace nghĩ đến cha đang ở trên đài, nhìn ra bến tàu, giữ ọi người được an toàn.

Thêm một tia chớp lóe lên ngoài cửa sổ. Loạng choạng lùi lại, Grace lao vào giường Connor. Connor nhắm mắt, mở mắt. Vừa bối rối vừa khó chịu, nó nhìn lên. Grace đang nhìn xuống đôi mắt xanh ngời sáng của

nó. Màu mắt hai chị em giống hệt nhau, cứ như một viên bích ngọc được cắt thành hai. Mắt cha chúng màu nâu, vì vậy Grace luôn nghĩ hai chị em thừa hưởng màu mắt xanh từ mẹ. Đôi khi, trong những giấc mơ, cô bé thấy một người đàn bà xuất hiện tại cửa đài hải đăng, mỉm cười nhìn xuống cô với đôi mắt xanh ngời sáng.

- Ê, chị ướt hết rồi kìa!

Grace chợt nhận ra những giọt nước mưa từ cô đang nhỏ giọt lên Connor.

- Đông gió lớn lắm. Ra xem đi!

Cô bé nắm cánh tay em, kéo ra khỏi chăn, lôi nó tới cửa sổ. Connor dụi mắt cho tỉnh ngủ. Một vệt chớp lẳng nhằng trước mặt hai đứa.

- Ghê chưa?

Connor chỉ lẳng lẳng gật đầu. Dù từ nhỏ sống trong đài hải đăng bên bờ biển, nhưng chưa bao giờ nó quen với quyền năng của đại dương. Vừa mới êm ả như mặt nước hồ, thoát trở thành hung hăng phẫn nộ. Nó bảo chị:

- Lên xem cha đang làm gì.

- Đúng rồi.

Grace vơ cái áo dài ngủ treo trên cửa phòng, mặc vào. Connor khoác áo lạnh có mũ trùm đầu ra ngoài áo thun. Hai đứa chạy ra khỏi phòng, leo lên cầu thang xoáy ốc, tới phòng đèn.

Trong khi đó, tiếng đông gió càng mạnh hơn. Connor không thích âm thanh này một chút nào, nhưng nó không nói với chị. Grace hoàn toàn không hề sợ hãi. Lạ thật. Chị nó gầy như cây sậy, nhưng lại cứng rắn như một chiếc ủng da cũ. Thể lực Connor mạnh mẽ, nhưng nó không thể bì kịp sức mạnh tinh thần của Grace. Có lẽ không bao giờ nó bằng được chị.

Ông bố lên tiếng khi thấy hai con bước vào phòng đèn:

- Chào. Đông bão làm hai con thức giấc hả?

Connor nói ngay:

- Không. Tại chị Grace đánh thức con. Con đang mơ một giấc mơ quá tuyệt. Sắp ghi bàn thành một cú hat trick* rồi.

Grace nói:

- Con không hiểu sao người ta có thể ngủ trong một cơn đông như thế này. Quá huyền ảo và quá đẹp.

- Tại... chị ba trợn thì có.

Grace nhăn mặt, bĩu môi. Dù là chị em sinh đôi, thỉnh thoảng cô bé cảm thấy hai đứa như hai thái cực.

Nhấp chút trà nóng, ông bố bảo:

- Grace, sao không lại đây, ngồi sát sân khấu để xem buổi trình diễn này. Connor, lại ngồi bên cha.

Hai chị em ngồi xuống sàn, hai bên ông. Grace sững mê, tận hưởng cơ hội được ngắm cảnh vùng vịnh lên cơn phẫn nộ từ trên một vị trí cao và thuận lợi nhất. Connor hơi chóng mặt, nhưng rồi nó cảm thấy bàn tay cha đặt lên vai làm cho nó an tâm, truyền những làn sóng bình an chạy khắp cơ thể nó.

Nhấp thêm ngụm trà, ông hỏi:

- Có ai muốn nghe bài ca thủy thủ không ta?

- Con!

- Con!

Hai chị em đồng thanh lên tiếng. Cả hai đều biết chính xác ông sẽ hát bài gì. Ông đã hát bài ca này từ khi hai đứa còn bé xíu, cùng nằm trên hai cái nôi kê sát bên nhau, và thậm chí chưa hiểu nổi những lời ca.

- Đây là...

Cha chúng trịnh trọng nói lời giới thiệu, cứ như chưa từng nói cả ngàn lần rồi.

- ... đây là bài ca đi biển được người ta hát từ lâu, trước khi trận lụt tràn ngập thế giới. Đây là bài ca về một con tàu giống buồm xuyên đêm tối, suốt cõi vĩnh hằng. Một con tàu chở theo một thủy thủ đoàn những linh hồn bị dọa dấy – những quỷ dữ của đại dương. Một con tàu rong ruổi từ khi thời gian bắt đầu và quyết chí hải hành cho tới ngày tận thế...

Connor rùng mình trước cái viễn cảnh ngọt ngào đó. Grace toác miệng cười. Cha chúng, người giữ hải đăng, bắt đầu hát:

“Ta sẽ kể cho các người nghe chuyện hải-tặc-ma-cà-rồng,

Một câu chuyện xưa như sự thật.

Phải, ta sẽ hát cho các người nghe bài ca về một con tàu cổ,

Và thủy thủ đoàn vô cùng đáng sợ.

Phải, ta sẽ hát cho các người nghe bài ca về con tàu cổ,

Vượt đại dương xanh...

Ấm ảnh đại dương xanh.”

Trong khi cha hát, Grace nhìn qua cửa sổ, xuống biển bên dưới. Biển vẫn thét gào, nhưng từ trên cao này, cô bé cảm thấy rất an toàn.

“Tàu hải-tặc-ma-cà-rồng với những cánh buồm tơ tằm,

Phần phật bay như những cánh chim.

Người ta bảo, thuyền trưởng luôn che mạng

Để làm mọi người bớt sợ

Khi thấy màu da tái xanh chết chóc

Và đôi mắt vô hồn của ông ta

Và những cái răng sắc như đêm tối.

Ồ... người ta bảo thuyền trưởng luôn che mạng

Và đôi mắt ông chẳng nhìn ánh sáng bao giờ.”

Nhìn cha đưa bàn tay che mặt biểu diễn như một tấm mạng che, Connor rùng mình tưởng tượng đến khuôn mặt khủng khiếp của viên thuyền trưởng.

“Con ơi, hãy sống tốt – tốt như vàng,

Tốt như có thể tốt.

Nếu không ta sẽ trao con cho hải-tặc-ma-cà-rồng

Và đuổi con ra biển.

Con ơi, hãy sống tốt – tốt như vàng,

Vì - nhìn kìa! Thấy chưa?

Đêm nay, trên bến cảng, có một con tàu tắm tối

Và có một căn phòng để giam giữ con!

(Nhiều phòng dành cho con!)”

Hai chị em đều nhìn xuống bến, tưởng tượng một con tàu đang chờ chúng dưới đó, đưa chúng xa khỏi cha xa khỏi mái nhà. Nhưng bến tàu hoàn toàn trống trải.

“A... Nếu cướp biển xấu xa

Và ma-cà-rồng còn xấu xa hơn,

Ta cầu nguyện dù sống tới bao lâu

Dù ca hát về hải-tặc-ma-cà-rồng

Ta sẽ không bao giờ gặp chúng.

Phải, nếu cướp biển nguy hiểm

Và ma-cà-rồng là sự chết

Ta sẽ cũng cầu nguyện cho con...

Để mắt con không bao giờ nhìn thấy một hải tặc ma-cà-rồng...”

Người giữ hải đăng dang tay, vuốt ve vai hai con:

“... và chúng không bao giờ chạm tay vào con được.”

Dù biết trước, Grace và Connor đều nhảy dựng lên, trước khi cười vang thích thú.

Ông bố ôm choàng lấy hai đứa, hỏi:

- Bây giờ ai sẵn sàng đi ngủ nào?

Connor nói ngay:

- Con.

Grace có thể nhắm mắt nhìn dông bão suốt đêm, nhưng vẫn không ngăn nổi cái ngáp dài.

Ông bố nói:

- Ta sẽ xuống, đưa hai con vào giường.

Grace hỏi:

- Cha không ở lại canh chừng bến tàu sao?

Cha cô mỉm cười:

- Chỉ một lúc thôi mà. Đèn vẫn sáng. Vả lại, Gracie*, đêm nay ngoài vịnh hoang vắng như bãi tha ma. Không một con tàu.... Kể cả tàu hải-tặc-ma-cà-rồng cũng không.

Ông nháy mắt với hai con, đặt cốc trà xuống, rồi theo hai đứa xuống thang. đưa chúng trở lại giường, ông hôn Grace, rồi hôn Connor chúc ngủ ngon.

Sau khi cha tắt đèn, Grace nằm trên giường, mệt mỏi nhưng quá hưng phấn đến không ngủ nổi. Nó nhìn sang Connor. Thằng bé đã lại nằm xoắn chân tay ngang giường, có lẽ đã trở lại với giấc mơ đang dở.

Không thể kềm lòng nhìn xuống vịnh thêm lần cuối, Grace tung chăn, bước qua phòng, đến bên cửa sổ. Dông bão đã hơi dịu bớt. Qua tia sáng hải đăng quét trên mặt nước, những con sóng đã kém hung hăng.

Và rồi... Grace nhìn thấy con tàu.

Lúc trước con tàu không có đó. Nhưng bây giờ, rõ ràng nó đang hiện diện. Con tàu đơn lẻ ngoài giữa vịnh. Lơ lửng ở đó, như thể hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì bởi bão tố chung quanh. Như thể nó đang lướt trôi trên làn nước vô cùng êm ả. Grace không thể rời mắt khỏi đường nét con tàu in bóng trên nền trời. Nó làm cô bé nghĩ đến con tàu cổ trong bài ca đi biển của cha. Con tàu của quỷ dữ. Grace run rẩy tưởng tượng, viên thuyền trưởng che mặt đang trừng trừng nhìn mình qua màn đêm tăm tối. Nhưng, con tàu này chỉ bồng bềnh tại chỗ – như một sợi dây vô hình từ mặt trăng treo nó giữa không gian – làm nó có vẻ như xuất hiện để được nhìn thấy, như đang chờ đợi. Chờ một điều gì đó... hoặc một người nào đó.

Trên đài, người giữ hải đăng cũng thấy con tàu đỏ trên mặt nước xôn xao sóng. Khi nhận ra hình dáng quen thuộc của con tàu, ông không ngăn nổi nụ cười. Nhấp thêm ngụm trà, ông đưa tay lên vẫy.

2. Tập 1 - Chương 01

Chương 1: Tang lễ

Toàn thể dân Vịnh Trăng Lưỡi Liềm đều đến dự tang lễ người giữ hải đăng. Hôm đó, Trung Tâm Trang Phục Trăng Lưỡi Liềm không còn một bộ áo đen nào. Cửa hàng hoa Nguồn Hạnh Phúc không còn một bông. Tất cả đã được kết thành vòng hay những bó hoa tỏ lòng tôn kính người quá cố. Vòng hoa lớn nhất là một “tháp hoa”. Những bông sơn trà trắng và đỏ kết thành hình ngọn hải đăng, sóng biển dập dờn bao quanh là lá và hoa khuy nh diệp.

Dexter Tempest là một người tốt. Là một người giữ hải đăng, ông đã đóng góp phần quan trọng gìn giữ an toàn cho vịnh. Trong số những người đang đứng quanh mộ ông, cúi đầu phôi gáy dưới nắng trưa này, rất nhiều người từng mang ơn Dexter cứu mạng, mang ơn đôi mắt tinh tường và nhất là tinh thần nhiệt tình với bốn phận của ông. Những người khác nhớ ơn ông, vì người trong gia đình hoặc bạn bè thân thiết của họ đã có được hải trình an toàn, được cứu khỏi biển khơi hiểm nguy ngoài bến cảng – biển khơi đầy rẫy một hay nhiều cá mập và cướp biển và... những chuyện tồi tệ hơn nhiều.

Vịnh Trăng Lưỡi Liềm là một trong những thị trấn nhỏ nhất, và người dân trong những thị trấn đó gắn bó chặt chẽ với nhau như những mũi đan trong một tấm khăn len. Sự gắn bó quá chặt chẽ làm cuộc sống kém phần thoải mái. Tin đồn, lời bàn tán lan truyền rất nhanh khắp vịnh. Thí dụ như ngay lúc này, đề tài chính là: Chuyện gì sẽ xảy ra cho hai đứa trẻ sinh đôi? Chúng đang đứng cúi đầu trước mộ cha. Mười bốn tuổi. Không còn là trẻ con, nhưng chưa là người lớn. Đứa con gái gầy, cao lêu nghêu, với một trí thông minh hiếm có. Đứa con trai được trời ột thân hình lực sĩ. Nhưng trời ban cho chúng chẳng bao nhiêu. Mồ côi. Giờ trên đời chỉ còn hai chị em.

Không một ai ở vịnh này từng nhìn thấy mẹ chúng – vợ của Dexter. Có người không tin là họ đã lấy nhau. Mọi người chỉ biết, một hôm Dexter Tempest đi khỏi Vịnh Trăng Lưỡi Liềm, với ý định điên rồ là được biết vài điều trên thế giới. Rồi một ngày – khoảng một năm sau – ông ta trở lại với con tim nặng nề và hai bọc tã cuộn hai đứa con sinh đôi, Grace và Connor.

Polly Pagett, quản lý Trại Mồ Côi Vịnh Trăng Lưỡi Liềm, neho mắt trong ánh sáng chói chang, để quan sát cho rõ hai đứa trẻ. Bà đang đếm chúng như một họa sĩ tính toán vẽ bản phác thảo. Polly bận tâm suy nghĩ, sẽ cấp cho hai trẻ mới tới này cái giường nào. Thật vậy, dù chưa được bàn thảo cam kết gì, nhưng rõ ràng chẳng còn lựa chọn nào khác là hai đứa trẻ chắc chắn sẽ phải đưa vào trại mồ côi. Đứa con trai có vẻ rất khỏe mạnh, có thể làm việc ngoài bến tàu. Đứa con gái, dù thân hình yếu ớt hơn, nhưng sắc bén như một đầu đinh ghim, chắc chắn con bé sẽ giúp phát triển ngân sách trại luôn luôn thiếu hụt. Đôi môi mỏng như giấy của Polly, đang mím chặt, nhếch thành nụ cười.

Lachlan Busby, giám đốc ngân hàng, quay đầu khỏi vòng hoa do vợ lão đặt hàng (chắc chắn không nổi trội trong sân nhà thờ) để quan sát kỹ hơn Grace và Connor. Tài sản người cha để lại cho chúng mới khôn khổ làm sao chứ? Phải chi hấn dòm ngó tới tài khoản ngân hàng, thay vì chăm chăm quá nhiều vào những con tàu ngoài bến cảng. Đó là một sai lầm mà Lachlan Busby không bao giờ mắc phải.

Busby đã có một kế hoạch riêng đối với hai đứa trẻ mồ côi. Ngày mai, lão sẽ báo tin cho Grace và Connor – tất nhiên là phải bình tĩnh, nhẹ nhàng – là chúng không còn gì lại trên đời. Tài sản của Dexter – con tàu, kể cả đài hải đăng – đều không thuộc về chúng nữa. Cha chúng không để lại gì cho chúng.

Lão nhìn sang vợ đứng kế bên. Loretta yêu quý! Lão thấy mắt vợ không thể rời hai đứa trẻ sinh đôi. Số phận tàn nhẫn đã bắt vợ chồng lão không thể có con. Nhưng bây giờ, dường như sự việc đã mở ra được một hướng giải quyết vấn đề này. Lão xiết chặt tay vợ.

Grace và Connor biết là đang bị chăm chú nhìn. Chuyện này chẳng có gì lạ. Suốt đời chúng là đề tài để mọi người bàn tán. Chưa bao giờ chúng thoát ra khỏi biển cổ khi hai chị em bất ngờ xuất hiện tại Vịnh Trăng Lưỡi Liềm. Và khi lớn lên, đôi mắt màu ngọc bích của hai trẻ sinh đôi lại tiếp tục là đề tài xì xào phỏng đoán. Trong một thị trấn nhỏ như Trăng Lưỡi Liềm luôn có sự đổ kị. Người dân đổ kị với hai chị em sinh đôi kỳ lạ, hình như có những tài năng mà những đứa trẻ khác không có.

Người ta không hiểu vì sao con trai người giữ hải đăng vượt trội trong các môn thể thao. Dù là bóng đá, bóng rổ hay ném cầu, thằng bé luôn chạy nhanh hơn, tấn công mạnh hơn, thậm chí cả khi nó chênh mảng tập luyện chung với đội hàng tuần. Đứa con gái cũng gây ra những nghi ngờ không kém – đối với thầy cô và cả bạn học – vì tầm hiểu biết quá rộng và những quan niệm lạ lùng về những sự việc vượt quá tuổi tác và địa vị nó.

Vì vậy lời đồn cho rằng Dexter Tempest là người cha khác thường, đã nhồi nhét vào đầu con bằng những chuyện kể kỳ quái. Có người còn đi xa hơn, quả quyết Dexter đã trở lại Trăng Lưỡi Liềm với con tim và cả tâm trí tan nát.

Grace và Connor đứng hơi cách xa những người lớn đạo mạo của Vịnh Trăng Lưỡi Liềm. Khi giáo đoàn cất tiếng hòa nhịp bài thánh ca về chuyến đi sau cùng của người giữ hải đăng, để tới “một bến bờ tươi sáng”, nếu ai chú ý, sẽ nhận ra một thanh âm nhỏ xíu, lạc điệu trong không khí bức bối nóng hổi. Trong khi Grace và Connor có vẻ như đang hát cùng mọi người, bài ca chúng hát lại là một bài khác, giống bài ca đi biển hơn là một bài thánh ca...

“Ta sẽ kể cho các người nghe chuyện hải-tặc-ma-cà-rông,

Một câu chuyện xưa như sự thật.

Phải, ta sẽ hát cho các người nghe

bài ca về một con tàu cổ,

Và thủy thủ đoàn vô cùng đáng sợ.”

3. Tập 1 - Chương 02

Chương 2: Vị khách không mời

Sau hôm đám tang, hai chị em leo lên phòng đèn trên đỉnh hải đăng. Bên dưới, nước biển lấp lánh dưới mặt trời ban trưa. Những thuyền buồm nhỏ tập nập ra vào bến. Từ cao nhìn xuống, trông chúng như những lông vũ trắng lướt trên mặt nước xanh.

Giống như cha, Grace và Connor rất thích căn phòng này. Một nơi chốn để suy nghĩ, để nhìn toàn cảnh Vịnh Trăng Lưỡi Liềm – một mảnh đất nhỏ xíu xiu, với quá nhiều nhà chen chúc chênh vênh trên đỉnh vách đá nhô ra biển. Từ khi cha mất, căn phòng này càng thêm ý nghĩa với hai chị em. Ông Dexter Tempest đã dành cho nơi này quá nhiều thời gian, đến nỗi khi bước vào, hai chị em không thể không cảm thấy cảm giác rất gần gũi với ông.

Thậm chí lúc này, Grace có thể thấy cha đang ngồi bên cửa sổ, dán mắt xuống bến tàu bên dưới, ư ử bài ca đi biển. Cô nhận ra mình cũng đang hát theo.

Bên ông có một bình trà nóng, một quyển thơ cũ đầy bụi bặm. Khi cô bước vào phòng, ông quay lại mỉm cười.

Giọng nhún nhá đặc biệt của Lachlan Busby bỗng vang lên, báo hiệu một kẻ xâm phạm không được nghênh đón trong căn phòng:

- Nào, nào... Có ai ở nhà không?

Grace và Connor quay lại. Khuôn mặt đỏ kẹ của giám đốc ngân hàng xuất hiện ngay đầu cầu thang.

- Ôi, rõ ràng là ta không thích hợp với việc này như mình tưởng. Có đúng là cha các cháu vẫn lên xuống cầu thang này hàng ngày không?

Connor im lặng. Nó không muốn nói chuyện với Lachlan Busby. Grace chỉ lễ phép gật đầu, chờ ông giám đốc ngân hàng lấy lại hơi thở.

Sau cùng, rót ly nước, Grace trao tận bàn tay đầm ướt của lão, nói:

- Ông Busby, mời ông uống đỡ chút nước.

- Cám ơn, rất hân hạnh, rất hân hạnh. Ta vừa nghe cháu hát phải không? Âm điệu rất lạ, dù ta không nghe rõ lời. Ta rất muốn được nghe cháu hát lại lần nữa.

Connor lắc đầu và Grace quyết định phải thận trọng. Rõ ràng Lachlan Busby không phải loại người leo lên ba trăm mười hai bậc thang chỉ để thăm viếng xã giao.

Cô lễ phép giải thích:

- Đó là một bài ca đi biển cổ xưa mà cha cháu thường hát cho chúng cháu nghe.

- Bài ca thủy thủ hải?

- Từ khi còn nhỏ, cha cháu thường hát cho chúng cháu ngủ.

- Vậy là một bài hát ru, một bài ca dễ thương làm êm dịu mọi điều.

Grace cười nhẹ:

- Không hẳn thế đâu. Thật ra, đó là một bài ca về nỗi đau khổ, chết chóc và những điều kinh khủng.

Ông chủ ngân hàng có vẻ cảnh giác. Grace nói tiếp:

- Thưa ông Busby, mục đích của bài ca là nhắc nhở người ta, dù đời sống khốn khó tới đâu, thì vẫn còn những điều tệ hại hơn, hơn rất nhiều, sẽ có thể xảy ra.

- A... Cô Tempest, ta nghĩ là ta hiểu. À... ừ... ta muốn nói là ta rất... khâm phục tinh thần khắc kỷ của cô trong hoàn cảnh hiện nay.

Grace gượng cười, dù nụ cười đó thành ra một cái nhăn nhó khổ sở thì nhiều hơn. Connor nhìn Lachlan Busby với sự căm ghét không giấu diếm, đồng thời cố nhớ “khắc kỷ” là nghĩa gì.

- Cả hai đã trải qua một sự mất mát mà không ai, không đứa trẻ nào ở tuổi này phải chịu đựng. Bây giờ, không cha mẹ, không thu nhập, không nhà cửa!

Connor bật nói:

- Chúng cháu có nhà. Ông đang đứng trong nhà chúng cháu đó.

- Ôi con trai ta...

Lachlan Busby với tay bóp vai Connor như một người cha, suy nghĩ một lúc rồi tiếp:

- Phải chi nơi này còn là nhà của hai cháu. Nhưng bất hạnh này chắc chắn chồng bất hạnh khác. Bốn phận khốn khổ của ta là phải báo cho hai cháu biết, cha các cháu chết và để lại quá nhiều công nợ. Đài hải đăng này bây giờ là tài sản của Ngân Hàng Liên Doanh Vịnh Trắng Lưỡi Liềm.

Grace nhăn mặt. Cô đã hồ nghi vụ này, nhưng nghe những lời đó làm nỗi sợ của cô hiển nhiên hơn.

Connor nói:

- Nếu thế, chúng cháu sẽ sống trên thuyền.

Lachlan Busby buồn rầu nhìn xuống:

- Ta e là... tất cả đều thuộc về tài sản ngân hàng.

Grace hỏi:

- Ngân hàng của ông?

Busby gật đầu:

- Đúng vậy.

Grace quyết định nghe tất cả những gì bất hạnh một lần cho xong, cô hỏi:

- Còn gì cần nói với chúng cháu nữa không, ông Busby?

Lachlan Busby nhoen cười, hàm răng trắng nõn sáng lên dưới ánh nắng:

- Ta không tới đây để nói bất cứ điều gì, các cháu yêu quý ạ, mà chỉ đưa ra một lời đề nghị. Sự thật là lúc này các cháu không có gì, không có ai trên đời này. Nhưng ta có nhiều thứ. Ta có một ngôi nhà lộng lẫy, một công việc phát đạt, một người vợ tuyệt vời mà một người đàn ông ước mơ có được. Tuy nhiên bi kịch của chúng ta là chúng ta không được trời ban cho...

- Con cái.

Grace cắt ngang. Tất cả bỗng sáng tỏ một cách khủng khiếp. Cô tiếp:

- Ông bà không có con. Còn chúng cháu, chúng cháu không cha mẹ.

- Nếu về sống với chúng ta, các con sẽ có được tất cả lợi tức của một người mang họ Busby trong thị trấn này.

Mắt rực sáng, Connor nói ngay:

- Tôi thà chết còn hơn.

Lachlan Busby quay sang Grace:

- Đây cũng, con có vẻ hiểu biết hơn em. Nói đi, con nghĩ sao về đề nghị nhỏ đó của ta.

Dù trong lòng chỉ muốn ói, Grace cố mỉm cười:

- Thưa ông Busby, ông quả là một người rất, rất tử tế.

Cổ nuốt xuống cơn giận dâng đầy trong họng, cô nói tiếp:

- Nhưng chị em cháu không cần cha mẹ mới. Ông quá hào phóng khi đề nghị cho chúng cháu một mái nhà, thật vậy, nhưng chúng cháu sẽ tự lo liệu được.

Lachlan Busby tắt nụ cười:

- Các cháu không hiểu gì hết. Chỉ là hai đứa trẻ, các cháu không thể ở lại đây. Thật ra, các cháu sẽ không được ở lại đây. Cuối tuần, một người giữ hải đăng mới sẽ tới, và hai cháu sẽ phải thu dọn ra khỏi chỗ này.

Lachlan Busby đứng dậy, bước đi, rồi quay lại Grace lần cuối:

- Cháu là cô gái thông minh. Đừng hấp tấp từ chối lời đề nghị này. Nếu là người khác, họ sẽ hy sinh cả răng và mắt để có được lời đề nghị của ta.

Khi vị khách không mời mà tới khuất sau những bậc thang, Grace vòng tay ôm cổ Connor, vui mặt vào vai em, hỏi:

- Chúng ta sẽ phải làm gì đây?

- Chị sẽ nghĩ ra cách. Chị luôn có cách mà.

- Đầu óc chị trống rỗng rồi.

- Làm gì cũng được hết, chừng nào chúng ta còn ở bên nhau.

Grace gật, khe khẽ hát:

“Con ơi, hãy sống tốt – tốt như vàng,

Tốt như có thể tốt

Nếu không ta sẽ trao con cho hải-tặc-ma-cà-rồng

Và đuổi con ra biển.”

Connor nhớ vòng tay cha ôm hai chị em, nhớ ánh mắt ông hướng ra biển. Dù ca từ làm nó lạnh sống lưng, nhưng có điều gì đó hấp dẫn với ý tưởng lướt thuyền ra khơi, băng băng vào đêm tối. Lúc này sức quyến rũ đó mạnh hơn bao giờ hết.

Nó ôm chặt chị hơn. Hai đứa hướng mắt về phía mặt nước long lanh của Vịnh Trăng Lưỡi Liềm. Đường như mọi điều đều bất ổn, nhưng chúng sẽ không sao. Sự việc không thể nào còn có thể xấu hơn được nữa.

4. Tập 1 - Chương 03

Chương 3. Sự việc xấu hơn

Vịnh Trăng Lưỡi Liềm là một thị trấn nghèo, nhưng nếu có thể kinh doanh những lời thì than đồn thổi, nơi này sẽ trở thành trung tâm thương mại thế giới. Hôm đó, trong chợ bến cảng, những lời thì thầm chỉ tập trung vào một đề tài: Đề nghị của Lachlan Busby với hai đứa trẻ sinh đôi và cách Grace và Connor đã từ chối, để lão phải ra về với hai bàn tay trắng như thế nào.

Điều đó càng chứng tỏ, mọi người đều cho rằng cặp sinh đôi tách biệt và kiêu hãnh khứng khiếp là đúng sự thật. Không ai trong vịnh có thể trao cho cặp sinh đôi một cơ hội tốt hơn nhà Busby.

Không ai có chút tình cảm nào với hai đứa trẻ kì quặc, luôn sống tách biệt với chung quanh, bây giờ chúng hình như hoàn toàn khép kín trong đài hải đăng, một nơi sắp không còn là mái nhà của chúng nữa.

Ngoài vợ chồng Busby chỉ còn một người vẫn còn quan tâm tới ý nghĩ dành cho hai đứa một chỗ ăn ở. Ngay lúc này bà ta đang lật ngược tấm trải giường dơ bẩn, dọn chỗ ngủ cho Grace và Connor, gom đồ trong cái tủ chén ọp ọp để chúng có chỗ chứa quần áo. Vừa nhỏ thêm một giọt dầu vào cái bản lề tủ cốt kệt, Polly Pagett vừa tủm tỉm cười thầm: Chỉ trong vòng hai mươi bốn tiếng nữa, cặp sinh đôi sẽ bước qua cánh cổng ầu xanh lá, vào địa phận của mình. Chúng đâu còn chọn lựa nào khác nữa.

Trên phòng hải đăng, Grace và Connor nhìn xuống đám người như bầy kiến bên dưới. Grace nói:

-Sắp hết thời gian rồi.

Connor không hé môi.

-Chúng ta phải làm sao? Dem mai ngân hàng sẽ tịch biên tài sản siết nợ của cha. Họ sẽ lấy lại hải đăng.

Connor không biết rõ “ tịch biên” là gì, nhưng nó hiểu ý chính của vấn đề, khoảng hai mươi bốn tiếng nữa, hai chị em sẽ phải lang thang ngoài đường, hoặc phải vào Trại Mồ Côi Vịnh Trăng Lưỡi Liềm. Cả hai viễn cảnh đó đều ảm đạm.

Sau cùng Grace nói:

-Có lẽ chúng ta phải suy tính lại.

Connor quay lại nhìn chị:

-Thử tưởng tượng đời chúng ta sẽ ra sao, nếu sống với nhà Busby? Họ không cần con mà cần...thú cưng.

Grace rung mình gật đầu. Hai chị em luôn được tự do làm những gì mình thích, tới những nơi muốn tới, nghĩ những điều mình nghĩ. Cha hai đứa đã trai cho chúng những “món quà” đó. Đó là tài sản kế thừa giàu có hiếm hoi mà hai chị em không thể nào bội phản. Đến sống trong vương quốc xa hoa và ngọt ngào của nhà Busby là phản bội lại tất cả những gì là tiêu biểu của cha, tất cả những gì ông hằng tin tưởng.

Connor hỏi, chẳng thể thấy gì hơn ngoài sự vỡ mộng:

-Sao chúng ta không thể cứ ở lại đây, canh giữ hải đăng như cha đã làm?

-Em nghe ông Busby nói rồi đó. Ông ấy đã thuê người giữ hải đăng mới.

Cảm thấy hai đứa chẳng còn được bao nhiêu quyền lựa chọn, Grace nói tiếp:

-Hơn nữa chắc chắn ông ấy sẽ bảo công việc này không thích hợp với hai đứa trẻ con.

-Trẻ con!

-Chị biết. Chị biết. Ông ta tỏ ra là rất quan tâm nhưng chúng ta chỉ còn cách là rơi vào kế hoạch của ông ta hoặc là quên đi.

Ngày hôm sau. Đang dọn điểm tâm, Grace chợt nghe tiếng phong bì dày màu trắng lọt qua thùng thư. Đặt bình café sang một bên, cô nhặt phong bì có mấy chữ nguệch ngoạc:

Cô Grace Tempest và cậu Connor Tempest

Grace mở bao thư lấy ra một tờ giấy dày. Nhìn tên dưới cuối thư, cơ nhú mày rồi thầm đọc:

Grace và Connor yêu quý,

Hôm nay là ngày cuối cùng đánh dấu cuộc sống cũ của hai con. Nửa đêm, người canh giữ hải đăng mới sẽ được trao chìa khóa và bắt đầu mang gánh nặng chiếu đèn, canh chừng bến cảng. Như ông bố già của ta thường nói, trong bất hạnh có một cái nhân-người ta phải cố thật mạnh để tìm thấy. Nhưng với các con, các con yêu quý của ta, không quá khó khăn để thấy được điều tốt đẹp nào đang đến cuộc đời các con. Ngày mai sẽ đánh dấu ngày ĐẦU TIÊN tron cuộc đời mới của các con. Các con sẽ thoát được trách nhiệm nặng nề mà cha các con đã gánh vác suốt những năm qua. Hãy xuống khỏi đài hải đăng. Hãy đón nhận cuộc đời mới vô tư như những đứa trẻ khác bằng tuổi các con. Có người bảo ta là một kẻ kiêu hãnh, nhưng ta không quá kiêu hãnh để để nghị hai con có một chỗ trong gia đình ta LẦN CUỐI CÙNG. Hai con nghĩ sao ?

Các con còn chọn lựa nào khác nữa đâu Vợ chồng ta sẽ cho các con tất cả những gì hai con muốn trong đời này. Hai con chỉ cần xin là có đủ. Hãy gặp ta tại cửa hải đăng vào nửa đêm. Hãy thu dọn hành trang với một bao kỉ niệm thôi – vì chúng ta sẽ sớm có những kỉ niệm mới, những kỉ niệm tốt đẹp hơn về một GIA ĐÌNH THẬT SỰ !

Chúng ta mở rộng vòng tay chờ đón hai con,

Lachlan Busby, ‘ Cha’ của hai con!

Khiếp đảm buông rơi lá thư xuống sàn, Grace đứng lặng người, cảm thấy sau cùng thì cơn thủy triều sợ hãi đã dâng choán hết cơ thể.

Vừa đập quả bóng rổ, vừa sải bước vào phòng, Connor hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Thấy vẻ mặt chị nó buông rơi quả bóng. Từng tiếng bóng nảy trên sàn là từng âm vọng buồn thảm về thời khắc cuối cùng, cho đến khi bóng lăn vào góc phòng rồi dừng lại.

Nó nhặt lá thư lên đọc, thấm thía từng lời hăm dọa bọc đường. Sau cùng nó xé lá thư, rải rác trên sàn như rải hoa giấy.

Grace bào em:

-Xé là đúng nhưng Con àh, chẳng thay đổi được gì đâu. Chúng ta không còn lựa chọn nào khác, và bây giờ chúng ta cũng không còn thời gian nữa.

Đặt hai tay lên vai Grace, Connor nhìn thẳng mắt chị mỉm cười lắc đầu, nói:

-Trái lại, Gracie. Có thể chị không còn ý kiến nào nữa. Nhưng em đã chuẩn bị tất cả rồi. Bây giờ hãy ăn bánh mì nướng quết bơ đậu phộng, rồi em sẽ cho chị biết chúng ta phải làm gì.

5. Tập 1 - Chương 04

Chương 4 : Địa ngục hay biển khơi

Chỉ một tiếng sau, cặp sinh đôi đã đứng trước cổng Trại Mồ Côi Vịnh Trăng Lưỡi Liềm. Mỗi đứa chỉ đem theo một bao hành lý nhỏ.

Từ cửa sổ văn phòng, Polly Pagett đã nhìn thấy hai chị em. Sau lớp kính rạn, bà khẽ ngoắc tay ra hiệu chúng tiến qua cổng.

Hai đứa vẫy tay lại, nhưng không bước qua cổng và ... một lúc sau, chúng bỏ đi. Bối rối, người đàn bà bé nhỏ mở cánh cửa ộp ộp và loạng choạng chạy ra ngoài trời nắng.

Khi tới cổng, neho mắt vì chói nắng, bà ta nhìn theo Connor và Grace đang tiént hắng ra bến tàu và biển khơi ngoài xa.

Polly Pagett la oai oái :

- Trở lại, trở lại ngay. Đây là nhà của hai cháu !

Connor ngoái lại, lầu bầu :

- Cứ như thật !

- Giọng bà ấy khỏe ghê chứ !

Vừa nói, Grace vừa siết chặt tay em.

Trong nắng sớm, cơ ngơi nhà Busby rực rỡ như một tòa lâu đài trong cổ tích.

Connor chỉ tay nói :

- Kia là phòng của em.

- Còn phòng kia là của chị.

- Em sẽ nài nỉ ông Busby cho em lái tất cả các xe thể thao của ông ta.

- Chị sẽ thả đầy hoa hồng vào hồ tắm, chỉ bởi vì chị có thể làm điều đó.

Hai đứa khoái chí cười vang, không thấy Loretta Busby đang cầm kéo tỉa cây, “tung tăng” trong khu vườn Tudor* của bà.

(nguyên văn : Tudor knot garden : là vườn cây rất quy củ, trồng các cây như hoa hương thảo, oải hương, lý chua, mơ, cam, nho. Tất cả đều được xén tỉa gọn gàng thành những mẫu hình phức tạp bện vào nhau thành mê cung. (Nxb))

Nhưng bà ta đã thấy chúng và rồi rít kêu lên :

- Các con đã tới. các con tới sớm quá !

Bỏ kéo xuống bồn cỏ, bà ta chạy tới hai đứa, lắc lư như một tảng thịt đông dưới mấy lớp da lụa ren màu hồng.

Connor nắm tay chị :

- Chuồn mau !

Hai đứa cầm đầu chạy.

Tới bến tàu hai chị em mới ngừng lại. Những buổi sáng đẹp trời như thế này, ngoài bến luôn rộn rịp. Ngư dân đã trở về với những gì thu hoạch được. Trên bến, công việc phân loại hải sản đã bắt đầu. Họ ném cá lên không như những nghệ sĩ tung hứng. Nơi này cá ngừ, nơi kia cá chỉ vàng, chỗ khác là cá huyết. Ngoài khu phân loại cá, cầu tàu đầy nhóc tôm hùm tươi rói. Những sinh vật màu tím này vẫn còn di chuyển trong lồng như muốn tìm đường thoát ra ngoài.

Connor bảo chị :

- OK. Nói lời tạm biệt thôi. Không còn nhiều thời gian đâu.

Bên ngoài bến cá, cảng kéo dài tới bãi neo thuyền tư nhân. Xa xa, con tàu hoành tráng của ông chủ ngân hàng Lachlan Busby rực rỡ dưới ánh mặt trời. Thuyền bè kể bên nó như nhỏ lại và bị chìm khuất trong bóng đổ của nó.

Thuyền của ông Dexler Tempest neo giữa những con thuyền nhỏ. Đó là một thuyền buồm đơn giản kiểu cổ. Hai chị em sinh đôi đã được hưởng giờ phút hạnh phúc cùng cha trên con thuyền này. Grace và Connor chạy vội qua cầu tàu bằng gỗ dẫn tới thuyền.

Connor vượt ve dòng chữ trên mạn thuyền – Công nương Louisiana – lẩm bẩm :

- Cô nàng đây rồi.

Nó quay hỏi chị :

- Dám không ?

- Sao không dám .

Ngay lúc đó, một đám mây chợt che khuất mặt trời. Một làn gió lạnh buốt chợt bao quanh thân thể Grace, cô rùng mình vì nhiệt độ đột ngột xuống thấp.

Sự hiện diện của cặp sinh đôi trên tàu bắt đầu gây sự chú ý. Mọi người ngừng tay lom lom nhìn và thì thầm với nhau. Grace và Connor đang làm gì tại đây ? Chúng mang theo hành lý, chuẩn bị rời khỏi đài hải đăng ? Con thuyền này đâu còn là của chúng nữa, rõ ràng trên khoang đã được cấm một tấm bảng với dòng chữ : “Tài sản của Ngân Hàng Liên Doanh Vịnh TRăng Lưỡi Liềm”.

Grace nói lớn :

- Chúng cháu tới chia tay con thuyền của cha chúng cháu.

Đám đông vang lên tiếng ồn ào thông cảm.

Connor cúi đầu hỏi :

- Chúng cháu xin một lúc riêng tư được không ạ?

Mọi người tránh xa ra, tiếng thầm thì của họ giờ thành những tiếng xì khó hiểu. Nhưng rồi họ mau chóng chuyển sự chú ý đến hai người đàn bà trong niên vừa thở hồng hộc muốn dứt hơi vừa chạy tới bến cảng.

Với một động tác nhẹ nhàng nhanh nhẹn, Grace nhảy lên thuyền, trong khi đó Connor tháo dây neo.

Polly Pagett hỏn hển nói :

- Ngăn chúng lại!

Loretta Busby la lên :

- Bắt lấy chúng!

Khi Connor nhảy lên khoang, Grace ngược nhìn đám mây thấp đang lướt qua đầu và cảm thấy gió lạnh lùa qua tóc. Cô bảo :

- Những cơn gió sau sẽ mạnh gấp hai, có thể gấp ba lần.

Connor nói ngay :

- Căng buồm!

Cánh buồm no gió căng phồng.

Cuốn gọn sợi dây neo, Grace kêu lớn :

- Gỡ neo đầu thuyền!

Connor hô :

- Tháo neo cuối thuyền! Ra khơi!

Tất cả dây neo được tháo, con thuyền nhẹ nhàng rời bến. Khi Connor từ từ buông sào buồm, cánh buồm chính đón thêm không khí, căng phồng lên, đầy vẻ hào hứng và con thuyền nhanh chóng tăng tốc.

Connor gào lên :

- Vĩnh biệt Vịnh Trăng Lưỡi Liềm!

Nhìn lại dải hải đăng, nó có thể thề là đã nhìn thấy cha đứng trong phòng đèn, vẫy tay chào. Nó nhắm mắt, khi mở lại, hình ảnh đó không còn nữa. Connor thở dài.

Grace nói theo em :

- Vĩnh biệt Vịnh Trăng Lưỡi Liềm. Ôi, Connor, chúng ta đã làm gì vậy? Chúng ta cần tiền, cần lương thực. Chúng ta sẽ đi về đâu?

- Em nói rồi, Grace, chúng ta có thời gian để giải quyết những vấn đề đó. Điều quan trọng là phải ra khỏi đây càng nhanh càng tốt. Và quan trọng là chị em mình sát cánh bên nhau.

Chúng cho thuyền tiến thẳng vào vùng nước thẳm hơn ngoài vịnh. Cả hai chứa chan hy vọng tiến vào tương lai.

Khi con thuyền buồm phẳng phẳng lướt tới, Connor chợt thấy tấm bảng gỗ vẫn còn trên mũi thuyền :

- Tài sản của Ngân Hàng Liên Doanh Vịnh Trăng Lưỡi Liềm hả? Đừng mơ!

Nhặt tấm bảng, nó quăng xuống biển như quăng chiếc đĩa nhựa trong trò chơi ném đĩa. Tấm bảng chìm ngấm, không để lại vết tích nào.

Trên bến, Polly Pagett và Loretta Busby cảm thấy chia sẻ đau khổ có thể là một mối liên kết mạnh mẽ tuyệt vời.

- Đó, thấy chưa, Loretta? Chị không nên cho những đứa trẻ hư hỏng đó sống trong mái nhà đầm ấm của mình.

- Đúng thế, Polly, chúng cũng sẽ phá hủy trại mồ côi xinh đẹp của chị mất thôi.

- Tổng khứ cả hai khỏi đây là tốt rồi! Hãy để cho cá mập ăn thịt chúng.

- Không Loretta, sao lại cá mập? Hải tặc chứ !

- Ôi, đúng rồi. Hải tặc ! Hãy để cho hải tặc bắt hai quái vật vô ơn đó.

Khoác tay Polly, Loretta đề nghị :

- Sao chị không đến dùng chút bữa trưa với chúng tôi nhỉ. Hôm nay có đuôi tôm hùm sốt chua ngọt. Ở ngân hàng về, anh Lachlan thấy chị sẽ mừng lắm đó.

Polly cười toa toét. Hôm nay chua chát bỗng chuyển thành ngọt ngào. Và rất có thể còn nhiều điều tốt đẹp hơn nữa.

Loretta hỏi :

- Hình như có hạt mưa?

- Hả? Ồ đúng rồi. Nhìn trời đen kịt kia.

- Trời sắp nổi cơn dông. Mà ... hai nhóc đáng thương đó thì một mình giữa biển.

Cả hai vừa ha hả cười vừa chạy vào chỗ tránh thời tiết đang bất ngờ trở nên xấu đi.

6. Tập 1 - Chương 05

Chương 5: Đoạn kết của chuyến hải hành

Đông bão không biết đến từ hướng nào thỉnh linh đổ ập xuống Grace và Connor trong hoàn cảnh bất lợi nhất. Xa khỏi bến cảng lênh đênh giữa đại dương.

Không cho hai đứa trẻ có được cơ hội nào.

Sắc trời thay đổi quá nhanh, cứ như ai đó vừa xé rách miếng giấy dán tường màu xanh, để lộ ra một lỗ hổng đen ngòm. Hơi nóng mặt trời biến mất trong tích tắc, cùng lúc nước mưa trút xuống như những viên đạn sung hơi vừa bông rất vừa buốt giá.

Bên dưới, nước biển vồng lên, như con ngựa bất kham nhảy chồm chồm hất tung người cưỡi. Con thuyền bám lấy những đợt sóng. Grace và Connor bám lấy thuyền, như bộ yên cương cho chúng chút vững long. Khi bất cứ lúc nào biển cả cũng có thể xé con thuyền làm hai hoặc nghiền nát con thuyền trong “bàn tay” mặt chat hung bạo của nó, thì buộc người vào thuyền đâu lợi ích gì?

Connor la lên:

-Đáng lẽ chúng ta không nên làm chuyện này. Thật là một ý tưởng ngu ngốc!

Grace cũng gào át tiếng nước:

-Không. Vì chúng ta đâu còn lựa chọn nào khác được nữa.

-Chúng ta sắp chết rồi!

-Chưa chết được đâu !

Nước mắt đang lăn trên má Connor hay nước mặn làm cay mắt nó ? Grace không biết. Cô nghĩ đến cha. Ông sẽ làm gì ? Cô hát một cách dững dưng :

-Ta sẽ kể cho các người nghe chuyện Hải tặc ma cà rồng. Một câu chuyện xưa như sự thật.

Connor bám chút khếch lệ đó, hòa giọng hát theo. Hai chị em vẫn đang hát khi con thuyền quay vòng vòng và lam can bảo vệ gãy làm hai.

Hai đứa bị hất sang hai ngã và chìm, chìm mãi xuống làn nước ngẫu bọt, giá băng.

Bình tĩnh đến lạ lùng, Connor nhìn những mảnh thuyền trôi qua nó, chìm xuống làn nước đen ngòm bên dưới. Một cuốn catalo lạ lùng về ly tách, dao nĩa và sách vở quay tít xung quanh. Nó với tay rồi mỉm cười với những đồ vật đó trôi xa. Dưới mặt nước là bến trú an toàn êm ả, tránh khỏi cơn cuồng nộ của đông gió trên kia. Cắm đồ nó ở lại đây. Trôi nổi cùng những mảnh vỡ thể giới nó đã sống. Chết cách này có lẽ cũng hay.

Không ! Nó phải tìm Grace ! Cố giằng mình ra khỏi cơn mê muội, với từng thớ thịt trên cơ thể, nó cố vươn khỏi mặt nước. Khó khăn, đau đớn, ráng hết sức bình sinh để không bị trôi nó ngoi lên rồi lại bị chìm xuống làn nước tối tăm.

Nhưng Connor rất khỏe, và bây giờ nó gom hết sức lực chống lại trận mưa những mảnh vỡ văng vào người khi nó tiên gần con thuyền vỡ nát. Nó vượt khỏi mặt nước. Bốn bề sóng đánh. Nước mặn thốc qua họng, Connor nôn ọe, tuyệt vọng nhìn quanh, tìm một vật trôi nổi có thể bám víu được. Và tìm...chị nó.

Cứu tinh của Connor là một băng ghế, nó nắm chặt mép ván nham nhở kê người lên như thể đó là tấm ván lướt sóng. Quá ráng sức làm tay nó ứa máu. Nước mặn tung ngẫu sóng làm nó đau rát hơn. Nhưng Connor hít mạnh một hơi và nhận ra là nó thành công. Nó còn sống.

Nhưng Grace đâu ?

Đông bão vẫn còn dữ dội, nhưng lúc này đang dịu dần. Lom lom nhìn bọt nước, Connor tìm mặt chị giữa những mảnh vụn bập bềnh. Không thấy Grace. Dùng tấm ván như tấm trượt, nó di chuyển qua màn nước tìm dấu vết chị. Nhưng không có dấu vết nào của Grace.

Biển dịu hơn, nhưng mỗi lúc mỗi khó nhìn thấy được cái gì ở cách nó chừng hơn một mét. Connor nhận ra sương mù đang lên, dày đặc dần bao phủ quanh nó, biến nó thành một đám mây riêng biệt. Không ! Nó sẽ không bao giờ tìm được Grace.

Hai tay xua đuổi chung quanh, cố đẩy lùi lớp sương mù, nhưng hành động đó chỉ tổ làm nó mất thăng bằng. Nó dặt lại hai tay lên tấm ván, tiêu tan, gục đầu xuống mặt nước. Nghĩa lý gì đây ? Nếu Grace chết đời nó chẳng còn gì. Thà buông tay khỏi ván, thả mình lại xuống nước, ít ra còn được gần nhau.

Connor không biết đã trôi dạt bao lâu. Dường như trong một thời gian vô tận, nhưng cũng có thể chỉ vài giây, bị kéo tuột ra khỏi mọi nhận biết trong suốt thời gian tuyệt vọng và mệt như đó. Bây giờ sương mù đang mỏng dần. Qua màn sương Connor thấy hình bóng một con tàu. Chỉ lơ mờ nhưng nó nhận ra đường nét con tàu. Giống như một chiếc thuyền cổ. Connor chỉ thấy những con tàu này trong sách. Và một bản mẫu trong bảo tàng hàng hải. Chắc là nó đang tưởng tượng - ảo giác, khi cái chết gần kề.

Nhưng không, đó là một con tàu. Khi sương mù bắt đầu lên cao, nó thấy rõ ràng con tàu đang trở đầu. Sao tàu lại đổi hướng ngay giữa đại dương ? trừ khi họ có lý do để dừng lại. Chẳng lẽ con tàu tới cứu nó ?

Phấn khởi vì ý tưởng đó, Connor dùng chút sức lực còn lại, đưa tay lên vẫy và gào lên khản đặc :

-Đây này ! Đây này !

Con tàu tiếp tục quay đầu. Nhưng không tiến lại phía nó. Nó không thấy ai trên boong. Nên không có ai thấy nó.

Sương mù đã lên ngang sàn tàu. Khi con tàu đã hoàn toàn trở đầu lại, một dải sáng vàng tỏa xuống hình chạ trên mũi tàu – một phụ nữ... trẻ, nếu đó là người thật thay vì một tác phẩm điêu khắc. Đôi mắt sắc sảo như đang chăm chăm nhìn nó, nhưng tất nhiên chỉ là lớp sơn trên gỗ.

Connor chờ người không biết phải làm gì khi con tàu tiếp tục tiến ra xa. Khi con tàu di chuyển Connor nhận ra những cánh buồm không giống bất cứ cánh buồm nào nó đã nhìn thấy. Chúng như những cánh chim long lánh với những đường vân sạ.

Connor lại cố gào:

-Ê! Cứu với!

Nhưng giọng nó quá yếu và con tàu đã đi qua xa. Nó chỉ còn thấy bong những cánh buồm tả tơi kì lạ. Những cánh buồm như đang vỗ nhẹ nhành khi con tàu lướt đi. Và con tàu như không vượt qua đại dương hung dữ, mà chỉ lướt qua mặt nước, thản nhiên trước những con sóng mãnh liệt. Chắc tâm trí nó đã bị ảo giác đánh lừa.

Chẳng thể hiểu nổi chuyện gì. Thân thể nó nặng nề trì độn, giờ đây tinh thần cũng mất hết ý tưởng đấu tranh. Grace chết rồi. Con tàu có thể cứu được nó thì đã bỏ đi. Bây giờ chỉ còn một lựa chọn duy nhất là xuôi tay, theo chị nó xuống nắm mồ trong lòng nước.

Trong cơn mơ màng, nó chợt nghe tiếng nói kể bên:

-Này bám lấy cánh tay tôi. Cậu được an toàn rồi

7. Tập 1 - Chương 06

Chương 6 : Hải tặc

Connor quá sững sờ vì con tàu chiến, đến nỗi không thấy một con thuyền nhỏ đang rẽ sóng tiến tới. Nó được kéo mạnh lên khoang thuyền. Lúc này sức lực hoàn toàn cạn kiệt., nó không thể cố gắng làm gì nổi nữa.

-Năm im, cố gắng thở đi. Cậu gần như bị chết đuối rồi nhưng còn sống.

Giọng người đó êm dịu và rành mạch.

Connor chỉ có thể nhìn thấy một đôi ủng nhỏ, phía cuối xà cạp, nhưng khi cổ ngóc đầu để nhìn cho rõ hơn, cổ nó đau nhói.

-Nằm im cậu bé. Đừng cử động thành linh. Xương cậu đã bị va chạm mạnh.

Đó là giọng một phụ nữ còn trẻ.

-Cô là ai? Cô đưa tôi đi đâu?

Bất chấp lời cảnh giác, nó cố ngồi dậy để nhìn. Đôi mắt sắc, màu nâu, hình trái hạnh đang nhìn lại nó. Mái tóc đen dài buộc bằng một sợi dây da, thành đuôi ngựa sau gáy.

Cô ta nói :

-Tên tôi là Cheng li.

Connor nhìn bộ quần áo kì lạ của Cheng li. Bên ngoài cái áo len mỏng màu thẫm, cô ta mặc một áo chèn da. Một bên cánh tay buộc một dải băng đỏ và tím, gắn một mặt đá đen. Có vẻ đó là vật trang trí duy nhất trên bộ quân phục hoàn toàn tiện dụng của cô ta. Thắt lưng da nặng chịch gắn một bao súng công vòng.

Connor trợn trừng mắt hỏi :

-Cô là..cướp biển?

-A! Vậy là tỉnh rồi đó. Phải cậu bé tôi là cướp biển.

Chỉ lên bằng cánh tay như để giải thích:

-Phó thuyền trưởng của Moluco Wrathe.

-Cô đưa tôi đi đâu?

-Tất nhiên là lên tàu chúng tôi. Tàu Diablo.

Connor nằm lặng xuống nhìn cô ta chèo thuyền. Từng cử động của cô ta rất chính xác và thành thực. Cheng li nhỏ con không cao lớn hơn Grace nhưng chắc chắn rất khỏe mạnh.

Nghĩ đến chị, Connor bật kêu lên:

-Grace!

-Grace là gì cậu bé?

-Chị tôi !

-Chúng ta đang ở đây. Hãy để chuyện gia đình đến lúc khác.

Connor vừa mở miệng phản đối nhưng đã thấy thuyền tiến sát một con tàu lớn. Có phải con tàu nó đã thấy không ? Nó ngước nhìn cố xác định xem đây có phải con tàu có buồm vố như cảnh chìm không.

Cheng li đã rút mái chèo, và đang ra dấu hiệu gọi người giúp :

-Bartholomew lưỡi biếng, xuống giúp một tay coi !

Connor nhẹ thở dài. Lần đầu tiên nó cảm thấy được an toàn. Ít ra là lúc này. Nhượng bộ cơn kiệt sức, nó nhắm mắt.

Điều tiếp theo nó biết là con thuyền đang bồng bềnh. Cảm giác như đang bay nhưng rồi Connor nhận ra con thuyền nhỏ đã được trục lên con tàu lớn. Thuyền chưa hạ xuống sàn, Cheng li đã nhảy ra bắt đầu ra lệnh. Hai cướp biển – một nam một nữ - nhẹ nhàng nâng Connor ra khỏi thuyền, rồi khiêng nó theo Cheng li. Đám đông xum quanh xem chuyện gì xảy ra ngăn công việc của họ.

Cheng li luôn miệng kêu lên :

-Tránh ra ! Tránh ra ! Đám ngốc tránh ra !

Nghe cô quát tháo mọi người mau chóng tản ra.

-Đặt câu ta xuống đó.

Hai cướp biển đặt Connor lên một đồng hình như là dây thừng và cánh buồm. Không thoải mái như giường, nhưng Connor cảm thấy khoan khoái vì không còn phải bơi đứng trong làn nước lạnh giá nữa. Sau cùng nó đã có thể nghỉ ngơi.

Cheng li quát :

-Đừng nhắm mắt.Chưa được đâu. Cổ tỉnh giấc thêm một chút nữa.

Quả là một nỗ lực lớn vì nó quá mệt mỏi. Nhưng nó muốn nghe theo lời cô ta. Quay đầu ngược lên tìm những cánh buồm tối tăm. Nhưng nó chỉ thấy toàn người. Toàn cướp biển. Họ vây quanh lom lom nhìn nó. Connor nhìn lại, quan sát những bộ đồng phục và những đoản đao cong vồng của họ.

Tiếng bàn tán từ đám đông càng lúc càng thêm ồn ào huyền ảo, cho đến khi Cheng li đưa cao cánh tay, mặt đá đen trên băng tay của cô lóng lánh. Tất cả lập tức im lặng.

-Trò vui kết thúc rồi. Trở lại công việc được chưa ?

Buồm bị gió bão vùi dập. De cloux, gọi thợ sửa chữa phía đầu tàu. Lukas, Javier, Antonio, bắt bão rồi mấy anh lo phần bảo trì mấy khẩu đại bác đi. Dù trời sắp tối tôi cũng mặc – phải làm ngay bây giờ !

Connor nhìn quanh. Nó thật sự đang ở trên tàu hải tặc rồi. Sợ đến rùng mình. Đây là kết thúc một thử thách hay chỉ là một bắt đầu của một cuộc thử thách mới ? Một điều nó biết rõ là nó đã kiệt sức để có thể đương đầu với thử thách.

Khi đám đông giải tán để lo phần việc được giao, chỉ còn lại Cheng li, Bartholomew và nữ hải tặc đi cùng anh ta. Người đàn bà này cao và lực lưỡng hơn Cheng li, cuốn quanh mái tóc đỏ một khăn vải hoa. Chị ta hỏi Cheng li :

-Tôi đi tìm thuyền trưởng Wrathe chứ, thưa cô ?

-Phải, tôi thấy là chị nên đi tìm ông ta, Cate.

Quay nhìn Connor Cheng li hỏi :

-Cậu sao rồi?

-Tôi ổn.

Connor trả lời. Nhưng ní cảm thấy không ổn chút nào. Không bao giờ nữa.

-Cậu bé., trông cậu có vẻ lo lắng. Chuyện gì vậy?

-Chị tôi, Grace.

-Grace làm sao?

-Chị ấy vẫn còn ngoài kia. Tron đông bão.

-Quá muộn mất rồi cậu bé. Chị cậu chết rồi.

Nước mắt dâng đầy mọi vật trở nên mờ đi.

-Xin làm ơn. Cô đã tìm được tôi. Làm ơn trở lại tìm chị ấy

-Rất tiếc cậu bé. Không thấy chút dấu vết nào của cô ta.

-Nhưng...

-Đem xuống rất nhanh chúng tôi không thể làm gì được nữa.

Connor cảm thấy đầu nó sắp nổ tung. Tự đáy lòng nó cảm thấy một tiếng gầm khủng khiếp bùng lên, tràn ngập từng mạch máu, trải dài suốt tay chân, cho đến khi mỗi tế bào của nó bật lên tiếng hét :

-KHÔNG !

-Bình tĩnh, cậu bé. Hãy mang ơn sự sống của chính mình. Tôn kính chị cậu như cô ấy muốn.

Giọng Cheng li dịu dàng nhưng dứt khoát, làm Connor có phần trấn tĩnh lại, dù nó không muốn nghe những lời nói đó. Nhưng nó thực sự muốn nghe gì ? Muốn cô ta đưa thuyền nhỏ lòng sục Grace trong làn nước giá băng ? Dù biết thừa sẽ không mang lại kết quả gì. Connor biết Grace không thể nào sống sót nổi. Nó luôn là đứa mạnh hơn, về thể chất. Nhiều năm chơi thể thao đã cho nó sức chịu đựng cần thiết để đứng nước cho đến khi được cứu. Grace thông minh hơn nó. Grace đã từng thông minh hơn nó, nó tự chỉnh lại cho đúng. Đâu còn thì hiện tại cho Grace nữa. Grace đã luôn thông minh hơn nó nhưng thể lực thì không mạnh. Và bây giờ chị nó phải trả giá vì điều đó.

-Chết đuối..không là cách chết tệ lắm đâu.

-Sao cô biết ?

-Đó là kinh nghiệm bình thường của cướp biển. Chúng tôi sống cùng sóng nước. Chính tôi đã có lần gặp mé cái chết. Rất giống như đi vào giấc ngủ _ một sự giải thoát từ từ. Chết đuối là một cách chết nhẹ nhàng. Chị cậu không phải chịu nhiều đau đớn.

Những lời nói thật tàn nhẫn, nhưng Connor lại cảm thấy được an ủi. Dường như đó là sự thật. Nó nhớ lại cảm giác chìm xuống nước cùng với những mảnh tài sản của nó. Không chút khó chịu. Chỉ là một cảm giác êm đềm tĩnh lặng. Có lẽ lúc đó tử thần đang vẫy gọi, nhưng không hiểu sao nó lại thoát ra được nhanh vuốt của tử thần.

Thình lình nó cảm thấy bị thôi thúc cần chia sẻ với Cheng li về những gì đã nhìn thấy.

-Có một con tàu. Một tàu khác trước khi cô cứu tôi. Tiến ra từ sương mù. Một tàu chiến cổ...rất cổ.

Lời nó nói mở ra những kí ức sâu thẳm bên trong nhưng nó chưa thể giải thích rõ ràng những kí ức đó.

-Con tàu quay đầu lại, đổi hướng ngay giữa biển như có lý do nào đó phải dừng lại. Tôi tưởng nó sẽ cứu tôi. Tôi kêu gọi. Nhưng không ai nghe tôi...không ai thấy tôi.

Một ý tưởng chợt lóe sáng trong đầu như ngọn pháo hoa nó hơn hử nói :

-Có thể con tàu đã hoàn tất việc cứu hộ ! Có thể nó đã cứu chị tôi. Cô nghĩ sao ?

Đôi mắt nâu của Cheng li đắm đắm nhìn nó. Connor tiếp :

-Sương mù bắt đầu lên. Tôi thoáng thấy hình chạm trên mũi tàu, một phụ nữ xinh đẹp. Giống như bà ta đang nhìn. Rồi con tàu giống bướm quay đi. Những cánh bướm thật lạ lùng như những cánh chim.

Sau cùng, trong tâm trí rối bời của nó bật lên câu hát : ‘Những cánh bướm tới tả phần phật bay như những cánh chim. ‘

Nó muốn kêu lên đâm vào không khí. Một lần nữa, nó lại bắt gặp đôi mắt khó hiểu của Cheng li.

Connor hỉ hả cười nói :

-Cô không hiểu sao ? Còn tàu đó đã cứu chị Grace. Chị ấy không chết đuối. Chị ấy được con tàu đó cứu và trôi vào cõi vĩnh hằng. Chị ấy được cứu bởi con tàu Hải tặc ma cà rồng.

Nó đã quá mệt mỏi,mồ mắt nặng nề sụp xuống. Tuy nhiên trong bóng tối tâm tưởng, nó vẫn thấy rõ ràng tất cả : Con tàu đó giống bướm ra đi trong ánh sáng vàng. Hình chạm trên mũi tàu đang dịu dàng mỉm cười, và những cánh bướm tới tả nhẹ nhàng bay trong bóng đêm đang về. Đứng sau bánh lái, một mình nhưng không run sợ, đó là chị Grace.

8. Tập 1 - Chương 07

Chương 7 : Lorcan Furey

Khi tỉnh lại, điều đầu tiên Grace thấy là bầu trời xanh lóa mắt. Rồi sự kỳ lạ hiện ra. Màu xanh chói lóa đó thu hẹp lại, trải ra, tách rời thành hai vòng tròn xanh dương. Khi cảm thấy ổn định, cô nhận ra là mình không đang nhìn lên bầu trời, mà là một đôi mắt màu xanh da trời.

Mắt Connor màu xanh lục giống cô. Đôi mắt này xa lạ. Chúng đang chăm chăm nhìn xuống cô.

Khi đôi mắt đó lùi lại, cô thấy đó là mắt của một chàng trai. Anh ta có vẻ lớn hơn cô và Connor. Có lẽ chỉ mười bảy mười tám tuổi, với mái tóc đen dài và đôi lông mày rậm cũng màu đen. Nhìn xuống cô, anh ta nhìn mặt nói :

- Cô sẽ làm tôi bị rắc rối đây.

Không hiểu ý anh ta nói gì, nhưng cô nhận ra giọng địa phương Ai-len rất nặng. Cúi xuống, anh ta vén tóc cô khỏi mắt. Ngón tay đẹp một cái nhẫn Claddagh (Tên một ngôi làng chài cổ ở Ai-len). Cô thường mong có một chiếc nhẫn như thế, mặt nhẫn được thiết kế có chấu giữ là hai bàn tay nâng một mũ triều thiên. Nhưng nhẫn này hơi khác. Thay vì mũ triều thiên, hai bàn tay nâng một cái sọ người.

Cô rùng mình hỏi :

- Anh là ai ? Tôi đang ở đâu ?

Chàng trai lại nhìn mặt, lắc đầu. Anh ta không hiểu ? Nhưng rõ ràng anh ta đã nói với cô bằng tiếng Anh, đúng không ? Cô hỏi lại :

- Anh là ai ?

Nhưng lần này cô nhận ra những âm thanh phát ra là “A...à... a ?”. hơi thở của cô quá yếu, miệng và lưỡi khô ran.

- Đây, uống đi.

Lấy một bầu da từ trong túi, anh ta nhẹ nhàng đổ từng giọt nước lên môi cô. Nước giá buốt, nhưng cảm giác thật khoan khoái. Cô nhếch môi, cố đón từng giọt, phải mất một lúc miệng cô mới cử động bình thường trở lại. Tập trung uống nước, cô không nhận ra anh ta đang nâng đầu cô dậy và đặt bó áo xuống dưới, làm gối. Nhưng khi uống xong, ngã đầu xuống, cô cảm thấy thoải mái hơn trước.

Sự êm ái dưới đầu và cổ trái ngược với mặt bằng cứng ngắc chạm vào toàn thân thể. Cô đang nằm trên mặt sàn gỗ thô ráp. Hơi nghiêng đầu, cô thấy những mảnh ván sàn sơn đỏ. Nhưng xa hơn nữa, tầm nhìn của cô bị giới hạn vì sương mù dày đặc.

Quay đầu lại, cô thấy mặt chàng trai chấp chờn trong lớp sương. Cô lại hỏi :

- Anh là ai ?

Lần này anh ta hiểu và trả lời :

- Lorcan.

Cái tên cô chưa từng nghe.

Anh ta lại đưa bầu nước lên môi cô.

- Uống thêm một chút nữa đi.

Uống thêm một ngụm, cô hỏi :

- Tôi đang ở đâu ?

Anh ta mỉm cười :

- Quá rõ mà. Cô đang ở trên biển.

Dù không thấy gì sau anh ta, nhưng những lời đó làm cô nhận ra con tàu đang lắc lư trên sóng và nghe tiếng va đập của đại dương bên dưới.

- Vì sao tôi lại ở đây ?

- Cô không nhớ gì sao ? Trời đông bão mà.

Khi anh ta nói hai từ đông bão, toàn thân cô rúng động. Thành linh cô như trở lại vùng tâm bão, cột buồm gãy răng rắc, nước mặn tràn lên toàn thân cô đã sưng ướm.

- Tôi đã thấy cô lênh bênh trong nước như một con cá.

- Ồ.

Bây giờ cô mới nhận ra, anh ta cũng bị ướm sưng, tóc và áo dính sát da, mặt nhợt nhạt gần như lớp sương mù.

Lorcan tiếp tục :

- Nếu tôi tới không kịp, cô đã xuống gặp nàng tiên cá rồi.

- Còn Connor ? Nó đâu ? Bao giờ tôi có thể gặp nó ?

Lorcan buồn rầu nhìn cô. Trong thoáng giây khủng khiếp đó, Grace đã hiểu, cô hỏi :

- Anh chỉ cứu được tôi ?

Lorcan gật.

- Hãy trở lại tìm nó đi ! Chưa quá muộn đâu. Anh còn nhớ nơi cứu tôi chứ ? Chắc nó chỉ loanh quanh gần đó thôi. Chắc chắn anh đã thấy con thuyền chứ ?

- Không có thuyền bè nào hết. chỉ có cô, vùng vẫy trong nước như một con cá hồi trong sông Shannon (một con sông ở Ai-len, chảy theo hướng tây nam vào Đại Tây Dương).

Cô nhớ cảm giác đó. Lạnh buốt. Tê cóng. Rồi ký ức bỗng cạn kiệt như giấc mơ chấm dứt quá nhanh. Cô muốn cố nhớ lại, trở lại cái ký ức đó nhưng đầu nhức buốt vì rãng sức. Cô lẩm bẩm :

- Một con thuyền không thể biến mất. Chắc chắn không thể.

- Trong cơn đông bão như thế này, thậm chí một con tàu cỡ tàu chúng tôi cũng có thể biến mất. Nếu muốn, đại dương có thể tàn bạo vô cùng.

- Nhưng Connor là em song sinh của tôi. Chúng tôi là tất cả của nhau. Không có nó, tôi không sống nổi.

Cô cảm thấy tim bắt đầu đập dồn dập như một quả bom muốn vỡ tung lồng ngực.

Mắt Lorcan bỗng gắt lại :

- Cô nói là hai chị em sinh đôi?

- Học viên Furey.

Grace nghe tiếng gọi, nhưng không nhìn rõ ai trong lớp sương mù. Tiếng gọi chỉ thì thầm nhưng ngân vang trong đầu cô.

Lorcan quay lại trả lời :

- Thưa thuyền trưởng, có tôi.

Im lặng một lúc, rồi Grace nghe hai bước chân nặng nề trên boong tàu.

- Học viên Furey, cậu phải vào trong. Sương mù không kéo dài lâu nữa đâu.

Thêm hai bước chân nữa.

Lorcan như bị thôi miên. Có lẽ nước lạnh đã làm xương cốt anh ta tê dại. có thể sự nỗ lực cứu Grace đã ảnh hưởng tới anh. Giống cô, khả năng nghe và nói của anh ta đã bị mất.

- Con gái hả ?

Vẫn chỉ là một tiếng thì thầm nhưng mạnh mẽ, đầy quyền uy. Tiếng nói đó như luồn vào từng ngõ ngách trong não cô.

Sau cùng Lorcan lên tiếng :

- Dạ đúng, thưa thuyền trưởng. Cô ấy gần bị chết đuối. cô ấy nói là có một người em trai sinh đôi.
- Sinh đôi ?

Grace vội nói :

- Đúng thế. Em Connor tôi đang ở ngoài kia. Xin giúp tôi tìm nó.
- Sinh đôi.

Một lần nữa tiếng thì thầm chậm chậm xoáy vào đầu cô. Grace muốn được nhìn rõ viên thuyền trưởng, nhưng sương mù vẫn quá dày đặc, cô chỉ nhìn tới được Lorcan là hết mức.

- Đưa cô ta vào trong. Phòng sát bên phòng ta. Lẹ lên. Ta không muốn những người khác biết chuyện này. Chưa tới lúc.

Grace nài nỉ :

- Còn Connor ?

Tiếng thì thầm lại trở nên cứng rắn, như ông ta không nghe, hoặc không quan tâm tới lời năn nỉ của cô.

- Đưa cô ta vào phòng sát bên phòng ta.

Lorcan hỏi :

- Rồi sau đó thì sao ?
- Rồi qua phòng ta. Không còn nhiều thời gian đâu. Gần tối rồi, bữa tiệc sắp bắt đầu.

Tiệc ? Ông ta nói gì vậy ? Họ sẽ đi tìm Connor ? Thật khó hiểu.

- Sương mù đang tan rồi, học viên Furey. Chúng ta phải vào trong. Đừng mất thì giờ thêm nữa.

Khi tiếng thì thầm và những bước chân nặng nề xa dần, Grace ngược nhìn lên đôi mắt xanh của Lorcan :

- Làm ơn, xin làm ơn tìm em tôi. Nước ngoài đó lạnh lẽo lắm.

Lorcan gượng cười :

- Để tôi đưa cô vào nơi ấm áp đã.
- Rồi anh sẽ đi tìm nó ?
- Bây giờ hãy lo cho cô.

Lorcan cúi xuống, bồng cô lên. Khi anh ta bồng cô qua lớp sương mù, Grace cảm giác anh ta đang bay qua mây. Nếu không thì là đang chết đuối. cô muốn nhào khỏi vòng tay Lorcan, nhảy lại xuống nước tìm Connor, nhưng chưa bao giờ cô cảm thấy mệt rũ như lúc này. Và mặc dù chỉ lớn hơn một cậu bé không bao nhiêu, nhưng vòng tay Lorcan Furey rất mạnh.

9. Tập 1 - Chương 08

Chương 8 : Molucco Wrathe

Connor lom lom nhìn ra bầu trời u tối, ao ước một cách tuyệt vọng được nhìn thấy lại con tàu. Tàu hải-tặc-ma-cà-rông. Con tàu đã chở theo Grace.

Cheng Li nói :

- Nó không trở lại đâu.

- Sao cô biết?
- Vì ... không có tàu hải-tặc-ma-cà-rông nào hết.
- Nhưng ...

Cheng Li giơ tay lên :

- Thôi đi. Và làm ơn đừng hát bài ca đó nữa. Đó chỉ là một bài ca đi biển lâu đời. Tôi cũng chẳng hiểu sao cha cậu lại hát ru chị em cậu ngủ. Tin tưởng con tàu đó thật là một sự vô lý. Tôi e là chị cậu đã chết rồi. Tôi biết, đó là một cú sốc khủng khiếp, nhưng lại là sự thật. Cậu phải đối diện với sự thật đó, cậu bé ạ.

Nhưng con tàu đó có thật. Trong đầu nó vẫn còn hiển hiện như in : con tàu quay đầu ngoài biển, đôi mắt của hình chạm xinh đẹp trên mũi tàu, những cánh buồm rực sáng, phe phẩy như cánh chim.

Connor quay lại nhìn Cheng Li đang ra lệnh cho các cướp biển. Nhìn từ sau lưng cô ta, nó thấy ngoài con dao quần bên hông, Cheng Ling còn đeo sau lưng một cặp vũ khí nữa. Dù nằm trong bao da đôi, nhưng Connor tin chắc lưỡi dao cũng sắc bén và chết người như miệng lưỡi cô ta vậy.

Có tiếng lầm bầm, rồi thành tiếng ồn ào của đám đông :

- Tránh đường cho thuyền trưởng.

Cheng Li quả quyết là nó đã tưởng tượng ra con tàu. Tuy mới gặp cô ta, nhưng Connor có thể thấy, một khi Connor ta đã quyết định thì vấn đề coi như kết thúc. May ra trên tàu này còn người khac tin câu chuyện của nó – thuyền trưởng chẳng hạn.

- Tránh đường cho thuyền trưởng. Tránh ra.

Cheng Li ngừng ra lệnh, bước vội lại bên Connor. Trông cô có vẻ hơi tức bực. Tim Connor đập rộn ràng. Sợ? Hy vọng? Loại người như thế nào mà có thể chỉ huy bằng **** cướp biển này?

Thình lình, Connor thấy Bartholomew và Cate đang sải bước tiến tới. Theo sau, hơi loạng choạng, là một người đàn ông khó đoán tuổi với mái tóc dài bù rối và đôi mắt kính tròn xoe màu xanh dương. Ông ta khoác một áo choàng nhung xanh da trời, phủ lên hai bao bạc đựng dao găm. Đôi ủng da nhọn như mũi dao và leng keng tiếng đinh thúc ngựa bằng bạc. Vừa tiến bước vừa ha hả cười nói giảo hoạt với các gã cướp biển. Ông ta tuôn ra hàng tràng câu **** rủa nhưng nụ cười rộng mở, làm lớp da mặt hai bên cặp kính nhăn nhúm lại. Bỏ lại những tiếng cười vui vẻ phía sau, thuyền trưởng hách dịch tiến tới Connor. Có thể thấy rằng con người này được thủy thủ đoàn yêu mến và kính trọng.

Trước khi bước tránh sang một bên với Cate, Bartholomew nói :

- Cậu ta đây, thưa thuyền trưởng.

Nâng cặp kính lên, ông ta nói :

- Á à, chúng ta có gì đây? Mới vớt lên hả, cô Li ?

Đi quanh Connor, ông ta không nói thêm lời nào.

Connor kinh ngạc nhìn những màu sắc trên tóc ông ta. Lúc đầu nó tưởng là bóng của màu nâu, nhưng không, còn có màu xám – đúng hơn là màu bạc – rồi khi ánh sáng rọi vào một góc khác, lại là màu xanh lục, trông như những lọn rong biển. Giữa cầu vòng biến dạng đó là hai – không, ba – cuộn tóc dài, kết với những vò sò. Trông thật kỳ cục nhưng lại rất thích hợp với ông ta – thoải mái, nam tính. Với tất cả trang phục lờ lợt, và cử chỉ điệu bộ thất thường, nhưng có thể thấy thuyền trưởng có một thể lực mạnh mẽ, chưa kể tới sức hút của một bậc lãnh đạo bẩm sinh.

Dứng trước Connor, quan sát bộ áo quần ướt sũng của nó, bàn tay đầy đồ trang sức xoa xoa cái hàm lỏm chồm râu, ông ta nói :

- Hừ, ta thấy, mi được vớt lên tươi rói mùi biển, nhưng không là một con cá nước mặn.

Thuyền trưởng nâng cặp kính lên, và lần đầu tiên đôi mắt ông ta rọi thẳng vào mặt Connor. Đôi mắt lớn, lốm đốm nhiều sắc độ màu như mái tóc. Ánh nhìn như thôi miên.

- Tên mi là gì ?

- Connor. Connor Tempest.

- Tempest (nxb : có nghĩa là dông bão) ? Hay ! Connor Dông tố đến với chúng ta trong một cơn mưa bão.

Thuyền trưởng đưa ra bàn tay với những ngón nặng trĩu ngọc bích lỏng lẻo đến mức người ta phải thối mắt không hiểu sao ông có thể nhấc được tay lên.

- Molucco Wrathe, thuyền trưởng của đám tạp nham này. Đón mừng mi phục vụ dưới quyền ta, Connor Tempest.

Connor bắt tay ông. Thuyền trưởng siết chặt bàn tay nó.

- Cám ơn ... ưm ... ông Wrathe.

Ông ta mỉm cười chảnh lại :

- Thuyền trưởng Wrathe. Nào, nói cho ta biết, Connor Tempest, vì sao mi lại ở đây?

Connor liếc nhìn Cheng Li. Vẻ mặt cô vừa chán nản vừa sốt ruột. Hai tay cô khoanh chặt, làm vũ khí sau lưng nhô cao như hai cánh đen vươn lên, sẵn sàng chiến đấu.

- Ồ, ta biết cô Li đưa mi lên tàu. Nhưng trước đó, mi đã làm gì mà ra quá xa, tới tận vùng nước nguy hiểm này?

- Chúng tôi gặp bão. Tôi và chị Grace. Chúng tôi là chị em sinh đôi. Chúng tôi từ Vịnh Trăng Lưỡi Liềm...

Khi nói, Connor cố theo dõi ánh mắt thuyền trưởng Wrathe, nhưng tóc ông ta làm cậu bị phân tâm. Gió đã thổi tung tóc ông ta lên và giờ thì một lọn tóc đen dài đang vắt qua một bên mắt.

- Cậu bé, mi không quen kể chuyện phải không?

Connor vừa mở miệng nói, bỗng thấy lọn tóc trở mình, di động qua trán thuyền trưởng Wrathe. Không phải tóc, mà là một con rắn nhỏ.

- Sao vậy? Mèo ăn mất lưỡi mi rồi hả, nhóc?

- Xin lỗi... nhưng... thuyền trưởng Wrathe... hình như trên tóc ông có con rắn...

Không thể làm được. Con vật đã gần ra khỏi lọn tóc rồi và những vỏ sò, trườn mình xuống tai vị thuyền trưởng.

Thuyền trưởng Wrathe cười cười :

- A há. Chào Scrimshaw. Mày xuống chào cậu Tempest hả?

Ông đưa tay lên để con rắn bò xuống, âu yếm cuốn quanh cổ tay ông, như một chiếc vòng sống. Connor chờ người nhìn thuyền trưởng đưa con rắn lại gần nó hơn. Con rắn ngóc đầu nhìn vào mắt Connor. Connor không biết phải làm gì để đáp lại.

Molucco Wrathe cười bảo :

- Nói chào thuyền phó của ta đi, cậu bé. Ồ, đùa thôi. Thuyền phó của ta là cô Li. Đùa thôi. Chúng tôi đều biết cô là vị chủ huy thứ hai ở đây.

Connor im lặng. Nó không muốn gây một cử chỉ bất ngờ nào. Con rắn này tuy nhỏ, nhưng Connor không thể nhận ra thuộc loài nào. Có thể là loài rắn độc, mà miệng lại đang há toang hoác, lưỡi thè lè.

Connor thở dài như trút được gánh nặng khi thuyền trưởng Wrathe thu tay lại, đem con rắn đi.

Thuyền trưởng nâng tay lên đầu. Scrimshaw ngoan ngoãn bò trở vào đồng tóc dày bù rối.

- Nào nhóc, kể tới đâu rồi ? Mi bảo là tới từ Vịnh Trăng Tròn ?

- Ừm... Vịnh Trăng Lưỡi Liềm, thưa thuyền trưởng. Chúng tôi sống tại đó. À, đã sống tại đó. Cha tôi là người giữ hải đăng nhưng ông đã chết và chị em tôi bị mất tất cả. Họ định đưa chúng tôi vào trại mồ côi

hoặc còn tệ hơn thế nữa. Vì vậy, chúng tôi phải ra đi bằng con thuyền của cha tôi. Chỉ định xuống vùng duyên hải. Nhưng thời tiết bỗng thay đổi, chúng tôi gặp bão.

Lời nói của Connor bắt đầu trôi chảy :

- Thuyền bị lật. Chị em tôi bị hất xuống biển. Con thuyền vỡ ra từng mảnh. Tôi ráng hết sức bơi lên mặt nước, cố né tránh những thứ rơi xuống tôi. Tôi không thấy chị Grace. Tôi ngoi lên mặt nước. Tôi dùng một mảnh ghế vỡ làm phao. Nhìn khắp xung quanh, tôi cố tìm chị ấy, nhưng không thấy chị đâu. Tôi không thấy chị đâu cả.

Mắt thuyền trưởng Wrathe đầm đìa lệ. Ông lấy khăn tay lớn viền ren từ túi ra, lau mắt.

- Chuyện buồn quá, Tempest. Buồn quá, buồn kinh khủng. Ta mừng là cô Li đã cứu được mi. Mi sẽ được đón nhận vào thủy thủ đoàn. Chúng ta cần có thêm người trẻ.

- Cảm ơn thuyền trưởng Wrathe, nhưng tôi chỉ muốn tìm chị Grace.

Molucco Wrathe nhượng con mắt bối rối nhìn nó :

- Chị mi ? Ta tưởng mi nói cô ta đã mất rồi.

Connor lắc đầu, quả quyết :

- Tôi thấy chị ấy đã được đưa lên một con tàu. Lúc đầu tôi tưởng là tàu này.

- Tàu khác ? Một tàu cướp biển khác ? Ôi, dường như câu chuyện của mi sẽ có một đoạn kết vui vẻ. Chúng ta sẽ tìm kiếm tàu đó và chị em mi sẽ được đoàn tụ.

Connor lại lắc đầu :

- Thưa ngài, đó không là một tàu cướp biển. Một loại tàu khác.

Dù không dám quay lại phía Cheng Li, nhưng nó có thể cảm thấy ánh mắt cô nóng rẫy hướng vào nó.

Thuyền trưởng Wrathe hỏi :

- Một loại tàu khác. Ý mi định nói gì ?

- Thuyền trưởng, ông có nghe nói tới hải-tặc-ma-cà-rồng chưa ?

- Hải...tặc...ma...cà...rồng ? Nhóc, đừng nói là ta đã nghe.

- Có một bài ca thủy thủ, thưa ngài...

Giọng Cheng Li sắc như gươm, chém toạc không khí :

- Thuyền trưởng Wrathe.

Ông làm ngơ. Cô ta không thoái chí :

- Thuyền trưởng Wrathe.

- Đừng nổi nóng, cô Li.

- Nhưng thuyền trưởng Wrathe, thằng bé đang rối trí.

- Tôi tin tất cả chúng ta đều hơi rối trí, cô Li. Nhưng tôi đang hỏi nó và tôi chờ nghe câu trả lời.

Biết không có nhiều thời gian, Connor vội nói ngay :

- Tàu hải-tặc-ma-cà-rồng là một con tàu bí ẩn giông bão suốt cõi vĩnh hằng. Thủy thủ đoàn là ma quỷ, hay ít ra là ... ma-cà-rồng.

- Chuyện hay quá ! Sao mi biết được chuyện này, nhóc ?

- Cha tôi thường hát cho chúng tôi nghe một bài ca thủy thủ.

- Bài ca thủy thủ hả ? Ta khoái lắm đó. Tất cả chúng ta đều thích, phải không các chàng trai ?

Cả nam và nữ cướp biển rầm rầm đồng ý. Trừ Cheng Li. Cô ta tỏ ra vừa tức giận vừa chán nản. Connor thâm nhủ, ít ra bây giờ có vẻ như cô ta chia mũi dùi sang thuyền trưởng Wrathe.

Ông ta nói :

- Nào bây giờ chúng ta cùng nghe bài ca này. Lại đây, cậu Connor Tempest. Hãy hát cho chúng ta nghe bài ca của cha cậu, để chúng ta xem sẽ phải làm gì.

Hít một hơi thật sâu, Connor bắt đầu hát :

“Ta sẽ kể cho các người nghe chuyện hải-tặc-ma-cà-rồng.

Một câu chuyện xưa như sự thật...”

Vừa hát nó vừa nhìn mặt thuyền trưởng. Ông chăm chú lắng nghe. Cả con rắn Scrimshaw cũng vươn tới như bị bài ca bỏ bùa. Một mỗi, giọng rè rè vì nước biển, Connor cố gắng hát để chiến đấu cho sinh mạng của mình. Nó mừng rỡ khi hát tới câu cuối cùng :

“... Để mắt con không bao giờ nhìn thấy một hải-tặc-ma-cà-rồng

... và chúng không bao giờ chạm tay vào con được.”

Nó vừa dứt lời, tiếng vỗ tay la hét hoan hô rầm rầm nổi lên. Rồi... im lặng. Connor nhìn từ Cheng Li tới thuyền trưởng Wrathe. Ông tiến lại, đặt tay lên vai Connor, nói :

- Cậu bé, bài ca hay lắm. Nhưng ta e đó chỉ là ... một bài ca thôi. Đi khắp đại dương từ ngày còn là một em bé được bồng trên tay, ta chưa hề nghe hoặc thấy chuyện về những quỷ ma như thế.

- Nhưng tôi đã thấy con tàu đó.

- Mi đã thấy ?

- Tôi ... nghĩ thế. Nó trở đầu trên biển. Đó là một tàu chiến cổ. Những cánh buồm như những cánh chim, vỗ ...

Cheng Li bước tới bên thuyền trưởng :

- Cậu ta mệt mỏi và rối loạn...

- Không. Tôi thấy thật mà.

Nhưng nó nhận ra thuyền trưởng cũng không tin. Bây giờ chính Connor cũng bắt đầu mất tự tin vào trí nhớ của chính mình. Có lẽ nó đã mê sảng và tự tạo lên những hình ảnh đó. Nó không biết phải nghĩ gì nữa.

Thuyền trưởng Wrathe lên tiếng :

- Tất cả hãy trở lại công việc. Khoan – Batholomew ở lại đây.

Các cướp biển rút lui, chỉ còn lại Batholomew. Và dù không được yêu cầu, Cheng Li cũng loanh quanh sau anh ta.

Thuyền trưởng Wrathe choàng tay qua vai Connor, nắm chặt. Cử chỉ đó làm Connor nhớ đến cha. Nó có gạt đi mọi ký ức, cần môi để ngăn dòng nước mắt.

- Này Tempest. Ta có hai người anh em. Hai anh em cướp biển. Nhiều khi ta không thích họ, nhưng ta yêu thương mỗi người bằng tất cả tấm lòng. Vì vậy ta có thể hiểu, vì sao mi bám lấy bất cứ điều gì, để cố tin là chị mi còn sống. Nhưng vì chính bản thân mi, hãy nhìn thẳng vào sự thật, dù đó là một sự thật tàn nhẫn.

Ông nhìn sâu vào đôi mắt nó :

- Mi đến với chúng ta trong một ngày ảm đạm nhất đời mi, Connor Tempest, nhưng chúng ta sẽ đưa mi trở lại với ánh mặt trời rạng rỡ. Cứ đợi xem.

Connor ngáp ngừng gật đầu, rồi ngược nhìn từ mặt thuyền trưởng tới cột buồm. Mắt nó ngược lên cao hơn nữa, lướt qua một tổ quạ, cho tới khi nhìn thấy hình ảnh chiếc đầu lâu và hai khúc xương bắt chéo, phần phật bay trong gió. Lúc này bầu trời gần như nhuốm một màu xanh chàm, nhưng trăng đã lên, rọi ánh

sáng lạnh lẽo lên đầu lâu trắng.

10. Tập 1 - Chương 09

Chương 9: Thấp thỏm trong khoang tàu

Một hồi chuông làm Grace thức giấc. Giống như tiếng thì thầm của thuyền trưởng, mỗi tiếng chuông như len lỏi vào từng ngõ ngách trong não cô.

Mở mắt, Grace thấy mình đang nằm trên giường có bốn cột, giữa một đồng gối trắng tinh, cuốn người dưới tấm chăn mềm mại nhất mà cô từng biết. Cô nằm nguyên đó một lúc, hoành toàn bất động. Tiếng chuông chuyển thành một thứ nhạc lạ lung – được ngắt nhịp bằng một âm điệu giống như tiếng trống bộ lạc.

Hai cánh tay trần, Grace nâng tấm chăn lên. Bộ quần áo ướt đã được thay bằng chiếc áo ngủ dài bằng vải bông, thêu hoa văn cầu kì. Áo này từ đâu tới? Của ai? Và, Grace ngượng ngùng tự hỏi, ai đã thay áo cho cô?

Tiếng nhạc đang lớn dần. Chống khuỷu tay, cô vươn đầu nhìn quanh phòng. Những ngọn nến trong lồng kính tỏa ánh sáng chập chờn dịu dịu lên vách gỗ và mặt sàn ván. Khi Grace đặt chân lên sàn, con tàu chao về một bên. Một lúc cô mới lấy lại thăng bằng.

Bước khỏi giường, cô nhận ra đầu bốn cọc giường đều chạm trở công phu. Man trướng bên giường được thêu dày đặc. Một bên giường được mở vào một bên nhà vệ sinh nhỏ, với bồn sứ và một bình nước. Mọi thứ trong phòng đều xa hoa và có vẻ ngoại lai. Grace nghĩ, có lẽ đây là những thứ đã được thu hoạch được trong những chuyến hải hành.

Bên ngoài, có những tiếng nói át tiếng nhạc dai dẳng. Hướng về phía có tiếng ồn, Grace thấy một tấm rèm, rõ là để che một ô cửa sổ. Trên rèm có ghim một mảnh giấy, lại gần hơn cô đọc:

Grace, vì an toàn của cô, xin hãy luôn thả rèm cửa.

Bạn cô.

Lorcan Fyrey

Nét chữ hơi cổ nhưng phóng khoáng. Anh ta đã viết bằng bút mực. Mấy chữ “ an toàn của cô” là có nghĩa gì nhỉ? Cả lời lẽ lẫn cái cách nó được viết vội làm cô rùng mình.

Cô chạm tay vào rèm cửa, cảm giác thôi thúc không nghe theo lời đề nghị của Lorcan. Câu nói của thuyền trưởng vang lên trong đầu. Ta không muốn những người khác biết chuyện này. Người khác là ai? Con tàu này là tàu gì?

Đúng lúc đó, cô nghe được một mẫu đối thoại ngay bên ngoài ô cửa.

-Đêm nay tôi đúng là một kẻ đói khát.

-Tôi cũng vậy. Chưa bao giờ tôi cần một bữa tiệc như hôm nay.

Tiệc. Thuyền trưởng cũng đã nhắc tới chuyện này. Rõ ràng là một sự kiện quan trọng đang được nóng lòng chờ đợi. Đường như thủy thủ đoàn đã đói đến tận cùng. Có lẽ họ đã không được ăn uống đầy đủ. Hoặc có thể tàu vừa mới được cung cấp thêm lương thực tươi.

Grace ép sát đầu vào rèm cửa để nghe, nhưng họ đã tiếp tục đi. Chờ một lúc, cô chống lại thôi thúc vén rèm để nhìn ra ngoài boong tàu. Nhìn mấy ngọn nến, cô tự hỏi có nên tắt đi, để không ai thấy ánh sáng trong phòng và cô có thể liếc vén rèm cửa.

Grace chưa kịp thực hiện hành động bốc đồng này, thì một giọng nói cộc cằn vang lên ngay bên ngoài cửa sổ làm cô chú ý :

-Học viên Furey.

-Trung úy Sidorio.

Cô nhận ra giọng địa phương Ai-len của Lorcan.

-Sẵn sàng cho bữa tiệc chưa, Furey?

-Sẵn sàng thưa trung úy.

-Hình như bạn này ta nghe tiếng cậu ngoài boong.

-KHông đâu, trung úy. Ngoài boong? Lúc nào?

-Trước chuông báo đêm.

-trước...Không thể. Không ai ngoài thuyền trưởng dám ra ngoài sang

-Ta biết. Nhưng ta thì đã nghe tiếng cậu ngoài boong.

-Chắc trung úy nằm mơ rồi.

-Ta đâu còn mơ được nữa.

Tiếng nôi của họ chìm trong tiếng nhạc nổi lớn. Grace thì sát hơn vào rèm cửa, trán cô quẹt vào mẫu giấy Lorcan viết vội, nhưng giờ cô chỉ còn nghe tiếng nhạc. Lorcan và người có vẻ khả nghi dường như đã rời xa.

Cô cân nhắc những lời nói vừa nghe. Cô biết chắc Lorcan đã ở ngoài boong. Rõ ràng là anh ta và thuyền trưởng cố ý giữ bí mật chuyện cô có mặt trên tàu. Nhưng Chuông Báo đêm là gì? Vì sao không ai có thể ra ngoài sang trừ thuyền trưởng. Một quy luật có vẻ lạ lùng!

Đứng bên ô cửa chờ đợi, Grace hi vọng nghe ngóng thêm được gì đó. Cô cứ tưởng nghe thấy bước chân người, nhưng có lẽ chỉ là tiếng nhạc như bị ngẹt lại. Âm thanh đó kéo dài một lúc, rồi nhường chỗ cho sự im lặng. Im lặng như tờ. Có lẽ tất cả bọn họ đã vào trong dự tiệc.

Grace quay lại, trước mặt cô là một bàn viết và một cái ghế. Tiến lại gần cô thấy mặt bàn la liệt bút, mực, bút chì chuốt nhọn và một chồng sổ. Những cuốn sổ này có cái gì đó cực kỳ thú vị. Cô cầm một cây bút mực cổ, nhưng nó trượt khỏi tay và đầu bút đâm trúng ngón cái. Mau ứa ra. Một giọt rơi trúng một trong những cuốn sổ.

Theo bản năng, Grace đưa ngón cái lên miệng, mút cho sạch máu. Trước đây cô đã làm như thế rất nhiều lần khi bị giấy cửa hoặc gai hồng đâm trúng. Mùi máu tanh tanh nhưng không khó chịu lắm.

Buông tay khỏi miệng, Grace thấy vết cắn nhỏ đã sạch. Nhưng không cách nào làm sạch vết máu trên bìa sổ. Nhìn ngó bút cô thấy nó đỏ máu, như được chấm vào mực đỏ. Rùng mình, Grace nhìn quanh quẩn trí.

Trên một cái tủ phủ sơn mài có nhiều ngăn kéo vẽ những nhân vật lạ lùng, có một tấm gương và một bàn chải tóc chạm bạc. Trên gương và bàn chải gắn những viên đá long lanh như kim cương. Grace cầm gương lên soi, nhưng gương đã quá cũ, vỡ nát chỉ còn khung.

Bên cạnh gương và bàn chải tóc là một bình nhang nhỏ bằng gỗ. Nhang đang cháy tỏa ra một mùi hương gây buồn ngủ, nồng mùi va ni và hoa nhài.

Nhận ra vì sao cảm giác quá mệt mỏi, cô trở lại giường chìm trong tấm nệm dễ chịu. Thành linh cô nghĩ đến Connor. CÔ đang làm gì vậy? Vợ vẫn khám phá căn phòng này? Đáng lẽ cô phải dồn tâm trí nghĩ đến em trai và cách tìm lại nó.

Có thể nó đã được tìm thấy rồi. Nhưng nếu vậy sao họ không đưa nó đến gặp cô? Cô nhớ thuyền trưởng đã bảo Lorcan tới phòng ông ta. CÔ tự hỏi họ đã quyết định gì tại đó? Nỗi hoảng loạn đã luồn lách trong huyết quản cô lạnh ngắt như nước đá.

Cô phải ra khỏi phòng này, phải nói chuyện với thuyền trưởng và Lorcan. Phải tìm hiểu xem Connor có ở trên tàu này và được an toàn không.

Tự trách mình đã không hành động sớm hơn, cô ra khỏi giường. Đưa tay vặn nùm cửa – một quả nắm bằng đồng chạm khắc hình bản đồ thế giới. Lần thứ nhất, tay cô trượt khỏi quả nắm. Cô thử lại, quả nắm xoay chuyển nhưng cửa không mở. Lần thứ ba, cô nắm chặt tới nỗi bàn tay hằn đường nét đảo ngược của những quốc gia trên thế giới. Cửa vẫn không mở. Cửa đã khóa.

Đầy thất vọng và tức giận, cảm thấy nổi chán nản và yếu ớt dâng tràn, cô loạng choạng bước vào phòng, tiến tới rèm cửa sổ. Nhìn lại dòng chữ cảnh giác của Lorcan.

...xin hãy luôn thả rèm cửa!

Hít mạnh một hơi, cô vén rèm, áp mặt sát ô cửa lạnh ngắt.

Trống ngực thành thạch, Grace nhìn qua lớp kính. Hồi hộp sợ có tiếng báo động, hoặc bất gặp đôi mắt giận dữ của Lorcan hay của thuyền trưởng. Nhưng không có báo động. KHÔNG có ai nhìn lại cô. Qua cửa kính, cô chỉ thấy boong tàu. Trống trơn. Tất nhiên. Vì họ- dù họ là ai- đã vào trong dự tiệc.

Những con người may mắn! Còn cô cũng đang đói, nhưng họ đâu có nghĩ đến chuyện đem cho cô chút đồ ăn nào. Đói khát, mệt mỏi, kiệt sức. Cha đã mất. Hình như bây giờ cô lại mất cả em.. Buồn chán đến cùng cực, Grace kéo mạnh tấm rèm lại như cũ.

Quay lại đang phân vân nghĩ phải làm gì, Grace chợt thấy một bát súp trên bàn viết. Trước đây bát súp không ở đó, phải không nào? Vì sao cô lại có thể không nhìn thấy?

Đặt hai bàn tay quanh bát, cô vội rút lại ngay. Bát súp nóng hổi. Nếu bát súp có mặt tại đó từ lúc sơ thức dậy, hẳn bây giờ đã nguội rồi. Bằng cách nào nó ở đây? Từ đâu tới? Cô bối rối nhìn hơi nóng cuộn cuộn bốc lên. Sự bức dọc nhường chỗ cho cơn đói. Cũng như tất cả thủy thủ đoàn, đã lâu cô chưa được ăn gì, và...mùi súp quá hấp dẫn.

Đặt cạnh bát là một chiếc muỗng gói trong khăn ăn. Grace mở khăn, một mảnh giấy rơi xuống sàn. CỒ quỳ xuống nhặt. Vẫn là nét chữ nguệch ngoạc:

Ăn súp đi. Nó sẽ làm cho cô khỏe hơn.

Hãy kiên nhẫn!

Bạn cô.

Lorcan Furey.

Hãy kiên nhẫn! Grace nhăn mặt. Cô đã lên một con tàu quá lạ lùng. Một nơi mà không ai, trừ thuyền trưởng dám ra ngoài ánh sáng, trước khi đêm xuống. Nơi mà vừa ước có đồ ăn, đồ ăn hiện ra ngay bên mình, Nơi không ai biết được cô có mặt tại đây. Quá nhiều điều khó hiểu.

Nhưng ít ra họ đã cho cô ít đồ ăn. Grace cầm muỗng múc súp nếm thử. Chưa món ăn nào có mùi vị như thế này. Ngon tuyệt trần đời.

11. Tập 1 - Chương 10

Chương 10: Đời cướp biển

Bartholomew bảo Connor:

-Cậu có thể lấy giường này.

Đó chỉ là một khung giường gỗ với nệm mỏng, bên dưới có khoảng trống để cất vài món đồ. Connor chẳng có đồ đạc gì. Chút tải sản nó và Grace mang theo trong hai ba lô, khi đi khỏi Vịnh Trăng Lưỡi Liềm, đã bị bão cuốn trôi. Tất cả chỉ còn lại bộ quần áo tả tơi trên người.

-Này bồ, không thể ngủ với bộ đồ ướt sũng đó. Sơ mi và quần này vừa đây.

-Cám ơn nhiều

Vừa nói Connor vừa đón bộ quần áo Bartholomew ném tới. Nó cởi quần áo ướtm treo lên một đòn tay, rồi mặc sơ mi và quần khô. Bartholomew cao hơn nó gần chục phân, nên nó phải cúi ống quần và tay áo lên. Không ao mặc được quần áo khô là ổn rồi.

Connor ngồi xuống giường. Cái đệm cũ xì rách bươm rên lên ken két.

Bartholomew cười nói:

- Sau một thời gian cậu sẽ quen thôi. Trên tàu này chúng ta phải làm cật lực. Tiếng rên rầm đó không làm cậu bớt ngủ li bì đâu.

-Khoan..đây là giường của anh?

Bartholomew nhún vai:

-Chuyện nhỏ.

Connor xúc động vì lòng tốt của Bartholomew. Là một người xa lạ, vậy mà anh ta đã nhường giường cho nó.

- Tôi không thể nhận. Anh đã cho tôi quần áo bây giờ lại nhường giường. Anh sẽ ngủ đâu?

- Đừng lo cho tôi. Tôi có thể ngủ trên bất cứ thứ gì.

Nói xong, Bartholomew quăng mấy miếng vải bố xuống một chỗ trống trên sàn, bóm túi dệt lên như một cái gối. Cởi khuy sơ mo treo lên một đòn tay. Với cái áo thun ba lỗ với mồ hôi và vết bẩn, Bartholomew nằm ngửa, xoắn chân tay như đang nằm trên cái giường êm ái nhất. Lấy từ sau tay một điều thuốc tự cuốn, mồi lửa rồi khoan thai nhả khói.

Connor nhăn mặt.

-Xin lỗi, Connor, cậu muốn một điều hả? Chắc mình còn đủ đề cuốn thêm một điều nữa.

Không phải thế. Connor ghét khói. Nhưng nó không dám phản nản sau những gì Bartholomew đã hào phóng làm cho nó.

-Không. Cảm ơn Bartholomew. Tôi không hút.

-Gọi mình là Bart. Bartholomew quá dài dòng.

Connor gật và nhìn Bart nhả khói thành vòng tròn trong ánh sáng của ngọn nến. Trong một lúc cả hai không ai nói tiếng nào...Nó loay hoay cố tìm một vị thể thoải mái trên giường. Tầm đệm lại rên rỉ và một dây lò xo bật trúng lưng Connor. Lặng lặng sửa lại thể nằm no xoắn rộng tay chân.

Nhả vòng khói thuốc Bart nói:

-Đời sống ở đây chỉ tạm tạm, nhưng ai cũng rất hăngThuyền trưởng thuộc trường phái cổ, hơi bất quy tắc, nhưng đối xử với tội mình như người một nhà. Ông ấy là một người tốt.

Connor nghiêng gần Bart thấp giọng hỏi:

-Còn Cheng li thì sao? Hình như thuyền trưởng và Cheng li không ưa nhau lắm?

Bart cười:

-Nói thế cũng đúng. Cô ta như tốt cái gai bên cạnh ông ấy, còn ông ấy...như một con dao găm đâm máu đối với cô ta. Tôi nói rồi mà, thuyền trưởng Wrathe thuộc trường phái cũ. Đây, chắc cậu không biết nhiều về thể giới phép thuật hả?

Connor lắc đầu, Bart tiếp:

-Không sao. Hầu hết những người trên đất liền đều không biết họ. trong thế giới của chúng tôi, Molucco Wrathe chẳng khác nào một huyền thoại. Gia đình Wrathe là một hoàng tộc cướp biển. Molucco là một trong ba anh em trai, tất cả đều là thuyền trưởng cướp biển. Molucco là anh cả. Rồi tới Barbarro. Hai anh

em có mối thâm thù, nên nhiều năm rồi không trò chuyện với nhau. Nhưng tôi thường nghe thuyền trưởng nhắc tới người em út Porfirio. Theo ông thuyền trưởng này là tài năng nhất trong ba anh em.

Bart đã hút hết điều thuốc. Anh ta trườn mình trong ánh nến để tìm hộp thuốc cuộn thêm điếu nữa

-Như tôi đã nói, anh em nhà Wrathe thuộc trường phái cướp biển cũ giống như tôi.

Connor bật cười:

-Anh bao nhiêu tuổi rồi?

-Cậu nghĩ tôi bao nhiêu?

Connor nhún vai:

-Hai mươi chín, ba mươi?

Bart hú lên cười:

-Cám ơn bồ. Mình mới hai mươi hai tuổi thôi! Nhưng mình nghĩ là đã sống khá đủ. Ba mươi? Bạn ơi, nếu thấy được sinh nhật thứ ba mươi của mình, tôi sẽ là người quá may mắn. Mình tin chắc sẽ bị một tên cướp biển khét tiếng lặn ột dao.

Nhìn Bart mồi điếu thuốc thứ hai, Connor nghĩ: Hình như anh ta tỉnh queo trước viễn cảnh đó.

-Ở quê tôi -quê thuyền trưởng Wrathe- nghe cuop1 biển là lấy tất cả những gì mình muốn khi mà mình muốn. Đời là một cuộc phiêu lưu, đúng không? Ít ra cũng nên là thế. Tôi không bao giờ là một người có thể sống trên đất liền, giam mình trong căn phòng giữa bốn bức tường.

Connor đưa mắt nhìn quanh khoang phòng bé xíu xíu. Bart nói ngay:

-Ồ đúng. Nơi này hơi tù túng. Nhưng tôi không sống ở đây. Tôi sống ngoài kia. Biển cả là văn phòng. Đa tạ đại dương. Đảo và đá ngầm là những vách tường duy nhất bao quanh tôi. Có thể tôi làm việc cật lực hơn cái gã cạnh tôi hay cái gã cạnh cái gã cạnh tôi để có miếng ăn bỏ bụng, nhưng tôi là một người tự do trên phương diện mà họ sẽ không bao giờ biết. Và...cậu biết không?

Bart quay nhìn Connor hai mắt sáng rực:

-Này bồ, khi một lưỡi kiếm đâm xuyên qua tôi, tôi sẽ sẵn sàng. Vì trong hai mươi hai năm, tôi đã sống nhiều hơn hầu hết những gã sống cả một đời.

Connor cảm thấy sức mạnh trong những lời anh ta nói. Tim nó đập rộn ràng cùng lời "diễn thuyết" của Bart nhưng không hiểu vì sao. Có phải là nỗi sợ? Sợ cái chết? Dù sao với tất cả những gì đã xảy ra, cái chết đã mất phần nào bí mật. Thần chết đã đem cha nó đi, và rất có thể đã lấy mất, hay sẵn sàng lấy mất, chị nó. Thần chết như một vị khách không mời mà tới, sẽ không bỏ qua Connor Tempest. Lúc này, không biết nó sợ thần chết hay tức giận và cay đắng nhiều hơn. Nhưng nó sẽ không buông tay mà không tranh đấu.

Để đổi đề tài, Connor nói:

-Cho tôi biết thêm về Cheng li đi. Anh bào thuyền trưởng Wrathe thuộc trường phái cổ. Còn Cheng li thì sao?

-Cô Li là trường phái hoàn toàn mới, Cô ấy mới ra khỏi Học viện Hải tặc. Không đùa đâu đó là tên họ gọi nơi đó. Cố ấy tốt nghiệp loại ưu với bằng danh dự. Nghĩa là cô ấy xem như cướp biển có trình độ cao nhất từ trước tới giờ. Nhưng dòng máu cướp biển đã có sẵn trong cô. Chang co li-cha cô ta- là một trong những hải tặc khát máu nhất từ xưa đến nay dưới ngọn cờ xương và sọ, Người tài ba nhất trong những người lừng lẫy nhất. Sống chi xứng với dnah tiếng đó quả là địa ngục.

Bart đưa điếu thuốc lên ánh sáng nến, nhìn đầu thuốc đang tàn.

-Tuy nhiên, cô Li có mặt tại đây như một người tập sự. Phần cuối cùng trong chương trình huấn luyện. Cô ta đã hoàn tất mọi việc tại học viện, nên đây là một cuộc trắc nghiệm, để xem cô ta phản ứng với những tình huống thật như thế nào. Nhưng cũng hơi có chút khôi hài. Vừa ra trường thành lĩnh cô ta trở thành

người chỉ huy thứ hai. trong khi những gã khác giàu kinh nghiệm hơn... Có vẻ hơi vô lý. Cậu hiểu ý mình chứ?

-Vì ...cô ta là phái nữ? Cướp biển thấy soa về chuyện đó?

-Ồ, không đúng. Chúng tôi không kì thị giới tính. Như Cate – Cate dao quắm đó. Cô ta là người tài năng nhất, nổi tiếng nhất trên tàu này. trong chiến đấu, cô ta là người ai cũng muốn chiến đấu sát cánh bên mình. Không chỉ vì cô là tay kiếm cừ khôi.

Sau một cái ngáp dài, Bart tiếp:

-Tôi chẳng có điều gì chống lại cá nhân Cheng li. Thật ra tôi thấy cô ta cũng khá chân thật. Đúng, cô ta nạt nộ, la hét, cố giữ chúng tôi vào đúng vị thế của mình. Nhưng trong thâm tâm cô ta sợ. Tôi nghĩ, cô ta chỉ là cô gái nhỏ nhút nhát. Một ngôi trường đào tạo cướp biển! Ôi, chỉ là một chuyện không tưởng. Chẳng điều gì có thể trang bị cho người ta sống cuộc sống trên biển cả. Chẳng có điều gì.

Rút hết điều thuốc, Bart đấm cho túi dết trở lại bình thường, nhắm mắt nói:

-ngủ ngon nhe bồ. Coi chừng tẩm đệm tinh quái. Máy sợi lò xo có thể bật lên, gây thương tích bất ngờ đó.

Bart cười nói rồi chìm ngay vào giấc ngủ ngon lành. Connor vẫn thức, tia nó lùng bùng vì tiếng ngáy rầm rầm của anh bạn chug phòng. Một mõi đến không ngủ nổi. Đầu óc quay cuồng vì những gì đã xảy ra. Cứ như một giấc mơ-một cơn ác mộng. Già như nó có thể tỉnh mộng.

Nó nhìn quanh. Đây là thực tế. Không là mơ. Nó đang ở trên con tàu cướp biển, và sáng mai thực dậy, nó vẫn ở đây. Và rồi cuộc đời mới sẽ bắt đầu.

Còn Grace. Chị ở đâu? Đúng thật chị nó đã được cứu hay nó chỉ tưởng tượng ra điều đó?

Không có gì để tin tưởng, ngoài kí ức về con tàu lạ lùng và cái cảm giác bình an kì lạ mà không hiểu sao đã tràn ngập thân thể nó khi nó thấy hình chạm trên mũi tàu.

Nó nhắm mắt, ngay lập tức hình ảnh chị nó đang nằm ngủ hiện ra. Một hình ảnh rất thanh thản. Grace đang ở đó, trong một căn phòng của con tàu đã cứu chị ấy, ủ mình trong giường. Nhưng không chặt chẽ tới tận như chiếc giường này, Grace ngủ trên giường riêng, chăn gối đàng hoàng.

Hình ảnh đó từ đâu tới? Connor không biết mà cũng không cần biết. Đó chỉ là một pháo cứu sinh cần thiết làm cho tâm trí bồn chồn của nó bình tâm lại, và nhẹ nhàng đưa nó vào giấc ngủ ấm áp, dịu dàng.

12. Tập 1 - Chương 11

Chương 11: Một mối nguy hiểm

Tiếng mở cửa phòng làm Grace choàng mở mắt. “Mình đã ngủ được bao lâu rồi?” cô thầm hỏi, khi Lorcan Furey bước vào và đóng cửa lại. Grace cảm thấy không vui khi anh ta bất ngờ vào phòng như vậy.

Như hiểu ý cô, Lorcan nói:

- Xin lỗi, tôi gõ cửa nhưng nho nhỏ thôi, vì không muốn gây chú ý.

Bực tức nhất thời chuyển thành bối rối, vì anh ta bắt gặp cô trong tình trạng ngái ngủ với chiếc áo ngủ mong manh. Kéo chăn lên người, Grace chêm thêm gối ra sau, ngồi dậy.

Lorcan hỏi:

- Món súp ngon miệng chứ?

Grace liếc nhìn cái bát trống không. Quá đói và súp quá ngon, cô đã thực sự liếm sạch bát. Một điều trước đây Grace chưa từng làm.

- Ngon lắm. Nhưng sao anh đem vào đây mà tôi không biết?

Lorcan hớn hỏ đáp:

- Có nhiều cách và nhiều phương tiện... nhiều cách và nhiều phương tiện. Tôi nghĩ sau khi chìm dưới nước lạnh, xương cốt cô cần được sưởi ấm.

Đôi mắt xanh long lanh nhìn cô. Hình như anh ta có vẻ thoải mái hơn, những nếp nhăn lo lắng trên trán và quanh mắt không còn nữa. Lúc này trông anh ta cũng bớt xanh xao. Hay là vì ánh nến? Không, nhìn anh ta đang đi quanh phòng, cô nghĩ rõ ràng nhìn anh ta có vẻ sinh động hơn trước. Chắc là nhờ bữa tiệc. Cô hỏi:

- Máy giờ rồi? Tôi không còn nhận ra thời gian và chẳng biết đồng hồ của tôi đâu rồi.

- Nửa đêm. Giờ khắc tối tăm nhất.

Khi nói, đôi khi giọng Lorcan trầm bổng như ngâm một bài thơ cổ.

- Anh đã phải chịu đựng một ngày dài. Anh mệt không?

- Không hề. Tôi đã ngủ gần suốt ngày, và sẽ ngủ tiếp khi mặt trời lên.

A, cô hiểu. Anh ta làm ca đêm. Đúng, điều đó giải thích những gì cô đã nghe lén khi anh ta nói: không ra ngoài trước khi đêm xuống. Tất nhiên phải có một nhóm trực đêm. Tuy nhiên họ quá lặng lẽ, Grace nghĩ, đến nỗi mình không nghe một tiếng di động ngoài boong. Nhưng cô đoán, phần lớn công việc trên boong đã được hoàn tất vào ban ngày.

- Cái gì thế này?

Lorcan hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Anh ta đang đứng quay lưng lại cô, bên bàn viết.

Grace hỏi:

- Cái gì?

Khi anh ta quay lại, cô thấy anh ta đang cầm một cuốn sổ. Vừa bước về phía cô, anh ta vừa vờ vờ lên đốm máu trên bìa sổ.

- Cô làm hả?

Grace bối rối:

- Ủ, tôi cắt phải tay.

- Ôi trời! Để tôi coi.

-Ồ, không sao đâu. Tôi cầm cây bút, bị trượt, ngòi bút đâm trúng ngón cái thôi mà.

Vừa ngồi xuống giường, Lorcan vừa nói:

- Đưa tôi xem.

Cầm thấy bị dồn, Grace đành rút tay từ trong chăn, đưa lên. Cầm cổ tay cô. Anh nhẹ nhàng lật bàn tay lên, và thấy một vết cắt nhỏ trên ngón cái. Sự đụng chạm làm Grace vừa cảm thấy được an ủi vừa bối rối. Tay anh ta lạnh đến bất ngờ. Có lẽ vì vậy cô bỗng nổi da gà.

Giọng Lorcan trĩu mến hơn:

- Nhiều máu không?

Grace rút tay về:

- Không. Chỉ một tí thôi. Xin lỗi đã làm bẩn cuốn sổ. Tôi đã cố lau mà không được.

Lorcan lắt đầu:

- Đừng lo, Grace. Đừng lo chuyện đó.

Ngồi đó trong chiếc váy ngủ, cô vẫn cảm thấy rất ngượng ngùng. Cô hỏi:

- Anh thấy quần áo cũ của tôi không? Tôi không tìm thấy.

- Hả, à, chúng đây.

Đứng bật dậy, anh ta cầm chồng quần áo trên mặt ghế trước bàn viết. Sạch sẽ và được gấp gọn gàng. Cô tin chắc là lúc trước chúng không có ở đó. Hay có thể là cô đã quá bối rối nên không thấy.

- Hả, nhìn này, đồng hồ của cô cũng ở đây.

Đặt chồng quần áo lên chiếc chăn lông vịt, Lorcan đứng đưa cái đồng hồ trước mặt cô, như thể sắp thôi miên cô. Đôi mắt xanh biếc long lanh như mặt trời trong nước, anh thả đồng hồ vào lòng bàn tay cô. Đón lấy chúng, cô nhìn mặt đồng hồ. Bảy giờ rưỡi. Không đúng. Chẳng phải Lorcan đã nói bây giờ là nửa đêm sao?

Grace đặt đồng hồ sát tai. Không nghe tiếng tích tắc.

- Nó chết rồi.

- Chắc nước biển làm hư máy rồi.

Grace bật dậy, rồi chợt nhớ đây là đồng hồ của thợ lặn, được thiết kế để đeo khi lặn sâu dưới nước. Kỳ lạ thật.

Lorcan bỗng kêu lên:

- A, đúng rồi. Có người nói phúc cho kẻ nào thoát khỏi tiếng tích tắc của đồng hồ.

Cha cô cũng thường nói một câu tương tự. Ông không bao giờ đeo đồng hồ, chỉ thích xem giờ bằng trăng và mặt trời hơn. Thủy triều, ánh sáng và con nước là đồng hồ của ông. Có lẽ đó cũng là cách áp dụng trên tàu này - thủy thủ đoàn thay ca từ ngày qua đêm, từ bóng tối đến ánh sáng.

Lorcan mỉm cười với cô rồi nhìn quanh phòng. Thấy mảnh giấy ghim trên rèm cửa, anh ta nhướn mày, nói:

- Xin lỗi vì màn kịch này. Không ai khác biết cô đang ở đây thì tốt hơn. Chưa phải lúc.

- Vì sao?

Khi Lorcan cân nhắc câu trả lời, hình như thái độ anh ta lại thay đổi. Cô thấy cái nhướn mày quen thuộc:

- Grace, đây là lệnh của thuyền trưởng. Ông cảm thấy cách này an toàn cho cô hơn.

- An toàn hơn? Tôi đang gặp nguy hiểm sao?

- Nguy hiểm? Không, không. Tất nhiên là không.

- Lorcan, anh nói khó hiểu quá. Nếu an toàn hơn nghĩa là phải che giấu tôi, vậy có nghĩa là tôi đang có điều gì nguy hiểm chứ?

Lorcan nhăn mặt nhưng không nói gì.

- Nếu tôi bị nguy hiểm, anh sẽ cho tôi biết, đúng không?

- Đúng thế, Grace.

Lorcan tỏ ra lo lắng. Giờ đây, thái độ vui vẻ của anh ta dường như hoàn toàn biến mất.

- Có gì không ổn, Lorcan?

Anh ta khép mắt một chút. Grace thấy hàng mi đen mới dài làm sao. Trong ánh nến, chúng đổ bóng lên mặt anh ta.

Mở mắt, Lorcan nói:

- Đây không phải là một con tàu bình thường. Cách sống của chúng tôi lạ lùng lắm. Tôi không chắc là cô sẽ thích nơi này.

Trời đất, anh ta muốn nói gì thế? Cô lắp bắp hỏi:

- Vì sao? Sao tôi lại không thích nơi này?

Anh ta lắc đầu, nhu cổ ngăn những tư tưởng u ám đang cố thoát khỏi vòng kiềm toả.

- Ước gì tôi có thể cho cô biết nhiều hơn, nhưng thuyền trưởng đã yêu cầu tôi không được nói.

- Vì sao?

- Ông không muốn làm cô sợ. Ồi, tôi đang làm rối chuyện này lên rồi...

- Đúng. Anh bắt đầu làm tôi sợ rồi đó.

- Tôi không cố ý. Thật mà Grace, tôi không cố ý đâu.

- Vậy thì đừng nói như đánh đổ nữa!

Grace cúi tiết nói, rồi cô nhận ra mình đã đi quá đà.

- Đánh đổ? Tôi hiểu vì sao cô nghĩ thế, nhưng đây tha65t sự không là một câu đổ đàu.

Grace thở dài. Mỗi câu trả lời của anh ta lại như mở ra thêm nhiều câu hỏi khác.

- Cô muốn biết tin về cậu em?

Cô bất ngờ vì thái độ thẳng thắn của anh. Từ khi lên tàu này, cô vẫn muốn hỏi về Connor nhưng ráng chờ khi thích hợp. Cô nhận ra: lấy ược lòng tin của Lorcan là điều quan trọng sống còn.

Cố giữ giọng bình thường, không để lộ ra là cô tha thiết được biết đến gần nào, Grace hỏi:

- Anh có tin tức của Connor?

- Thuyền trưởng nói, em cô còn sống và khoẻ mạnh.

- Ông ấy nói thế? Sao ông ấy biết? Connor đang ở trên tàu này?

- Tôi không thể cho cô biết gì hơn nữa.

- Nói đi, Lorcan. Anh bảo tôi kiên nhẫn. Tôi đã kiên nhẫn. Anh đã nói những câu khó hiểu về con tàu này và lý do tôi bị giam hãm tại đây như một con thú, tôi không ép anh giải thích. Nhưng khi đã nhắc đến vụ em tôi, tôi phải được biết tất cả. Đây là chuyện rất quan trọng.

Nhìn sâu vào đôi mắt anh ta, cô cảm thấy một sự thân thuộc đến chóng mặt, như đang ngã nhào vào màu xanh thăm thẳm.

- Tôi chỉ có thể nói, cô hãy đặt niềm tin vào thuyền trưởng. Nếu ông nói, em cô an toàn, cô phải tin như thế.

- Nhưng làm sao? Làm sao tôi có thể tin? Bằng cách nào ông ta biết được điều đó chứ?

- Thuyền trưởng biết rất nhiều điều, nhiều hơn những gì tôi có thể lưu giữ trong đầu, cho dù tôi sống cả ngàn năm.

Grace không hiểu, nhưng cô biết anh ta đã trả lời quá nhiều... cho đến lúc này. Cô phải chờ. Chờ lấy được lòng tin của anh ta hơn nữa. Lúc đó anh ta sẽ cho cô biết nhiều hơn. Cô đã thấy, Lorcan có thói quen lơ lờ hơn chủ tâm của anh ta một chút. Bây giờ, cô cần khám phá thêm về thuyền trưởng. Không thể tin tưởng vào tiếng thì thầm vô hình, mà vào thời điểm này, đó lại là tất cả những gì cô biết về thuyền trưởng.

Thình lình bên ngoài có tiếng nói:

- Trở lại đây!

- Không, ông có đủ rồi...

- Đủ? Ta sẽ biết khi nào ta đủ.

Nhíu mày, Lorcan nhảy tới bên rèm. Anh ta và Grace cùng lắng nghe, nhưng không có gì thêm. Cho đến khi...

- Không! Buông tôi ra!

- Đừng cố chống lại ta. Mi biết là không thắng nổi mà.

Vượt qua Grace, Lorcan tiến tới cửa:

- Tôi phải đi.

Mở cửa, anh ta chạy ra ngoài hành lang. Cánh cửa đóng sập lại sau anh ta. Grace chờ nghe tiếng khoá, nhưng hình như Lorcan quá vội, quên khoá cửa. Tim cô đập rộn ràng. Chuyện bên ngoài đã cho cô một cơ hội.

Cởi chiếc áo ngủ thêu, Grace mặc lại bộ đồ của cô. Đang buộc dây giày, cô lại nghe tiếng nói ngoài cửa sổ. Tiếng của Lorcan:

- Buông hắn ra, Sidorio, hắn yếu rồi.

- Nhưng cái đói của ta lại mạnh.

- Đêm nay ông đã ăn rồi. Ông đã có phần của mình.

- Nhưng không đủ!

- Ông biết là thuyền trưởng bảo chúng ta...

- Có lẽ ta đã quá mệt mỏi với những gì thuyền trưởng bảo. Có lẽ ta đã sẵn sàng làm theo ý mình.

Dù không biết chính xác họ nói gì, nhưng những gì nghe được cũng đủ cho Grace vô cùng lo lắng. Lần này cô sẽ không chỉ nghe. Cô quay lại, thối tất nê. Khi ngọn nến cuối cùng phụt tắt, chung quanh cô tối đen như mực. Mất ột lúc cô mới định hướng được và mắt mới quen trong bóng tối. Rồi bước lại rèm, cô từ từ vén lên.

Áp sát mặt vào khung kính, Grace nhìn ra ngoài. Lưng Lorcan đang quay lại phía cô. Hình như anh ta đang đánh nhau với ai đó - rất có thể là người được gọi là Sidorio.

Tiếng Lorcan kêu lên:

- Về phòng ông đi.

Lúc đó, một nhân vật thứ 3 phóng qua ô cửa. Một ông già. Mặt tái xanh, méo mó vì sợ hãi. Hai mắt trống rỗng.

Lorcan vật lộn với Sidorio, anh bị kéo ngược lại. Thành linh, Grace nhìn thấy mặt Sidorio. Hắn đang nhìn thẳng vào cô. Một hình ảnh khủng khiếp cô chưa hề thấy bao giờ. Khuôn mặt dị dạng ghê gớm - 2 mắt như 2 hố lửa, miệng đầy máu. Trông hắn giống một con chó dại hơn là một con người. Và... hắn không chỉ nhìn cô, mà nhìn thấu tận tâm can cô.

Lorcan chợt quay lại, thấy cô đang nhìn qua khung kính. Nổi sừng sốt bàng hoàng trong 2 mắt anh ta đã nói lên điều đó.

Với ánh nhìn đó, tấm rèm rời khỏi tay cô. Cằm giác như cô không buông nó ra, mà như nó bị giật khỏi tay cô. Dù sao, tấm rèm đã lại che kính ô cửa. Cô cố vén lên, nhưng tấm rèm bỗng nặng nề như thép. Chắc cô đang bị yếu dần, hoặc một phép thuật đan tối đang có tác dụng.

Rồi, lần lượt từng ngọn nến nhấp nháy sáng lại. Bằng cách nào chuyện này có thể xảy ra? Grace đứng chờ người khi căn phòng tràn ngập ánh sáng. Cô chạy vội tới cửa, nhưng mấy ngón tay vừa chạm vào quả nắm, cô nghe tiếng khoá cửa lách cách. Cô vận mạnh, nhưng đã quá muộn. Ai làm chuyện này? Chắc chắn không là Lorcan. Anh ta không thể di chuyển nhanh đến thế.

Trở lại giường, mắt cô bắt gặp một cái tách và một cái muỗng trên bàn. Một làn hơi nóng uốn lượn trong không khí - như để nhấn mạnh sự thật: cái tách vừa được chuyển đến cô, thỉnh thoảng và bí ẩn như bát súp.

Sợ hãi lẫn kinh ngạc, cô tiến lại gần, ngây ngất hít mùi hương nồng nàn của sô-cô-la nóng pha với cam và hạt nhục đậu khấu. Mùi hương khơi dậy cơn đói cồn cào sâu thẳm trong cô - cái đói mà chỉ mới đây thôi cô không hề nhận thấy.

Càng thấy nhiều, càng ở lâu trên tàu, cô càng không hiểu gì hết.

Một giọng nói trầm trầm điềm tĩnh cất lên. Một lời thì thầm trong đầu cô:

- Uống sô-cô-la nóng đi. Uống đi.

Trước đây cô đã nghe giọng nói này. Đó là giọng thuyền trưởng

13. Tập 1 - Chương 12

Chương 12: Một cách chết nhẹ nhàng.

Bữa điểm tâm trên tàu cướp biển thật náo động. Khi Connor theo Bart vào, phòng ăn tập thể như nổ tung vì tiếng cười nói của đám hải tặc.

Bart bảo Connor:

- Mau, chiếm ngay mấy chỗ ngồi kia. Chỉ chớp mắt là mất chỗ đấy.

Lách qua đám đông, Connor ngồi xuống một băng ghế gỗ, xoa 2 bàn tay, giữ chỗ cho Bart. Mấy người đối diện, ngược lên từ đĩa đồ ăn, nhìn nó. Một gã lên tiếng:

- Chưa thấy mày bao giờ.

Miệng hắn há toang hoác thành một khoảng trống không, chỉ còn vài chân răng vàng xỉn và mấy mẫu đồ ăn.

Gã ngồi kế hắn, nhòai người nhìn cho rõ Connor:

- Chắc là thằng nhóc cô Li vớt lên từ nôi thịt hầm đấy.

Cố không để ý tới hơi thở hôi rình của hắn, Connor gật:

- Tôi bị đắm tàu, đã được cô Cheng Li cứu.

Gã thứ nhất - trệu trạo nhai bánh mì với mấy cái chân răng - hỏi:

- Thật sao? Bây giờ làm gì? Tính làm cướp biển hả?

- Có thể.

Gã kia lom lom ngó Connor, hỏi:

- Mày nghĩ có gan làm nổi sao, nhóc? Phải có cả đồng gan mới làm cướp biển được.

Gã không rằng tiếp ngay:

- Quá đúng. Cả đồng gan. Cho mày biết, anh chàng Bom Thối này rất rành về gan. Tao nhắc lại: tất cả các loại gan!

Dứt lời, gã hải tặc không rằng thọc ngón tay ngay giữa cái bụng căng phồng của bạn. Không thể nhịn nổi, hắn bật lên cười hô hố, bánh mì đang nhai văng đầy lên Connor. Gã kia - Bom Thối - khùng khục cười, rồi cho nổ liên thanh liên tù tì ba phát... bom thối. (ặc ặc)

May là Bart vừa kịp tới với 2 đĩa đầy đồ ăn. Lách vào chỗ ngồi bên Connor, Bart đặt 2 đĩa lên bàn cái rầm, nói:

- Tôi thấy là cậu đã làm quen với Jack Hăng-rét và Bom Thối.

Thấp giọng, Bart thì thầm:

- Hai tên cướp biển vô tích sự nhất đời.

Connor cười cười nhìn xuống đĩa. Không biết là những gì, nhưng mùi rất hấp dẫn, và... nó đang đói chết được. Hình như có trứng và một loại bột mùi vị hơi giống lúa mạch pha sữa và nhiều đã luôn. Một miếng cháy xém - rất có thể là thịt ba rọi muối, cũng có thể là cá muối - dù là gì cũng rất ngon. Thêm một miếng dưa hấu to đùng. Tất cả đều được ăn ngon lành hết ráo.

Bart hỏi:

- Vừa bụng chứ hả bồ?

Connor liếm môi:

- Ừ... còn nữa không?

- Cậu may mắn đó, Oliver Twist. Cậu nghĩ tôi chất đồ ăn ngẫu nhiên vào đĩa làm gì? Ở đây, thấy đồ ăn là phải vơ vét tới đa. Lúc này nhà bếp có đủ lương thực, nhưng không phải lúc nào cũng thế đâu. Nào, bây giờ sao cậu không đi lấy cho chúng ta vài cốc trà nhỉ? Sữa, không đường, chà chà.

Bart đẩy Connor về phía quầy nước. Connor cố gắng vượt qua đám đông cướp biển láo nháo. Già trẻ, béo gầy, cao thấp và đủ mọi quốc tịch. Đàn bà cũng nhiều như đàn ông... và cũng ồn ào và mất trật tự như nhau.

Sau cùng, Connor cũng thấy lối vào khoang bếp. Nó nhào tới. Một anh chàng mặt tròn xoe, mặt đỏ như củ cải đường, lồm đồm mồm, kêu lên:

- Gì?

- À... làm ơn cho 2 trà.

Gần như Connor chưa dứt lời, 2 cốc tráng men, đầy nước trà bốc khói, đã được ấn vào 2 tay nó.

- Tránh đường, con trai.

Tiếng rống của cướp biển sau lưng, gần làm nổ màng nhĩ Connor.

Quang cảnh trong phòng thật sôi nổi. Len lỏi tìm đường trở về bàn, Connor đi qua những cướp biển đang vật tay nhau qua những chiếc đĩa trống trơn và đang cuốn những điều thuốc đầu tiên trong ngày, những người khác tranh thủ đánh bài trước khi trở lại làm việc.

Jack Hăng-rét và gã bạn hôi rình rích đi qua Connor khi ra khỏi nhà ăn. Jack cười nham nhở:

- Vui vẻ nhé, thuyền trưởng dũng cảm!

Connor nhăn mặt, rảo bước khi Bom Thối bắt đầu ồn ào dội bom. Nó mừng là được ở chung phòng với Bart.

Gần tới bàn, Connor quay lại vì có người đặt tay lên vai. Cheng Li.

Tim đập rộn lên, nó chẳng muốn gặp cô ta chút nào.

Cheng Li nói:

- Chúng ta ra ngoài. Tôi có chuyện cần nói.

Connor đưa mắt nhìn Bart. Anh ta đã đứng dậy và đang tiến lại gần.

Cheng Li bảo:

- Tôi muốn nói chuyện với một mình cậu ta. Để trà lại đây

Buổi sáng nắng ráo. nhưng trên boong gió rất mạnh. Tiếng buồm căng phồng, phần phật chói tai. Một số cướp biển đã bắt tay vào công việc - sửa chữa buồm, lau chùi đại bác, trèo lên hệ thống khung buồm để quan sát... Cheng Li đưa Connor tới một vị trí kín đáo trên đầu tàu. Nơi này yên tĩnh hơn và chỉ có 2 người.

Cô ta nói:

- Tôi muốn xin lỗi cậu.

Connor không còn tin vào tai mình nữa. Đó là điều nó không ngờ tới nhất.

- Đối với cậu, hôm qua là một ngày khủng khiếp, mà tôi thì không đặt mình vào địa vị cậu để cân nhắc những cảm xúc đó.

- Cảm ơn cô.

Nó không biết nói gì hơn nữa.

Ánh mắt Cheng Li nhìn nó thật lạ lùng. Nó nhận thấy cô ta đang cố cười, nhưng hình như đó là một nỗ lực quá đau đớn đối với cơ mặt của cô. Sau cùng Cheng Li đành thôi, cố không cười nữa.

- Hôm nay cậu sao rồi?

- Tôi OK.

Thật ra nó khá hơn OK nhiều. Ngủ và ăn uống đã phục hồi năng lượng và nó còn cảm thấy tinh thần êm ả lạ lùng, không biết từ đâu tới, tràn ngập cơ thể nó đêm qua.

- Hình như tiếng ngáy của Bartholomew không làm cậu mất ngủ.

Dù không cười nổi, nhưng mắt cô hơi long lanh sáng. Connor cười nói:

- Một chút thôi. Không đến nỗi hoàn toàn không ngủ được.

- Vậy là... hôm nay cậu bắt đầu một cuộc đời mới... của một cướp biển?

Connor gật.

- Biết những gì sẽ tới không?

- Không biết mấy.

Nó lắc đầu, nhìn quanh boong. Nhiều hải tặc đã xuất hiện sau bữa điểm tâm và tham gia với đám đang làm việc. Có vẻ công việc rất nhiều và ai cũng biết rõ vị trí của mình.

Cheng Li lại nói:

- Đây là thời gian tốt để gia nhập. Đặc biệt là những người như cậu, đang có... đang cần một sự thay đổi. Connor, cướp biển đang thay đổi. Quyền lực của chúng ta lớn mạnh từng ngày. Nếu làm việc chăm chỉ và học nhanh, cậu sẽ thấy đây là một cuộc sống rất tốt. Tôi có thể chỉ dạy cậu nhiều điều.

Connor nhớ lại Bart đã cho nó biết Cheng Li đã được huấn luyện tại học viện Hải Tặc. Rõ ràng cô đang có hoài bão và nhiệt tình giúp đỡ nó. Connor cảm thấy hãnh diện vì cô đã thấy khả năng tiềm tàng trong nó, nhưng đồng thời nó lại cảm thấy áy náy, vì thật sự nó không hề quan tâm tới việc trở thành một cướp biển. Nhưng không cần thiết để cô ta biết điều đó, kể cả thuyền trưởng Wrath, Bart, hay bất cứ ai khác. Mục đích duy nhất của nó là tìm Grace - tìm con tàu mà không ai tin là có thật, như nó đã thấy rõ ràng như nhìn thấy cô Li đang đứng trước mặt vậy.

Giọng Cheng Li trở lại với công việc.

- Tôi đã suy nghĩ. Đêm qua, nằm trên giường, tôi ngẫm nghĩ những gì cậu đã nói với chúng tôi.

Một lần nữa, Connor lại không thể tin nổi.

- Tôi nghĩ về bài ca thủy thủ và về những gì cậu tả lại con tàu đã thấy, trước khi được tôi cứu.

- Cô... cô tin tôi?

- Tôi vẫn tin... cậu tưởng là đã thấy. Tôi chỉ bắn khoả, một con tàu như thế có thật không.

- Có. Có thật mà.

Cheng Li lắc đầu:

- Connor, cậu không có bằng chứng.

- Bài ca...

- ... không thể là bằng chứng. Một bài ca không thể giúp được cậu tìm thấy chị.

- Đêm qua trước khi ngủ, tôi đã thấy hình ảnh Grace đang ngủ an toàn trên tàu.

Nó mỉm cười nhớ lại hình ảnh sống động tới nỗi dường như nó có thể cảm nhận được sự êm dịu của cái gối dưới đầu chị nó.

- Tuyệt vời! Vậy là chúng ta có một ảo ảnh, một giấc mơ và một bài ca cổ... để căn cứ! Connor, đối với tôi, tất cả những điều đó chẳng khác nào một thanh gươm bằng giấy. Tôi đang tìm những bằng cứ xác thực, cậu lại cho tôi những ý tưởng mơ hồ, huyền hoặc.

Connor nhăn nhó. Cô ta tin mình hay không? Nó nói:

- Tôi đã nói tất cả những gì có thể.

- Có lẽ để được an toàn nhất là hãy quên chuyện này đi. Cách tốt nhất là đừng làm cậu nuôi thêm hy vọng. Thậm chí nếu biết buổi chuyện trò này, thuyền trưởng Wrathé sẽ khiển trách tôi thậm tệ...

- Tôi sẽ không nói với ông ta.

Connor nói, cố không để vuột mất sự tin cẩn của cô ta - dù nó rất run.

Cheng Li nhìn chân trời, lẩm bẩm:

- Thật sự có một con tàu như thế sao?

Connor mỉm cười. Nó biết là có. Nó cảm thấy điều đó từ trong huyết quản. Tàu hải-tặc-ma-cà-rồng đang ở đâu đó ngoài kia và Grace đang ở trên tàu. Vấn đề bây giờ không chỉ là nó tin. Dù ào ào phản đối, Connor có thể thấy là Cheng Li cũng tin - đã muốn tin. Nó đã có một đồng minh.

Cô ta lên tiếng:

- Tất nhiên, có một sự thật quan trọng hơn mà chúng ta đã bỏ qua.

Connor nhìn Cheng Li.

- Giả dụ - chỉ giả dụ thôi - tàu hải-tặc-ma-cà-rồng có thật. Và giả dụ như con tàu ấy có chị cậu trên đó...

- Thì sao?

Connor sốt ruột được nghe tiếp.

- Hơi khó nói, Connor. Nếu đó là tàu của quỷ dữ - của ma-cà-rồng - cậu nghĩ chúng sẽ làm gì với chị cậu?

Chẳng khác nào cô đã rạch tim nó bằng một thổi băng. Connor cảm thấy những lời nói của cô như đâm xuyên qua tim, nhưng không thể coi thường sự thật trong câu nói đó. Thật ngu ngốc làm sao. Nó đã cố sống cố chết bám lấy ý nghĩ là Grace được tàu hải-tặc-ma-cà-rồng cứu vớt. Nhưng nếu Grace đang ở trên tàu, thì đâu phải là được cứu. Thậm chí nếu ngay sáng nay, Grace còn sống, thì cũng sẽ không còn sống được bao lâu nữa. Cheng Li đã từng nói, chết đuối là một cách chết nhẹ nhàng. Chết trong tay ma-cà-rồng sẽ hoàn toàn chẳng thanh thản chút nào.

14. Tập 1 - Chương 13

Chương 13: Chiếc gương vỡ.

Tôi ở đây bao lâu rồi?

Grace hơi khi Lorcan bước vào phòng với một khay đồ ăn. Anh ta cười nói:

- Tôi cũng chúc cô một ngày tốt lành.
- Tôi hỏi, tôi ở đây bao lâu rồi? Bao nhiêu ngày rồi?

Đặt khay lên bàn đối diện giường cô, anh nói:

- Để coi nào. Sao nhỉ, tôi nghĩ là 3 ngày đêm. Không, không, tôi lầm. 4 ngày đêm.

4 ngày và 4 đêm. Grace run rẩy. Nếu anh ta không nói, cô sẽ không biết. Từ khi lên tàu, cô không có cách nào theo dõi thời gian. Tất nhiên là vô phương khi đồng hồ của cô bị chết và trong phòng không có đồng hồ treo tường. Bị giam trong này, rèm cửa buồng kín, cô gần như bị tước mất ánh sáng ban ngày. Quá mệt mỏi vì thời gian làm cho tinh thần cô ngày càng thêm mất phương hướng.

- Chắc cô đói rồi, tôi đem cho cô một ít cháo bột yến mạch nóng.

Đói, nhưng cô có những câu hỏi dành cho anh ta, và anh ta thì luôn khéo léo đánh lạc hướng những câu hỏi của cô. Anh dỗ dành cô ăn, để rồi cô buồn ngủ và mất tập trung vào những gì muốn hỏi. Chỉ một lúc sau, cô nhắm mắt, chập chờn vào giấc ngủ, đến khi thức dậy, anh ta đã không còn đó nữa. Những câu hỏi của cô vẫn chưa được trả lời. Nhưng không. Lần này sẽ không như thế nữa.

- Lorcan, em tôi đâu?
- Tôi không biết. Grace, cô hiểu là nếu biết tôi đã nói rồi.

Kiệt sức, tức giận và sợ hãi, cô gần ứa nước mắt, nói:

- 4 ngày rồi. Tôi muốn gặp Connor. Tôi cần biết nó đang ở đâu. Tôi cần biết nó có được khỏe không.
- Grace, thật tình tôi rất tiếc, nhưng không biết trả lời sao. Chỉ thuyền trưởng Wrathe mới có thể trả lời mấy câu hỏi này.

Grace bỗng trở nên cương quyết:

- Nếu thế, tôi phải gặp thuyền trưởng. Anh đưa tôi tới ông ta được chứ?
- Tôi phải báo trước với thuyền trưởng. Không thể tự tiện đưa cô tới phòng ông.
- Sao không thể?
- Grace, tôi sẽ nói với ông ấy.
- Ngày hôm nay? Đêm hôm nay?

Cô ôm đầu, kêu lên:

- Đang là đêm hay ngày đây? Tôi không biết nữa.
- Là đêm, Grace ạ.

Cầm 2 bàn tay run rẩy của cô, anh nhẹ nhàng nói:

- Được rồi, tôi sẽ nói với ông ấy ngay đêm nay. Bây giờ, sao không nếm thử chút cháo khi còn nóng đi?
- Nó vẫn sẽ còn nóng. Luôn luôn nóng. Giống những ngọn nến không bao giờ lụi tàn kia.

Cô đứng dậy, trừng trừng nhìn một trong mấy khung đèn kính:

- Tôi đã ở đây 4 ngày và những ngọn nến kia luôn luôn thấp sáng, trừ một lần tôi thổi tắt tất cả. Nhưng rồi... tất cả đều sáng lại. Xin giải thích chuyện ấy cho tôi đi!

Lorcan lắc đầu cười:

- Tôi đã nói, đây không là con tàu bình thường.

- Nhưng nó là loại tàu gì?

Câu hỏi của cô cứ lơ lửng ở đó. Anh nhìn vào khoảng không giữa 2 người, như chờ hái một từ chính xác trong không khí.

- Đây là loại tàu mà các cô gái sẽ mệt mỏi, đuối sức nếu không chịu ăn. Nào, đầu bếp đặc biệt làm món này cho cô đó. Thấy cô không ăn, bà ta sẽ đau lòng lắm, vậy nên cô phải ăn.

- Nếu ngon đến thế... anh ăn đi.

Lorcan cười cười, lắc đầu:

- Hồng đói!

- Thôi được. Thôi được. Nếu ăn làm anh thấy dễ chịu hơn, thì tôi sẽ ăn cháo yến mạch của anh.

Vượt qua anh, cô ngồi xuống bàn. Ở đó, trên khay, là một tô lớn đầy cháo yến mạch nóng hổi thơm lừng, một bình kem, một bát đường nâu. Như thường lệ, một cái thìa gói trong khăn ăn trắng tinh. Và cũng như thường lệ, Grace cảm thấy không thể cưỡng lại món ăn trước mặt. Cô mở khăn ăn, rắc đường vào cháo. Cô nhìn đường tan dần trong bột nóng thành một thứ xi-rô ngon lành, rồi rưới kem lên, múc một muỗng, ăn ngấu nghiến.

Ngồi xuống cạnh giường, Lorcan nói:

- Ăn thứ này cô sẽ khỏe hơn.

Cháo yến mạch làm người ta thêm năng lượng. Cô đã nghe câu này ở đâu đó. Nhưng, như tất cả món ăn cô ăn từ khi lên tàu, nó làm cô cảm giác no nhưng mệt mỏi. Cô quay lại nhìn Lorcan:

- Anh bỏ thuốc vào món ăn của tôi?

Lorcan phì cười:

- Cái gì?

- Anh nghe rõ mà. Mỗi khi ăn hay uống một thứ gì là tôi lại cảm thấy rất mệt. Ngủ li bì suốt mấy tiếng, hoặc tôi nghĩ là mấy tiếng, vì tôi thật sự không có một khái niệm gì về thời gian.

- Grace, hôm đó cô suýt chết đuối. Khi tôi tìm thấy cô, cô chỉ còn thoi thóp. Thề xác, và tâm trí, cần phải có thời gian bình phục. Cô không thấy là cần ngủ sao?

Anh ta giải thích rất có lý. Lorcan Furey có biệt tài làm cô dịu bớt nỗi sợ hãi. Hình như anh ta có thể làm mọi chuyện thành dễ hiểu, nhưng khi anh ta đi khỏi - khi cô thức dậy một mình - sự khiếp đảm thấp thỏm, day dứt lại lần mò vào tâm trí cô.

Đứng dậy, Lorcan nói:

- Tôi đi đây. Tôi sẽ tìm thuyền trưởng, hỏi thăm tin tức em cô. Cô có lý, cô cần phải được biết tin cậu ta. Vậy mới đúng.

Khi Lorcan tiến lại cửa, Grace hỏi theo:

- Có đúng là tôi không thể đi cùng anh? Tôi sẽ làm bất cứ điều gì, chỉ để được ra khỏi phòng này một chút thôi.

Anh lắc đầu:

- Tôi phải đi một mình. Nhưng tôi hiểu, tôi thật sự thông cảm với cô. Chính tôi cũng không chịu nổi, nếu bị nhốt trong này - dù đây là phòng tốt nhất trên tàu...

Chỉ tay vào phòng vệ sinh nhỏ, anh nói:

- Một trong vài phòng có đầy đủ tiện nghi. Nhưng như tôi luôn nói, đây là vì an toàn cho cô. Tôi đi không lâu đâu, trong khi không có tôi...

- Tôi biết. Tôi biết: đừng nhìn ra ngoài ô cửa.

- Không. Ý tôi định nói: cố đừng lo lắng. Nhưng vì cô nhắc, đúng, làm ơn luôn buông rèm cửa xuống.

Grace gật. Lorcan cười với cô, lách ra ngoài, rồi khoá cửa lại.

Cô lại cảm thấy mệt. Tất nhiên là cô phải mệt rồi. Chắc chắn trong món ăn có gì đó. Và dù cô đã tắt hết cây nhang, nhưng hình như nó tự cháy lại, toả mùi hương nhài và va ni khắp phòng. Lúc đầu, cô cảm thấy mùi thơm thật ngọt ngào, bây giờ nó nồng đến không chịu nổi. Cô buồn ngủ. Buồn ngủ vô cùng.

Không! Cô phải cố giữ tỉnh táo. Đây là chuyện quan trọng. Cô phải thức, chờ Lorcan trở lại. Nhìn quanh, tìm một thứ có thể làm cô bớt buồn ngủ, Grace bắt gặp cuốn sổ và mấy cây bút trên bàn. Thình lình, cô thoáng có chút cảm hứng viết lách.

Đặt khay đồ ăn xuống sàn, Grace chọn một cuốn sổ, mở ra và cầm lên cây bút. Cô viết:

“Ngày thứ 4. Cháo yến mạch. Lorcan đã đi hỏi thuyền trưởng tin tức về Connor. Và cũng hỏi ông ta về mấy cây nến và về vụ đồ ăn của mình có bị bỏ thuốc mê không...”

Đọc lại, Grace thấy mấy dòng chữ sẽ không đem lại điểm 10 cho cô trong giờ Anh ngữ, nhưng có thể giúp cô theo dõi thời gian được tốt hơn.

Ngay lúc đó, cô nghe có tiếng bước chân và tiếng nói ồn ào bên ngoài. Bỏ bút xuống, cô bước tới bên rèm. Khung kính đóng, chỉ có thể nghe được tiếng nói nếu họ đứng ngay ngoài ô cửa, hoặc họ la lớn. Lúc này tiếng họ nghe rất mơ hồ. Như vậy, có nghĩa họ không đứng ngay bên ngoài và cô có cơ hội để nhìn ra.

Đây không là lần thứ nhất cô trái lệnh Lorcan. Cũng không là lần thứ 2 hay thứ 3. Cô đã có kinh nghiệm, chỉ cần mở hé rèm, áp sát mặt vào khung kính, che chắn ánh nhìn từ trong phòng.

Bây giờ, một lần nữa, cô làm như vậy, liếc nhìn hai bên, tìm kiếm dấu hiệu của thủy thủ đoàn. Thoạt tiên trên boong tàu có vẻ trống trơn. Rồi từ khoé mắt, cô thấy một nhóm người đang loanh quanh gần một lan can tàu. Cố nghe, nhưng họ ở xa quá. Grace thì thầm:

- Lại gần đi. Lại gần đây đi.

Như bị tiếng thì thầm của cô mê hoặc, họ rời lan can tàu tiến vào tầm nhìn của cô. Grace áp sát hơn vào khung kính, cố không để lọt ánh sáng ra ngoài.

Cô nhìn họ đi ngang, nghe được những mẩu đối thoại rời rạc nhưng không thể ghép được thành câu. Giật mình, cô nhận ra một người trong đám, chính là người đã trừng trừng nhìn cô vào cái đêm cô bị bắt quả tang nhìn qua ô cửa. Sidorio - chính là tên hắn. Hắn đã không chỉ nhìn cô, mà nhìn xuyên qua cô. Cô nhớ cái cách mặt hắn biến dạng, đôi mắt rực lửa. Nhưng bây giờ, trông hắn như một người bình thường. Hay là cô đã tưởng tượng ra sự đột biến kì lạ kia? Có lẽ vậy. Có lẽ đó chỉ là giấc mơ trong một cơn nóng sốt.

Có tiếng mở khoá cửa. Lorcan. Grace vội vàng buông tấm rèm, nhảy lại lên giường.

Lorcan lách vào, khoá cửa, nói:

- Tôi đã nói với thuyền trưởng.

Tim đập rộn ràng, Grace nói:

- Cám ơn anh. Ông ấy nói sao? Connor có ở đây không?

- Ông ấy bảo tôi nói với cô là cậu ấy an toàn, nhưng không ở trên tàu này.

- Không ở trên tàu? Vậy thì sao ông ấy biết nó được an toàn.

- Thuyền trưởng biết.

Trong lòng cô lại tràn đầy phần nộ:

- Bao giờ thuyền trưởng mới nói chuyện với tôi?
- Không thể là đêm nay, Grace.
- Vậy thì anh hãy đưa tôi tới gặp ông ấy.
- Giờ không phải lúc, Grace. Thuyền trưởng có nhiều việc khác cần giải quyết.

Nhiều việc khác? Còn việc nào quan trọng hơn việc này chứ? Ông ta là loài quái vật gì mà tàn nhẫn thế, không thèm đoái hoài tới lời nài nỉ của cô? Cô chực khóc oà.

Lorcan quay lại, như định ra khỏi phòng. Cô bật nói:

- Đừng bỏ tôi ở đây một mình.

Anh ta quay lại, mỉm cười:

- Tôi chưa đi mà.

Trên tay anh ta là cái gương cầm tay cô đã thấy trên chiếc tủ phủ sơn mài. Cái khung gương không có mặt gương.

Lorcan nói:

- Cầm lấy.

Cô nhìn Lorcan, thắc mắc. Anh ta lại nói:

- Tin tôi đi. Đây là món quà của thuyền trưởng.

Quà? Một cái gương vỡ? Càng lúc cô càng không ưa nổi lão thuyền trưởng này. Đây là kiểu đùa của ông ta sao?

- Cầm lấy đi.

Grace nhún vai. Cầm lấy tấm gương cũng chẳng tổn hại gì, dù nó vô dụng đối với cô. Nhưng cô vừa cầm tấm gương với những hoa văn lộng lẫy, một điều lạ lùng bỗng xảy ra. Một thoáng sương mù chập chờn quanh cô. Làn sương toả ra từ khoảng trống của khung gương - nơi lẽ ra phải có mặt gương ở đó. Cô ngược nhìn Lorcan, bối rối, nhưng cô chỉ lơ mơ thấy anh. Sương mù mau chóng kết tụ dày đặc. Trước khi nhận ra, cô đã thấy mình đứng giữa lớp mây trắng dày đặc. Nó làm cô vô cùng choáng váng.

Rồi, sương mù tan dần, nhưng cô không còn ở trong phòng nữa. Cô ở trên một boong tàu. Cô nhìn xuống - sàn tàu không sơn đỏ như cô đã thấy, mà là một màu nâu tự nhiên. Cô lại ngược lên, và kìa, đứng cách cô không tới 1 mét là... Connor.

- Connor!

Cười hớn hở, cô chạy tới em. Nhưng khi cô chạy, Connor lại lùi dần. Hay đúng hơn, Connor vẫn giữ nguyên khoảng cách đó. Ngừng lại, Grace nhận ra... thật sự cô đã không di động.

- Connor!

Cô gọi lần nữa. Dường như em trai cô không nghe tiếng cô.

Grace đã hiểu. Đây chỉ là một ảo ảnh. Cô có thể thấy, nghe Connor, nhưng chỉ là quy trình một chiều. Không sao, dù sao điều này còn tốt hơn không có gì, tốt hơn nhiều.

Rõ ràng đây là Connor, dù nó đang mặc bộ quần áo của người khác - bộ quần áo thủy thủ. Nhưng nó có vẻ vui. Cô nhìn nó chạy tới một cột lớn. Đó là cột buồm. Nó đang kéo một sợi dây thừng. Cô nhận ra là nó đang kéo cờ. Ngược lên, cô thấy chiếc đầu lâu và hai xương bất chéo. Connor đang ở trên một tàu cướp biển!

Rồi tất cả ảo ảnh lại thành sương mù. Cô đang mất em rồi. Tất cả kết thúc quá mau!

Grace năn nỉ:

- Kéo dài thêm chút nữa đi! Làm ơn lâu hơn chút nữa!

Nhưng quanh cô sương mù đang dày đặc dần. Rồi khi sương mù tan, cô thấy mình lại đang ở trong phòng, tay cầm tấm gương vỡ.

Đứng bên cô, Lorcan hỏi:

- Sao, bây giờ cô thích món quà của thuyền trưởng chứ?

Tinh thần hoàn toàn thanh thản, vui tươi, cô gật đầu:

- Thích, rất thích. Xin anh cảm ơn ông ta giùm tôi.

- Được thôi.

- Nói với ông... nói với ông là tôi đã hiểu.

Lorcan giẹo cọt nhìn cô:

- Hiểu? Cô hiểu gì, Grace?

Cô cười dịu dàng:

- Tất cả. Bây giờ tôi đã hiểu tất cả.

Lorcan vẫn nhìn cô thắc mắc. Cô nói:

- Rất khó giải thích với anh.

- Grace, tốt hơn cơ nên giải thích. Tôi chẳng hiểu cô đang nói cái gì.

Cô lắc đầu, hơi buồn cười vì trò đánh đố của anh.

- Lorcan, tôi hiểu là mình đã chết rồi. Tôi hiểu là tôi đã chết đuối đêm hôm đó. Anh đã không cứu vớt tôi - với ý nghĩa thông thường. Anh đã vớt tôi khỏi nước, đưa tôi lên đây. Lên... nơi bến chờ này. Nhưng Connor thì khoẻ mạnh. Nó còn sống. Bây giờ tôi hiểu, thuyền trưởng cho tôi lên về để được nhìn em trai tôi, dù chỉ một thoáng. Ôi, Lorcan, tôi không thể nói với anh là tôi hạnh phúc đến thế nào đâu. Dù đã chết, nhưng tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc!

15. Tập 1 - Chương 14

Chương 14: Rạng đông.

Grace ngủ ngon lành hơn bao giờ hết. Thật kỳ lạ làm sao, cảm giác của người chết lại quá giống như người còn sống. Nhưng ít ra, bây giờ cô đã hiểu vì sao khái niệm về thời gian của cô không chuẩn xác. Có lẽ điều đó cũng cất nghĩa vì sao cô quá mệt mỏi. Có thể vì thi thể cô trở nên quá nặng nề, sắp đến lúc phải rời khỏi nó.

Mở mắt, cô ngạc nhiên thấy Lorcan đang ngủ trên cái ghế bên ô cửa sổ. Trước đây anh ta chưa bao giờ ngủ trong phòng. Cô tự hỏi: đây có là một ý nghĩa quan trọng không? Cô sắp được chuyển ra khỏi bến đợi này? Sẽ đi về đâu? Có lẽ, cô hồi hộp nghĩ, cha đang chờ mình tại đó.

Mấy giờ rồi? Không nhìn qua ô cửa, Grace không cách nào biết được. Cô xuống khỏi giường, đi qua Lorcan, tới bức rèm, thận trọng vén sang một bên. Bóng đêm đang mỏng dần - trời không còn tối đen như mực, chỉ còn là tấm mạng sương khói xám mờ. Bình minh sắp lên. Vẫn là một bình minh đón chào sự sống, hay là bình minh ở một nơi nào khác? Grace nóng lòng được biết. Phải chi Lorcan thức. Cô có quá nhiều câu hỏi mới để hỏi anh.

Ngay khi cô buông rèm xuống, con tàu tròn trĩnh theo sóng, cô bị trượt chân, ngã nhào lên Lorcan. Anh choàng thức giấc, 2 mắt đầy vẻ hoảng hốt. Cô vội nói:

- Xin lỗi. Tôi không cố ý. Tôi bị trượt chân.

- Tôi ngủ thiếp đi bao lâu rồi?

Grace nhún vai:

- Không biết. Tôi nói rồi, tôi mất hết dấu vết thời gian. Nhưng bên ngoài bắt đầu sáng rồi.

- Sáng?

Trông anh ta càng có vẻ hốt hoảng hơn.

- Đúng, xem đi.

Cô bước lại ô cửa, vén rèm. Ban mai đang đến nhanh và tấm mạng xám một phút trước đây đang được vén lên, thay thế bởi rạng đông hồng thắm.

Lorcan quay ngoắt đi, như thể bị đau nhói, 2 tay che mắt. Grace hỏi:

- Sao vậy? Có gì không ổn?

- Đáng lẽ tôi không nên ngủ ở đây. Tôi cần tới một nơi khác.

- Sao anh ở lại đây đêm qua?

- Tôi lo cho cô. Cô như lên cơn mê sáng, nói... là đã chết.

- Nhưng tôi chết rồi mà. Và tôi không mê sáng chút nào. Thật ra chưa bao giờ tôi thoải mái hơn bây giờ.

- Grace, cô phải nghe tôi. Cô... không hề chết.

- Tôi không chết?

Nếu cô chết, tất cả đều dễ hiểu. Nhưng ngược lại, tất cả lại khó hiểu như trước.

Lorcan ôm đầu rên rầm:

- Sao tôi có thể ngủ qua Chuông Báo Rạng Đông chứ?

- Không có tiếng chuông. Nếu có, khi thức dậy tôi đã nghe rồi.

Lorcan bắt đầu run rẩy:

- Nhưng Darcy luôn kéo chuông. Sao cô ta có thể quên được chứ?

- Darcy là ai? Tiếng chuông này có gì quan trọng thế? Và... Lorcan, anh bảo đảm là tôi... không chết?

- Bảo đảm 100%, Grace. Những cô gái chết rồi không ăn cháo yến mạch.

Anh ta chỉ vào cái bát trống trơn trên khay, rồi lại nói:

- Tôi cần phải tới một nơi khác.

- Anh cứ đi đi.

Hình như Lorcan bỗng đóng băng tại chỗ.

- Tôi không thể đến đó kịp. Tôi...

Anh ta sững lại. Giận dữ, anh thụi nắm đấm tay vào lòng bàn tay còn lại.

Hơi bị rối trí bởi màn bạo lực đó, Grace quay lại tấm rèm. Nâng rèm lên, cô nhìn qua lớp kính cầu bụi, ra ngoài ánh sáng ban mai hồng hào, như nhìn những cánh hoa đang nở.

Giọng Lorcan khản đặc:

- Grace, buông rèm xuống.

- Sao cơ?

- Làm ơn mà Grace, khép kín rèm lại đi

Cô buông rèm, quay lại. Thái độ của anh ta thật kỳ lạ, nhất là đối với một người luôn điềm đạm, trầm tĩnh suốt thời gian ngắn cô biết anh ta. Khi tấm rèm buông xuống, Lorcan thở dài, từ từ buông tay khỏi mặt.

Sau cùng, anh ta tuyên bố:

- Tôi sẽ ở lại đây. Ở lại đây với cô. Đó là điều tốt nhất.
- Anh thật tốt bụng. Nhưng không cần phải lo cho tôi. Tôi không mê sang đâu... có thể hơi bối rối thôi.
- Tôi không lo cho cô.
- Lorcan, vậy thì là chuyện gì?

Anh lắc đầu:

- Có những chuyện cô không biết thì tốt hơn.

Lorcan vẫn còn run. Bỗng cô thấy mình đưa bàn tay vững chãi về phía anh. Rồi cô chợt nghĩ ra một ý. Cô biết phải làm gì để trấn an anh. Cô hé môi và bắt đầu hát:

"Ta sẽ kể cho các người nghe chuyện về hải-tặc-ma-cà-rồng

Một câu chuyện xưa như sự thật

Phải, ta sẽ hát cho các người nghe bài ca về một con tàu cổ.

Và thủy thủ đoàn vô cùng đáng sợ.

Phải, ta sẽ hát cho các người nghe bài ca về con tàu cổ.

Vượt đại dương xanh.

Ấm ảnh đại dương xanh..."

Lorcan há hốc miệng, rồi giọng anh chỉ như một lời thì thầm:

- Cô muốn nói là cô... biết?

Grace lắc đầu, ối rồ:

- Biết gì?

Lorcan mở lớn 2 mắt, nhưng không nói gì thêm.

- Đó là bài ca đi biển mà cha tôi thường hát cho tôi và Connor nghe. Bài ca này làm chúng tôi bình tĩnh lại mỗi khi lo lắng.

Cô mỉm cười hát tiếp:

"Tàu hải-tặc-ma-cà-rồng với những cánh buồm tươi tắn,

Phân phát bay như những cánh chim

Người ta bảo, thuyền trưởng luôn che mạng

Để làm mọi người bớt sợ

Khi thấy màu da tái xanh chết chóc

Và đôi mắt vô hồn của ông ta

Và những cái răng sắc như đêm tối

Ồ... người ta bảo thuyền trưởng luôn che mạng

Và đôi mắt ông chẳng nhìn ánh sáng bao giờ."

Khi tiếng ngân tới ời cuối cùng, cả Lorcan và Grace đều nhìn về ô cửa sổ. Thành linh mọi việc bỗng trở nên rõ ràng với cô. Cứ như những lời nói của Lorcan là những mảnh trò chơi ráp hình rải rác, bây giờ chúng bỗng tụ lại và ghép khít với nhau.

“Và đôi mắt ông chẳng nhìn ánh sáng bao giờ.”

Vừa lặp lại câu hát, cô vừa sải chân tới cửa sổ, cầm tấm rèm trong tay.

- Không!

Lorcan vươn tay giữ cô. Quá muộn. Mấy ngón tay cô nắm chặt góc rèm, và khi Lorcan kéo cô sang một bên, cô giật mạnh tấm vải. Nó rách toạc khỏi ô cửa, một dải sáng nhợt nhạt rơi vào phòng.

Lorcan buông cô ra, 2 tay che mắt, chạy khỏi luồng sáng. Anh ta co rúm người trong một góc phòng, rên rỉ:

- Gắn lại đi. Gắn lại đi. Grace, làm ơn, treo lại tấm rèm lên.

Trong ột lúc, Grace sững sờ đến không thể làm gì, chỉ trừng trừng nhìn anh ta đang lao đảo vầy vùng như con ông bị nhốt trong bình. Không phải là một cảnh tượng vui vẻ gì.

Nhưng bất chấp phát hiện khiếp đảm, cô không thể đứng nhìn Lorcan đau khổ như thế. Grace nâng tấm rèm lên che cửa sổ. Tuy cô đã xé rách rèm khỏi sào treo, nhưng giữ tay tại chỗ, cô có thể ngăn ánh sáng ban mai lọt vào phòng.

Lorcan ngược nhìn cô đầy biết ơn, hốt hển nói:

- Cảm ơn.

- Được rồi.

Grace vắt rèm lại lên sào, buộc chặt 2 đầu. Thấy nó vẫn che kín được ô cửa sổ, cô quay lại Lorcan:

- Tôi nói gần đúng, phải không? Chỉ có điều... tôi không chết, mà người chết là anh.

Lorcan gật đầu.

- Lorcan Furey, anh nên ở lại đây cho tới khi đêm xuống. Như vậy anh sẽ có nhiều thời gian để giải thích tất cả mọi chuyện.

Grace làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng sự thật hoàn toàn khác hẳn. Vì bây giờ nhìn chàng tuổi trẻ này - một thiếu niên đẹp trai với vẻ bề ngoài chỉ lớn hơn cô vài tuổi - cô không còn thấy con người cũ của anh ta nữa. Lần đầu tiên cô thấy xa hơn mái tóc đen dài và đôi mắt xanh long lanh của anh ta. Lúc này anh ta đang mỉm cười với cô, nhưng rất có thể anh ta sẽ bất ngờ thay đổi. Sau nụ cười dịu dàng kia, làm sao biết ược nguy hiểm nào đang chờ đợi cô?

16. Tập 1 - Chương 15

Chương 15: Xung đột.

Những ngày sống trên tàu cướp biển, niềm hy vọng và nỗi lo sợ của Connor lên xuống thường xuyên như nước thủy triều. Nó cố bám lấy niềm tin là Grace còn sống, là cô đã được tàu hải-tặc-ma-cà-rông cứu vớt và bằng cách nào đó, vượt qua mọi bất trắc, cô vẫn đang sống trên tàu. Ít ra ban ngày nó có thể tin như vậy, nhưn gkhi đêm xuống, sau khi hoàn tất công việc ban ngày, những lo sợ u ám lại đeo đẳng nó.

Không thể tin nổi chỉ mới gần 1 tuần trước, 2 chị em còn sống trong hải đăng. Trong khi Connor có thể làm bất cứ chuyện gì để quay ngược kim đồng hồ - nếu điều đó sẽ trả Grace về với nó - thì cũng có nhiều điều đáng kể về cuộc sống thú vị trên biển cả. Bất chấp sự căng thẳng giữa thuyền trưởng Wrathe và Cheng Li, Diablo là con tàu khá vui nhộn. Bart là người bạn tốt, và hầu hết những cướp biển khác cũng đều thân thiện với nó, dù nó luôn phải né tránh Bom Thối và Jack Hăng-Rét.

- Bớt suy nghĩ, lau lệ lên Connor.

Ngước nhìn, Connor thấy Cheng Li đang nhanh nhẹn bước qua, bao song đao lắc lư trên lưng. Một lần nữa, cô ta lại giao cho nó việc lau chùi boong tàu. Lúc đầu nó thẫn ngán ngẫm, nhưng ngay sau khi bắt tay vào việc, nó thấy không vất vả lắm. Làm việc dưới ánh nắng, không phải suy nghĩ gì lại là điều tốt.

- Ê, con giần lè mè.

Connor cười cười khi Bart nhảy tới kế bên, Bart được giao một phần boong khác, nhưng anh ta đã mau chóng làm xong. Bart cười chế nhạo:

- Chứ cậu chẳng là con giần chậm chạp sao, Tempest? Chuyện gì vậy? Cây lau này quá nặng với cậu à, lính mới?

- Chính xác.

Connor cười nói. Rút cây lau nặng trĩu nước khỏi cái xô, nó vút mạnh về phía Bart. Bart hứng chịu trận mưa bất ngờ.

Bart đứng sững một lúc. Connor tự hỏi nó có giốn quá đà không. Hai mắt long sòng sọc, Bart nhúng cây lau của mình vào xô nước.

Connor không đủ thời gian “nạp đạn”, Nó vội đưa cây lau ra như thanh kiếm, sẵn sàng chờ Bart tấn công.

Khi Bart vút cây lau về nó, Connor đưa cây lau của mình lên đỡ. 2 cây gậy gỗ chạm vào nhau. Nước văng tung toé, nhưng Connor vẫn khô ráo.

- Một chút năng khiếu tự nhiên hả? Cate Dao Quắm sẽ bị ấn tượng đây.

Bart nói và thu cây lau về. Connor liền nhúng cây của nó vào nước. Bây giờ tới lượt nó tấn công. Nó lao vào Bart, nhưng Bart đỡ đòn, đẩy cây lau của Connor lên cao, làm nước chỉ rào rào đổ xuống Connor. Bị sốc vì nước lạnh, nhưng càng thêm hăng hái, Connor lại thủ thế và tấn công tiếp. 2 cây lau lại chạm nhau chan chát. Bart gạt đi, chúng tiếp tục đấu suốt dọc boong. Bart đang lợi thế. Connor bị ép vào lan can boong.

Hai mắt Bart sáng lên tinh quái:

- Lần này tớ sẽ không ép cậu nhảy xuống biển đâu, bồ tèo.

Connor hít mạnh, lấy hết sức bình sinh, giơ cây lau sần xô bật Bart ra.

Bart reo lên khoái chí. 2 cây lau lại tiếp tục va chạm, chúng dồi nhau qua boong tàu. Bây giờ Connor có ưu thế hơn, đẩy Bart tới một cửa phòng. Bart thừa nhận:

- A, cậu thắng mình rồi!

Connor cười cười nhìn Bart hạ thấp đầu cây lau. Giữ nguyên tốc độ, chúng băng ngang boong. Connor mừng có thời gian để thở. Nhưng ngay lúc đó, Bart nhảy lên, phóng vọt qua Connor. Quay lại, Connor thấy Bart ngay phía sau, tay cầm cây lau, sẵn sàng tấn công.

Connor cười ha hả:

- Được rồi, được rồi. Anh thắng. Nhưng hứa phải dạy tớ cú nhảy đó.

- Tốt thôi. Nhưng cậu cũng ngon lành lắm, lính mới. Cậu chỉ phạm một sai lầm. Cứ chăm chú nhìn cây lau, thay vì phải nhìn vào mắt mình. Phải luôn nhìn thẳng mắt đối thủ. Dao kiếm có thể dối lừa, nhưng mắt thì không.

Dứt lời, Bart vụt nhẹ đầu cây lau vào Connor, rưới nước bắn lên người nó.

Phía trên 2 người bỗng vang lên tiếng vỗ tay. Chớp 2 mắt đầy ước trong ánh nắng, Connor nhìn lên. Thuyền trưởng Molucco Wrathe đang dựa lan can nói xuống:

- Giỏi lắm, 2 chàng trai. Ta và Scrimshaw đã ược thưởng thức một màn trình diễn. Đúng không, Scrim? Có lẽ ta nên sử dụng chổi và cây lau nhà làm vũ khí trong lần cướp tới hả, Bartholomew?

- Nếu thuyền trưởng cho phép, tôi vẫn muốn sử dụng đại đao hơn.
- Rất tốt, Bartholomew. Nào, cậu Tempest, vui lòng lên phòng tôi một chút được không? Tôi có vài điều muốn nói.

Ông ta quay lưng, khuất vào trong.

Bart xô đẩy Connor:

- Đi ngay đi! Để thuyền trưởng chờ đợi chẳng hay ho gì đâu.

Phòng thuyền trưởng Wrathe để trống, nhưng Connor cũng gõ lên thành cửa.

- Vào đi, cậu Tempest.

Connor nghe, nhưng không thấy ông ta đâu. Phòng ông ta rộng lớn, chứa đầy đồ vật, đủ mọi phong cách. Connor thấy giống như đang bước vào phòng của vị vua Ai Cập cổ xưa. Một tượng nữ thần bằng cẩm thạch cao hơn cái tủ. Những ngăn kéo tủ tràn đầy tiền vàng và nữ trang. Những bức tranh - gồm cả bức hoa hướng dương trông rất quen - để dựa vào những ghế cổ.

Lùi vào trong là tượng hai chú voi con to lớn gần bằng voi thật. Những tấm gương cao hơn cái đầu Connor làm của cải cướp được tăng lên gấp đôi. Chắc đây là tất cả tài sản thuyền trưởng Wrathe đã tích lũy được trong những chuyến hải hành của chiếc Diablo. Hoặc có thể chỉ là từ chuyến hải hành mới nhất. Rõ ràng làm thuyền trưởng cướp biển lợi nhuận quá hấp dẫn.

Vào sâu hơn, Connor nghe tiếng nhạc - giai điệu du dương lạ lùng. Sau cùng, lén nhìn qua đôi bình sứ Trung Hoa, nó thấy thuyền trưởng Molucco Wrathe đang ngồi trên mấy cái đệm gối lụa, như một vị vua Ả Rập thời cổ. Bên ông ta, Scrimshaw đang duỗi người trên một cái gối màu tím, trước một bàn thấp, chăm chú nhìn đĩa chà là màu mật ong.

Thuyền trưởng lên tiếng:

- Thoải mái đi, cậu Tempest. Ngồi xuống đó. Để ta tắt nhạc.

Connor ngồi xuống, khoanh 2 chân lên một gối đệm lớn màu hoàng kim.

Thuyền trưởng cao giọng hơn:

- Ta bảo: tắt nhạc.

Ông ta không rời chỗ, chỉ cao giọng nói. Nhạc vẫn tiếp tục. Connor không hiểu ông ta đang định làm gì.

- Đáng ghét!

Vừa nói, thuyền trưởng vừa với tay lấy một cái chảo cổ, quay lại, đập mạnh lên một vật ở phía sau.

Tiếng nhạc ngưng bật.

Rồi có tiếng rên rĩ.

Một người ngã nhào trên mấy cái gối, cây đàn xita rơi trúng chân Connor.

Thuyền trưởng Wrathe nói:

- Đó. Tốt hơn rồi. Bây giờ ta mới có thể nghe được ta nghĩ gì.

Connor liếc nhìn người nhạc công xita đang choáng váng. Ít ra, hình như anh ta vẫn còn thở. Connor nhẹ cả người.

Cắn một miếng chà là, rồi đưa phần còn lại cho Scrimshaw, thuyền trưởng nói với Connor:

- Nào, trở lại công việc. Quen với cuộc sống trên biển chưa?
- Dạ, đang quen dần, thưa thuyền trưởng.
- Chắc cậu đã nghĩ ngợi quá nhiều về cha bà chị gái.

- Dạ.

- Nên như thế, con trai. Hãy luôn nghĩ về họ và tự tình cơ hội để thương tiếc cái chết của họ cho đàng hoàng. Connor gạt đầu, cố không để lộ chút cảm xúc nào.

Hình như thuyền trưởng Wrathe hoàn toàn bác bỏ khả năng Grace còn sống. Ít nhất lúc này, mâu thuẫn với ông ta chẳng để làm gì.

- Tempest, chúng ta không thể làm gì bù đắp được những mất mát của cậu, nhưng nếu cậu nghĩ đến chúng ta một cách đúng đắn, chúng ta có thể là một gia đình mới của cậu. Không thay thế gia đình thật sự của cậu - chúng ta sẽ không bao giờ làm thế - nhưng chúng ta sẽ chăm sóc và cho cậu một vị trí trong đời. Để đảm bảo cậu... sẽ không đơn độc.

Connor xúc động, không chỉ vì những lời nói của thuyền trưởng Wrathe, mà còn vì sự tế nhị của ông đối với những cảm xúc của nó. Nó nói:

- Mọi người đều thật sự ân cần với tôi. Bart, Cate Dao Quắm, Cheng Li...

Thình lình, thuyền trưởng đưa tay lên tự bóp cổ mình, mắt trợn ngược. Ông ta bị mắc nghẹn chà là? Không chắc còn nhớ phương pháp cấp cứu Hiemlich, Connor cuống quýt nhìn quanh tìm ly nước. Nhưng thuyền trưởng bật cười ha hả:

- Đừng lo, cậu bé. Đôi khi cứ nghe nhắc tới cô Li là ta lại hơi bị nghẹn. Kỳ cục hả?

Connor cười, gạt đầu, tự nhủ phải nhớ nhắc tới tên Cheng Li càng ít càng tốt. Nhìn tài sản cướp được chung quanh, nó dễ dàng đổi đề tài:

- Tất cả những thứ này đều do đánh cướp?

- Tuyệt đối... hết sức... chính xác, con trai. Hầu hết là một mẻ mới từ cuộc tấn công tuần trước, chỉ một hai ngày trước khi ta biết nhau.

Connor ngờ vực:

- Tất cả những thứ này chỉ trong một vụ?

- Đúng thế, nhưng đây là một vụ thành công đặc biệt. Chúng ta đã tấn công đất liền. Được tin cơ ngơi tại cảng Hazzard của thống đốc bỏ trống, ta nghĩ nên làm một cuộc viếng thăm nho nhỏ.

Connor kinh ngạc:

- Tôi tưởng cướp biển chỉ tấn công những tàu khác?

Thuyền trưởng Wrathe cười rộ:

- Luật duy nhất là... không có luật. Tất cả đều là yếu tố bất ngờ. Hành động bất thành linh. Một thuyền trưởng cướp biển nổi tiếng ngày xưa đã từng nói: đời sống của một cướp biển tuy ngắn mà vui. A, ta hoan hỉ mà nói rằng, đời ta rất vui, tuy không quá ngắn. Hãy uống mừng cho điều đó!

Molucco Wrathe ực một ngụm rượu. Connor mỉm cười. Thuyền trưởng tàu Diablo có một sức thu hút khó cưỡng lại được. Cướp biển như đã ngấm vào từng tế bào ông ta.

- Một đời tuy ngắn mà vui, nghe ta nói chứ, Tempest? Con trai ạ, trong thế giới hải tặc ngày nay có quá nhiều niềm vui chém giết. Những kẻ như cô Li, những kẻ chỉ học tất cả chuyện đó qua sách vở. Tuy nhiên cha cô ta đã là một cướp biển tuyệt vời. Dù phóng đảng. Hê hê! Phóng đảng. Thế còn ta? Đúng, quá nhiều kẻ học nghề cướp biển qua một quyển sách. Họ ự trối mình vào luật lệ, qui tắc và những bộ máy hành chánh nhỏ nhen, vụn vặt. Nhưng cướp biển không giống thế, cướp biển là bản năng, cơ hội và phải ném mình vào nguy hiểm vì anh em. Tại đây chúng ta đều là anh em. Phải thấy đó là một vinh dự, con trai ạ. Vinh dự của một cướp biển. Nếu đem những gì cướp được về nhà, ừm, vì sao phải nhả mặt đần đờ. Chúng chỉ là đồ vật. Những bức tranh, những pho tượng, những con voi mạ vàng, tất cả chỉ là đồ vật. Tuần trước chúng thuộc về thống đốc. Bây giờ chúng ta của ta. Hết chuyện.

Sau khi khoát tay khắp phòng một vòng, ông giơ một món trang sức từ cái hộp mở sẵn, mỉm cười nói tiếp:

- Một viên kim cương cho những dự tính của cậu.Ồ, một món rất tuyệt, ta đã nghĩ là sẽ giữ lại nó.

Connor thành thật nói:

- Thuyền trưởng, tôi muốn ông biết là tôi biết ơn ông về tất cả mọi chuyện.

- Đừng nghĩ ngợi gì hết, Tempest. Tại đây, chúng ta là một gia đình. Ăn chà là đi. Món khoái khẩu của Scrimshaw đó. Phải đi vòng qua vịnh mới mua được một thùng, nhưng bằng mọi giá phải làm cho anh bạn nhỏ này vui chứ...

Ông ta mỉm cười nựng nịu Scrimshaw. Dù rất mến thuyền trưởng Wrathe, Connor khó lòng thân thiện nổi với con rắn yêu quý của ông ta. Đưa tay nhón một quả chà là, Connor rõ ràng thấy Scrimshaw trừng trừng nhìn với vẻ khó chịu, nên nó nuốt quả chà là mà thấy như mình có lỗi.

- Cậu Tempest, nghĩ sao về 2 bình hoa này? Đẹp chứ hả?

- Rất lớn.

- Đó là một món quà - có thể gọi là lễ vật cầu hoà - của thống đốc.

- Thống đốc đã bị ông đánh cướp?

- Chính xác, con trai. Ông ta mới gửi tới sáng nay. Đó là cách chứng tỏ ông ta không cảm thấy bị xúc phạm.

- Có hơi lạ không?

Đúng lúc đó, Connor nghe tiếng chuông rung. Nó ngược lên, cố tìm hướng phát ra âm thanh đó. Lúc đầu, nó tưởng là tiếng chuông của tàu. Chuông gọi trang bị vũ khí? Thuyền trưởng Wrathe cũng có vẻ bối rối. Rõ ràng ông không chờ hồi chuông này. Tiếng chuông lại vang lên hồi nữa. Lớn hơn.

Chuông cứ đổ đều đều nhưng mỗi lúc mỗi lớn. Và lần này, cả 2 đều biết đó không phải chuông tàu, cũng không là chuông đồng hồ. Âm thanh như phát ra ngay trước mặt 2 người. Nhưng không thể. Trước mặt họ chỉ là cặp bình sứ Trung Hoa.

Connor lom lom nhìn những chi tiết vẽ trên bình. Quang cảnh một ngôi chùa bên con sông uốn khúc và một cây liễu cao, và... Thành linh, ngay trước mắt nó, cặp bình nứt rạn. Cảnh chùa biến mất, những mảnh sứ nát vụn. Từ mỗi bình vọt ra một tên mặc toàn màu đen từ đầu tới ngón chân, tay lăm lăm vũ khí.

- Chuyện quái quỷ gì thế này?

Thuyền trưởng Wrathe kêu lên khi 2 kẻ đột nhập lao tới, một với dao quắm, một với dao găm.

17. Tập 1 - Chương 16

Thuyền trưởng Wrathe hỏi:

- Các người là lũ quái quỷ nào? Muốn gì?

Nếu sợ - mà chắc chắn ông ta có đầy đủ lý do để sợ - thì thuyền trưởng đang diễn xuất rất tài. Nhưng Connor đoán ông ta đã đối mặt với cái chết quá nhiều lần rồi.

Hai kẻ bị mặt không nói gì, tiến lại gần, chờn vờn trước mặt thuyền trưởng và Connor như 2 con ruồi to lớn.

Rồi tên cầm dao găm quay nhìn đồng bọn. Gã cầm dao quắm gật đầu, nhẹ nhàng di chuyển. Bây giờ cả Connor và thuyền trưởng đều nằm trong tầm vũ khí của hắn. Trống ngực Connor đập thình thịch. Nếu

cuộc chiến bằng cây lau của Connor và Bart là bài học số 1, thì đây là bài học số 2. Và rất có khả năng nó sẽ không sống nổi để thấy bài học số 3.

Tên cầm dao găm tiến sát Connor, lướt nhanh mắt dao lên hai bên hông nó. Connor biết hắn đang kiểm tra vũ khí che giấu. Không tìm thấy gì, hắn quay sang thuyền trưởng. Cặp võ kiếm bạc của thuyền trưởng khó có thể che giấu. Một tay đặt tên chuỗi kiếm, ông định rút, nhưng quá muộn. Bằng một động tác dữ dội, chính xác, tên cần dao găm cắt hai bao kiếm khỏi thắt lưng thuyền trưởng. Chúng loảng xoảng rơi xuống sàn, suýt trúng Scrimshaw đang lách vào gầm bàn.

Sau đó, tên cầm dao găm gỡ miếng vải đen buộc quanh hông, ném cho Connor. Hắn hất đầu về phía thuyền trưởng. Rõ ràng hắn muốn Connor trói thuyền trưởng Wrathe bằng miếng vải.

Nhìn ông ta, Connor nghĩ ông hẳn biết phải làm gì. Dạn dày kinh nghiệm, chắc chắn thuyền trưởng phải có kế hoạch.

Nhưng thuyền trưởng chỉ nói:

- Tốt nhất là làm theo lệnh chúng đi, con trai. Không nên tranh cãi với sắt thép như thế.

Ông vòng 2 tay ra sau lưng, sẵn sàng chịu trói. Thuyền trưởng có kế hoạch chưa? Connor có thể làm gì, thất lỗi chẳng hạn? Nhưng Molucco Wrathe không cho nó một dấu hiệu nào xem và 2 kẻ tấn công đang chăm chăm quan sát xem nó có buộc chặt hay không. Rầu rĩ, nó cuộn vải quanh hai cổ tay thuyền trưởng. Nó trói xong, tên cầm dao găm hướng mũi dao vào nó. Connor lùi lại, để hắn kiểm tra vòng trói. Hắn có vẻ hài lòng.

Quay lại, hắn rạch mũi dao lên đồng gối trước mặt thuyền trưởng và Connor. Lòng vũ bay tung trong không khí khi lưỡi dao cửa đứt vỏ gối.

Bụi lông chim làm Connor hắt hơi, suýt trượt chân. Đứng vững vàng lại, nó cảm thấy một vật chạm vào sống lưng. Đó là cán chèo thuyền trưởng đã dùng để đập nhạc công xita. Để cho cán chèo đâm vào hõm xương sống, Connor phân vân tìm cách nắm cán chèo.

Kẻ tấn công cúi nhặt 2 bao kiếm của thuyền trưởng, dặt một bao kiếm vào thắt lưng, rút con dao quắm ra khỏi bao kia, ném cho đồng bọn. Gã kia gọn gàng đón bắt và với 2 tay dao quắm, hắn đe dọa Connor và thuyền trưởng.

Lông chim lả tả rơi xuống gối và mặt bàn như tuyết đổ. Tên cầm dao găm tiến sâu hơn vào phòng. Connor nhận ra, việc rạch gối không là hành động phá hoại ngẫu nhiên. Có vẻ như hắn đang tìm tòi thứ gì đó.

Dù không bị trói như thuyền trưởng Wrathe, nhưng Connor vẫn bị bắt lực với tên cầm dao quắm hươ hươ trước mặt. Nó nhớ lời khuyên của Bart. Phải luôn nhìn thẳng mắt đối thủ. Dao kiếm có thể đối lừa, nhưng mắt thì không. Nó ngược nhìn từ mũi dao hung bạo lên mắt đối phương. Nhìn sâu vào đôi mắt nâu đó, Connor ngạc nhiên phát hiện một thoáng sợ hãi.

Thận trọng không để lộ ra thái độ đối phó, Connor nhìn xuống. Có thể nào, kẻ tấn công - không chỉ với một mà là hai lưỡi dao sắt bén chết người - đang khiếp sợ? Hắn sợ những gì có thể xảy ra? Sợ phải sử dụng vũ khí? Cán chèo vẫn thúc vào lưng Connor và một kế hoạch dần được hình thành. Tất cả chỉ còn chờ khoảnh khắc thuận tiện.

Trong khi đó, tên kia đang tạo ra những tiếng động rầm rầm trong phòng. Connor nghe tiếng tài sản, mà nó đã thoáng thấy khi vào đây, đang đổ vỡ trên sàn. Tiếng tranh bị xé, tiếng ghế bị đập vỡ. Nó chỉ còn biết hình dung ra thảm cảnh.

Suốt thời gian náo động đó, cả Connor, thuyền trưởng Wrathe lẫn tên tấn công bằng dao quắm đều đứng im thin thít, như bị giam giữ trong một bọt bóng mong manh tĩnh lặng.

Một khung rương đổ rầm xuống đất, mảnh gương tung toé khắp mặt sàn. Một lần nữa, Connor lại lo ngại cho sự an toàn của Scrimshaw, nhưng lúc này còn một việc khác làm nó phải chú tâm hơn. Giờ thì tên phá hoại đã nằm trong tầm mắt của Connor và hai người kia. Bước trên biển gương vỡ, hắn tiến lại tượng nữ thần cẩm thạch. Đôi mắt đen long lanh sáng, hắn kẻ dao lên cổ tượng. Một sự cảnh cáo? Connor thấy mắt hắn không lộ chút ngần ngại sợ sệt nào. Connor nhắm mắt khi gã đó cửa hòng pho tượng.

Lưỡi dao vừa chạm vào tượng đá, một sự lạ lùng xảy ra. Dứt lưỡi dao, xuất hiện một sọc đỏ. Connor sững sờ, mắt mở lớn, khi tên súc sinh của lưỡi dao dọc cổ tượng. Chuyện gì sắp xảy ra? Pho tượng che giấu bí mật gì?

Tên đó không để mất nhiều thời gian. Hắn cửa mạnh, với ý đồ cắt đầu pho tượng. Khi đầu tượng rơi xuống, vỡ tan tành trên mặt đất, một nguồn suối đỏ trào ra từ pho tượng cụt đầu, trút đầy chân hắn. Tượng chứa toàn hồng ngọc.

Rõ ràng đây là thứ gã kia đang tìm kiếm. Mở cái bao đen đeo bên hông, dắt dao găm vào thắt lưng, hắn bắt đầu vơ vét châu báu vào bao.

Tên đồng loa mang dao quắm ngoái đầu để nhìn rõ hơn. Ngay lúc đó, Connor từ từ, thận trọng, mắt không rời hắn, tay đưa ra sau, tìm cán chỏ. Từ khoe mắt, Connor thấy Scrimshaw đang trườn ra khỏi gầm bàn, tiến tới hai tên đột nhập. Con rắn này định làm gì?

Khi Scrimshaw cuốn quanh chân tên cầm dao quắm, Connor hiểu ngay. Nhìn mắt hắn, Connor thấy hắn cũng đã biết sự việc. Tận dụng ngay cơ hội, mấy ngón tay quơ tìm, Connor nắm chặt cán chỏ.

Gã bị rắn cuốn chân, ú ớ kêu lên sau lớp mặt nạ. Tên đồng bọn quay phắt lại. Hai bàn tay hắn đang bốc đầy hồng ngọc, màu đỏ phản chiếu lên đôi mắt hắn.

Vung mạnh cái chỏ lên, hét lớn, Connor đập chỏ lên đầu hắn. Sững sốt, hắn đổ nhào xuống đồng ngọc, nằm đứ đừ.

Trong khi đó, gã kia đang cố gỡ con rắn khỏi chân bằng đầu lưỡi dao.

Thuyền trưởng la lên:

- Không! Để yên cho Scrimshaw!

Connor tước dao găm từ thắt lưng gã mới gục ngã, nhặt bao kiếm của thuyền trưởng Wrathe, gài vội vào thắt lưng.

Mắt trợn trừng khiếp đảm, tên cầm dao quắm đang cuống quýt cố rũ Scrimshaw ra khỏi chân. Hắn lơ là cảnh giác. Cơ hội dễ dàng để Connor vung dao găm đánh bật một dao quắm khỏi tay hắn.

Nhưng động thái này như làm hắn thức tỉnh. Dù đang sợ con rắn đang từ từ xiết chặt bắp chân, hắn quay lại Connor với con dao quắm còn lại. Không kịp rút kiếm của thuyền trưởng ra khỏi vỏ, nhưng Connor có con dao găm.

Nhìn vào mắt kẻ-sắp-thành-sát-nhân, Connor thấy dù dáng điệu hùng hổ, mắt đối thủ đỏ ngầu sợ hãi. Connor ngập ngừng, không muốn gây nguy hiểm cho Scrimshaw. Nếu gã kia ngã xuống, rất có thể dè bẹp con rắn. Làm bạn chiến đấu với một con rắn là một điều thật lạ lùng, nhưng Connor quyết định tiếp tục tấn công. Scrimshaw đã liều mình để cứu thuyền trưởng, bây giờ tới lượt Connor hoàn tất công việc.

Nó nâng cao dao găm, khua vào khoảng không trước mặt để ánh chùng trọng lượng con dao và cảm nhận xem nó có thể khua dao với tốc độ nào.

Đối thủ thúc con dao quắm còn lại ra. Không khiếp sợ, Connor đón đòn. Sắt thép chạm nhau chan chát. Dù dao quắm lớn hơn, nhưng nắm tay cầm dao găm của Connor mạnh hơn, làm con dao quắm rung lên trong tay đối thủ. Connor liền rút dao găm về, rồi bồi thêm một nhát cực mạnh. Dao quắm văng khỏi tay gã kia. Phóng tới, nó nhật lên. Bây giờ, tay phải Connor cầm dao quắm, tay trái là dao găm.

Đối thủ của nó cúi nhặt con dao quắm rơi từ trước đó. Nhưng khi cúi xuống, hắn không chú ý đến người nhạc công bé nhỏ tiến lên từ phía sau. Một sợi dây đàn xita trói ghiền thắt lưng và hai tay hắn.

Scrimshaw buông lỏng thân mình khỏi chân hắn, vịn vẹo trườn qua mặt sàn chứa đầy lông chim, tiến tới chủ nhân.

Khi được Connor cởi trói, thuyền trưởng Wrathe lên tiếng:

- Khá lắm, các chàng trai.

Một tay nâng Scrimshaw lên, một tay nhặt kiếm, ông tiếp:

- Một sự kết hợp hoàn hảo ta chưa từng thấy. Thật sự là một màn phối hợp rất tuyệt vời!

18. Tập 1 - Chương 17

Chương 17: Ma-cà-rông.

Tim đập rộn ràng, Grace đứng bên ô cửa sổ, vuốt ve tấm rèm. Lorcan ngồi trên một cái ghế, bên kia phòng. Đã có một thoả hiệp đằng hoàng. Anh ta thề sẽ không tấn công cô, nhưng lấy gì bảo đảm, khi cô biết những gì bây giờ cô đã biết. Khi nào còn cầm tấm rèm, cô còn có thể giữ được chút an toàn mong manh. Nếu Lorcan định lao tới, cô sẽ để cho ánh sáng tràn vào, đẩy lùi anh lại.

Thật kỳ lạ khi phải nghĩ về anh ta như thế. Trông anh không thể nào là một quái vật. Anh là bạn đồng minh của cô, là người cứu mạng cô. Có lẽ nào anh có ý định làm hại cô? Có lẽ nào anh thật sự là một... một... Thậm chí cô không thể nhắc đến mấy từ đó lúc này. Cô chỉ hỏi:

- Anh bao nhiêu tuổi?

- 17. Nhưng tôi tưởng cô đã biết rồi.

- Tôi muốn hỏi, anh sinh năm nào?

- À.

Anh mỉm cười, gật gù nhưng không trả lời.

- Năm nào, Lorcan? Tôi cần biết.

- 1803.

- Vậy là, thật ra, anh đã... anh đã...709 tuổi rồi!

- Không thể tính như thế được, Grace. Khó giải thích lắm. Tôi 17. Đó là khi tôi đổi máu. Và tôi sẽ mãi mãi ở tuổi 17.

- Nhưng anh đã ngao du trên trái đất này, những đại dương này hơn 7 thế kỷ rồi?

Lorcan lặng lẽ nói:

- Về phần này, thời gian chuyển động rất khác, tuy nhiên nói thật, tôi đã mất quá nhiều cảm giác trước đây như thế nào.

- Anh quên đời sống của mình?

Anh lắc đầu.

- Còn hơn thế. Tôi nhớ những sự kiện trong đời mình khá rõ. Nhớ thời gian sống tại Dublin và tất cả những gì đã xảy ra. Tôi nhớ đời sống đó đã kết thúc như thế nào. Nhưng chỉ như một câu chuyện được nghe kể đi kể lại nhiều lần. Tôi biết từng chi tiết cuối cùng, nhưng không nhớ cảm giác khi sống ra sao.

Grace nhìn gã con trai đang ngồi trước mặt. Theo tiêu chuẩn tính toán, chỉ hơn cô 4 tuổi, vậy mà như 2 thế giới cách biệt. Không thể nào tin nổi.

Lorcan giải thích thêm:

- Khi đổi máu, người ta sẽ mất nhịp sống cũ. Có thể đi và nói như trước, có thể leo lái một con tàu ngon lành, như thế này, nhưng tôi không thể cảm nhận sự việc như cô cảm nhận. Grace, thật khó diễn tả là tôi phải làm gì để có được một khoảnh khắc cảm nhận những gì cô cảm nhận. Thậm chí là được đau đớn như cô còn hơn mù mắt, vô cảm giác thế này.

Grace nhăn mặt. Anh ta biết gì về nỗi đau của cô? Nếu anh ta muốn thay đổi vị trí, cô sẵn sàng cân nhắc chuyện đó.

Sự tức giận tan biến khi cô chợt thấy vẻ lạ lùng lướt qua mặt Lorcan. Trong thoáng chốc, anh ta không còn là Lorcan cô từng biết. Đôi mắt trống rỗng như mắt một pho tượng, cánh mũi phồng lên, miệng há hốc để cô nhìn thấy cái răng nhọn khác thường. Grace rùng mình. Trông anh ta rất giống gã kia: Sidorio! Rồi cô chợt nhớ: còn những kẻ khác giống anh ta trên tàu. Nhiều kẻ khác nữa.

Lorcan nhẹ lắc đầu, mặt anh ta giãn ra, trở lại bình thường. Anh ngược nhìn cô với đôi mắt quen thuộc, như không có gì xảy ra. Cô không dám hỏi: anh ta đã đi đâu trong khoảng khắc kỳ lạ đó?

Lorcan nói:

- Đáng lẽ tôi không nên nói với cô những chuyện này.
- Liệu anh có bị phạt không? Thuyền trưởng sẽ làm gì?
- Thuyền trưởng là người đáng hoàng. Tôi ở trên tàu này chưa lâu và tôi chưa biết rõ về ông. Thuyền trưởng không là người để người khác có thể tìm hiểu được nhiều về ông. Nhưng ông đối xử với tất cả chúng tôi một cách công bằng. Ông có một tầm nhìn đặc biệt nhạy bén. Từ khi đổi máu, tôi đã sống tại nhiều nơi thật khủng khiếp, những nơi hắc ám tới nỗi tôi mong cô sẽ không bao giờ nhìn thấy. Nhưng bây giờ tôi đã được an toàn. Con tàu này là bến đỗ của tôi.

Không kịp cân nhắc, Grace buột miệng hỏi:

- Tôi có được an toàn không?
- Đối với tôi? Có, Grace, cô an toàn. Tôi đã thề và sẽ thề lại là tôi không bao giờ làm hại cô.

Cô muốn tin. Cô nghĩ mình có thể tin anh ta. Tuy nhiên, tay cô vẫn nắm chặt tấm rèm.

- Nhưng tôi có được an toàn từ... những kẻ khác không?

Không nhìn lên, Lorcan lấy từ trong túi ra một sợi dây với chiếc chìa khoá vàng. Anh đóng đưa trước mặt cô như thôi miên:

- Cô nghĩ vì sao cô bị khoá kín trong một cái phòng kế bên phòng thuyền trưởng?

Cô không có câu trả lời. Nhìn cái chìa khoá đóng đưa, cô tự hỏi chuyện gì xảy ra, nếu cô giật chìa khoá, chạy ra ngoài. Chỉ cần vén rèm lên, anh ta sẽ buông rơi chìa khoá, và cô sẽ có đủ thời gian...

Lorcan nói tiếp:

- Có thể khoá cửa không là để giữ cô trong này, mà là để giữ những kẻ khác ở ngoài kia.

Câu nói của anh ta làm cô lạnh toát người. Có lý. Ngoài kia, bọn họ còn bao nhiêu nữa?

Bỏ lại chìa khoá vào túi, Lorcan nói:

- Sự việc không luôn như người ta thấy đâu, Grace. Nhưng tôi ngờ rằng cô đã biết chuyện đó rồi. Thuyền trưởngra lệnh cho tôi bảo vệ cô. Đó là lý do cô ở trong phòng này, lý do cô chưa thể ra ngoài.
- Nhưng thuyền trưởng muốn gì ở tôi? Tôi không hiểu?
- Grace, tôi cũng không biết. Tôi chỉ làm theo lệnh.

Mới khoảng khắc trước, cô yên tâm vì được an toàn. Bây giờ cô cảm thấy áp lực nguy hiểm hơn bao giờ hết. Lorcan có thể nói một số thông tin, nhưng anh ta không có thực quyền. Số phận cô nằm trong tay thuyền trưởng. Grace tuyên bố:

- Tôi muốn gặp ông ta.
- Gặp ai?
- Thuyền trưởng. Anh đưa tôi tới chứ?

Lorcan cười lớn:

- Tôi đã chẳng nó rõ rồi sao? Grace, không ai, không một ai, được phép triệu tập thuyền trưởng. Ông sẽ tới gặp cô khi ông thấy thuận tiện và sẵn sàng.

- Không. Tôi chờ đủ lâu rồi. Tôi muốn gặp ông ta. Hoặc là mời ông tới đây, hoặc đưa tôi tới gặp. Ngay bây giờ.

Hơi thở dồn dập, cô phải tìm ngay một giải pháp cho việc này.

Lorcan nói:

- Dù muốn, tôi cũng không thể. Không thể trong lúc trời sáng này. Tất cả đều ngủ trong ngày. Khi chuông báo rạng đông, mọi người đều rời boong, vào nơi trú ngụ. Kể cả thuyền trưởng.

Grace cảnh giác:

- Nhưng không có tiếng chuông. Chính anh đã nói thế mà.

- Điều đó không quan trọng. Tôi không hiểu sao Darcy đã không báo chuông, nhưng điều đó không thay đổi gì. Không ai, ngoài thuyền trưởng, có thể đi dưới ánh mặt trời.

Grace suy nghĩ rồi nói:

- Đúng. Anh không thể ra ngoài, nhưng tôi có thể. Nếu anh đưa chìa khoá cho tôi. Tôi có thể tự đi tìm thuyền trưởng. Anh đã nói, phòng của ông ngay kế bên phòng này.

Lorcan lắc đầu.

- Grace, tôi rất tiếc không thể trao chìa khoá cho cô.

Cô nhú mồm nhìn Lorcan, anh ta bướng bỉnh nhìn lại. Cô nói:

- Tưởng anh là bạn tôi.

- Grace, đừng trách tôi. Vì cô, tôi đã làm những gì có thể. Vì cô, tôi đã bơi vào băng giá, đã nài nỉ thuyền trưởng, đã liều lĩnh không lo cho an toàn và tai tiếng mình khi ở đây với cô. Nhưng bây giờ, tôi phải tuân lệnh.

Phấn nộ, Grace khoanh tay trước ngực, cắn môi đến ứa máu. Mọi chuyện sau đó diễn ra thật mơ hồ. Thành lĩnh, Lorcan đứng trước mặt, mắt nhìn chăm chăm xuống mắt cô, khẩn khoản hơn bao giờ hết. Bàn tay anh vươn tới cô. Grace nhận ra là mình đã buông tay khỏi tấm rèm. Lúc này, không còn cách nào tránh được cái nắm tay của anh. Lorcan lật ngửa bàn tay cô. Rồi cô cảm thấy chất thép lạnh khi anh ép chìa khoá lên làn da cô, và nói:

- Đi đi. Đi ngay đi, trước khi... trước khi tôi đổi ý.

Che mắt, anh quay qua hướng khác. 2 bàn tay anh run lẩy bẩy.

Grace cảm thấy sức nặng của chìa khoá và sợi dây trên tay cô. Cô nhìn ra phía cửa

19. Tập 1 - Chương 18

Chương 18: Hình phạt tương xứng tội lỗi

Bây giờ hãy lột mặt nạ tội phạm ra.

Thuyền trưởng Wrathe tuyên bố với thủy thủ đoàn đang đầy kích động.

Hai kẻ đột nhập bị trói, được đưa từ căn phòng tan hoang của thuyền trưởng lên boong chính. Chúng không kháng cự nhiều, và Connor thấy sự sợ hãi và nhẫn nhục trong mắt chúng.

Tấn công thuyền trưởng là một sự kiện tối quan trọng, nên toàn thể thủy thủ đoàn tạm bỏ công việc, để xem kẻ nào âm mưu tội ác này. Đám cướp biển ồn ào chen lấn xô đẩy nhau giành chỗ cho đến khi thuyền trưởng Molucco Wrathe đưa cao tay, yêu cầu yên lặng. Yêu cầu của ông được đáp ứng ngay, không ai dám cãi lệnh.

Ông nhẹ đẩy Connor tới gần 2 tù nhân:

- Cậu Connor Tempest, sao không nhận vinh dự này? Lột mũ trùm đầu chúng ta, cho chúng ta thấy mấy kẻ khôn kiếp này là ai.

Đứng trước 2 kẻ bị trói giắt cánh khuỷu ra sau – từ ngực xuống đầu gối cũng bị trói chặt – Connor thấy chúng khác hẳn với khi đe dọa nó và thuyền trưởng bằng dao găm và dao quắm.

Một cướp biển nóng nảy kêu lên:

- Còn chờ gì nữa?

Tiếng kêu khác:

- Bắt đầu đi, cậu bé!

Thuyền trưởng lại ra đầu cho đám đông yên lặng. Connor tiến tới, lột hai mũ trùm đầu, rồi lùi lại để đám đông nhìn rõ hơn.

Hai kẻ tấn công là hai thanh niên, có lẽ chỉ lớn hơn nó chừng 2 hay 3 tuổi. Chúng đã gan dạ lên tàu Diablo, trốn trong 2 cái bình khổng lồ, chờ thời cơ. Qua mặt nhiều tay bảo vệ của thuyền trưởng Wrathe.

Bước lại gần, ông nói:

- Ta nhận ra hai người. Mặt hai người nhìn rất quen.

Đám cướp biển lao nhao:

- Cắt mũi chúng đi!

- Không. Xẻo tai chúng!

Connor thấy một trong 2 thanh niên nói cái gì đó, nhưng bị chìm trong tiến ồn ào.

- Nó muốn nói.

Thuyền trưởng lại đưa tay lên ra hiệu với đám đông, dù tiếng kêu gọi trừng trị hai kẻ đột nhập càng thêm quyết liệt.

Thuyền trưởng nói:

- Mau. Có gì muốn nói, nói ngay đi. Ta không thể bắt đám này yên lặng lâu hơn nữa đâu.

- Chúng tôi tới từ cảng Hazzard. Cha chúng tôi là thống đốc tại đó. Ông đã cướp phá nhà chúng tôi. Chúng tôi tới đây để dạy ông một bài học.

Câu khai hoả của chàng trai làm Connor cảm kích ngay, dù trong tình huống ảm đạm thế này. Hình như cũng cảm thấy như thế, thuyền trưởng nói:

- Hai người tới dạy ta một bài học? Nói rõ hơn đi. Chúng ta đang đồng tai lên đây. Nào, nhóc, tất cả chúng ta đều chờ nghe đây.

Chàng trai nói một cách mãnh liệt:

- Hãy bám lấy biển. Đây là lãnh địa của các người, nhưng đất liền là của chúng ta.

Tiếng la hét càng huyền ảo hơn. Connor thấy chàng trai kia gần phát khóc. Rõ ràng cậu ta không dữ dằn như người anh. Nó nhận ra anh chàng sử dụng dao quắm này trẻ hơn, và đã chứng tỏ khả năng kiếm thuật, nhưng ánh mắt để lộ sự thiếu tự tin.

Người anh nói với thuyền trưởng Wrathe:

- Ông để chúng tôi đi thì tốt hơn.

- Ta phải để hai người đi? Vì sao? Mi còn dao giấu trong vớ, hay gài doa quắm sau tai? Nếu vậy, làm ơn cho ta biết, mi sẽ lấy ra bằng cách nào đây?

Từ đám đông vang lên tiếng hét:

- Ném chúng vào nồi súp đi!

- Căng xác chúng lên khung buồm!

Connor nhận ra tiếng của Bart.

Chàng trai kiêu hãnh tiếp tục nói:

- Nếu bất cứ chuyện gì xảy ra cho anh em tôi, cha tôi sẽ gửi tới một lực lượng mà các người chưa từng thấy. Ông và thủy thủ đoàn của ông sẽ bị tàn sát. Dù các người có thoát khỏi vịnh này, chúng tôi còn bạn bè tại các lãnh địa phương bắc. Nếu giết anh em tôi, là ông đã ký án tử bằng máu của chúng tôi.

Chỉ mới nghe tới máu me chết chóc, cậu em đã ối mửa lên boong, suýt trúng vạt áo choàng nhưng của thuyền trưởng.

Tiến lên một bước, ông ta chăm chăm nhìn người anh đầy kiêu hãnh:

- Thú vị lắm. Mi nói cũng có lý.

Anh chàng nhìn thuyền trưởng và Connor, vẻ đắc thắng. Connor nhớ lại hồng ngọc đã phản chiếu lên đôi mắt đen khác thường của hắn thế nào. Thuyền trưởng lại nói:

- Ta không định... sẽ giết mi.

Đám đông náo động hẳn lên.

- Khoan, khoan. Ta chưa nói hết. Chúng ta... chưa, chưa có ý giết mi. ta còn phải suy nghĩ một điều. Và trong khi ta động não, có lẽ phải làm theo đề nghị của cậu Bartholomew: căng hai kẻ vô lại này lên khung buồm!

Tiếng đám đông hoan hô rần rần nổi lên. Thuyền trưởng gọi Bart và mấy người bạn của anh ta. Khi hai anh em bị kéo đi, người anh vùng vẫy phun nước bọt về phía thuyền trưởng.

Khi hắn khuất khỏi tầm nhìn cùng người em hình như lại sắp ối mửa. Connor cảm thấy tội nghiệp người em. Rất có thể cậu ta bị người anh trai mạnh mẽ hơn ép tham gia vụ tấn công này.

Bart và bạn bè anh không mất nhiều thời gian để hoàn tất công việc. Chỉ trong mấy phút, hai anh em đã bị treo ngược lên cột buồm. đong đưa như hai súc thịt trong một cửa hàng thịt.

Đám đông vừa hoan hô, vừa la hét nguyên rủa khi hai chàng trai đong đưa trên đầu họ.

Giữa lúc sôi nổi nhất, vài người bỗng thấy có kẻ đang leo thang từ hông tàu lên boong.

Một tiếng thét vang lên như sấm:

- Chuyện quái quỷ gì thế này?

Cheng Li. Mặt cô ta đen sạm như mây đông, mắt sáng rực như tia chớp. Quá chăm chú vào sự kiện đang diễn ra, Connor đã không nhận ra sự vắng mặt của Cheng Li. Cô ta đã đi đâu?

Thuyền trưởng Wrathe lên tiếng:

- A, cô Li, mừng cô đã trở lại.

Chen lặn qua đám đông, Cheng Li la hét các cướp biển:

- Trở lại với công việc ngay. Tôi nói, trở lại làm việc.

Có những tiếng cầu nhàu nổi lên, nhưng đám đông từ từ giải tán.

Đứng trước thuyền trưởng Wrathe, mặt Cheng Li vẫn còn đỏ gay vì giận dữ:

- Ông biết hai đứa con trai đó là ai không?

- Biết chứ, cô Li. Chúng là hai thằng ranh láo xược, mới một tiếng trước đã chia kiếm vào cậu Tempest và tôi. Nhờ tài trí và lòng dũng cảm của chàng trai này, nếu không chúng tôi đã bị chúng moi ruột rồi.

Cheng Li quay lại, hỏi Connor:

- Thật vậy sao?

Molucco Wrathe gầm lên như sấm:

- Đừng quay mặt lại tôi. Xin lỗi cô Li, nhưng tôi có hiểu lầm không đây? Cô nắm quyền chỉ huy Diablo à? Vì lần cuối cùng nhìn vào nhật ký tàu, tôi vẫn thấy tên thuyền trưởng Molucco Wrathe mà.

Connor sững sờ trước cơn phẫn nộ của thuyền trưởng Wrathe. Rõ ràng Cheng Li cũng vậy, vì khi lên tiếng lại, giọng cô dịu hơn:

- Xin lỗi thuyền trưởng. Tôi quá hấp tấp. Nhưng là vì ông, vì quyền lợi của tất cả chúng ta. Hai chàng trai đó là con thống đốc Acharo. Acharo luôn tỏ ra rộng lượng với cướp biển trong vùng nước cận kề đất của ông ta. Bất cứ chúng ta làm điều gì có hại tới họ, chúng ta sẽ phải lãnh hậu quả gấp trăm lần.

- Cô Li, tôi hoàn toàn hiểu điều này, và tôi không định làm gì tổn hại lâu dài đâu. Chúng tôi chỉ làm chúng sợ, rồi thả cho chúng đi... mặc dù thủy thủ đoàn kêu gào đòi hỏi máu chúng. Lại thật, hình như thủy thủ đoàn của tôi có vẻ không đồng ý với việc thuyền trưởng của họ bị tấn công ngay trong phòng riêng của mình.

Cheng Li mở miệng định nói nhưng thuyền trưởng vẫn tiếp tục:

- Và... rõ ràng vấn đề an ninh của chúng ta phải được bàn tới, đúng không cô Li? Hình như tôi nhớ là khi cô soạn thảo cuốn sách chần ngắt về an ninh trên tàu, thì trách nhiệm đã thuộc về cô.

Một lần nữa, Cheng Li vừa mở miệng đã bị thuyền trưởng cắt ngang, thô bạo như thế ông lia một đường gươm qua lời lẽ của cô. Ông ta đang tay về Connor nói:

- Nhờ cậu bé này, chỉ một mình cậu bé này, mà tôi còn sống và đứng trước cô. Trong khi cô nhâm nhi trà bánh và huyền thuyên trò chuyện trong học viện hải tặc, thì chàng trai này liều mạng cứu tôi. Đó mới là một hải tặc. Tôi tin là cha cô cũng sẽ đồng ý với tôi. Bây giờ cô hãy đợi cho đến khi hai tên kia ném mùi chóng mặt thêm chút nữa, rồi cho chúng về, kèm theo lời cảnh báo gửi thống đốc Acharo và bất cứ kẻ nào muốn làm người hùng dọc vùng vịnh này: “Tấn công thuyền trưởng Molucco Wrathe và thủy thủ đoàn của ông, sẽ phải trả giá bằng địa ngục.”

Cheng Li im lặng. Rõ ràng đây không là lúc để nói lại Molucco Wrathe. Cô ta gật đầu thật thấp, rồi quay đi.

Khi tiếng chân Cheng Li đã xa, thuyền trưởng quay lại, nháy mắt với Connor.

- Ta chờ đợi để nói những điều này từ lâu rồi. Cảm thấy như vừa uống một liều thuốc xổ vậy, đúng thế đó, chàng trai.

Connor không ngăn được nụ cười. Ông tiếp:

- Vì sự dũng cảm, vì bản năng nhạy bén, gây giờ cậu phải cho biết muốn được thưởng gì. Dù ước ao gì, cậu cũng sẽ có.

Connor không ước gì hơn là tìm Grace. Nó cần có cách lần theo dấu con tàu hải-tặc-ma-cà-rông, hơn là chỉ hy vọng và chờ đợi. Trước đây, thuyền trưởng đã không nghe nó một cách nghiêm túc, nhưng có lẽ bây giờ ông sẽ nghe. Đây là một canh bạc. Nó không muốn thuyền trưởng nổi trận lôi đình như đối với Cheng Li.

- Nào, nói đi chứ. Ước ao điều gì nhất?

Tim bắt đầu đập mạnh, sợ nhưng nó phải thử thêm lần nữa.

- Thưa thuyền trưởng, tôi cần ông giúp tìm kiếm chị tôi.

Thuyền trưởng nhả mặt:

- Chị cậu? Nhưng, con trai, không thể tìm thấy chị cậu được. Ước chi ta có thể... ôi, thật lòng ta ước là có thể, nhưng than ôi...

Nhất quyết không để vượt mắt cơ hội này, Connor vội nói:

- Tôi biết ông không tin là có một tàu hải-tặc-ma-cà-rồng, nhưng cho dù là không có, thưa thuyền trưởng, tôi cảm thấy chị ấy còn sống. Chúng tôi sinh đôi, nên rất gắn bó. Tôi không thể giải thích cảm giác của mình, nhưng tôi biết là chị ấy còn sống...

Thuyền trưởng Wrathe buồn rầu nhìn nó:

- Tempest, cậu chắc chắn là mình cảm thấy điều đó, hay chỉ là cậu mong như thế?

Giọng thuyền trưởng thật dịu dàng làm Connor đột ngột ngừng lại. Thành linh tất cả hào hứng và xác quyết cạn kiệt dần. Suốt những ngày sống trên tàu cướp biển này, nó đã bám lấy niềm tin là Grace còn sống... và bằng cách nào đó sẽ tìm được chị. Nhưng nếu Grace không còn nữa? Nếu chị nó đã thật sự chết đuối trong đêm đầu tiên đó? Có lẽ nó đã bị ảo giác về con tàu với những cánh buồm như cánh chim lạ lùng - một cảnh tượng dường như rất rõ ràng. Có lẽ đã đến lúc đành chấp nhận Grace không còn trở lại nữa, và nó phải tiếp tục sống. Sống đời cướp biển.

- Connor, ta rất tiếc. Thật tình rất tiếc. Nếu cậu muốn, ta có thể mở cuộc tìm hiểu về con tàu hải-tặc-ma-cà-rồng này. Nhưng nếu bảo là ta hy vọng vào chuyện đó là ta nói dối. Mà ta thì không nói dối bạn bè, anh em.

Connor gật, cổ cầm nước mắt. Thế là hết. Nó bơ vơ một mình. Cha và Grace đã mất. Nó là một đứa mồ côi. Một cướp biển mồ côi. Một ý nghĩ chợt loé lên trong nó:

- Thuyền trưởng Wrathe, tôi sẽ nói muốn được thưởng gì. Tôi muốn được học kiếm thuật.

Molucco Wrathe cười rạng rỡ:

- Hay lắm, con trai, hay lắm! Ta cảm thấy máu cướp biển trong cậu từ khi mới đặt mắt vào cậu, và mới đây trong phòng kia. Học kiếm thuật! Với một huấn luyện viên tuyệt nhất của chúng ta - Cate Dao Quắm. Ta sẽ bảo cho cô ta ngay bây giờ.

Cười hớn hở, thuyền trưởng sai bước đi ngay.

Connor tiến tới lan can, nhìn ra chân trời phía xa. Dường như chân trời kéo dài đến vô tận. Nó thì thầm:

- Con đang làm điều này vì cha, vì chị Grace. Con sẽ làm cả 2 hãnh diện vì con. Con sẽ là một hải tặc tài ba nhất trên biển cả. Và con sẽ không bao giờ quên cha và chị.

Đứng đó, cố gắng trong tuyệt vọng nói lời vĩnh biệt, nó cảm thấy sự hiện diện của Grace mạnh hơn bao giờ hết. Rồi một điều kỳ lạ xảy ra. Trong đầu nó, vang lên một giọng nói. Giống như giọng cha:

- Connor, đừng để chị con đi. Không phải lúc này. Không phải lúc chị con cần con nhất.

Connor nói như cha đang đứng kế bên:

- Nhưng khó quá. con không biết phải làm sao để giúp Grace. Không biết phải làm gì, tìm chị ấy bằng cách nào đây.

Mắt ướt nhoè. nó tức giận chớp mắt để nước mắt trôi đi. Rồi nó lại nghe giọng nói, rõ ràng hơn trước:

- Hãy sẵn sàng, Connor. Như thế là đủ. Hãy sẵn sàng. Tin vào thủy triều.

Hãy sẵn sàng. Tin vào thủy triều. Cha định nói gì? Sao ông nói mơ hồ thế?

- Ý cha là sao? Con phải làm gì?

Nó chờ nghe lại tiếng ông. Có thật là cha không? Đúng là cha rồi. Ông nói gì không quan trọng, chỉ được nghe giọng nói dịu dàng thân thuộc của cha là đủ ấm lòng rồi. Làm sao nó có thể làm được. Nhưng cố gắng hết sức để hồi giọng nói ấy quay lại, nó chỉ còn nghe tiếng ì ầm của đại dương, và tiếng hải âu trên đầu.

Sau cùng, quay lại, nó bước qua boong tàu. Đầu óc rối bời, nhưng lúc này nó có việc phải làm. Những sự kiện xảy ra hồi chiều đã làm nó bỏ bốn phần của một cướp biển.

20. Tập 1 - Chương 19

Chương 19: Thuyền trưởng.

Grace chỉ mở hé cửa, để ngăn ánh sáng tràn vào phòng. Cố gắng hết sức để giảm đi sự khó chịu của Lorcan, cô lách qua cửa, rồi đóng lại ngay phía sau. Ra ngoài trời, sau thời gian dài tù túng trong phòng làm cô hơi choáng váng. Nhắm mắt, cô hít sâu làn không khí trong lành, dường như càng trong lành hơn vì mùi nước biển. Thậm chí, chưa mở mắt cô đã cảm thấy hơi nóng mặt trời trên mặt - lúc đầu nhẹ nhẹ vuốt ve như lông chim, rồi mạnh dần lên.

Nhìn từ trái sang phải, cô thấy boong tàu sơn đỏ hoàn toàn vắng vẻ như lời Lorcan đã nói. Cô bước tới lan can, nhìn ra chân trời. Thời tiết thật tuyệt. Biển êm đềm, mặt nước trong như pha lê đang nhảy múa cùng những tia sáng mặt trời phản chiếu.

Lúc đầu, tất cả như một hình ảnh kỳ diệu dành cho cô, nhưng rồi Grace chợt tỉnh. Biển cả có thể trầm mặc uy nghi trong ánh sáng ban mai, nhưng lần cuối cùng cô thấy, biển hoàn toàn khác hẳn. Mặt nước êm đềm vỗ về kia cũng chính là làn nước tàn bạo đập nát con thuyền của 2 chị em cô, ngẫu nhiên kéo cô và Connor xuống đáy sâu của nó.

Thình lình lại cảm thấy choáng váng, cô quay mặt đi, dựa vào lan can. Khi mở mắt, cô nín thở. Cô đang đứng trước căn phòng kế bên phòng cô. Tim ngừng đập, cô tự hỏi: Đây có phải phòng thuyền trưởng không? Chắc chắn rồi. Vì hai phòng này cách biệt với những phòng khác. Nhìn cánh cửa gỗ nặng nề, thấy nó hé mở. Cô đứng chết lặng. Muốn được nói chuyện với thuyền trưởng từ lâu, bây giờ cô bỗng thấy mất tự tin. Biết đây không là con tàu bình thường, vậy thì thuyền trưởng phải là người như thế nào? Ma quỷ nào nằm sau khe cửa tối om kia.

- Không vào à?

Như những lần trước, tiếng nói chỉ thì thầm, nhưng rõ từng lời, như không từ trong phòng phát ra, mà từ trong chính đầu cô. Theo bản năng, cô bước tới, vượt qua ngưỡng cửa. Mắt cô thấy toàn một màu đen. Cánh cửa tự động khép lại phía sau.

- Chào mừng Grace, vào đi.

Lại là tiếng thì thầm, lại như những lời nói từ trong đầu cô. Nhưng dù chỉ là tiếng thì thầm, giọng rất oai nghiêm. Sự tương phản giữa ánh sáng ngoài trời với bóng tối trong phòng làm mắt cô nhất thời như bị lòe, nhưng bước sâu vào phòng hơn, Grace bắt đầu nhìn xuyên được tấm mạng của bóng tối.

Chưa xác định được các góc phòng, nên khó mà đoán được kích cỡ nơi này. Nhưng giữa phòng, cô thấy một bàn gỗ tròn bóng lộn, rải rác những tấm hải đồ và một bộ dụng cụ đo lường hàng hải. Giữa bàn có một ngọn đèn dầu tù mù. Có vẻ như đó là nguồn sáng duy nhất trong phòng.

Đèn chỉ rọi sáng quanh bàn, nên những gì ngoài phạm vi đó vẫn chìm trong bóng tối. Nhìn xuống vùng sáng, Grace thấy một số dụng cụ hàng hải có vẻ quen thuộc, số còn lại đều mới và lạ lẫm. Dưới những dụng cụ đó là một tấm bản đồ được minh họa rất chi tiết. Cô lướt mắt, tìm một vùng duyên hải quen thuộc.

Grace nghe tiếng ông ta:

- Tới đây với ta đi.

- Ông ở đâu?

- Ngoài này, tất nhiên, còn nơi nào khác nữa.

Ánh sáng trong phòng chuyển động. Hai tấm rèm dày tách ra rồi nâng lên. Grace thấy mình đối diện với một khung cửa chớp, ánh sáng ban ngày được lọc qua đó.

Rồi cánh cửa tự mở và cô thấy một bóng đen đang đứng ngoài ban công, hai tay đeo găng nắm chặt một bánh lái lớn bằng gỗ.

- Xin cô đừng sợ hãi vì diện mạo của ta.

Ngập ngừng, Grace bước ra ngoài, tiến tới bánh lái, đứng bên ông ta.

Phía trên đôi găng, hai cánh tay ông ta khuất sau những nếp gấp của một áo choàng nhiều lớp sẫm màu, làm bằng da mỏng. Grace đưa mắt lên cổ ông, nơi áo choàng xoè thành một cái cổ xếp nếp như răng cưa, được thắt bằng một sợi dây nạm ngọc đen. Rồi liếc mắt nhìn mặt ông - đúng hơn, là nơi khuôn mặt. Vì nơi đó chỉ là một mặt nạ lưới. Cô không thể thấy gì sau lớp mặt nạ, nhưng nó vừa khít với khuôn mặt, nhô ra thụt vào theo khuôn hình của mắt và miệng. Rất hợp với một mặt nạ tử thần, nhưng không cứng nhắc tàn nhẫn, vì khi cô nhìn, mặt nạ có vết nhăn trên hai khoé miệng. Grace sững sờ nhận ra thuyền trưởng đang cười với cô

Chắc cô đã mong chờ một điều gì đó giống thế này.

Grace nín thinh.

"...người ta bảo thuyền trưởng luôn che mạng

Và đôi mắt ông chẳng nhìn ánh sáng bao giờ..."

Thật kỳ lạ khi nghe mấy câu ca đó bằng giọng thì thầm trầm ấm, vang dội của ông ta.

- Ta bỏ tấm mạng từ mấy năm trước, vì thấy mặt nạ này... thiết thực hơn.

Gáy thuyền trưởng gần như cạo nhẵn, nên Grace có thể thấy da ông ta không nhợt nhạt như người chết, mà nâu sẫm. Mặt nạ được buộc bằng 3 sợi dây da: hai sợi từ giữa gáy tới hai tai, sợi thứ 3 nối lên đỉnh đầu.

Grace hỏi:

- Nhưng vì sao... vì sao ông luôn phải che mặt?

Câu hỏi buột miệng theo bản năng. Ngay khoảnh khắc yên lặng sau đó, cô bắt đầu hối hận vì đã hỏi và lo sợ câu thì thầm trả lời.

- Mi nghĩ vì sao?

Rõ ràng câu trả lời đã nằm trong bài hát:

"Người ta bảo, thuyền trưởng luôn che mạng

Để làm mọi người bớt sợ

Khi thấy màu da tái xanh chết chóc

Và đôi mắt vô hồn của ông ta

Và những cái răng sắt như..."

- ... Nhưng da ông đâu có màu xanh chết chóc.

Thuyền trưởng gật đầu, nhẹ nhàng quay bánh lái.

Grace nói một cách dửng dưng:

- Vậy thì, có lẽ tất cả những điều còn lại cũng không đúng sự thật.

Ông ta không trả lời, nhưng chờ đợi, chăm chăm nhìn cô.

Thình lình Grace cảm thấy đầu đau nhói. Đồng thời cô thoáng thấy hình ảnh da thịt bị xé, máu đỏ lôm trên lớp da đen. Một hình ảnh thật ghê sợ, nhưng chỉ thoáng qua, cô thấy mình lại đang nhìn mặt nạ của thuyền trưởng.

Sau lớp mặt nạ, quái vật này đã là ai? Có thể hắn đã không phải là con người. Có thể hắn chưa bao giờ là người.

Cảm giác đau nhói trở lại. Lần này mạnh mẽ hơn. Grace nhắm mắt phần để thư giãn, phần để khỏi phải chứng kiến hình ảnh khủng khiếp mới nhìn thấy. Nhưng mở hay nhắm mắt cô cũng không tránh khỏi. Một lần nữa lại là cảnh xé thịt và máu đỏ trên lớp da đen. Rồi biến mất ngay.

Đau đớn cũng biến mất theo hình ảnh đó, nhưng Grace như tê dại và hơi chóng mặt. Mở mắt, cô bối rối nhìn ánh nhìn không có mắt lạ lùng của thuyền trưởng.

Không có gì thay đổi. Nhưng lần này cô không thấy một quỷ dữ. Grace ngập ngừng hỏi:

- Ông che giấu một vết thương?

- Khá lắm, Grace. Cô đúng là một ngoại lệ như ta mong đợi. Trong khi những kẻ khác chỉ thấy cái mặt nạ, thì cô thấy xa hơn thế.

Một lần nữa, thuyền trưởng lại như đang cười với cô.

- Vậy là... sau cùng thì chúng ta đã gặp nhau.

Lời thì thâm không phải là không ảm áp, nhưng nó không giúp ngăn cơn thủy triều sợ hãi dâng lên trong Grace.

Không còn kìm hãm nổi câu hỏi luôn bùng cháy trong lòng, Grace hỏi:

- Ông muốn gì ở tôi?

Câu trả lời khoan thai, từ tốn:

- Ta muốn gì ở cô? Grace, chính cô đã cố tìm ta, đúng không nào?

Đúng. Grace đã tự tới phòng này tìm ông ta. Cô muốn có những câu trả lời mà hình như Lorcan không có.

Thuyền trưởng bỗng nói:

- Chúng ta vào trong.

- Nhưng còn... bánh lái.

Thuyền trưởng đã vượt qua cô, đi vào phòng. Grace đứng lặng người ngoài ban công. Trước mặt cô, bánh lái đang tiếp tục quay - một chút sang trái, một chút sang phải - như thể hai bàn tay thuyền trưởng vẫn đang điều khiển.

21. Tập 1 - Chương 20

Chương 20: Bến an toàn.

Grace theo thuyền trưởng trở lại phòng. Sau cô, cánh cửa chớp tự đóng và 2 tấm rèm đen khép lại với nhau.

Tiếng thì thầm của thuyền trưởng xoáy trong đầu cô:

- Điều gì làm cô nghĩ là tôi muốn gì ở cô?

Hai mắt tìm kiếm ông ta trong bóng tối, cô cân nhắc câu hỏi, rồi nói:

- Chỉ là một cảm giác. Ông đưa tấm gương cho Lorcan, để cho tôi thấy là Connor đang an toàn. Ông khoá tôi trong phòng và chỉ thị cho Lorcan bảo vệ tôi. Hoặc đó chỉ là anh ta nói.

- Học viên Furey đã nói sự thật.

Thuyền trưởng ngồi xuống bên bàn bần đồ. Grace nói tiếp:

- Do đó, với tôi, dường như có 2 khả năng. Hoặc ông đang bảo vệ tôi khỏi những nguy hiểm trên tàu này, hoặc ông có một mục đích khác dành cho tôi. Có thể cả 2.

Nhìn thẳng mặt nạ, cô ước sao có thể nhìn thấy 2 mắt ông ta. Thuyền trưởng gật đầu:

- Lại đây, ngồi với tôi, nếu cô muốn.

Nhìn từ mặt nạ xuống tấm áo choàng, cô làm theo đề nghị của thuyền trưởng. Bây giờ, nhìn gần hơn, cô thấy nó không bằng da như lúc đầu cô tưởng. Chất liệu nhẹ hơn và ánh đèn rọi sáng những đường gân mỏng chạy suốt tấm áo. Những đường gân như thấm đẫm ánh sáng, làm cái áo choàng rực lên. Cô muốn sờ thử, để xem cảm giác ra sao, nhưng không dám.

- Grace, giả dụ là cô đúng. Vậy thì tôi đang bảo vệ cô khỏi nguy hiểm gì? Và cô cho rằng mục đích gì tôi cần ở cô?

Với một vị thuyền trưởng như thế này, chẳng trách những lời nói của Lorcan đều bí hiểm như đánh đố. Rõ ràng đây là cung cách của con tàu này. Không sao, cô sẽ không làm thuyền trưởng mất vui, mà sẽ cùng tham gia trò chơi của ông ta:

- Tôi biết ông là ai. Không biết còn bao nhiêu ma-cà-rồng nữa trên tàu, nhưng tôi đoán là một số đông. Mà... ma-cà-rồng thì cần máu, đúng không?

Thuyền trưởng gật đầu:

- Trong nhiều trường hợp, đúng, họ cần.

Một chi tiết thú vị. “Trong nhiều trường hợp” là sao?

- Grace, cô nghĩ là chúng tôi quan tâm tới máu của cô sao?

Còn khả năng nào thật hơn nữa. Cho dù Lorcan tỏ ra ân cần, mặc dù thuyền trưởng tỏ ra thận trọng từng lời nói. Nhưng đây là tàu ma-cà-rồng. Với họ, cô chỉ là nguồn cung cấp máu tươi. Chỉ nghĩ đến điều đó, Grace đã rùng mình.

- Sự thật là, là... thủy thủ đoàn đã được đáp ứng đầy đủ... trong khâu đó. Nếu cô chọn ở lại cùng chúng tôi lâu hơn một chút, cô sẽ hiểu tôi nói gì. Theo tôi, cô sẽ thấy mọi chuyện... rất sáng tỏ.

Nếu cô chọn. Một cách diễn đạt thú vị. Mình có quyền chọn lựa sao?

- Cô đã biết những gì về con tàu này?

- Rất ít. Tôi muốn ra ngoài, nhưng Lorcan không cho.

- Có lẽ cậu ta đã bảo vệ cô hơi quá, nhưng Lorcan thật tình lo lắng cho cô.

- Vậy là tôi đang gặp nguy hiểm?

- Một kẻ mới tới chắc chắn gây ra nhiều chú ý.

Không biết chính xác ý ông ta, nhưng có điều gì trong giọng nói làm cô kiểm lại những câu định hỏi.

- Cô hay thắc mắc, đúng không? Đáng lẽ tôi phải đoán trước điều đó. Một đứa trẻ thông minh như cô không bao giờ bằng lòng với chuyện bị nhốt trong phòng... một mình.

Không bớt căng thẳng với những lời khen đó, nhưng Grace gật đầu. Quá đúng. Cô không muốn bị nhốt lại trong đó chút nào. Cô muốn khám phá con tàu.

- Chẳng có lý do nào xác đáng để cô không thể ra khỏi phòng, nhưng... sẽ an toàn hơn, đừng lên boong sau khi cô Flotsam nổi hời Chuông Báo Đêm xuống.

- Vì sao? Lúc đó có gì xảy ra?

- Đó là lúc mọi sinh hoạt trên tàu bắt đầu. Thủy thủ đoàn có nhiều công việc phải làm. Họ chỉ có thể làm việc trong đêm tối. Không được để họ phân tâm khỏi công việc.

- Thuyền trưởng, thỉnh thoảng tôi thấy có người ở ngoài, nhưng tôi thấy họ rất lặng lẽ...

Thuyền trưởng mỉm cười:

- Cô vẫn nhìn qua ô cửa, đúng không? Một lần nữa, đáng lẽ tôi phải nghĩ đến chuyện này. Nhưng, Grace, cô cũng đã ngủ rất nhiều, và... ngủ rất say.

- Vì món ăn. Tôi biết trong món ăn có gì đó. Ông đã cho thuốc ngủ vào đó?

- Không. Ít ra là không theo cách hiểu thông thường. Phức tạp lắm.

- Có phải ông đã đưa đồ ăn tới phòng tôi? Còn những cây nến... ông đã làm chúng sáng lại?

- Quá nhiều câu hỏi. Không việc gì phải hấp tấp muốn biết tất cả, phải không con gái? Còn nhiều thời gian mà. Luôn luôn có thời gian.

- Vậy là, tôi có thể đi loanh quanh trên boong một mình suốt cả ngày, trong khi tất cả thủy thủ đoàn – trừ ông – đều đang ngủ. Nhưng ngay khi họ thức dậy, tôi phải chạy tọt vào phòng như một con chuột nhắt?

- Tuyệt lắm. Cô quả là một đứa trẻ can đảm. Chung quanh toàn những người như tôi không làm cô sợ sao?

- Cha tôi thường ru chị em tôi bằng bài ca đi biển. Ông bảo, không gì làm chúng ta sợ khủng khiếp hơn hải-tặc-ma-cà-rông. Nhưng bây giờ, sau tất cả những gì tôi được biết trong mấy ngày qua, thậm chí cả ông cũng không quá đáng sợ.

- Kể cả cái mặt nạ và áo choàng này của tôi? Kể cả cô nghĩ là tôi muốn máu cô?

- Ôn muốn tôi phải sợ sao?

- Không đâu, Grace. Cô là khách trên tàu tôi. Tôi muốn cô thoải mái như ở nhà mình.

Grace không nén nổi nụ cười:

- Nhà? Đây là nhà sao?

- Con tàu này đã rong ruổi một thời gian rất dài. Nó là nơi lánh nạn, là bến đỗ an toàn... cho những người đứng ngoài lề, cho những kẻ bị áp bức, bị lôi kéo tới tận cùng thế giới.

Thuyền trưởng ngừng lại, đủ để Grace suy ngẫm lời nói của ông, rồi tiếp:

- Grace, tôi nghĩ cô là một người luôn đứng ngoài lề, chưa bao giờ thích hợp làm một người trong cuộc. Đúng vậy không? Connor cũng thế.

Grace giật mình. Không chỉ vì ông ta nhắc tới Connor. Dường như thuyền trưởng biết quá nhiều về 2 chị em. Đúng thế - hai đứa trẻ sinh đôi nhà Tempest luôn là 2 kẻ đứng bên lề. Nhưng vì sao ông ta biết? Ông ta đã theo dõi 2 chị em? Nếu vậy thì từ đâu? Và bao lâu rồi? Hình như ông ta biết hầu hết những ý nghĩ riêng tư của chúng. Hay đây chỉ là một trò tiểu xảo? Đầu cô đau nhức trước mọi khả năng có thể có. Sau cùng, cô nói:

- Tôi ước sao Connor có mặt tại đây bây giờ.

- Cậu ta sẽ sớm ở bên chúng ta. Cô thích món quà của tôi không?

- Hình ảnh nó trong gương? Vâng, tôi rất thích. Nó làm tôi bối rối, nhưng thật tuyệt vời được nhìn thấy em tôi.

- Con gái, con sẽ gặp lại tôi, gặp thật sự.

- Thuyền trưởng, nó đang ở đâu? Trên một tàu cướp biển? Gần không? Bao giờ tôi gặp nó?

- A, lại quá nhiều câu hỏi rồi. Grace, em cô an toàn. Connor được đối xử rất tốt, như cô vậy. Cô làm cha cô rất vinh dự.

- Cha tôi? Ông biết cha tôi?

Im lặng một lúc lâu.

- Con gái, e rằng ta mệt rồi. Chúng ta sẽ lại nói chuyện với nhau. Nhưng bây giờ ta cần được nghỉ.

Đứng dậy, ông tiến lại ghế bập bên trước lò sưởi. Trước đây cô không thấy, có lẽ vì lửa gần tàn. Ngồi xuống, thuyền trưởng xất vạt áo choàng lên hai bên tay ghế. Nghiêng đầu tới trước, ông nói:

- Grace, rất vui là sau cùng thì tôi cũng đã gặp cô.

Cô biết đó là một lời tiễn khách.

22. Tập 1 - Chương 21

Chương 21: Kiểm thuật.

Kể từ khi lên tàu Diablo, lần đầu tiên Connor ngủ rất ngon. Tiếng nói của cha làm nó bình tĩnh lại. Bằng cách nào đó, tiếng nói đã làm nó bỏ qua những dẫn vật đau khổ triền miên: tin gì và làm gì. Hãy sẵn sàng. Tin vào thủy triều. Nó lẩm bẩm suốt mấy lời đó khi lơ mơ chìm vào giấc ngủ. Những người khác nghĩ gì không thành vấn đề. Grace vẫn còn sống. Cẩm giác của nó luôn luôn đúng.

- Ê bồ, dậy đi!

Connor mở choàng mắt. Bart đã thay quần áo, cạo râu, hớn hờ cười nói.

- Mấy giờ rồi? Mình lỡ bữa điểm tâm rồi hả?

- Chưa đâu bồ, còn sớm. Nhưng cậu quên hả? Sáng nay là giờ học kiểm đầu tiên của cậu. Sửa soạn đi. Đứng để Cate chờ!

Connor chun mũi:

- Mùi gì thế?

Bart đỏ mặt. Connor cười cười:

- Cậu xúc dầu thơm vì... Cate?

- Chỉ cho tươi tỉnh tí ti thôi mà. Mau, hoạt động đi, anh bạn.

Không đầy 10 phút, sau khi tắm rửa vội vàng, Connor cùng Bart lên đầu boong tàu. Cate Dao Quắm đang loay hoay bày biện các loại vũ khí. Cô là người thân thiện nhưng thực tế, với mái tóc đỏ buộc gọn ra sau thành một đuôi ngựa, buộc bên ngoài bằng một khăn hoa sắc sỡ. Khi lửa tay vào đôi găng da, mắt cô sáng rực đầy sinh khí và sự quả quyết. Rồi, vừa bày viện bộ tuyển kiếm, cô vừa bảo Connor:

- Nhưng thứ này không là đồ chơi. Có những thủy thủ coi kiếm như đồ chơi. Họ không thể tiến xa nổi. Chúng tôi không bao giờ đặt họ lên tuyến đầu trong một cuộc đụng độ. Những kẻ đó sẽ bị băm nát thây ngay. Hôm nay tôi sẽ cho cậu thấy một số kiếm chủ yếu dùng khi lâm trận. Có một số thanh kiếm làm cậu thoải mái hơn những thanh kiếm khác. Mỗi loại kiếm có một tính cách riêng. Cần phải tìm ra một thanh thích hợp với cậu. Giống như lần đầu gặp một nhóm người. Có những người ta cảm thấy gần gũi ngay, cũng có những người không thân nổi. Chúng ta cần một thanh kiếm đúng với cậu. Vì thanh kiếm cậu dùng trở thành một nhánh của cậu - của cơ thể cậu và cá tính cậu.

Connor mê mẩn gật đầu. Cate ra lệnh:

- Bartholomew, làm ơn đứng dậy đi.

Bart đứng dậy. Cate nhăn mũi hỏi:

- Mùi gì vậy?

Bart mỉm cười:

- Mùi... hoa chanh.

Cate cười toe toét:

- Có đánh tan mùi sù uế hả?

Bart ưỡn ngực, cười méo cả miệng. Nhưng Cate lắc đầu, hoàn toàn trở lại với công việc, quảng cho anh ta đôi găng tay. Bart đeo găng, rồi cầm lên thanh kiếm lớn nhất. Cate nói với Connor:

- Vì Bartholomew khá cao lớn, nên anh ta cầm kiếm to bản. rất nặng đối với một số người, nhưng với những bàn tay thích hợp, thanh kiếm này là một trợ thủ đầy sức mạnh.

Bước lùi lại tránh chỗ cho Bart, Cate nói:

- Chịu khó chút nha, Bartholomew.

Bart vun kiếm. Ánh thép lấp lánh trong ánh nắng. Bart bỗng cực kỳ nghiêm túc. Duyên dáng như một vũ công ba lê, chính xác như một nghệ sĩ phóng dao, Bart xoay kiếm sang hai bên tả hữu, đưa lên hạ xuống, quay vòng trên đầu, chống gậy hai bên.

Cate lên tiếng:

- Ok, ok, phô diễn thế đủ rồi. Connor, thấy thanh kiếm thích hợp với Bart như thế nào chưa?

Connor gật, đập hai tay mình vào hai tay Bart hoan hô khi anh bạn thân từ tốn đặt kiếm xuống sàn, trở lại vị trí bên cạnh nó.

- Bây giờ cậu cầm thanh kiếm to bản đó lên. Nhưng đeo găng vào đã.

Connor tiến lên, luồn tay vào đôi găng da thô nhám, rồi nắm chuôi kiếm. Nặng kinh khủng. Trong tay Bart, thanh kiếm trông nhẹ như cây sậy, nhưng Connor không chắc có thể cầm được vững vàng.

Cate nói:

- Đó. Nắm nó ở đây. Chỗ cậu đang cầm, chúng ta gọi là chuôi kiếm. Phần bắt chéo này là đốc kiếm. Còn đây, phần mũi là phần yếu nhất, gọi là đầu lưỡi kiếm.

Cô ta lướt ngón tay dọc cạnh bằng của kiếm, lên tới bàn tay Connor:

- Phần mạnh nhất là đây, gọi là thân kiếm.

Thận trọng lùi khỏi Cate, Connor dùng cả 2 tay nâng kiếm lên. Nó rung mình với sức nặng đang nắm trong tay. Lưỡi kiếm loé sáng. Connor nhận ra: đây không là trò chơi. Đây là một dụng cụ giết người.

Như đọc được ý nghĩ của Connor, Cate tiếp tục:

- Kiếm lớn bản là một vũ khí để chặt chém. Mũi kiếm rất sắc, nhưng hai cạnh cũng sắc bén như dao cạo. Bây giờ hãy xem tư thế của cậu...

Trong khi Cate nhận xét về thể đứng của nó, Connor tự hỏi vì sao cô quá hứng hờ với mục đích của vũ khí. Nó thấy, nếu thành một cướp biển, nó sẽ phải đối đầu với cái chết hàng ngày. Tệ hơn nữa, nó sẽ được động viên để làm chuyện đó. 14 tuổi và là một kẻ sát nhân tập sự.

- Connor, dang chân rộng hơn chút nữa, nếu muốn đứng như một võ sĩ Sumo. Đứng rồi, thả lỏng đầu gối, cong xuống chút nữa.

Connor làm theo hướng dẫn. Cate gật đầu hài lòng. Toàn thân cô hừng hực sinh khí.

- Tốt rồi, Connor, rất tốt. Ok, sao chưa đặt kiếm xuống?

Mừng rỡ, Connor đặt kiếm xuống sàn. Ngồi bên Bart, lòng nó tràn ngập niềm nể trọng và ngưỡng mộ anh bạn cướp biển.

Cate tiếp tục:

- Đây là những điều cần biết về đại đao. Con quái này dài hơn mét hai, to lớn và nặng nề. Khi lên tàu địch, thời gian là điều cốt yếu. Đại đao có nhiều trở ngại. Chẳng hạn như vướng mắc vào khung dây buồm. Vì vậy chúng ta phải đưa Bart và vài anh chàng to con lên tuyến trước. Họ chặt dây buồm, móc tít dao như cối xay gió, dù chỉ để tung hỏa mù. Thấy mấy anh chàng bự con cục súc này tàn phá tàu mình, thủy thủ địch sẽ hoảng sợ. Nhưng đó là cách bày binh bố trận duy nhất - xin lỗi nha, Bart. Sau màn trình diễn đó, tôi mới nhập cuộc với em bé này, và tôi mới là người sẽ gây ra những tổn thất thật sự.

Vừa nói, Cate vừa rút một thanh kiếm nhỏ hơn ra khỏi bao. Thanh kiếm dài bằng 3/4 kiếm to bản, nhẹ và mảnh hơn nhiều.

- Các bạn, chiến đấu với thanh kiếm này nhẹ nhàng như cầm một cây kim.

Cate nhảy tới, thọc kiếm ra phía trước. Bart cười giải thích cho Connor:

- Anh bạn, cô ta mà lụi một phát vào sườn, nó sẽ đâm suốt vào nội tạng bạn. Chỉ một hai ngày, bạn sẽ từ từ chết trong đau đớn.

Thúc mũi kiếm tới lui, Cate nói:

- Đại đao là đáng vẻ bên ngoài. Kiếm thanh mảnh này là hiệu quả. Trong những bàn tay thích hợp, nó sẽ bay bổng như một vầng thơ.

Connor bắt đầu cảm thấy hơi choáng váng vì quá sức linh hoạt.

Bart hỏi:

- Sao cậu trông xanh lè vậy? Cậu không định đổ kênh đó chứ?

Connor hít mạnh vài hơi:

- Không, tôi không sao.

- Chắc không đó?

Connor gật. Cate không biết Connor đang bị nôn nao. Vẫn tập trung vào công việc, cô tra kiếm vào vỏ, cầm lên một thanh khác.

- Bây giờ chúng ta hãy thử thanh trường kiếm này.

Cô trao kiếm cho Connor. Hít sâu một hơi, nó lùa bàn tay đeo găng vào chuôi kiếm.

- Đúng rồi. Chú ý đến đường cong của chuôi. Đó, nắm tay cậu luồn qua đó. Nó sẽ như chiếc lồng bảo vệ cho nắm tay.

Thanh kiếm này thoải mái, ngắn hơn và nhẹ hơn kiếm to bản nhiều.

- A, tốt rồi. Tuyệt lắm. Bây giờ đưa thẳng kiếm ra.

Connor dang thẳng tay. Cate mỉm cười:

- Tốt. Connor, bây giờ ngửa bàn tay lên. Đứng tấn nhẹ nhàng lại, chân hơi khom xuống. Trọng lượng chịu giữa hai chân. Tưởng tượng như đang chơi tennis, sẵn sàng di chuyển sang mọi phía.

Theo hướng dẫn của Cate, Connor bỗng thấy thật thoải mái. Nó tạm thời quên máu me phèo phổi chết chóc, tập trung vào đường kiếm như chỉ là một môn thể thao. Và chưa một môn thể thao nào mà Connor Tempset làm các thầy phải thất vọng. Hăng hái với niềm tự tin mới có được, Connor tiếp thu trôi chảy những hướng dẫn của Cate. Nó thấy, rõ ràng cô ta vui mừng vì sự tiến bộ nhanh nhẹn của mình.

Vừa biểu diễn cách di chuyển hai chân, Cate vừa nói:

- Giờ chúng ta sẽ thử di chuyển tới lui một chút. Đừng bao giờ di chuyển hai chân cùng lúc, nó sẽ làm cậu mất thăng bằng. Chỉ di chuyển một chân một lần, như tôi đây.

Nó bước theo, mau chóng bắt đúng nhịp. Cate lùi lại, đứng bên Bart. Cả 2 chăm chú nhìn học trò. Connor không quan tâm tới họ, mê mải hoàn thiện những đường chuyển động như khiêu vũ.

Bart tháo găng tay, nói:

- Với một người mới tập, vậy đâu có tệ.

Cate nói ngay:

- Cậu ấy hoàn toàn là một năng khiếu bẩm sinh. Đúng là người chúng ta đang tìm kiếm.

Từ trên ban công, thuyền trưởng Molucco Wrathe cười rạng rỡ với vẻ hài lòng. Vuốt ve con rắn cứng, ông ta hỏi:

- Ta đã nói gì mới mi, Scrimshaw? Ta thấy một tương lai đầy hào hứng đang chờ cậu Connor Tempest. Một tương lai thật sự hào hứng.

Suốt thời gian còn lại của ngày hôm đó, Connor phờ phơ vì buổi tập kiếm. Cứ nghĩ đến nó là lại tủm tỉm cười một mình. Cate hứa sẽ tập cho nó bài khác vào cùng giờ sáng hôm sau. Connor bồn chồn chờ đợi.

Lúc này còn nhiều việc phải làm. Việc sau cùng của Connor là lau chùi một “khẩu súng xoay” - ột đại bác nhỏ, trên mũi tàu. Nó được trao ột miếng da sơn dương và một loại dầu bóng hôi rình. Connor cố không hít mạnh khi làm việc. Khi lau chùi phần đầu đại bác, mùi dầu bóng không tệ lắm, nhưng lúc này tới phần bụng đại bác, nó phải nằm dài trên sàn boong, như chui vào gầm xe. Nó tranh thủ làm thật nhanh.

- Nghe nói cậu là tay kiếm cừ khôi lắm.

Connor trườn tới, thấy Cheng Li đang đứng nhìn xuống nó, với nụ cười chế giễu.

- Tôi đang tự hỏi, lau chùi mấy khẩu đại bác có là một công việc thích hợp đối với chiến binh trẻ quan trọng nhất tàu Diablo không?

Connor lồm cồm đứng dậy, mừng vì được xả hơi. Đẩy nắp hộp dầu bóng, nó nói:

- Thuyền trưởng bảo tôi: tất cả chúng ta đều chia nhau công việc trên tàu.

- Connor, cậu đã trở thành một cướp biển nhỏ tuổi... quá nhanh.

Bất ngờ vì giọng mỉa mai của cô ta. Nó đã làm gì để cô ta tức giận? Tốt nhất là không quan tâm. Nó nói một cách hào hứng:

- Cate cho tôi chọn rất nhiều kiếm. Tôi thích thanh trường kiếm nhất.

- Không là đại đao như anh bạn Bartholomew của cậu sao?

- Không. Quá cồng kềnh. Tôi thích một thanh vừa tay hơn.

- Nếu thích vậy, hãy thử thanh này.

Đưa hai cánh tay khỏi đầu, Cheng Li thoát rút từ đai sau lưng một thanh kiếm hai lưỡi. Múa tít thanh kiếm trong không khí, cô ta nói:

- Katana được một lò đúc kiếm trên đảo Lantao làm đặc biệt cho tôi. Một món quà ngày tốt nghiệp.

Trong tay Cheng Li là lưỡi kiếm nhẹ như lông vũ nhưng sắc như dao cạo.

Sau đường kiếm bay bướm cuối cùng, Cheng Li tra kiếm lại vào bao. Connor vô cùng ấn tượng. Nó hỏi:

- Còn thanh kia thì sao?

- Thanh kia?

Connor chỉ bao kiếm bằng đồng dẹt trong đai da bên hông cô. Nhìn xuống, Cheng Li bỗng trầm ngâm. Không rút kiếm khỏi bao, cô nói:

- Đây là thanh kiếm của cha tôi. Chắc cậu đã nghe về ông rồi.

- Chang Ko Li. Bart nói với tôi, ông là người tài ba nhất trong những người lừng lẫy nhất.

- Tài ba nhất trong những người lừng lẫy nhất.

Cheng Li lặp lại, giọng thờ ơ đến bất ngờ. Mấy ngón tay đặt trên chuôi kiếm, cô nói:

- Khi ông chết, họ đem thanh kiếm này đến cho tôi. Tôi giữ để nhớ...

- Có một vật để nhớ về ông là một điều may mắn. Ước gì tôi cũng có một thứ gì của cha mình.

- Cậu hiểu lầm rồi. Tôi không đeo thanh kiếm cong này để nhớ cha tôi. Tôi đeo nó để nhớ rằng: dù tài giỏi đến đâu, dù tên tuổi lừng lẫy đến thế nào, chỉ một nhát đâm bằng thanh kiếm của một kẻ xa lạ thì tất cả cũng đều kết thúc. Cha tôi, với tất cả danh tiếng lẫy lừng, đã bị giết như một tên trộm tầm thường. Đó là sự thật đáng thương của Chang Ko Li vĩ đại.

Nói xong, cô rời tay khỏi thanh kiếm cổ. Connor có thể thấy là Cheng Li đang đau khổ, nhưng mặt cô vẫn lạnh lùng, xa vắng khi nói tiếp:

- Trở lại công việc lau chùi của cậu thì tốt hơn. Còn sót một chỗ kia.

23. Tập 1 - Chương 22

Chương 22: Bánh mì và súp.

Ra khỏi phòng thuyền trưởng, đầu óc Grace rối bời những ý nghĩ về Connor. Nó đang ở đâu? Bao giờ mới có thể gặp lại? Bước qua cửa, cô thấy mình không trở lại boong tàu, nhưng là vào một hành lang, hai bên có những cánh cửa phòng đóng kín.

Grace nhận ra, phòng thuyền trưởng có hai cửa. Cô không dám trở lại phòng ông, để qua cửa kia. Vả lại, chắc hành lang này phải có lối ra ngoài boong.

Đúng vậy, khi cô tới cuối hành lang, cửa bên trái mở ra boong tàu bên ngoài. Tay phải cô là một cầu thang đi thẳng xuống một khoảng sâu tăm tối. Cô có thể theo hướng trái, trở lại phòng an toàn hoặc ra ngoài boong hoang vắng đầy ánh mặt trời.

Nhưng cầu thang như mời gọi. Thuyền trưởng không cấm cô khám phá con tàu, mà chỉ yêu cầu cô trở lại phòng ngay khi có tiếng Chuông Báo Đêm xuống. Trời còn sớm. Cô có đủ thời gian dạo nhanh một vòng dưới boong, để biết nhiều hơn về con tàu này, trong khi cư dân của nó còn đang ngủ.

Cầu thang dẫn xuống một hành lang khác, lơ mơ ánh đèn, chỉ đủ soi tỏ những cửa phòng hai bên. Rất may, một tấm thảm - dù đã rách bươm - trải dài dọc ván sàn, làm giảm tiếng những bước chân tò mò của cô.

Im ắng đến kỳ quái, hay chỉ kỳ quái với Grace khi cô tưởng tượng đến những con người - những sinh vật - đang ở trong các căn phòng quanh cô. Hành lang dài hun hút, làm cô định quay đầu, rút ngắn cuộc khám phá. Không, ngừng lại là ngớ ngẩn. Grace tự nhủ. Mình đã chẳng từng gặp hai ma cà rồng rồi sao? Dù không muốn nghĩ đến họ như thế, nhưng thuyền trưởng và Lorcan đúng là ma-cà-rồng. Họ có là quỷ dữ đâu? Trông Lorcan chẳng giống một con quỷ chút nào, trừ một lần mặt anh bỗng trở nên khắc nghiệt, nhưng chỉ một thoáng thôi, có thể chỉ là một ảo giác do ánh sáng.

Còn thuyền trưởng - tất nhiên mặt nạ và áo choàng của ông ta trông gớm guốc, và phải mất một thời gian mới làm quen được với tiếng thì thầm kỳ lạ của ông - tuy nhiên lời nói của ông đã chỉ biểu lộ mong muốn bảo vệ cô. Và qua hình ảnh ảo của Connor, ông đã cho cô một niềm hy vọng.

Cả hai ma-cà-rồng cô gặp đều tỏ ra ân cần, dè dặt. Sao toàn thể thủy thủ đoàn còn lại có thể khác hơn, nguy hiểm hơn được? Tuy nhiên cả thuyền trưởng và Lorcan dường như đều không thích cô gặp gỡ những kẻ khác. Vì vậy, cô cần phải thận trọng.

Đi dọc hành lang, Grace đếm từng cánh cửa, để đoán số lượng thủy thủ đoàn. Tối 20, cô ngừng đếm. Nếu mỗi phòng có 2 ma-cà-rồng, đã là 40 rồi. Nếu 4 trong 1 phòng, sẽ là 80. Thậm chí mỗi phòng chỉ 1 ma-cà-rồng, cũng sẽ là... Cô không dám nghĩ tiếp.

Rùng mình, Grace thận trọng tiếp tục bước giữa thảm. Cô nhớ đến ngày còn nhỏ, ảnh hưởng mấy cuốn phim và truyện, hàng tháng trời cô đã không dám bước lên những kẻ nứt hè phố, vì sợ ngã xuống hang ổ báo hay sư tử.

Cuối hành lang lại có một cầu thang. Grace ngập ngừng, nhưng đã đi quá xa, cô không thể ngăn mình bước xuống để xem cầu thang dẫn tới đâu.

Cầu thang dẫn vào một hành lang khác, tương tự nhưng hơi hẹp và treo ít đèn hơn hành lang trước. Đây là nơi ở của nhiều ma-cà-rồng hơn? Rất có thể. tiếp tục bước và đếm thêm 30 cửa, cô ngừng lại.

Một lần nữa, Grace tự nhắc nhở lời hứa bảo vệ cô của Lorcan và thuyền trưởng. Lời cam kết của thuyền trưởng vang vang trong đầu cô.

Chúng tôi không quan tâm tới máu của cô. Chúng tôi có những cách khác đáp ứng như cầu của thủy thủ đoàn.

Ông ta nói thế là có ý gì? Vừa tự hỏi, Grace vừa lo ngại bị trượt chân xuống một khoang chứa những thùng đầy máu - một đường xoáy ốc quái lạ trên một hầm rượu. Ý nghĩ đó làm cô run rẩy. Có lẽ trở về phòng lúc này là tốt nhất. Quay lại, cô trở về đường cũ.

Ngay lúc đó có tiếng mở cửa. Grace đứng chết lặng. Cánh cửa nào? Dựa sát tường, cô nhìn xuôi ngược, chờ xem vạch sáng rọi ra từ đâu.

Grace nín thở khi một người lão đảo bước ra từ căn phòng cách cô mấy cánh cửa. Nếu rẽ trái, người đó sẽ phát hiện ra cô ngay. Không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng chắc chắn sẽ không là một kinh nghiệm vui vẻ... cho cô.

Người đó có vẻ choáng váng, loạng choạng một chút trước cánh cửa để ngỏ. Grace giật mình nhận ra, đó là ông già khốn khổ cô đã nhìn thấy qua ô cửa sổ, người đã chạy thoát khỏi đòi hỏi của Sidorio.

Cô có nên tới gần ông ta không? Cô lo mình có thể làm ông ta hoảng sợ. Hơn nữa, nếu không đúng là ông già khốn khổ cô đã thấy thì sao? Nếu đó cũng chỉ là một ma-cà-rồng đang quá khát máu, lang thang khắp boong tàu để xin một chút máu tươi? Cô quyết định chỉ theo dõi chứ không tiếp xúc, cho đến khi biết rõ ông ta hơn. Trông ông ta như đang bị thôi miên. Có lẽ đây là tình trạng ma-cà-rồng xuất thần khi sống ban ngày, bị đuổi sức dù không trực tiếp ra nắng.

Đang gần như không thể nín thở lâu hơn nữa, Grace ước sao đã theo học thêm vài khoá bơi lội, thì ông già lão đảo bước đi theo hướng khác, hai tay quờ quạng lên hai vách tường của hành lang hẹp để giữ thăng bằng.

Grace thở phào nhẹ nhõm, rồi từ từ lạng lẽ bước theo, nép mình trong tối, giữ một khoảng cách an toàn giữa 2 người.

Ông ta đi khuất tầm nhìn, nhưng Grace vẫn còn nghe được tiếng chân. Cô đoán ông ta đã tới một cầu thang dẫn tới một sàn tàu khác. Đúng vậy, chính cô cũng tới một cầu thang dẫn sâu xuống dưới lòng tàu. Bên dưới, cô thấy đầu ông ta nhấp nhô trước khi tiến dọc theo một hành lang bên dưới. Chờ vài giây, cô lại đi theo.

Hành lang này khác hẳn. Không có thảm và ít cửa phòng hơn. Phía trước, một cánh cửa để ngỏ, ánh sáng hắt ra. Ma-cà-rồng rảo bước nhanh hơn và phóng vào khung cửa sáng. Grace vọt theo, trốn trong vùng tối sau cánh cửa.

Qua khe hở giữa cánh cửa và tường, Grace thấy một khoang bếp khá rộng. Cô ngửi thấy mùi đồ ăn. Thơm lừng. Mới đây cô không nhận thấy mình đang đói, nhưng mùi đồ ăn quá mạnh, làm cô không thể cưỡng lại nổi. Từ khoảng tối, Grace bước hẳn vào vùng sáng, như bước ra ánh đèn sân khấu. Cô nhìn vào bếp. Cô

thấy ma-cà-rồng già và bất gặp cái nhìn quàu quạu của bà bếp - một người đàn bà mặt đỏ, tròn xoe. Hình như bà ta khó chịu vì sự xuất hiện của cô.

- Đừng đứng ì ra đó chứ, cô. Vào tìm chỗ ngồi đi. Chờ một phút, khi tới lượt, tôi sẽ dọn cho cô.

Bà ta quay đi khi Grace ngoan ngoãn kéo một ghế đầu, ngồi xuống bên quầy.

- Jamie! Jamie! Thằng bé này biến đâu mất rồi?

Vừa chắc lưỡi, bà ta vừa trở lại với lão ma-cà-rồng Grace đã bám theo. Trong ánh sáng nhà bếp, da ông ta mỏng và xanh xao như tờ giấy can.

- Chờ nhé, Nathaniel. Tôi sẽ đem cho ông một tô súp ngon lành.

Súp? Ma-cà-rồng không ăn súp, đúng không?

Nhưng rõ ràng, bà bếp đang nhúng môi mức một chất lỏng sôi sùng sục từ một cái chảo, đổ vào một tô sâu. Bà ta đặt tô lên khay với một khoanh bánh mì đen lớn cắt từ ổ bánh mới trong lò, rồi đem đến a-cà-rồng.

Ma-cà-rồng cũng không ăn bánh mì. Grace chắc chắn như vậy. Có lẽ gã này không phải ma-cà-rồng?

Ông ta đưa mũi vào hơi nóng cuộn cuộn bốc lên rồi nhoẻn cười.

bà bếp nói:

- Cái đó sẽ làm anh khoẻ lại đó, Nathaniel.

Ông ta gật đầu, bê khay đồ ăn, chậm rãi ra khỏi bếp. Grace tự hỏi, chẳng biết ông ta có làm rơi trên đường về phòng không?

- Nào, cũng một tô nước xuyết nóng chứ?

Hỏi xong, không cần nghe câu trả lời, bà bếp đã nhúng muống vào nồi súp, rồi quay lại gọi:

- Jamie! Jamie! Ngủ à? Việc cả đồng mà tao chỉ có hai tay thôi! Jamie!

Grace không biết mặt bà ta đỏ vì hơi bếp nóng hâu vì gào thét quá nhiều. Bà ta không sợ làm phiền, làm mất giấc ngủ của thủy thủ đoàn sao? Giấc ngủ của tử thần, Grace nào nề nghĩ.

Đặt tô súp và khoanh bánh mì lớn lên quầy, trước mặt Grace, bà ta nói:

- Đây, ngốn đi.

Ngồi xích lại gần quầy hơn, Grace ăn ngấu nghiến. Súp ngon tuyệt dù cô không biết chính xác là có hương vị gì - nhưng chắc chắn là chưa bao giờ cô nếm một món súp ngon hơn. Tô súp màu hồng đậm, một thoáng đã hết sạch, chỉ còn lại lòng bát trắng tinh.

- Ôi, có người vẫn đói! Một chút nữa nhé? Không ăn là vô phép đấy!

Bà quơ cái tô, mức tiếp một tô súp đầy tràn.

Grace ngạc nhiên vì cơn đói dữ dội của mình. Chờ đợi tô súp thứ 2 thật sự là một sự khổ sở. Cô bồn chồn nhịp chân vào ghế trong khi bà bếp cắt thêm bánh mì. Grace cảm thấy cơ thể đang kêu gào đòi món ăn, món ăn này.

Khoan khoan làm sao khi lại được nhúng muống vào tô, húp một muống đầy nước xuyết. Mức tới giọt cuối cùng, cô mới kịp thở. Bánh mì đen cũng ngon như súp. Cô xé bánh thành từng miếng nhỏ, để quét sạch từng chút súp thừa bám trên thành tô.

Bà bếp lại oang oang nói:

- Thấy chưa, Jamie? Những người mới luôn là những kẻ khốn khổ nhất, đúng không nào?

Liếm giọt súp cuối cùng bên khoé miệng, Grace tò mò ngược lên nhìn. Người mới. Là sao? Chưa kịp hỏi, bỗng Grace thấy toàn thân mệt mỏi. Bà bếp và cậu bé trước mặt cô trở thành một hình ảnh lơ mờ. Khi mắt sụp xuống, cô cảm giác cái muống rời khỏi tay, lách cách trên sàn, nhưng âm thanh đó dường như rất xa xôi. Ngã người ra sau, nhưng cô đổ nhào sang một bên. May mắn ngã trúng hai cánh tay đang chờ đón.

Sau đó, Grace chìm vào giấc ngủ li bì, thoải mái.

24. Tập 1 - Chương 23

Chương 23: Chiến thuật.

Connor và Bart dùng đợt ăn trưa thứ 2. Sau buổi lao động sáng, cả 2 đều đói cào ruột, ngấu nghiến khẩu phần ăn ngon ngon như núi: bánh nướng, khoai lang nghiền và tảo biển hấp. Tảo biển không chỉ dẻo mà mùi vị rất khó chịu, Connor gạt sang một bên đĩa.

Bart múc thêm phần ăn vào đĩa của anh, nói:

- Tảo biển chứa đầy chất khoáng. Rất tốt cho cơ bắp.

Connor thử thêm miếng nữa. Chẳng khác nào nhai mảnh cao su.

Khi Bart cuộn điều thuốc và rót hai tách trà, Connor ngáp dài. Sau buổi sáng dài đằng dặc, bây giờ nó chỉ muốn đánh một giấc ngủ trưa. Nhìn quanh, nó thấy các cướp biển khác cũng chẳng hơn gì. vài gã thì gà gât trên bàn, nằm dài trên băng ghế, gã khác dựa lưng vào người kế bên. Một gã không may, rõ là đã mệt rũ, ngã lộn đầu vào đồng hồ ăn. Connor mỉm cười. Nó mệt thật, nhưng không mệt đến mức đó.

Bỗng có tiếng chuông lanh lảnh ngân vang. Connor nhảy vội khỏi ghế. Thêm hồi chuông nữa. Các cướp biển - một phút trước còn đang ngáy khò khò - tỉnh táo ngay, chạy ra khỏi phòng ăn, hoàn toàn sẵn sàng, kiểm lưng lảng bên hông. Tất cả đều như thế, trừ cái gã lè mề ngã ngập mặt vào bữa trưa.

Bart ấn cái cốc men đầy trà vào tay Connor, thúc giục:

- Lẹ kẹ bồ. Cầm cốc này theo luôn.

- Đi đâu?

- Lên boong chính. Thuyền trưởng sắp thuyết trình.

- Thuyết trình?

- Rồi cậu sẽ biết. Mau lên mới có chỗ ngồi tốt.

Khi Connor và Bart lên tới nơi thì boong đã chật ních người. Tuy vậy, Bart vẫn xoay sở len lỏi qua đám đông, Connor đi theo sát nút. Mang theo một cốc trà đầy chẳng phải “về vãng” gì, Connor luôn bị những cái nhìn khó chịu, khi nó lỡ làm đổ nước nóng lên áo hoặc ủng của mấy tay cướp biển. Chẳng biết sao hai người cũng len lỏi lên được tới hàng đầu. Ngồi khoanh chân, Connor mới nhận ra là đang ngồi dưới chân thuyền trưởng Wrath. Ông ta đang sôi nổi trò chuyện với Cate Dao Quắm. Scrimshaw cuốn quanh cánh tay ông và có vẻ như đang theo dõi từng lời nói của Cate. Sau cô là tấm bảng đen trên kệ. Vừa nói, Cate vừa vung tay ghi lên bảng những dấu hiệu phức tạp bằng thỏi phấn.

Sau cùng, lại thêm hồi chuông nữa, Cheng Li lên boong, vẻ khá bức bối, quát hỏi Cate Dao Quắm:

- Sao tôi không được cho biết chuyện này?

Cate nhún vai, quay lại bảng. Cheng Li nói:

- Thuyền trưởng Wrath, tôi có việc phải nói với ông.

Nhưng thuyền trưởng không đoái tâm. Connor nghe tiếng ông nói:

- Cô Li, đợi sau thuyết trình xong.

- Nhưng thuyền trưởng, thật sự tôi...

Giọng ông rần như thép:

- Sau buổi thuyết trình.

Connor thấy quan hệ giữa thuyền trưởng và thuyền phó mỗi ngày càng xấu hơn. Không lạ gì khi Cheng Li luôn luôn đưa ra những lời cay nghiệt với bất cứ ai chạm mặt cô giữa đường. Quyền lực của cô trên tàu gặp sự chống đối từ mọi phía. Các cướp biển đều tôn trọng và yêu mến Cate Dao Quắc. Họ đều nghĩ cô ta mới là thuyền phó.

Thuyền trưởng quay lại đám đông đang háo hức:

- Tất cả đủ mặt chưa?

Vài cướp biển kêu lên:

- Dạ, thưa thuyền trưởng.

Connor tưởng như buổi điểm danh kéo dài vô tận.

Thuyền trưởng lại hỏi:

- Tất cả đã sẵn sàng trở nên giàu sụ chưa?

Lần này tiếng trả lời nhiều hơn:

- Sẵn sàng.

- Tuyệt. Tuyệt lắm.

Hai mắt thuyền trưởng long lanh như những viên ngọc bích trên mấy ngón tay ông.

- Bằng hữu, ta được tin, một tàu mới rời khỏi Puerto Paradiso, chất đầy - ta lặp lại - chất đầy tài sản.

Sự chú tâm của thuyền trưởng bị ngưng trong giây lát vì một người tới trễ.

- Xin lỗi thuyền trưởng, tôi tới trễ.

Một cướp biển lóng ngóng, nửa mặt phủ đầy khoai lang nghiền, lách vào ngồi bên Bart.

Thuyền trưởng nói:

- Không sao, Bobby Con. bây giờ cậu mới xong bữa trưa hả?

Tiếng cười rộ lên trong đám đông. Thuyền trưởng đưa tay cao ọi người yên lặng, rồi nói:

- Như tôi nói, con tàu này đang tiến tới vịnh. Hình như một trong những tay thượng lưu giàu có nhất Puerto Paradiso đang tải tài sản quý giá tới ngôi nhà mùa hè của hắn.

Một cướp biển kêu lên:

- Ô...! Nhà mùa hè! Quý phái thật!

Thuyền trưởng hóm hỉnh đáp:

- Quý phái à, cậu Joshua? Tôi nói là “nhà”, nhưng thật sự là một lâu đài.

Connor rất khoái cách thuyền trưởng đùa cợt với thủy thủ đoàn của ông. Còn sướng hơn cả xem kịch câm.

Thuyền trưởng hỏi:

- Nào, bây giờ cậu nào sẵn sàng nhập cuộc vui?

- Sẵn sàng, thuyền trưởng!

Ông đưa một tay lên tai:

- Xin lỗi, ta nghe không rõ.

- Sẵn Sàng!

Connor gào thét thêm đám đông cướp biển, thuyền trưởng nháy mắt với nó. Scrimshaw cũng nhìn thẳng vào mắt Connor. Bị con rắn giám sát vẫn gây cho nó cảm giác bất cứ.

Thuyền trưởng lại nói:

- Tuyệt vời! Theo tính toán của chúng ta, với tốc độ con tàu đó, chúng ta sẽ bắt kịp nó vào giờ uống trà, nhậu lên, rồi trở về với chiến lợi phẩm đúng giờ ăn tối. Nghe rõ chứ, Bobby? Đúng giờ ăn!

Vẫn còn đang liếm láp khoai tây dính đầy mỡ, Bobby hớn hỏ gạt đầu lia lịa.

Thuyền trưởng la lớn:

- Tất cả đều tham gia chứ?

Đám đông đồng thanh:

- Tham gia.

Trừ một giọng nói:

- Thuyền trưởng, xin hỏi một câu.

- Được, cô Li.

- Con tàu này có thật sự đi trong hải phận của chúng ta không? Puerto Paradiso xa lắm.

- Cô Li, chúng ta đã từng bàn cãi chuyện này rồi. Tôi bắt cần khái niệm các thuyền trưởng cướp biển được chia vùng hải phận. Thấy một con tàu giàu có đi ngang, hà cớ gì tôi để ột thuyền trưởng khác phỗng tay trên?

Đám đông sôi nổi la lên:

- Chính xác! Chính xác!

Cheng Li lắc đầu:

- Thuyền trưởng Wrathe, với tấm lòng vô cùng tôn kính, tôi xin nhắc ông: có những qui luật đã được Liên đoàn Hải tặc đặt ra...

Thuyền trưởng giả bộ ngáp dài, làm đám đông cười rộ lên.

- Thuyền trưởng, tôi biết ông thấy đây là một đề tài buồn tẻ, nhưng xin nhắc lại, với sự tôn trọng ông vô cùng, tôi là người phải dọn dẹp tình trạng hỗn loạn mà chúng ta đã trắng trợn vi phạm qui luật.

- Rất tiếc là vụ này gây ảnh hưởng đến cô như thế.

Cheng Li nạt nộ:

- Ảnh hưởng đến tất cả chúng ta. nếu tiến vào hải phận của tàu khác, chúng ta không chỉ miệt thị luật hàng hải, mà chúng ta đang mời gọi sự tấn công của những hải tặc, mà chúng ta hằng nguyện rửa vì đã xâm phạm vùng biển của chúng ta.

Thuyền trưởng bình tĩnh nói:

- Được rồi, được rồi, cô Li. quan điểm của cô rất rõ ràng. Và Diablo là một con tàu dân chủ. Chúng ta hãy biểu quyết. Tất cả những ai đồng ý để con tàu giàu có này đi qua để tôn trọng bằng hữu cướp biển của chúng ta, hãy nói “đồng ý”.

Trên boong im lặng như tờ. Connor nhăn mặt khi thấy Cheng Li bị bẽ bàng như thế. Nó chỉ còn có thể tưởng tượng ra sự ngấm ngấm phần nộ bên trong cô, và biết chuyện này sẽ có ngày bùng nổ. Hy vọng lúc đó sẽ không có mặt nó.

Thuyền trưởng Wrathe tiếp tục, không thương tiếc:

- Bây giờ, tất cả những ai ủng hộ nắm bắt cơ hội để chém lấy tài sản đó...

Lần này tiếng đáp trả rầm rầm đến diếc tai. Connor cảm tưởng những tấm ván trên boong vang dội tiếng huyền não. Tim đập rộn ràng, nó thấy rần rần suốt sống lưng. Nó nhìn từ thuyền trưởng sang Bart. Bart

đang hoà cùng tiếng reo hò lan như lửa khảm boong tàu. Cả một cướp biển đưa cao tay, ca hát ủng hộ thuyền trưởng.

Thuyền trưởng Wrathe nói:

- Cô Li, tôi nghĩ là cô đã có câu trả lời rồi đó.

- Phải.

Thậm chí cô ta không gọi chức vị của ông ta theo đúng lễ độ. Connor tưởng thuyền trưởng sẽ bắt bẻ Cheng Li, nhưng ông chỉ nói:

- Hy vọng cô vẫn sẽ chiến đấu bên chúng tôi, cô Li. Cô là một trong số những tay kiếm quyết liệt nhất của chúng ta. Tôi tin là tất cả đều mong muốn có cô tham gia trong vụ này.

Cheng Li lạnh lùng nói:

- Tôi là thuyền phó trên Diablo, tất nhiên tôi phải làm tròn nhiệm vụ.

- Tuyệt vời! Quá tuyệt vời! Bây giờ chúng ta cùng nghe đồng nghiệp đáng kính của chúng ta, cô Catherine Morgan, thường được biết với cái tên Cate Dao Quắm, nói vài lời về chiến thuật.

Thuyền trưởng lùi lại, để Cate tiến lên. Hai cướp biển đẩy tấm bảng đen lên phía trước. Vẫn đúng phong thái người của công việc, tay âm thầm phần xanh, Cate bắt đầu nói:

-Hôm nay chúng ta sẽ hoạt động với đội hình 4-8-8. các bạn biết tình hình...

Với thời phần xanh, Cate đánh dấu thập lên hình cô đã phác hoạ trên bảng. Bây giờ Connor thấy hình đó là một boong tàu nhìn từ trên cao.

- Do thám của chúng ta cho biết con tàu này có tiêu chuẩn của một tàu chiến đấu. Sau khi chúng ta khai hoả đại bác, nhóm tiên phong sẽ tiến vào đây, đây và đây. Joshua, Lukas, Martholomew... sẽ dẫn đầu những tay sử dụng đại đao. Công việc của các anh là chặt hệ thống dây buồm thành từng mảnh trong khi các tay kiếm của chúng ta tiến lên boong.

Cô khoanh vòng những dấu thập.

- Nhóm kiếm trường, các bạn biết mình là ai rồi đấy. Chúng ta sẽ theo sát sao. Hãy ngó chừng bước tiến của các bạn và theo kịp nhóm tiên phong. Tôi không muốn thấy các bạn tách khỏi nhóm tiên phong trong một phân. Hiểu chứ? Khi họ mở đường,, các bạn phải tiến lên ngay. Tôi muốn đối phương bị đánh bại, không kịp trở tay. Đó là... bí quyết thành công để chúng ta đoạt được tài sản. Bây giờ...

Quay lại đám đông, Cate nghiêm mặt nói:

- Tôi muốn hạn chế tối đa chuyện đổ máu. Vấn đề là chiến lược phẩm, không là đếm xác chết. Có những người sẽ quá phấn khích. Javier. De Cloux. Phải kiềm chế, hiểu chứ? Khi trở về, mũi kiếm không dính máu, mới thật sự là tài giỏi.

Connor nhẹ lòng, nhưng cũng hơi bất ngờ. Sau những bài học kiếm thuật cô ta dạy nó, Connor tưởng hôm nay công việc của Cate và toàn thể thủy thủ đoàn là gây ra cảnh đầu rơi máu đổ.

Thuyền trưởng Wrathe lên tiếng

- Rất sáng suốt, Cate. Ta hy vọng tất cả đều đã nghe rõ. Kinh nghiệm cướp biển của các bạn sẽ là một tấm gương tốt cho những người mới.

Tất cả đều im lặng, ngẫm nghĩ về những câu nói của Cate và thuyền trưởng. Thuyền trưởng lại mỉm cười:

- Bây giờ hãy chắc chắn lưới kiếm của các bạn bóng loáng và sẵn sàng. Hãy gióng buồm heo hướng tây, sẵn sàng cho cuộc tấn công. Sẵn sàng để giàu sụ. Nếu các bạn làm tốt - và ta tin là các bạn sẽ làm tốt - ta hứa sẽ có một đêm vui vẻ tại... Tửu Quán Ma Kettle.

Những tiếng hú hí rần rần vang lên, rồi đám đông tan hàng cũng nhanh chóng như khi ồn ào kéo ra boong.

Bart tiến tới nói chuyện với Cate. Cheng Li hằm hằm bỏ đi. Connor đứng trước thuyền trưởng Wrathe. Ông ta bảo Cate:

- Cậu bé này cần một thanh kiếm, Cate.

Rồi nháy mắt với Connor, vỗ lưng Bart, thuyền trưởng đi chuẩn bị cho cuộc tấn công.

Cate hỏi:

- Cậu chắc chắn sẵn sàng tham dự vụ này chứ, Connor?

Connor nhún vai. Bart nói:

- Cậu ấy sẵn sàng rồi mà.

Trên đườn gtrở lại phòng, Connor thấy Cheng Li đang nhìn ra biển, vẻ mặt đầy buồn nản. Nó ngập ngừng. Dù không muốn lại gần nhưng nó cảm thấy áy náy. Thuyền trưởng Wrathe đã hạ nhục cô trước đám cướp biển, làm suy giảm quyền lực vốn đã lung lay của cô đối với họ. Có thể cô ta đã tỏ ra ngạo mạn, áp đặt, nhưng chính cô ta là người đã cứu nó khỏi cái chết. Và dù cô thường có thái độ lạ lùng về chuyện đó, nhưng Connor biết là cô quan tâm tới nó.

Connor lên tiếng:

- Chào.

Cô ngược lên nhìn nó. Connor thấy lúc nào Cheng Li cũng như đeo chiếc mặt nạ căng thẳng của một chiến binh. Nhưng bây giờ trông cô giống một thiếu nữ hơn. Thuyền trưởng Wrathe không chỉ lột uy quyền của cô, mà đã làm nguội ngọn lửa đấu tranh trong cô. Cheng Li mĩa mai hỏi:

- Sao, thích thú màn trình diễn đó chứ?

- Có gì đâu. Cô không sao chứ?

Cô nhìn nó vẻ thắc mắc:

- Không sao. Tất nhiên là không sao. Tôi quá quen với những trò hề của Molucco Wrathe rồi, thậm chí nếu có quá đà hơn bình thường một chút. Thật ra... đó chỉ là trò tự đánh bóng mình của ông ta.

- Là sao?

- Cậu không thấy là ông ta rất e sợ tôi, nên mới cố tình làm nhục tôi như thế sao? Anh bạn trẻ, cậu phải thấy là ông ta biết: trong khi ông ta được đám thủy thủ ngốc nghếch kia tung hô từng lời nó, thì sau tôi có một sức mạnh thật sự.

- Ý cô là sao?

- Thế giới cướp biển đang thay đổi, cậu bé ạ, và những người như Malucco Wrathe sẽ bị bỏ lại đằng sau. Với họ, cướp biển là một trò đùa vui vẻ. Những người như tôi - những người hoàn tất mọi việc với sự kết hợp - chúng tôi là tương lai.

Connor ngạc nhiên nghe cô nói một cách quả quyết như thế. Nó đoán có lẽ vì thái độ của thuyền trưởng làm lòng trung thành của cô bị thử thách quá cay nghiệt. Và có lẽ cô ta cảm thấy nó là nười diu nhất để cô tâm sự điều này.

- Có một thế giới cướp biển lớn hơn những gì cậu thấy trên tàu này nhiều. Diablo - xin lỗi - chỉ là một giọt nước trong đại dương. Sẽ đến một lúc - không còn xa đâu - Molucco Wrathe sẽ phải đứng bên lề. Rồi cậu sẽ thấy những điều thú vị: một bình minh mới hào hùng của cướp biển.

Cheng Li như sôi nổi trở lại với tính cách dữ dội của mình. Connor hãnh diện vì được tính vào hình ảnh tương lai của cô ta. Nhưng cảm giác âm áp đó không kéo dài:

- A, tôi không thể đứng đây nói chuyện với cậu suốt buổi chiều được. Thanh katana này cần được lau chùi, chuẩn bị cho vụ tấn công.

Nói xong, Cheng Li quay lưng, rảo bước qua boong. Đúng là một con người gan dạ. Thậm chí vụ bị hạ nhục cũng không làm cô nhụt chí, mà còn làm cô mạnh mẽ hơn, đáng sợ hơn. Nhìn thanh kiếm hai lưỡi trên lưng Cheng Li, Connor nhớ lại lời Cate căn dặn các cướp biển hạn chế gây thương tích bằng dao kiếm. Nhưng nó không tin cô Li quan tâm tới điều đó. Vô phúc cho kẻ nào - dù là nam hay nữ - hôm nay đụng độ với cô ta.

25. Tập 1 - Chương 24

Chương 24: Chuông báo đêm.

- Jamie, mày ở đâu? Jamie!

Grace tỉnh táo thức giấc một phần vì tiếng la chói lói của bà bếp. Cô mở mắt và lập tức trở lại với hơi nóng và tiếng lách cách liên tục trong khoang bếp. Cô đang nằm trên sàn, trong một góc nhà, phủ tấm khăn trải bàn cứng quèo.

Bà bếp luôn tay gây tiếng ồn ào với cái chảo, mở rồi đập nắp, như một tay trống tưng tưng nhưng không chắc nhịp. Jamie xuất hiện rồi lại lủi mất tăm ngay.

- Mày lại đâu rồi, hả cháu? Dì chỉ có hai tay thôi, đúng không nào? Ôi, quá nhiều việc đối với một bà già ở tuổi dì.

Ráng đứng dậy, Grace gấp khăn bàn, hỏi:

- Cháu giúp một tay được không?

Bà bếp khựng lại:

- Cô? Hơi sai qui tắc. Giúp thì được, nhưng không, cô cần nghỉ ngơi lấy sức.

Grace lắc đầu:

- Cảm ơn, nhưng cháu cảm thấy rất khỏe. Không biết trong súp có gì, nhưng cháu cảm thấy đầy năng lượng.

Bà bếp tủm tỉm:

- Cảm ơn cô gái. Rất vui nghe nói như thế. Tốt. Chứng tỏ ta nấu nướng không đến nỗi nào. Nhưng đừng mong ta tiết lộ bí quyết pha chế nhé.

Bà ta vẩy con dao phay vào Grace nhưng không với ý dọa nạt. Grace đáp:

- Tuân lệnh. Nào, bây giờ cháu bắt đầu làm gì?

- Gọt vỏ, cắt cà rốt.

Đồng cà rốt lù lù như núi, nhiều hơn cả cà rốt ở chợ bến cảng. Không ngần ngại, Grace bốc một nắm đầy đặt lên thớt.

Nhìn Grace bắt đầu gọt cắt, bà bếp nói:

- Tốt lắm. Nhưng cắt cho đúng cỡ. Cô là một ơn phúc bất ngờ đấy.

Khi bà ta hấp tấp trở lại với những món khác, Grace lúi húi với mấy củ cà rốt. Cô bé luôn thích thú với việc nấu nướng. Nó cho cô cảm giác êm ả, bình tĩnh, nhất là khi những cảm giác như thế này ở nơi khác là khan hiếm. Cô nhớ lại đài hử đấng những khi cha sửa soạn tiệc tùng cho ba cha con. Cô và Connor lăng xăng giúp cha cắt gọt, khuấy trộn và... tuyệt vời nhất là nếm món ăn.

- Cô sao rồi?

Một khuôn mặt tươi tỉnh lộ ra từ bên ki quây. Không phải bà bếp mà là anh chàng Jamie lẩn như chuột.

Grace trả lời:

- Tôi khỏe.

Ném gọn lông miếng cà rốt vào miệng, Jamie nói:

- Cô là một nhân viên rất nhanh nhẹn.

Grace nhún vai:

- Tôi không ngờ trên tàu này cũng có một khoang bếp.

- Ai chẳng phải ăn, hả cô?

- Đúng, con người ai cũng phải ăn... Nhưng...

Cô hạ thấp giọng:

- ... nhưng... không là... không là ma-cà-rồng.

Mắt cô gặp mắt Jamie khi hắn bỏ thêm mấy lát cà rốt vào miệng rồi nói:

-Ồ, thức ăn này không dành cho họ.

- Vậy thì cho ai?

- Jamie! Jamie! Cháu ừng quấy rầy cô gái, làm việc gì có ích hơn được không? Lấy tảng thịt bò đó ra khỏi thùng đá đi.

- Nhiệm vụ réo gọi rồi.

Vừa nói, Jamie lẩn ngay. Grace không kịp ép hắn trả lời câu hỏi của cô.

Bà bếp tiến lại, vỗ vai Grace:

- Nhanh nhẹn lắm, cô gái. Chắc tôi phải có lời với thuyền trưởng. Không dùng cô vào việc nhà bếp uống phí vô cùng. Thêm đôi tay phụ giúp thay cho thằng cháu vô tích sự của tôi.

Uống phí? Bà ta nói gì vậy? Grace nhớ lời bà ta thốt ra, trước khi cô chìm vào giấc ngủ.

Những người mới luôn là những kẻ khốn khổ nhất, đúng không nào?

Bà ta nói gì vậy? Grace bắt đầu sờ sợ. Phía bên kia, Jamie đang kéo một tảng thịt bò ra khỏi thùng đá.

Buông con dao, Grace kêu lên:

- Chuyện gì đang xảy ra tại đây? Tất cả thức ăn này là cho ai?

Bà bếp nói ngay:

- Thận trọng, cô gái. Đó, cắt phải tay rồi kìa.

Grace nhìn xuống. Ngón tay cô bị dao cứa một đường, giọt máu nhỏ rỉ ra khỏi da.

trước khi nhận biết, cô đã bị bà bếp nắm chặt lấy tay.

- Mau. Jamie. Thằng lù đù. Ôi, uống phí quá!

Grace run rẩy, không thể rút tay ra khỏi cái nắm như gọng kìm của bà ta. Ngược lên, cô khiếp đảm thấy mặt bà ta đã thay đổi. Mắt đỏ dần, mặt thất thần, như sự sống đã rời bỏ thân xác, bay bổng tới nơi nào khác. Grace nhớ lại khuôn mặt biến dạng của Lorcan trong phòng cô. Trường hợp này vừa giống lại vừa khác. bà ta cũng là một ma-cà-rồng sao? Còn Jamie? Grace tưởng được an toàn trong khoang bếp ẩm áp này. Thật sự cô đã hiểu biết quá ít về con tàu.

Jamie phụ với dì, lau sạch ngón tay cô, rồi băng bó gọn gàng, nói:

- Băng lại là cầm máu ngay thôi.

Grace đỏ dần nhìn bàn tay băng bó.

Bà bếp buông tay Grace. Đột nhiên vui vẻ tháo vát trở lại, bà nói:

- Mém nữa nhé. Nhà bếp không là chỗ cho những người uỷ mị, bất cần. Để tôi lo mấy củ cà rốt này thì tốt hơn. Còn cô, tốt hơn là nghỉ ngơi đi. Tôi thấy cô không thích hợp với bếp núc rồi. Hơi quá căng thẳng. Có lẽ cứ theo cách của thuyền trưởng là tốt nhất.

- Cách của thuyền trưởng là sao? Làm ơn đừng nói mập mờ như thế nữa. Cho cháu biết chuyện gì đang xảy ra.

Bà ta nhăn mặt:

- Rõ ràng cô thức dậy trong một trạng thái bất ổn.

- Nói cho cháu biết đi.

Nụ cười bà ta thoáng vẻ hiểm ác:

- Chắc chắn cô biết rồi mà. Cô là người hiến máu mới, đúng không nào? Lão Nathaniel về hưu, cô thay thế lão.

Hiến máu? Grace không hiểu rõ ý bà ta, nhưng nghe có vẻ không tốt lành gì. Muốn hỏi thêm, nhưng khi mở miệng cô không thốt ra được lời. Cô nhớ lại hình ảnh ông già Nathaniel lão đảo lần đường tới bếp, da nhợt nhạt như không còn chút máu. Mụ bếp thâm hiểm này định nói gì? Nói là ông lão Nathaniel không là ma-cà-rồng? Còn gì nữa?

Cô là người hiến máu mới.

Chúng tôi có những cách khác đáp ứng nhu cầu của thủ thủy đoàn.

Mọi chuyện bắt đầu sáng tỏ. Có lẽ cô đã lầm khi đặt niềm tin vào một vài người. Grace run rẩy lạnh buốt toàn thân.

Rồi... một hồi chuông vang lên.

- Tới giờ rồi sao? Jamie, lẹ lên, trở lại công việc ngay, nếu không chúng ta sẽ không kịp bữa tiệc đâu.

Tiệc?

Thêm hồi chuông nữa?

Grace hỏi Jamie:

- Đó là chuông báo đêm?

Gật đầu, hấn tung quả táo đỏ thẫm lên không, rồi đón bắt giữa hai hàm răng. Khi hấn cắn ngập qua lớp da tới thịt táo trắng nõn, cô thầm nghĩ: răng hấn nhọn sắc khác thường. Nhưng ma-cà-rồng không ăn thực phẩm mà. Không thể nào hiểu nổi.

Cảm thấy buồn nôn, Grace nói:

- Tôi phải trở về phòng.

- Cám ơn.

Jamie cười nói với cô, rồi há miệng nhai rau rầu miếng táo cuối cùng - hột, cùi, cuống... tuốt tuần tuột.

26. Tập 1 - Chương 25

Chương 25: Đột kích.

Connor và nhóm của nó chờ đợi bác phát tín hiệu tấn công, tìm đập thành thịch trong khi chờ đợi. Chỉ một nửa hải tặc tham gia vụ cướp này. Chiếc thuyền chiến - mục tiêu họ sẽ thanh toán nhanh gọn - nhỏ hơn tàu cướp biển với 60 nam nữ.

Ba nhóm - hai mươi người một nhóm - mỗi nhóm lại chia thành 3 nhóm nhỏ, 4, 8 và 8. Vì là đội hình 4-8-8 như Cate đã nói. Với kinh nghiệm đội hình thể thao, Connor mau chóng nắm bắt chiến thuật của cô ta. Khá đơn giản. Nhóm 4 người là 4 tay sử dụng đại đao, tiến lên trước, để làm đối phương hoảng loạn. Nhiệm vụ của họ chỉ là gây hư hỏng hệ thống dây buồm và bề mặt của con tàu. Chỉ bề mặt thôi. Không được huỷ hoại, làm chìm tàu, để may ra thuyền trưởng Wrathe còn có thể sử dụng.

Ngay khi nhóm tiên phong đã gây hoảng loạn, nhóm 8 người đi trước sẽ theo sát họ. Trang bị những vũ khí giết người nhỏ hơn: trường kiếm, kiếm bít đầu và dao găm, nhóm này sẽ tấn công người và bao vây đối phương. Cate đã nhắc nhở nhóm của cô chỉ được khuất phục đối phương và cướp hàng hoá, không được chém giết.

Nhóm 8 người thứ 2 - trong đó mới tăng cường Connor - hỗ trợ đợt tấn công đầu tiên. Nhóm 8 người đi trước có chức vụ cao hơn được quyền ra lệnh. Mỗi người trong nhóm 8 đầu tiên kết hợp với một người trong nhóm 8 thứ 2. Connor vinh dự được ở trong nhóm thứ 2 của Cate.

Bart đã bảo nó:

- Đó là vị trí an toàn nhất. Cate hoạt động bằng 3 người đàn ông. Nhưng cậu cần phải theo sát diễn biến, đừng phạm sai lầm. Hãy nghe theo lời cô ấy. Làm những gì cô ấy yêu cầu. Tất cả chúng ta sẽ an toàn trở về để tiệc tùng vui vẻ.

Bart mang găng da, rồi bắt tay Connor:

- Chúc vận may ngon lành nhất, Tempest.

- Anh cũng vậy.

Bart cười chạy vội tới 3 người khác, kết hợp thành nhóm 4 người.

Connor trở lại nhóm nó. Họ đang chuẩn bị tinh thần tấn công, y hệt các đội thể thao mà Connor từng chơi từ ngày còn nhỏ. Một vài cướp biển nhảy lên, lao tới, xoay trở thân mình để bảo đảm có thể đạt tới sự hoạt động tối đa. Người khác vung gươm, múa kiếm, đâm chém vào không khí. Nghĩ đến những vũ khí này khi thật sự hành động làm Connor rùng mình, buồn nôn.

Nó vuốt mấy ngón tay trên chuôi thanh trường kiếm bên hông. Cate đã cho biết vai trò của nó trong cuộc tấn công và căn dặn chỉ dùng kiếm để hù dọa thôi. Nhưng đây đâu phải trò chơi. Không thể biết trước được chuyện gì. Connor cảm thấy trọng lượng của thanh kiếm nặng nề hơn khi càng lúc nó càng sợ phải sử dụng tới vũ khí này. Có lẽ nó chưa sẵn sàng sống đời cướp biển. Nhưng giờ thì đã quá muộn để rút lui, những người kia đang trông mong vào nó.

Thành linh, Cheng Li xuất hiện bên Connor. Nó tưởng cô ở trong nhóm 8 người đầu tiên. Có lẽ cô tới để chúc nó may mắn thôi.

Nhưng Cheng Li tuyên bố:

- Tôi tham gia nhóm này. Johnna - đi thay thế tôi trong nhóm thứ nhất. Anh được thăng chức rồi. Tôi ở đây để canh chừng Tempest.

Johnna hớn hở chào Cheng Li rồi chạy vội sang nhóm của cô ta. Connor nhìn Cheng Li. Thật sự cô ta quyết định lùi lại, hay bị giáng chức? Đôi mắt đen của Cheng Li cảnh cáo nó không được nghĩ nhảm.

Một âm thanh đinh tai bắt ngờ vang lên ngay trên đầu Connor. Ngược lên, nó thấy một ống sắt nặng nề đang rơi xuống. Lập tức, nó nhảy tránh sang một bên. Ống thép lắc lư hạ xuống, rồi ngừng lại theo góc 45 độ. Thêm hai ống tương tự lần lượt xuất hiện dọc boong tàu. Chúng nhô ra đầy hăm dọa như những chiếc cầu treo được kéo lên lưng chừng.

Giả định tình huống xấu nhất, Connor hỏi Cheng Li:

- Cái gì vậy?

- cậu nghĩ chúng ta vượt qua tàu kia bằng gì?

Trong khi con tàu lắc lư, Connor nhìn lên ống thép lơ lửng trên đầu. Không chắc chắn chút nào. Cheng Li nói:

- Khi đại bác khai hỏa, chúng sẽ hạ xuống thành một cây cầu.

Connor vẫn hoài nghi. tên cướp biển đứng bên nó bảo:

- Chúng tôi gọi chúng là “Ba Lờ Ước”, vì tất cả những gì có thể làm là ước sao vượt qua tàu kia và trở về bình an.

Cheng Li lên tiếng:

- Cám ơn. Lờ Ước đó rất hữu ích.

Connor thật sự choáng váng.

Đại bác khai hỏa

Tàu cướp biển đã dừng sát mục tiêu, áp đảo con tàu nhỏ, như con cá mập tiến gần con cá heo.

Hai tàu va chạm mạnh vào nhau.

Tại Connor như muốn nổ tung khi tiếng đại bác khai hỏa lần nữa, đồng thời “Ba Lờ Ước” hạ xuống một góc 90 độ, tạo thành 3 cây cầu nối Diablo với tàu kia.

Khi ba ống thép loảng xoảng vào đúng vị trí, 3 nhóm cướp biển với đại đao ào ạt chạy qua mấy cây cầu cheo leo trên mặt biển ngầu bọt. Connor thấy hai thành cầu có lan can, nhưng vẫn bị chao đảo vì hai tàu lắc lư trên mặt nước.

Sợ đến lạnh toát người, Connor nói:

- Tôi không làm được đâu.

Cheng Li nói ngay:

- Chắc chắn cậu làm được. Vấn đề là phải chạy thật nhanh. Càng chậm càng cảm thấy không vững vàng. dù chuyện gì xảy ra, Connor, đừng nhìn xuống!

Nhưng Connor không thể không nhìn xuống... ngay lúc này. tuốt dưới 3 cây cầu cheo leo là nước biển ngầu bọt đang hau háu chờ nó lọt vào vòng tay lạnh buốt.

Connor run rẩy. Nó không thích độ cao - dù sống trong hải đăng nó vẫn không thể khắc phục nỗi tật này. Nó choáng váng, nỗi sợ rần rần trong từng mạch máu. Cơ thể nó nặng như chì, rồi lại nhẹ tênh như lông chim. Nó không thể nào đặt chân lên cầu. Chỉ một chút sơ sẩy, nó sẽ rơi thẳng xuống độ sâu lạnh ngắt kia. Nó muốn b2o đến một nơi nào để trốn. Vì sao thuyền trưởng Wrathe lại chọn nó vào cuộc đánh cướp này? Nó không thể làm được.

- Con có thể

Một lần nữa, tiếng cha nó lại vang lên trong đầu.

- Con có thể làm chuyện này, Connor.

Giọng nói trầm tĩnh và quả quyết khuyến khích nó. Connor dần dần bình tĩnh lại.

Thình lình Cate bứt ra khỏi đội ngũ và lao qua “Lờ Ước”, la lớn:

- 3 nhóm 8 người tiên phong tiến lên!

3 nhóm tiên phong chạy qua cầu sắt như một bầy chó săn, nhảy từ tàu này sang tàu kia, lao xuống con mồi.

Connor và những người trong nhóm 8 người thứ 2 bước lên thành tàu, theo hàng một. Nó là người sau cùng trừ một người. Cheng Li đứng sau nó.

Connor không biết cuộc chiến sẽ ra sao. nó không thể nào tránh khỏi phải thấy cảnh diễn ra trên boong tàu bên kia.

TRước mặt nó, “Lời Ước” bập bênh lên xuống. Dù thấy 12 cướp biển đã qua cầu một cách an toàn nhưng nó... vẫn sợ. Nhưng còn cách nào khác nữa đâu, mà Connor Tempest chưa bao giờ làm đội của mình phải thất vọng.

Một tiếng hô lớn:

- Nhóm 8 người thứ 2.

Mấy cướp biển trước nó lao qua Lời Ước, thậm chí không thèm nắm dây lan can. Thành linh Connor lên hàng đầu. Nó đang còn lưỡng lự, bị Cheng Li thúc mạnh sau lưng:

- Tiến lên. Hãy chứng tỏ là tôi đã không cứu một kẻ nhát gan.

Hít sâu một hơi, Connor nhảy lên Lời Ước, không nhìn xuống, không đưa tay nắm rào dây, phăng phăng chạy tới. Chỉ mấy bước, nó đã đáp cái “thịch” xuống sàn tàu gỗ. Thành công rồi!

- Tuyệt lắm cậu bé!

Vừa kêu, Cheng Li vừa nhảy xuống bên nói. Connor tách khỏi Cheng Li. Không có thời gian để tán gẫu. Nhiệm vụ của nó là đi tìm Cate và làm theo chỉ thị của cô.

Chung quanh nói, nhóm 8 người tiên phong đang đấu với một đối phương. Connor cảm thấy nhiệt huyết bùng bùng, chỉ muốn nhào vào tham gia cùng họ. Nhưng chỉ thị của Cate rất rõ ràng. Nó thấy cô đang ra dấu gọi. Connor chạy lại. Mũi kiếm của Cate đang lăm lăm trước hai kẻ đầu hàng. Dù thân thể chúng không run rẩy như cây sậy trước gió nhưng vẻ mặt tỏ ra đã chịu khuất phục.

Cate ra lệnh:

- Giữ chúng tại đây để tôi vào trong.

Connor rút kiếm, chĩa vào hai người đó, thầm hy vọng họ không nhận ra nó là tay mơ. Nhưng tiếng rên rỉ của họ chứng tỏ họ không nghĩ thế.

Cate nói:

- Đừng giở trò với Tempest. Hắn là kẻ khát máu nhất trong số chúng ta đó.

Cô lén nháy mắt với Connor rồi chạy đi

Có lẽ làm cướp biển cũng không quá khó. Connor thở phào, tủm tỉm cười với hai hàng binh. hình như việc đó còn khiến chúng mất bình tĩnh cực độ. Nhún vai, nó như như đầu kiếm về phía chúng:

- Yên tâm đi, không sao đâu.

Một tiếng động sau lưng làm nó quay phắt lại. Một thủy thủ của tàu đối phương đã bứt ra, lượn lơ trước nó, tay lăm lăm thanh kiếm - chắc đã lấy được của một người trên tàu Diablo. Không mặc áo giáp bảo vệ, mắt nẩy lửa căm thù, hắn rút lên:

- Quân cướp khát máu. tưởng chúng ta là những con mồi ngon ăn hả? Nghĩ lại đi.

Hắn lao tới, nhưng Connor đã kịp né tránh. hắn dí sát sau lưng Connor, và nhát kiếm thứ 2 làm nó bị xước da vai. Connor cảm thấy nhói đau. Nhưng cái đau làm nó bình tĩnh. Nó đứng đối diện đối thủ, tập trung nhớ lại những bài học kiếm thuật với Cate và Bart.

Gã kia rín rít:

- Mày chỉ là một thằng nhóc. Chúng hết cướp biển đúng nghĩa rồi hay sao, mà phải dùng lũ nhóc tập sự như mày?

Hắn đang cố làm Connor mất cảnh giác. Nhưng Connor không mắc bẫy, trừng trừng nhìn thẳng mắt hắn. Vì vậy, khi đối phương lia kiếm, Connor đã tiên đoán trước, đưa kiếm lên chống đỡ. Rồi hết sức bình sinh,

nó đè kiếm của địch thủ xuống. Nỗ lực đó làm vai nó đau nhói. Nó có thể cảm thấy máu ẩm ỉ ỉ ứa ra từ vết thương.

Quyết không bối rối vì vết thương. Phải ra đòn tiếp. Connor xông tới, mũi kiếm nhắm thẳng ngực đối thủ, gào lên đầy khí thế. Nhưng sàn tàu đầy máu và đất ướt, Connor bị trượt chân. Kiếm không trúng ngực, nhưng cú tấn công làm gã kia bật ra sau, đầu đập vào cột buồm. Hầm rũ xuống sàn, máu tuôn ừ đầu xuống mặt như dòng suối. Tim đập thình thịch, Connor cúi xuống, giật thanh kiếm khỏi tay tên thủy thủ. Connor chùi bàn tay đầm máu của nó vào quần.

Nó không muốn người đó chết. Nó chỉ muốn tự vệ, không muốn người đó phải chết. Nhìn quanh, nó thấy cuộc chiến đã kết thúc. Hải tặc tàu Diablo đã thắng. Nhưng Connor không cảm thấy là một người chiến thắng.

Nó chạy tới hai tù binh. Họ đã chứng kiến cuộc đấu tay đôi của nó, nên thấy nó chạy lại, cả hai hốt hoảng giật lùi.

Một gã kêu lên:

- Xin thương xót chúng tôi!

Connor quát bảo:

- Lột khăn quàng ra. Lột khăn quàng ra Ngay!

Hầm run rẩy lột khăn quàng cổ.

Connor ra lệnh:

- Đi theo ta!

- Làm ơn... thương xót...

- Đi!

Connor gần như không tìm được giọng. Nắm cổ tay hắn, Connor kéo tới cột buồm nơi đối thủ mới đây của nó toàn thân sưng máu, chảy ra từ vết thương ở đầu. Connor ép khăn quàng lên đầu hắn để cầm máu. Cầm tay gã kia, đặt lên khăn quàng, nó nói:

- Đây, giữ lấy. Giữ chặt. Vết thương nặng nhưng không quá trầm trọng đâu.

Răng lập cập va vào nhau, hắn cố cười nói:

- Cậu... nhân đức quá! Cảm ơn cậu!

Connor đứng thở dốc, bỗng một bàn tay đặt lên vai nó. Ôi, nó không thể đánh đắm gì nổi nữa đâu.

Connor quay lại. Cheng Li nói:

- Khá lắm. Có thể chúng tôi còn phải khơi dậy bản năng chém giết của cậu. Nhưng nói chung là rất khá.

Cate vừa chạy tới vừa nói:

- Connor, tôi đã nghe kể lại việc làm của cậu. Giỏi! Còn Cheng Li...

- Sao?

Kiếm trong tay, Cate và Cheng Li đối diện nhau.

- Vẫn như mọi khi, rất tuyệt vời, cô Li. Cảm ơn đã chăm sóc Connor. Nhưng lần sau tôi muốn cô ở trong nhóm tiên phong. Cô làm cho các nhóm 8 người kia phải ngượng đấy. Những vết thương chính xác, tuyệt đẹp. Có thời gian, cô phải chỉ dẫn cho tôi vài chiêu với thanh Katana.

- nếu cô muốn.

Cheng Li bình thản trả lời, nhưng Connor thấy cô ta rất hài lòng.

Cate chạy đi để thông báo tin về con tàu đầu hàng, Diablo bắn hai phát đại bác, tín hiệu chiến thắng. Tàu kia bắn một phát lẻ loi, chính thức chấp nhận thất bại. và rồi tất cả kết thúc chớp nhoáng như lúc bắt đầu.

Thuyền trưởng tàu đầu hàng biết mình đã bị thất thế. Khi bị Cate dẫn từ phòng ra, ông ta chỉ rên rầm, không biết chủ nhân sẽ nói gì khi được tin hàng hoá quý giá bị mất hết.

Một giọng nói quen thuộc cất lên:

- Ông có thể nói với ông ta là: thuyền trưởng Molucco Wrathe của tàu Diablo gửi lời thăm hỏi nồng nhiệt nhất.

Kiểm đã tra vào vỏ bọc, thuyền trưởng Wrathe bước ra từ đám khói đại bác, trông cực kì tinh tươm

- Cảm ơn lòng tốt của ông về số hàng hoá, và nếu ông đang giúp chuyển lên đây, chúng tôi sẽ không dám làm mất thì giờ quý báu của ông thêm nữa.

Theo lệnh Cate, Connor cầm kiếm đi sau hai tù nhân xuống kho hàng. cả hai lú lú vận chuyển 4 chuyển mới hết kho bên dưới. Chúng quá khiếp hoảng chẳng còn phản kháng gì nổi.

Sau cùng, chiến lợi phẩm được xếp thành một đống lớn trên boong. Cướp biển lại chia thành hai nhóm. Nhóm 8 người đầu tiên vây quanh thủ thủ đoàn của tàu đầu hàng. Nhóm đại đao và nhóm 8 người thứ 2 chuyển hàng qua 3 Lờ Ước, sang tàu Diablo. Sau mấy lần qua lại, Connor không còn sợ nữa

Bart gọi Connor:

- Ê bồ, giúp một tay được không?

Connor vui vẻ nắm một đầu thùng hàng cuối cùng, rồi cả 2 kéo qua Lờ ước. Mấy nhóm còn lại đặc thẳng nhảy từ 3 Lờ Ước xuống boong. 3 cây cầu tạm được thu về, chờ lần đánh cướp sau.

Những tiếng hò reo, những vòng tay ôm, vỗ lưng nhau bồi bộp kéo dài không dứt.

Bart cũng vỗ mạnh lưng Connor, thành thật nói:

- Bồ khá lắm!

thuyền trưởng kêu lên:

- Đúng vậy, rất khá! Các bạn, đây là một vụ thật ngon lành

Choàng cánh tay lực lưỡng ôm Cate, ông nói tiếp:

- Tuyệt vời, cate, rất tuyệt vời.

Mặt Cate đỏ bừng.

Connor nói với Bart:

- Chúng ta đã làm được chuyện này.

- Bây giờ cậu là một cướp biển rồi. cầu xin trời phù hộ cậu thành một cướp biển thực thụ.

Quay nhìn ra biển, Connor thấy con tàu bị cướp đang tiến nhanh về phía chân trời thăm dãn. Tách ra khỏi mọi người, nó bước tới lan can.

Tiếng nói quen thuộc của cha vang lên trong đầu:

- Cha đã nói là con làm được.

Nó bật kêu thành lời:

- Cha!

- Hôm nay con khá lắm, Connor.

- Grace đâu? Còn sống không? Ở đâu?

Nó chờ, nhưng chỉ là yên lặng. Phía sau là tiếng nói cười vui vẻ của thủy thủ đoàn. Sao cha làm ngơ câu hỏi của mình? Lại có tiếng đại bác nổ. Nhưng nó vẫn lặng bên lan can, mắt dán vào đường chân trời, chờ đợi.

Sau cùng, tiếng nói trầm tĩnh vang lên trong đầu nó:

- Chưa, Connor, chưa đâu. Nhưng... cũng sắp rồi.

27. Tập 1 - Chương 26

Chương 26: Hình chạm mũi tàu

Grace chạy ra khỏi khoang bếp ngoài hành lang. Cầu thang đâu? Cô còn bao nhiêu thời gian nữa?

Tiếng chuông lại vang lên.

Sao cô có thể không nhận ra là đã hết ngày. Chắc cô đã ngủ lâu hơn mình tưởng. Mình biết bà bếp có một chất bí mật nào vào món súp và bánh mì không?

Khi hồi chuông tiếp theo nổi lên, cô tới hành lang ông già Nathaniel. Các cửa phòng đều đóng. Chung quanh hoàn toàn im ắng. Có lẽ vẫn còn thời gian.

Lao tới cầu thang cô bước hai bậc một, bắt cần tiếng động cô đang gây ra. Tim đập như điên. Cô phải về tới trước phòng trước khi thủy thủ đoàn thức dậy.

Chuông lại vang lên mấy lần rồi?

Đã tới hành lang ngay dưới boong tàu chính. Cô nghe có dấu hiệu sự sống sau cánh cửa đóng. Không đúng giống dấu hiệu của sự chết hơn. Grace dừng nghĩ đến chuyện đó chạy đi!

Tới chân thang cuối cùng. Cô không còn thở nổi nữa. Phải chi cô có sức lực như Connor. Đừng lo cô không còn xa đâu. Đường như cô đang nghe tiếng Connor khích lệ.

Lên tới đầu cầu thang, Grace ngoái lại nhìn dọc hành lang, và nhận ra một đường tắt. Cánh cửa – mà cô đã bỏ qua lúc trước – mở ra boong tàu. Theo lối này cô sẽ về phòng nhanh hơn. Khi cô đẩy cánh cửa chương lại vang lên lần nữa.

Dù biết trước nhưng cô vẫn giật mình thấy bên ngoài tối thui. Cô phải dừng lại tìm phương hướng. Bây giờ mà chạy như điên, chắc chắn sẽ trượt ngã khỏi mạn tàu, va đập vào cột buồm hay một mối hiểm nguy ẩn mình nào đó.

Bỗng một nguồn sáng xuất hiện ngay kế bên. Mừng rỡ Grace nhìn quanh. Nguồn sáng mạnh hơn, mạnh đủ để cô biết chạy qua bên trái.

- Không ngừng lại nói một tiếng chào được sao?

- Giọng con gái ngay phía sau cô. Grace biết là cô nên cầm đầu chạy ngay về phòng, Và cô sắp tới nơi rồi. Nhưng...

- Nếu em hỏi chị sẽ nói ngay. Như thế là khiêm nhã. Chị không thích giao du với những người khiêm nhã.

Đành phải nói cái câu chào hỏi rồi chạy tiếp, Grace quay lại nói:

- Em xin lỗi.

Trước mặt cô là một phụ nữ trẻ, tóc bông bênh thả tới vai váy áo theo lối cổ. Kiểu áo này có một cái tên. Grace cố nhớ. Áo tiểu thư, đúng rồi. Băng buộc tóc gắn một lông chim đen. Tất cả, từ váy áo, băng buộc tóc, đôi chân trần đều sưng nước. Mặt cô ta mới thắm. Rõ ràng là đã trang điểm, nhưng phấn son nhòe nhoẹt, làm hai mắt như bơi trong hai ao nước đen, đôi môi nho nhỏ cong cong nhọ giọt màu sơn đỏ.

Cô ta nói:

- Nhìn trừng trừng như thế là vô lễ, không biết sao? Cho dù chị vô cùng điếm lệ.
- Xin lỗi em mãi nghĩ là...áo chị đẹp quá.

Thật tình đó không là những gì Grace đang suy nghĩ, nhưng câu nói bật ra thật đúng lúc. Mối cô gái nhoẻn cười:

- Ôi cảm ơn em. Hàng hiệu chính gốc của Chanel đó. Lát nữa chị sẽ thay, ngay sau khi hoàn tất nhiệm vụ đêm xuống.

Cô ta vẩy một mồi lửa châm ngọn lồng. Thận trọng đóng cửa đèn lại, cô ta bước tới ngọn đèn kế tiếp ngay bên Grace, thanh nhã như một vũ công ba lê.

Chợt hiểu. Grace hỏi:

- Chị là cô Flotsam?
- Hả đúng rồi. Darcy Flotsam. Diễn viên trên tàu Titania thuở xưa. Còn em là ai?
- Grace. Grace Tempest.
- Duyên dáng lắm.

Cô ta tạm ngừng bốn phận, nghiêng mình chào Grace

Grace trầm nghĩ: Giống búp bê đến lạ lùng.

- Thì ra chị là người báo chuông?

-Chính xác.Chị luôn là người báo chuông, luôn là người thức dậy đầu tiên. Nhiệm vụ của chị là báo chuông và thắp đèn. Sau đó chị sẽ đi thay váy ướt này bằng bộ áo khô ráo và dễ thương.

Vượt qua Grace, cô ta mở một đèn lồng khác. Đáng lẽ Grace nên trở vào phòng. Nhưng lúc này cửa phòng cô đang đóng và trên boong vắng vẻ, lúc này chỉ có hai người, trò chuyện thêm chút nữa với Darcy Flotsam cũng chẳng nguy hại gì. Cô hỏi :

- Sao chị bị ướt sũng thế ?

Cô Flotsam rúc rích cười :

- Xấu hổ quá chị bơi một chút ấy mà. Tất nhiên là chị vẫn bơi. Cuối ngày co giãn cơ thể là chuyện quan trọng đấy. Nhất là khi công việc..phải giữ nguyên một tư thế như chị.

Cô ta hít một hơi dài.

- Việc giữ nguyên một tư thế ?

-Thật sự tĩnh lặng và một chút tập luyện cơ thể là đặc điểm nổi trội...ông Bryon dạy chị đó. Từ ngữ của ông ấy rất tuyệt.

- Chính xác thì công việc của chị là gì ?

Cô Flotsam quay lại với tư thế đứng múa bale, toàn thân vươn lên, hai tay vòng ra sau lưng, mặt đưa tới phía trước, mặt hướng lên trời :

- Câu trả lời cho em đó.

Grace bối rối lắc đầu.

- Hả ? Không đúng sao ? Chị là tượng chạm trên mũi tàu mà.

Nhìn ra đầu con tàu, Grace thấy nơi có tượng chạm, bây giờ trống không. Đây là sự thật sao ? Nhưng trên tàu này bất cứ điều gì lại chẳng có thể xảy ra.

Cô Flotsam lại nói :

-Tượng chạm ban ngày, ban đêm là người vui vẻ. Tin chị đi chừng nếu em phải giữ tư thế đó mười bốn tiếng, thì cuối ngày phải bơi lội để thư giãn chân tay.

-Nhưng sao chị lại trở thành tượng chạm ?

-Ôi đó là một chuyện dài vô cùng hấp dẫn.

Vừa đóng lại cửa đèn thanh tao tiến qua đèn kế tiếp, cô vừa nói :

-Chị là ca sĩ trên con tàu du lịch lớn, tàu Titania. Chị hát say mỗi bữa tối. Tất cả quý ông quý bà đều say mê giọng ca và điệu múa của chị. Chị tin là em còn nhớ những gì xảy ra trong đêm định mệnh đó. Titania bị sét đánh giữa đại dương. Tàu bị chìm. Tất cả người trên tàu đều bị hất tung xuống nước. Nhưng điều kì lạ đã xảy ra với chị. Chị chìm xuống ngay điểm một chiến thuyền cổ xưa bị đắm. Tất nhiên là về sau chị mới biết điều đó. Chị đã ngủ, em hiểu không? Chị đã...biến thể. Khi trực vớt con tàu đắm họ đã tìm thấy một bức tượng chạm tuyệt đẹp nằm dưới đáy biển...là chị đó. Chị đã hợp nhất với tượng chạm trên mũi tàu. Họ vớt chị lên đưa vào một bảo tàng hàng hải quan trọng. Họ đánh dấu đặc biệt rồi đặt chị vào kho, chờ quyết định một nơi trưng bày xứng đáng. Nằm đó nhiều ngày đêm làm chị phát chán. Một đêm, chị mở mắt. co duỗi chân tay, bỏ khỏi băng gesso, bước ra khỏi cái bảo tàng hàng hải đó...

Mắt Grace tròn xoe:

-Chị cũng là một ma cà rồng sao?

Cô Flotsam lắc mạnh đầu làm búi tóc gọn gàng xoắn xuống hai má :

-Chị không là ma cà rồng. Chị là hải tặc ma cà rồng.

Grace không thể nhịn cười. Dù tiết lộ của Flotsam thật kì quái, nhưng Grace không cảm thấy sợ cô ta.

-Grace , còn chuyện của em ?

-Phải đó chuyện của mi thì sao ?

Không phải giống Flotsam.

Giọng khàn khàn của một người đàn ông. Không chỉ có hai người trên boong. Grace đã nói chuyện quá lâu và đã đưa mình vào rắc rối.

Cô Flotsam run run nói :

-Chào trung úy Sidorio.

- Chào Darcy, Cô giới thiệu tôi với bạn cô chứ?

Grace hít một hơi rồi quay lại. Trước mặt cô là một người đàn ông đầu hói, cao lớn. cơ bắp muốn bung ra khỏi bộ quần áo nửa giống thủy thủ nửa giống võ sĩ giác đấu. Cô đã nhận ra người này nhưng hình như hẳn không nhớ mặt cô.

Cô Flotsam lên tiếng:

-Grace tempest, giới thiệu với em, đây là trung úy Sidorio. Trung úy Sidorio, xin giới thiệu...

Giọng như đang nhai sỏi, Sidorio gạt ngang:

-Được rồi, được rồi. Grace hả? Lên tàu bao giờ? Cô là ma cà rồng hay người hiến máu?

Hiến máu! Lại hai từ đáng sợ đó!

Grace nghĩ tới ông già Nathaniel và màu da tía nhạt cạn kiệt máu của ông ta.

Cô là người hiến máu mới...

Cô thay thế lão...

Ngay lập tức, Grace biết, cô đã bị sa bẫy rồi.

28. Tập 1 - Chương 27

Chương 27: Đoàn diễu hành uể oải.

Sidorio trừng trừng nhìn Grace:

-Sao? Ma cà rồng hay người hiến máu?

Vẫn yên lặng Grace nhìn hắn. Cô như đứng trước một bức tường cơ bắp. Cổ hắn như một thân cây đồ sộ. Cánh tay hắn lớn hơn bắp đùi cô nhiều.

Sidorio khinh miệt nói:

-Tuyệt. Đúng là thứ chúng ta cần, lại thêm một đứa ngu đần nữa.

Phần nộ nhưng Grace vẫn yên lặng. Chọc giận hắn mới là ngu đần.

Phía sau Grace có tiếng gọi lớn:

- Sidorio! Sidorio!

Sidorio nhìn qua đầu Grace, mở miệng lèm bèm mấy câu qua kẽ răng. Ngược lên , thấy hắn có hai răng nanh to quá khổ, rõ ràng làm bằng vàng. Ý nghĩ hai cái răng đó cắn vào người chẳng khác nào lưỡi dao cắt miếng bơ, làm cô lạnh toát người.

Vượt qua Grace, như không nhìn thấy cô Lorcan nói:

-Trung úy, tôi tìm ông khắp nơi. Có chuyện khẩn cấp cần nói với ông. Công việc của thuyền trưởng.

Hất đầu về phía Grace, Sidorio đứng đĩnh hồi:

-Thấy nhân vật bổ sung thủy thủ đoàn mới nhất này chưa?

Lorcan quay nhìn Grace giọng vô cảm:

-Ồ Grace xin lỗi tôi không thấy cô.

-Mi biết cô ta?

Lorcan nói nhanh như còn chuyện khác quan trọng hơn:

-Biết, biết chính tôi đã vớt cô ta lên.

Sidorio có vẻ mất hết hứng thú. Grace mừng rỡ kêu lên:

-Ôi Lorcan rất vui gặp lại anh.

Sidorio nói ngay:.

-Phải gọi là học viên Furey.

Dù không muốn nhưng Lorcan cũng nhìn Grace bằng đôi mắt lạnh lùng như Sidorio , rồi đứng quay lưng lại cô.

Grace cảm thấy như bị đâm. Sao Lorcan lại có thái độ đó với cô? Cô vẫn nghĩ anh ta là một người bạn. Trước đây anh ta đã rất tốt với cô. Lorcan nói:

-Tôi thật sự có chuyện phải nói với ông. Một mình ông thôi, Sidorio.

Nắm cánh tay Sidorio, Lorcan kéo hắn đi. Grace vô cùng hụt hẫng bị làm lơ và bị đem ra bàn luận, nhưng khi hai người đi được một khoảng ngắn, Lorcan quay lại, đôi mắt xanh nhìn cô đầy áy náy, ngón tay ra dấu cho cô. Grace nhận ra Lorcan bảo cô trở về phòng.

Có lẽ cô nên về phòng, cũng có thể cô không nên. Có thể đây là thời điểm để Grace nắm bắt tình hình. Cô Flotsam xô nhẹ Grace:

-Câu ấy làm bộ cứng rắn để gây ấn tượng với trung úy Sidorio thôi. Đúng là một người đàn ông tiêu biểu.

Cảm thấy hơi nhẹ lòng, Grace gượng cười. Cô Flotsam nói:

-Chị nghĩ em... hơi mèn học viên Furey. Cũng đúng thôi. Cậu ta quá bảnh bao. Mắt đó. Tóc đó.

Grace đỏ mặt trong khi cô ta tiếp tục:

-tất nhiên cậu ta không hợp với chị. Trái tim này để dành cho ông Jetsam, tình yêu đích thực của chị rồi.

Flotsam thở dài:

-Thôi chị phải đi thấp hết mấy ngọn nến, không thể đứng đây chuyện trò với những kẻ như em suốt tối được. Nhưng sẽ gặp lại em sau, Grace. Chị sẽ chỉ em mượn một bộ váy đẹp. Chắc em cũng muốn đẹp để trong bữa tiệc chứ.

Cô ta nháy mắt rồi tiếp tục bước đi, tay cầm môi lửa.

Tiệc? Cô nhớ ngày đầu tiên lên tàu đã có 1 nghe nói đến một bữa tiệc. Nhưng chính xác tiệc gì? Đêm nay có tiệc? Có phải vì vậy mà bà bếp và tên con trai kia rồi rít tất bật?

Jamie đã nói với cô số đồ ăn ngon ngon đó không dành a cà rỗng. Đương nhiên là không, mà là dành cho những người hiến máu. Vì vậy có thể chỉ là tiệc đơn giản là một bữa tiệc lớn chiêu đãi những người hiến máu.

Càng nghĩ cô càng thấy: chắc cô là người hiến máu thật rồi. Theo lời Sidorio, cô phải là ma cà rồng hoặc người hiến máu. Phải là một trong hai loại đó. Cô vẫn không biết người hiến máu phải làm gì. Những câu trả lời rõ nhất: họ phải a cà rỗng máu của mình. Tuy nhiên thuyền trưởng đã nói ma cà rồng không muốn máu của cô. Cần phải nói chuyện với Lorcan. Cô đã biết được nhiều điều khi vặn hỏi anh ta về con tàu này. Bây giờ cô có mấy câu hỏi đặc biệt, cần câu trả lời của anh ta.

Lorcan đã ra dấu cho cô trở về phòng, có vẻ là một ý hay. Hai người có thể nói chuyện riêng tại đó, không sợ ai quấy rầy. Grace đi dọc boong tàu, thận trọng dán mình trong bóng tối để không lôi kéo sự chú ý nào khác vào mình. Một nhóm ma cà rồng tụ tập trên boong, nhưng hình như đang sôi nổi chuyện trò, nên không chú ý tới cô.

Grace mê mẩn quan sát họ. Một nhóm người thật sự hỗn tạp, không giống chút nào với hình ảnh ma cà rồng cô được biết từ khi lớn lên. Có những người như Darcy Flosam, còn giữ thời trang từ niên đại mà họ đã 'biến đổi'. Người khác, như Sidorio trang phục pha trộn, khó có thể đoán được ở thời đại hoặc không gian nào. Nhiều người, như Lorcan, dường như ảnh hưởng thời trang quốc tế của hải tặc và người đi biển. lại có những bộ đồ Grace chưa nhìn thấy bao giờ: quền rũ không thể chịu được và như thuộc về một thế giới khác. Trong khi Grace đang đứng nhìn, một đoàn điều hành lạ lùng, uể oải lê bước qua, vẻ ngoài của họ rất khó đoán tuổi. Cô tự hỏi họ tính tuổi theo cách nào? Từ khi thật sự được sinh ra, hay từ khi họ 'biến đổi'? Chuyện họ phải 'biến đổi' là gì? Có li kì như cô Flotsam không? Grace rất muốn được nghe h5 kể. Nhớ tới mấy cuốn sổ và bút chì trong phòng cô nghĩ: có lẽ vai trò của cô sẽ là người ghi chép lịch sử con tàu này. Chuyện này sẽ làm cô bận rộn, cực kì bận rộn cho đến khi cô tìm được Connor. Cô phải tập trung vào chuyện đó, không để những điều kì lạ trên con tàu làm rối trí. Cô phải nói chuyện lại với thuyền trưởng, thuyết phục ông giúp cô chặn từng con tàu đi qua tàu này, xem trên đó có em trai cô không.

Dù đã tới gần phòng, cô ngừng lại trong bóng tối, chưa muốn rời mắt khỏi những cư dân trên tàu mà lần đầu cô được thấy.

Từ trong tối, Grace nhìn và lắng nghe khi họ bước qua. Những câu nói của họ dường như chỉ là chuyện vui đùa tầm phào. Loại chuyện tán gẫu xã giao là chuyện bình thường trên bến cảng, nhưng tại đây lại có vẻ trịnh trọng hơn.

-Chào bà. Tôi tin là đêm qua bà đã có một giấc ngủ yên lành.

-Dạ, đúng vậy thưa ông. Còn ông? Tốt. Tất nhiên là tôi cảm thấy hơi mệt vào thời điểm này trong tuần.

-Vâng, tôi hiểu ý bà. Đêm nay tôi tưởng không ra nổi khỏi giường. Nhưng lại nhớ đêm nay là đêm tiệc.

-Đúng thế. Khi Chuông báo đêm vang lên tất cả chúng ta sẽ hồi sinh.

-Ừ, thật vậy. Dẫn đám hiến máu tới, và vừa kịp lúc.

Mấy câu nói sau cũng đủ sức kéo Grace về phòng. Mở cửa. cô thấy Lorcan đã đang ngồi chờ với quyển sổ trên tay. Cô có để anh ta chờ quá lâu không ?

Khi Grace đóng cửa, Lorcan gấp sách nhìn lên. Cô nói ngay :

-Cho tôi biết về bữa tiệc.

Không tỏ vẻ ngạc nhiên, Lorian gạt đầu, chỉ tay bảo cô kéo ghế lại gần.

29. Tập 1 - Chương 28

Chương 28: Phân chia chiến lợi phẩm

Một lần nữa, boong tàu Diablo lại đầy người. Lần này không chỉ đông người. Các cướp biển trở về đã trải chiến lợi phẩm mà họ đã chuyển qua 3 Lữ Ước. Một mẻ ngon lành. Những gương gỗ sồi nặng chịch mở toang, tràn đầy những túi vàng. Nữ trang, tranh, tượng, đồng hồ trang trí lộng lẫy, bình cổ, gương mạ vàng, đèn chùm pha lê... tất cả đều quý giá. Connor nghĩ, sàn tàu như một cái chợ, nhưng là một chợ toàn hàng hiếm và quý giá, và là nơi mọi người đều có thể tin tưởng không có hàng giả.

Đứng trước đồng tài sản cướp được, giống như một anh bán hàng rong vui tính, là thuyền trưởng Wrathe.

Toàn thể thủy thủ đoàn Diablo đều đông đủ. 60 cướp biển đã tham gia cuộc tấn công đứng hàng trên. Connor nhìn bạn bè. Tất cả đều đầm đìa mồ hôi và đất cát, nhưng rất hồ hởi. Khi trở về họ được phát những bình nước lớn. Connor cấp tốc giải khát khỏi cơn khô cổ họng. Những người khác - những người đã dấn thân nhiều hơn - vẫn còn đang tu ừng ực. Vài người trút nước lên đầu, vừa làm mát vừa làm sạch cho tiện.

Thuyền trưởng Wrathe lên tiếng:

- Bằng hữu! Đây là một chiến thắng rất ngẫu, đúng không? Khá lắm, thật sự rất khá. Hãy cùng hoan hô 3 lần nhà chiến lược bậc thầy của chúng ta - Cate Dao Quắm!

Ông kéo Cate khỏi đám đông. Connor thích thú nhìn Cate đỏ mặt khi các cướp biển hoan hô. Nó cũng gào theo họ. Nhưng Bart lớn hống nhất.

Thuyền trưởng tiếp tục:

- Hôm nay chúng ta đã thấy một sự hợp lực rất nhịp nhàng. Ai cũng làm tròn nhiệm vụ và ta cảm ơn tất cả. Nhưng ta muốn được đặc biệt đề ợt chàng tuổi trẻ, người đã can đảm tham gia vào trận tấn công đầu tiên của cậu ta trong ngày hôm nay.

Ông nhìn quanh đám đông tìm Connor:

- Cậu ở đâu, Tempest Connor? Lên đây.

Connor đứng chờ người giữa đám đông. Một bàn tay rắn chắc kéo nó:

- Lên đi bồ. Mạnh dạn lên.

Hàng cướp biển tách ra, nhường lối cho Connor. Họ bóp vai, vỗ lưng nó khi nó đi qua.

Thuyền trưởng Wrathe reo lên:

- Chính anh bạn này đây. 14 tuổi. Một thần đồng. Đúng là THẦN ĐỒNG!

Ông đặt tay lên vai Connor. Mọi con mắt đều đổ dồn vào nó. Connor cảm thấy mặt nó đỏ bừng.

- Hãy cùng nhau hoan hô Tempest 3 lần. Nào, híp híp....

Đám đông gào lên:

- Hô... ra!

Connor nhìn những khuôn mặt trong biển người trước mắt. Cảm giác thật kỳ lạ. Nó đã thuộc về họ.

Khi tiếng hoan hô cuối cùng qua đi, Connor chợt cảm thấy buồn. Ước gì cha và Grace nhìn thấy nó lúc này. Tại Vịnh Trăng Lưỡi Liềm, hai chị em luôn là người ngoài cuộc, chỉ có cha cổ vũ cho nó và Grace. Dù được coi như một tài năng thể thao, chưa bao giờ nó cảm thấy được ân cần đón nhận vào một đội. Đám trẻ kia nhìn nó với vẻ nghi ngờ, như nó là đứa con trai địa vị thấp kém của người giữ hải đăng ẩn dật.

Nhưng bây giờ nó đã là thành viên trong một đội. Nó nhìn Cate và Bart. Cả hai đang cười hãnh diện và cổ vũ nó. Kể cả Cheng Li cũng vừa vỗ tay vừa gật đầu. Nó nhận thấy, họ không chỉ là những đồng nghiệp thủy thủ đoàn. Họ là bạn nó.

Khi Connor trở lại hàng ngũ, thuyền trưởng Wrathe nói:

- Nào... bây giờ tàu chúng ta trực chỉ tới Tửu Quán Ma Kettle...

Tiếng hoan hô rầm rầm kéo dài vang lên.

- ... Nhưng trước khi chúng ta tự đặt mình dưới quyền quý bà vui vẻ đó và những thùng rượu của bà ta, chúng ta còn việc phải làm. Phân chia đồng chiến lợi phẩm này, đúng không nào?

Connor định nhìn thuyền trưởng sẽ là người đầu tiên, nhưng ông khẳng khái yêu cầu Cate tiến lên trước. Thái độ Cate làm Connor hiểu đây là một bất ngờ đầy vinh dự.

Cate liếc qua những món hàng trải đầy trên sàn tàu. Cô sẽ chọn một bộ trang sức? một tấm gương mạ vàng? Hay một bức tranh Luân Đôn cổ, trước khi lũ lụt xảy ra?

Cate dạo qua tất cả, rồi chỉ chọn một túi nhỏ tiền đồng.

Thuyền trưởng Wrathe hỏi:

- Lựa chọn tốt nhất của cô đó sao?

Cate gật. Ông không cố can ngăn. Rõ ràng ông tôn trọng Cate và thật sự Cate biết rõ mình muốn gì.

Xoa hai tay, thuyền trưởng tiến lên, đánh giá món này tới món khác. Lúc này, ông như một khách hàng tự tin, kiểm tra hàng hoá, trước khi trả giá với người bán. Nhưng không có kẻ bán người mua và không cần trả giá. Thuyền trưởng có thể thoải mái lựa chọn món nào ông thích. Rõ ràng đám hải tặc rất khoái màn trình diễn này.

- Nhìn kìa thuyền trưởng. Đúng là một bức tranh diệu kỳ.

- Đứng. Nếu là ông, tôi sẽ lấy tấm chạm cá voi.

- Đồng hồ kia tuyệt đẹp.

Sau hồi lâu đắn đo cân nhắc, thuyền trưởng cúi nhặt một viên bích ngọc lớn trong thùng đá quý. Ông đưa cao viên ngọc lên giữa tiếng cổ vũ rầm rầm của đám đông. Connor có cảm giác thuyền trưởng không bao giờ sai lầm với những gì ông đã chọn.

Tiếng hoan hô lại nổi lên rồi nín thình thịch đoán khi người kế tiếp tiến lại chọn phần của mình. và cứ thế tiếp tục mỗi khi một cướp biển lên nghiên cứu và chọn một chiến lợi phẩm trong đồng châu báu. Mọi việc tiến hành trong vòng trật tự giống như một cuộc tấn công.

Connor thầm nhủ, sao việc này diễn ra tự nhiên đến thế. Thật lạ lùng khi nghĩ rằng: mới mấy ngày trước nó hoàn toàn không biết gì về thế giới này. Nó chỉ được nghe những chuyện về tàu cướp biển trên bến cảng, và đôi khi tưởng nhìn thấy những tàu đó từ cửa sổ đài hải đăng. Nhưng bây giờ, nó đang ở đây, không chỉ ở trong thế giới của họ, mà còn là một thành viên trong thế giới đó.

Nhưng trong khi bắt đầu hiểu đời sống cướp biển, nó cảm thấy không thoải mái với tất cả những gì đang diễn ra. Connor không thể quên, tất cả tài sản trải đầy trước mắt kia đã từng thuộc về một người giàu có và gia đình ông ta. Giàu có là một cái tội sao? Nghèo khổ có là nguyên nhân xứng đáng để chiếm đoạt tài sản của người khác không? Ý nghĩ nó càng rối bời hơn, khi thấy thuyền trưởng Wrathe chẳng có vẻ gì nghèo khổ cả. Nhìn cướp biển lần lượt lấy phần, rồi mang xuống kho dưới hầm tàu, Connor không khỏi tự nhủ, kẻ địa vị thấp kém nhất trong thủy thủ đoàn cũng không phải người nghèo khổ.

- Lẹ lên, cậu Tempest, lấy một món hàng bán mao đi.

Thuyền trưởng ngoắc tay và đám đông tách ra, nhường lối cho Connor.

Ngập ngừng tiến đến đồng tài sản, nó nhìn từ cái đồng hồ, mấy tấm gương tới đồ trang sức. Mắt nó ngừng lại một chồng sách. Thành linh, mấy cuốn sách làm nó nhớ tới mái ấm trong đài hải đăng. Tài sản quý giá nhất của cha nó là sách. Sách tràn ngập trên các kệ trong các phòng, thậm chí chất đống cả trên mặt sàn. Connor chưa bao giờ là một người mê đọc, nhưng nó nhớ quang cảnh sách luôn bao quanh. Có lẽ, nếu lấy một cuốn trong số này, nó sẽ cảm thấy phần nào được gần cha hơn.

Cúi xuống, nó nhặt lên một cuốn. Đó là quyển Peter Pan. Một cuốn sách cũ với hình minh họa thật đẹp - không giống cuốn cha nó vẫn đọc cho hai chị em nghe. Connor lật mấy trang cũ sờn. Cuốn sách mở ngay ra trang đầu. Có mấy hàng đề tặng:

Tặng con trai yêu quý,

Nhân sinh nhật thứ bảy của con

Thương yêu, Cha.

Connor gấp sách lại. Đó là món quà của một người cha khác tặng con trai yêu quý của ông ta. Cuốn sách này sẽ không làm nó gần cha hơn. Không gì có thể làm được điều đó nữa.

Trong lòng Connor bỗng bùng bùng tức giận. Tức giận vì quyển sách này đã bị cướp từ một đứa trẻ. Tức giận vì chính nó và Grace đã bị bắt buộc đi khỏi vịnh trắng lười liềm với hai bàn tay trắng, không còn chút kỷ vật nào của cha. Tức giận vì mất cha. Cả Grace nữa. Quá khắc nghiệt, quá nhiều điều dồn dập xảy ra. Nó có thể vào vai một người đàn ông - một cướp biển - nhưng nó vẫn chỉ là một đứa con trai. Nó muốn được về nhà. Chỉ có điều đâu còn mái nhà nào nữa để nó quay về.

Thuyền trưởng Wrathe hỏi:

- Sao vậy, cậu Tempest? Không món nào hấp dẫn cậu sao?

Connor lắc đầu, nước mắt sắp ứa ra, nhưng không muốn để ông ta và toàn thể thủy thủ đoàn thấy nó khóc. Chỉ muốn đi khỏi chỗ này ngay, Connor lách qua đám đông.

Chẳng ai chú ý mấy. Mọi người sung sướng vì được nhích lên thêm một chút, nhìn hàng hoá cho rõ hơn. Sau cùng, Connor ra khỏi đám đông, rồi leo lên boong trên. Nó tìm được một chỗ ngồi ngay đầu mũi tàu. Nhìn xuống, Connor thấy đám ướp biển xúm xít trên đồng tài sản cướp được, trông giống bầy thú ăn thịt đồng loại hơn bao giờ hết. Connor ngược mắt nhìn trời, biển đang tối dần.

Khung cảnh đẹp và êm ả này, một lần nữa lại làm nó cảm thấy bơ vơ vì không có Grace. Cha đã nói, chị nó đang trở lại, nhưng quá khó giữ được niềm tin này. Làm sao có thể tin chắc vào tiếng nói đó? Thật sự đó là người cha quá cố của nó chạm tới nó qua không gian và thời gian, hay chỉ là do tưởng tượng? Như đã có lần thuyền trưởng Wrathe cho rằng: nó lẫn lộn giữa điều nó cảm thấy với điều nó muốn cảm thấy.

Chung quanh lặng ngắt như tờ, nhưng bên trong, đầu óc nó rối bời, ruột quặn thắt thành ngàn nút giận giữ. Đây có phải là dấu hiệu Grace đã chết rồi? Grace đã buông xuôi? Chuyện gì đã xảy ra? Ma-cà-rông đã giết chị nó? Những ý nghĩ và lo sợ quay cuồng đến không kiểm soát nổi nữa.

Có một cách đảm bảo luôn làm nó bình tĩnh lại. Connor nhắm mắt và bắt đầu hát...

“ta sẽ kể cho các người nghe...”

Nó nín bật, mở choàng mắt. Bài ca cổ không còn làm nó cảm thấy thoải mái nữa, mà còn làm nó thêm lo lắng cho Grace.

Connor ngược nhìn bầu trời đầy sao. Nó nghĩ đến kỷ niệm êm đềm về những đèn trong phòng đèn, trên đỉnh hải đăng. Những đèn bên cảng vắng lặng, ông Dexter Tempest để hai con ngồi hai bên, dạy chúng nhận dạng và tên của các vì sao. Nhìn trời, Connor nhớ nó và Grace đã thay phiên nhau nói những gì quan sát được như thế nào. Lúc này, nó như có thể nghe giọng trẻ thơ của hai chị em ngân nga những cái tên kỳ lạ.

Aquarius

Aquila

Carina

Centaurus

Corona Borealis

Dorado

Eridanus

Lupus...

- Cậu ấy đây rồi!

Connor chợt tỉnh khi Cate và Bart ngồi xuống hai bên nó. Bart nói:

- Bỏ làm chúng lo quá.

- Tôi cần ở một mình một chút.

Cate gật:

- Cậu đã qua một ngày vất vả quá.

Dù cô ta luôn tử tế với Connor, nhưng đây là lần đầu cô không tỏ ra e dè thủ thế.

Bart nói:

- Đây. Thuyền trưởng bảo chúng tôi lấy cho bỏ đó.

Bart xoè bàn tay, thả xuống tay Connor một mẻ đầy hình quả tim vàng để lòng anh.

Connor mỉm cười, nhìn Bart nghi hoặc:

- Nữ trang? Giỡn hử?

Bart nghiêm túc đáp:

- Không phải của bỏ đâu, mà là của chị bỏ. Để khi nào bỏ gặp lại cô ta.

Connor xúc động đến không nói gì được. Nó nhắm mắt, nắm chặt món quà.

Bart lẩm bẩm:

- Không chỉ là ý mình đâu. Cate và mình nghĩ là...

Cate tiếp lời, giải nguy cho Bart:

- Chúng tôi nghĩ, còn quá sớm để mất hy vọng.

- Tôi sẽ không bao giờ mất hy vọng.

Connor gật đầu, cảm thấy nước mắt bắt đầu “trở lui”. Nó tháo sợi dây đeo lên cổ, cài lại, rồi hỏi:

- Trông kỳ không?

- Không đâu, anh bạn. Tôi đeo mới kỳ.

Lắc đầu thân mật, cô nói thêm:

- Chẳng nữ tính tí nào.

Bart căn dặn:

- Vào quán rượu, tốt nhất là giấu kín đi. Đây rầy những con mắt lão liên, bàn tay nhám nhúa sẵn sàng giết người vì món nữ trang xinh đẹp đó.

Connor bỏ sợi dây vào trong áo. Miếng quý kim mát rượi dịu dàng áp vào tim nó. Dường như đó đúng là chỗ dành riêng cho nó.

Connor hỏi:

- Từ quán Ma Kettle là gì? Mọi người dường như đều hào hứng khi nghe nhắc tới nơi đó. Nhưng tôi không biết họ mong chờ gì tại đó.

- Dễ thôi. Điều duy nhất người ta có thể mong chờ một cách an toàn tại quán của Ma Kettle là đừng mong chờ gì hết. Đó là nơi tất cả thủy thủ vùng này đổ về thư giãn, xả hơi, say bí tỉ với bạn bè xấu. Nhìn kìa, sắp tới rồi.

Connor nhìn theo mắt Bart. Nổi bật trên bầu trời đen như nhung, bờ biển đang rõ dần. xa xa lù lù một tảng đá nhô cao như tảng than đen lờ mờ. Trong bóng tối nổi bật một bóng đèn nê-ông toả sáng, lúc đầu yếu ớt rồi mạnh dần khi con tàu tăng tốc tới gần.

Bart thông báo:

- Quán Ma Kettle đó. Chuẩn bị đi, bồ. Qua một đêm để nhớ đời.

Vẫn còn xúc động vì món quà, Connor khoác vai Cate và Bart. Trong đầu nó vang lên tiếng nói của cha:

- Connor, hãy tin vào thủy triều. Cha đã nói với con rồi. Hãy sẵn sàng.

Nó thắm trả lời:

- Vâng, thưa cha.

Rồi nó quang sang đùa giỡn với hai người bạn mới.

30. Tập 1 - Chương 29

Chương 29: Trang phục cho bữa tối.

Grace không thể không hỏi Lorcan:

- Sao lúc này anh lạnh lùng với tôi quá vậy?

- Cô nói gì thế?

Grace buồn rầu cúi đầu:

- Anh biết tôi nói gì mà.

Lorcan nhăn mặt nhưng dịu dàng nói:

- Tôi chỉ cố tách trung uý Sidorio khỏi cô thôi. Phải chi ông ta không gặp cô thì tốt hơn nhiều.

- Vì sao?

- Grace, tôi đã nói với cô rồi, đúng không? Đây không là con tàu bình thường và chúng tôi không là một thủy thủ đoàn bình thường. Có thể chúng tôi trông không khác những người như cô quá nhiều, nhưng chúng tôi có những nhu cầu mà cô không thể hiểu nổi. Bây giờ, cô đã biết, tôi nghĩ là cô nên thận trọng hơn.

Sẵn sàng sử dụng con ách chủ bài, Grace hỏi:

- Thận trọng chuyện gì? Thuyền trưởng đã nói tôi không có gì nguy hiểm hết.

Lorcan nhìn như xoáy vào mắt cô:

- Thật sao? Chắc ông ta cũng bảo cô lang thang khắp tàu, giới thiệu mình với toàn thể thủy thủ đoàn?

Grace đỏ mặt nhìn xuống:

- Không. Ông ấy không bảo thế.

- Tôi cũng nghĩ vậy.

- Ông ấy bảo tôi trở về phòng trước Chuông Báo Đêm. Nhưng tôi ngủ quên trong khoang bếp.

Lorcan kinh ngạc nhìn cô:

- Cô đã vào khoang bếp hả Grace?

Không chịu được lối cao giọng của anh ta, Grace đáp:

- Phải, vì thuyền trưởng đã nói là tôi có thể tha quan quanh tàu, cho đến trước khi Chuông Báo Đêm xuống.

- Nhưng cô đã cãi lệnh thuyền trưởng?

- Không. Tôi không cãi lệnh. Họ đã cho tôi ăn súp. Không hiểu sao nó làm tôi buồn ngủ. Chắc tôi đã ngủ rất lâu, vì tôi chỉ thức dậy khi chuông bắt đầu vang lên. Lập tức tôi cố về đây, nhưng bất ngờ gặp cô Flotsam. Cô ta lú lú trò chuyện với tôi. không thể tỏ ra thất lễ, tôi phải đứng lại và trước khi biết...

Lorcan đứng bật dậy, giận dữ xô ghế sang một bên:

- Trước khi biết là đã quá muộn, cô thoải mái tán chuyện với trung úy Sidorio?

Giật mình vì thái độ hùng hổ của Lorcan, Grace nói ngay:

- Không thể gọi đó là tán chuyện.

Hai tay ôm mắt, Lorcan lắc đầu thất vọng. Khi buông hai tay xuống, anh ta nói:

- Cô không thấy sao? Cô không hiểu sao? Chúng tôi đang cố gắng bảo vệ cô, nhưng cô không tự giúp mình.

- Nhưng anh bảo vệ tôi khỏi cái gì? Thuyền trưởng đã nói tôi không gặp nguy hiểm.

Lorcan thở dài đi tới đi lui trước mặt Grace. Rồi anh ta tập trung trở lại:

- Thuyền trưởng là một người tốt. Tôi không bao giờ làm bất cứ điều gì ô danh quyền uy của ông. ông điều khiển tàu này từ nhiều năm trước và đã cho tôi, và những người như tôi, một bến đỗ để thoát khỏi những nơi u tối nhất trên thế giới này. Ông săn sóc, nuôi dưỡng chúng tôi và cho chúng tôi sự an lạc mà chúng tôi tưởng như không bao giờ có lại được nữa. Ông đảm bảo cho nhu cầu của chúng tôi bằng bữa tiệc mỗi tuần. Nhưng...

Anh ta hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp:

- Có những kẻ khác trên con tàu này có thể không thấy thế. Họ mau chóng thấy một bữa một tuần không đáp ứng được cơn đói của họ. Họ mau chóng thấy phải bao nhiêu liều lượng mới đủ cho họ và bao nhiêu bữa một tuần. Họ nghĩ đã đến lúc mọi chuyện phải khác đi. Và sự thật của vấn đề là, tôi không chắc thuyền trưởng còn có bất cứ đảm bảo nào cho an toàn cho cô nữa.

Lorcan có vẻ buồn và cũng bàng hoàng như Grace, vì những lời nói của chính mình:

- Cho đến thời gian gần đây, Grace, chưa bao giờ tôi nghĩ đến những chuyện như thế này, nhưng cô đã đến vào đúng lúc có những thay đổi lớn và giờ thì chẳng có gì chắc chắn cả... Và đây...

Lorcan đập tay lên ngực:

- Đây là nơi tôi từng có một trái tim. Nó bắt đầu bảo tôi, hãy để cô đi khỏi con tàu này càng sớm càng tốt.

Grace nhìn vẻ đau khổ của anh ta. Cô nhận ra mình đã lầm khi nghi ngờ Lorcan Furey. Anh ta đã quan tâm cô rất thật lòng. Nhưng lúc này anh bắt đầu làm cô sợ. Nếu Lorcan không thể bảo vệ cô... Nếu ngay cả thuyền trưởng cũng không thể bảo vệ cô... Chuyện gì sẽ xảy ra?

Cô chưa kịp nói gì thêm, chợt có tiếng gõ cửa. Tim Grace nhảy dựng lên. Cùng quay lại, Lorcan và Grace nhận ra là anh ta chưa khoá cửa. Quả nắm tròn xoay một vòng và cửa hé mở.

Cô Flotsam bước vào phòng, mang theo mùi hoa hồng mới cắt, tay cầm mấy chiếc móc áo độn bông bọc vải lụa, treo mấy chiếc váy.

Cô ta nói với Grace:

- Chị đã nói cho em mượn mấy cái áo đẹp để dự tiệc mà.

Vừa bất ngờ vừa hết lo, Lorcan lắc đầu. Cô Flotsam bảo anh:

- Ôi, anh thì biết gì. Học viên Furey, nếu hiểu quan điểm phụ nữ một tí, anh sẽ biết đàn bà con gái chúng tôi rất hãnh diện về dáng vẻ bên ngoài. Đúng không, Grace?

Lần lượt cầm lên từng cái váy, cô Flotsam ngắm nghía Grace với đôi mắt của một nghệ sĩ:

- Xanh lơ là không được rồi.

Bỏ cái áo xuống bàn, cô ta cầm lên cái khác.

Grace gần như không thích một kiểu váy nào. Cô nghĩ những áo váy này nếu cô Flotsam mặc thì sẽ rất đẹp. Thực sự mà nói, Grace không nhớ nổi lần cuối cùng mặc một bộ váy dài là khi nào. Hơn nữa, suốt đời, chưa bao giờ Grace mặc váy áo cầu kỳ lộng lẫy bằng the, lụa, hạt châu sa và những cái khuy ngọc trai như thế này.

Cô Flotsam nói:

- Chị thấy là lên chọn màu hồng hay vàng nhạt. Hãy nhìn qua trông em như thế nào trong hai bộ rồi ta sẽ quyết định.

Co Flotsam bắt đầu lấy váy ra khỏi mắc. Thật sự không muốn thử cái nào, Grace liếc nhìn Lorcan.

Lorcan nói:

- Grace không cần những chiếc váy lộng lẫy này. Cô ấy sẽ không đến dự tiệc đêm nay.

Flotsam nhìn anh, bối rối:

- Không đến? Vì sao? Tức cười! Tất cả mọi người đều đến bữa tiệc mà.

Lorcan lắc đầu:

- Nhưng Grace thì không.

- Không thể như thế được.

Vừa nói, Flotsam vừa ấn cái váy vàng nhạt cho Grace.

Lorcan giật chiếc váy trên tay cô ta:

- Grace sẽ không tới bữa tiệc, Darcy. Lệnh của thuyền trưởng đó.

Như vừa nghe một câu thần chú, cô Flotsam giật lại cái váy vàng, cài nút lại ngay ngắn. Cô ôm chiếc váy sát người như phải miễn cưỡng nói lời chia tay với người bạn thân thiết, rồi rầu rĩ nói:

- Cái váy đẹp quá.

Grace tưởng cô ta sắp khóc. Lorcan bảo:

- Darcy, sao cô không mặc cái váy đó?

- Tôi hả?

Lorcan gật:

- Đi thay ngay đi, nhưng phải lẹ lên, tôi nghe tiếng nhạc bắt đầu rồi đó.

Grace cũng nghe. Đó là những tiếng gõ nhẹ nhẹ kỳ lạ. Nhịp điệu chính của nó rất giống nhịp tim đập, với một đối âm dai dẳng hơn trùm lên trên. Rồi nhớ lại đêm đầu tiên lên tàu, cô cũng nghe thấy âm thanh này.

Nhặt nhanh hết mấy cái áo, cô Flotsam vừa tiến ra phía cửa vừa như nói với chính mình:

- Phải, mình đi thay áo ngay bây giờ.

Nhưng ngay lúc đó, cửa lại bật mở. Cô Flotsam đứng chết sững. Một bóng đen to lớn ào vào phòng, che lấp gần hết ánh sáng, khi Sidorio bước qua ngưỡng cửa.

Với cái cười tàn nhẫn, Sidorio liếc cặp mắt hiểm ác nhìn khắp lượt từ cô Flotsam tới Grace tới Lorcan.

- Chuyện gì đây, học viên Furey? Ta biết mi không có vẻ nam nhi lắm, nhưng bây giờ lại bàn cãi về thời trang với phụ nữ nữa sao?

Lorcan không nói gì, lẳng lặng tiến lại bên Grace. Cô nhận ra, anh ta đứng vào vị trí bảo vệ cô.

Sidorio lại nói:

- Điếc hay sao mà không nghe tiếng nhạc? Tiệc sắp bắt đầu rồi.

- Đúng vậy. Tôi đang định đi đây.

- Ta không hỏi mi, học viên Furey. Ta hỏi người hiến máu.

Đôi mắt u ám của hắn chiếu thẳng vào Grace. Cô sợ thật sự. Lúc này tiếng nhạc lớn hơn, tiếng sáo vút cao sau mỗi hai nhịp đập.

Lorcan nói:

- Grace không là người hiến máu. Có sự nhầm lẫn rồi.

- Không nhầm lẫn. Lão Nathaniel không thể tham gia bữa tiệc đêm nay. Không thể bỏ chỗ trống. Ngoài ra, con nhỏ gầy nhom mới bắt được này có thể ăn một bữa ngon lành.

- Grace không là người hiến máu.

Lorcan lặp lại, hùng hổ tiến tới Sidorio, nhưng hắn cao lớn gần gấp đôi anh. Hắn kiên quyết nói:

- Nhưng ta bảo, nó là người hiến máu. Thuyền trưởng cũng nói thế.

Lorcan lắc đầu:

- Thuyền trưởng không bao giờ...

- Nếu không tin, mi đi mà hỏi thuyền trưởng. Này, sao chúng ta không cùng đi, để phụ nữ ở lại với mấy món loè loẹt này nhỉ?

Với nụ cười khinh bỉ, hắn hỏi Lorcan:

- Trừ khi mi muốn ở lại để mặc mấy cái váy với những dải nơ xinh đẹp này?

Sidorio cười miệt thị, ra khỏi phòng. Cô Flotsam vẫn chôn chân tại chỗ.

Lorcan quay lại Grace, mặt nhăn nhúm vì đau khổ:

- Xin lỗi, Grace. tôi không bao giờ muốn chuyện này xảy ra.

Grace cố bình tĩnh.

- Không sao, không sao. Tôi biết anh đã làm tất cả những gì có thể. Nếu chuyện phải như vậy, cứ để nó xảy ra. Chị Flotsam, làm ơn cho em mượn cái váy vàng được không? Nếu phải đến bữa tiệc, em muốn mình trông cũng được.

31. Tập 1 - Chương 30

Chương 30: Tiệc.

Grace nghe tiếng nhạc rõ hơn khi ra khỏi phòng trong cái váy màu vàng nhạt. Trong tiếng nhạc có cái gì đó êm đềm kỳ lạ. Bộ áo váy tất nhiên là hơi dài với cô, nhưng Flotsam đã hướng dẫn cách cầm và nâng cao vạt váy khi bước đi. Bước xuống hành lang, bây giờ đã được trang trí sang trọng hơn trước, Grace cảm thấy nửa như một cô dâu, nửa như một con vật tế thần. tuy nhiên tiếng trống đều đều làm cô bình tĩnh lại.

Cô Flotsam phải chia tay Grace tại đây. Lorcan giải thích:

- Ma-cà-rồng và người hiến máu không vào phòng tiệc cùng nhau. Người hiến máu tới đó trước.

Vì vậy, Grace một mình đi xuống những hành lang và cầu thang của con tàu, xuống mãi, xuống mãi những nơi mà cô đã quá háo hức khám phá trong ngày hôm đó. trước mặt cô, những người hiến máu khác đang ra khỏi phòng họ. Trên mọi phương diện, trông họ như những người đàn ông, đàn bà bình thường, nhưng tiêu tụy và thiếu sức sống, như đã bị hút cạn kiệt máu rồi. Mà đúng như vậy. Mỗi tuần một lần. Rõ ràng kết quả sau cùng của tất cả bọn họ đều sẽ chỉ là những cái vỏ bọc nhợt nhạt, không hơn gì ông già Nathaniel tội nghiệp.

Hình như tất cả người hiến máu đều già hơn Grace. Điều đó cho cô hy vọng. Có thể cô quá trẻ để có thể là người hiến máu chính thức. Nhưng hình như một mình Sidorio không nghĩ thế. Trên đường đi, cô cố mỉm cười với những người kia.

Sau khi Sidorio ra khỏi phòng, không còn đủ thời gian để cô hỏi Lorcan về những gì muốn biết. nhưng trong khi cô Flotsam bận rộn thay áo cho Grace, Lorcan đã hứa là sẽ nói chuyện với thuyền trưởng. Vì anh ta không tin thuyền trưởng đã đổi ý về vụ Grace. Chắc đây là trò xảo quyệt của Sidorio. Lời cuối cùng Lorcan nói với cô: hãy nhớ là, cho dù nếu cô là người hiến máu, cô vẫn sẽ không bị làm hại tới tính mạng. Grace nghĩ: đây là vấn đề quan trọng. Cô hiểu là sẽ không bị giết chết, nhưng cô không muốn cho kẻ khác một phần máu của mình. Có thể chính là Sidorio. Sống mòn như thế có hơn gì chết.

Cô gạt qua bên những ý nghĩ đó khi tới cuối hành lang và theo những người hiến máu khác bước vào phòng ăn. Đó là căn phòng rộng lớn, trang trí như một phòng khiêu vũ, rực sáng với những chùm đèn treo, những dãy bàn dài, trải khăn thêu rực rỡ, ly tách thủy tinh, chén đĩa sứ sang trọng, dao nĩa bạc sáng long lanh. Nhưng tất cả những thứ đó chỉ được bày một bên bàn.

Người hiến máu đi dọc theo bên phía đó, ngừng lại trước ghế, đứng chờ, trong khi điệu nhạc như gây mê vẫn tiếp tục vang lên. Giữa bàn là một hàng nền dài đang cháy. Không ai nói năng gì.

Rồi ma-cà-rồng tới. Lorcan đã giải thích: mỗi ma-cà-rồng kết đôi với một người hiến máu. khi tìm được cô hay anh bạn của mình, ma-cà-rồng lịch sự cúi chào, rồi cặp đôi đó ngồi xuống, đối diện nhau.

Grace nhìn Flotsam tiến tới người đàn ông hiến máu của cô ta, yểu điệu cúi chào và mỉm cười dịu dàng trước khi ngồi xuống ghế trống trước mặt người đó. Ngay sau đó, Grace thấy Lorcan vào phòng. Mặt anh vẫn còn vẻ bối rối, đôi mắt xanh đầy lo lắng hướng về cô, trước khi tìm người hiến máu, cúi đầu trịnh trọng chào một thiếu nữ. Rồi cả hai ngồi xuống.

Cứ thế tiếp tục. Mỗi ma-cà-rồng nhìn lướt khắp chiều dài của bàn và lặp lại nghi thức chào hỏi duyên dáng. Nhớ lại ý muốn đếm số lượng thủy thủ đoàn trước đây, bây giờ cô thấy họ đông hơn cô tưởng. Phòng ăn này chắc phải dài gần bằng chiều dài của con tàu.

Sau cùng, Grace là một trong số ít người hiến máu còn đứng. Rồi chỉ còn hai - Grace và một người đàn ông đứng bên cô nơi cuối bàn.

Rồi... hai ma-cà-rồng cuối cùng tiến vào phòng. Về ngạo mạn, Sidorio đi trước thuyền trưởng mấy bước. Chỉ còn hai ghế trống trước mặt Grace và người đàn ông đứng bên cô. Grace rầu rĩ chờ Sidorio tiến tới. Ngừng lên, cô thấy hắn đã đứng lù lù trước mặt. Không mỉm cười, hắn chỉ gật đầu chiếu lệ. Các ma-cà-rồng khác

tỏ ra trân trọng người hiến máu cho họ - như đền đáp sự hy sinh sắp diễn ra - nhưng Sidorio không có thái độ đó đối với cô. Trái lại, hắn kéo ghế, định ngồi xuống ngay khi thuyền trưởng tiến đến sát bên.

- Không, trung uý. Sao anh không ngồi ghế này?

Grace như trút được gánh nặng khi nghe tiếng thì thầm quen thuộc.

Sidorio tiếp tục kéo ghế:

- Thuyền trưởng, tôi đã chọn người hiến máu mới. Tôi ngồi ghế này.

- Không, trung uý, đổi ghế đi.

Dù chỉ là tiếng thì thầm, nhưng lời nói của thuyền trưởng đầy quyền uy. Sidorio nhìn suốt chiều dài của bàn, cân nhắc sự lựa chọn của hắn. Thuyền trưởng kiên nhẫn đứng chờ.

sau cùng, Sidorio bước qua một bên, gần như không cúi đầu chào người đàn ông đối diện, rồi ngồi xuống.

Thuyền trưởng cúi chào Grace, vén vạt áo choàn, ngồi xuống ghế. Grace không biết cô vừa được cứu, hay sắp phải đương đầu với một số phận ảm đạm khác. Dù sao Grace cũng có phần hả dạ khi thấy Sidorio bị thất bại. Cô mỉm cười với hắn, qua hai hàm răng nghiến chặt.

- Đừng châm chọc hắn, Grace.

Giọng nói của thuyền trưởng vang lên trong đầu. Grace quay đầu sang hướng khác, tập trung nghe nhịp đập của âm nhạc.

* * *

Bữa tiệc hoàn hảo từng chi tiết. Chẳng trách bà bếp và Jamie đã quá căng thẳng. Mỗi người hiến máu liên tục được tiếp món ăn. Bắt đầu là món tôm hùm nướng - nhiều tới nỗi Grace nghĩ là đủ cho cả một bữa ăn. Cô còn đang vét nước sốt tuyệt ngon, thì đĩa đã được thay bằng một đĩa đầy thịt bò bít-tết và rau củ đủ màu: cà chua, bí đỏ, bí xanh. Thịt bò tan trong miệng Grace, ngon không kém món tôm hùm. Như khi ăn súp tước đây, Grace cảm thấy đói kinh khủng. Grace thắc mắc, bằng cách nào bà bếp có thể chuẩn bị quá nhiều suất ăn một lúc, khi chỉ có một mình Jamie giúp? Kỳ lạ thật.

Trong bữa ăn, họ cũng lịch sự chuyện trò, nhưng không nói chuyện đại trà. Ma-cà-rông chỉ nói với người hiến máu của họ, thoái mái cứ như cả cái bàn dài chỉ có hai người. Grace nghe tiếng cô Flotsam nói liên tục, gần như ít khi dành cơ hội cho người hiến máu của cô trả lời. Từ xa, cô thấy Lorcan vừa mỉm cười, vừa gật đầu với cô hiến máu trẻ. Grace bỗng nhói đau, ganh tỵ. Họ nói gì với nhau vậy. Cô đã cảm thấy gần gũi với Lorcan, nên cảm giác thật lạ lùng khi thấy anh ta quá thân thiện với người khác.

Sidorio không hề có vẻ muốn chuyện trò, dù người đàn ông ngồi bên Grace khéo léo gợi chuyện, hắn chỉ ậm ừ, lầu bầu mấy tiếng không rõ lời, mấy ngón tay to dùng liên tục gõ nhịp lên khăn trải bàn. Grace thấy rõ là hắn đang tức giận. Chỉ còn là vấn đề thời gian, cơn phẫn nộ của hắn sẽ bùng nổ.

Thuyền trưởng cũng ít nói với Grace. Hình như ông đang rối trí. Có lẽ nguyên nhân chính là Sidorio. Đây là điều có thể hiểu được, nếu Lorcan nói đúng: Sidorio đang phản kháng quyền lực của ông. Nhưng dù thuyền trưởng không chuyện trò với cô, Grace cảm thấy an toàn với sự hiện diện của ông. cô nhận thấy mặt nạ của ông nhú lại, chứng tỏ ông đang cười. Điều đó đủ khuyến khích Grace thoải mái thưởng thức từng miếng ăn ngon lành, không phải lo lắng quá nhiều chuyện gì sẽ xảy ra.

Suốt bữa ăn, nhạc vẫn tiếp tục, nhưng không hiểu vì sao tiếng nhạc không hề đơn điệu, tẻ nhạt. sau món tráng miệng - một món thạch đậm hương vị trái cây - tiếng nhạc lớn hơn. Lần đầu tiên, Grace nhìn suốt căn phòng, tìm các nhạc công. Nhưng không thấy ai.

Bây giờ chén đĩa đã được dọn sạch, tiếng nhạc càng lớn hơn nữa. Những ngọn nến bập bùng giữa bàn, toả ánh sáng ấm áp lên từng gương mặt. Ma-cà-rông và người hiến máu nơi đầu bàn đồng loạt đứng dậy, cùng nhau ra khỏi phòng.

Như một làn sóng, người kẻ tiếp đứng theo, rồi từng cặp tiến ra ngoài. Không ai vội vàng, không ai chậm một nhịp. Grace tự hỏi, có phải nhịp nhạc đã hướng dẫn họ không?

Sau cùng đến lượt cô. Khi Sidorio và người hiến máu của hắn đã đi ra cửa, cô và thuyền trưởng đứng dậy, đối diện nhau. Rồi quay lại, cả hai đi dọc theo hai bên bàn.

Tim Grace đập rộn lên. Dù cố bấp nhịp theo điệu nhạc, nhưng tim cô vẫn đập lồi nhịp như con cá cố tránh bị bắt.

Khi tới cuối bàn, thuyền trưởng dang cánh tay về phía cô. Ngay lập tức, Grace khoác tay ông, như sắp cùng ông khiêu vũ. Họ là cặp cúi cùng ra khỏi phòng ăn. tới ngưỡng cửa, thuyền trưởng ngoái nhìn lại, và tất cả nền trong phòng đều phụt tắt.

Quay lại, ông nhìn xuống Grace qua mặt nạ không mắt, thì thầm:

- Đừng sợ, cô bé.

Theo những người kia, cả hai tiếp tục lặng lẽ đi lên phòng của ông.

32. Tập 1 - Chương 31

Chương 31: Kẻ đói khát.

Trở lại phòng, thuyền trưởng ngồi xuống cái ghế bập bênh trước lò sưởi. Như mọi khi, ông xếp ngay ngắn vạt áo choàng. Grace nghĩ: một cảnh thật ảm cúng, dễ chịu, nếu... Nếu ông ta không là thuyền trưởng của tàu ma-cà-rông. Nếu ông ta có đôi mắt, cặp môi và cái mũi của con người để hít thở không khí vào cơ thể, thay vì một khoảng không u tối. Nếu trong tất cả các phòng khác, toàn thể thủy thủ đoàn không đang thoả mãn vì cơn đói khát máu. Phải, nếu không vì tất cả những chuyện đó, đây có thể là một cảnh ảm cúng dễ chịu.

Nhìn ông đang khêu lửa, cô tự hỏi, số phận mình sẽ ra sao? Da gáy ông ta nhắc Grace: ông ta vẫn còn chút liên quan đến hình dạng con người. Ông đã cứu cô khỏi bàn tay Sidorio, đúng thế, nhưng có lẽ đây chỉ là một sự hoán đổi. Có lẽ ông đã dùng uy quyền của một thuyền trưởng để dành máu cô cho chính ông. Khi đi dọc hành lang, Grace đã thấy những cánh cửa lần lượt đóng lại, khi ma-cà-rông theo người hiến máu - nam hoặc nữ - bước vào trong phòng. Người hiến máu vào trước, như tự nguyện. Hoặc có lẽ để tránh việc họ tẩu thoát.

Đang rum lên kia, cô bé. Lại đây ngồi bên lửa với ta.

Những lời nói lại như thì thầm ngay trong đầu Grace. Khi cô e dè tiến lại, ông quay gương mặt đeo mặt nạ về phía cô.

- A, ta thấy cái lạnh không làm cô bé run rẩy đến thế. Vì sao vậy? Ta đã bảo không có gì đáng sợ rồi mà.

Grace lại nghĩ tới những cánh cửa khép kín và vẻ cam chịu lờ đờ mệt mỏi của những người hiến máu.

- Chuyện gì đang xảy ra trong những phòng kia?

- Tất nhiên cô cần được biết. Sao không ngồi thoải mái, để ta trả lời những câu hỏi đó?

Ông ta có tài làm mọi việc đều có thể chấp nhận được, như họ đang nói chuyện về bài tập ở nhà của cô, chứ không phải là những hành động man rợ đang diễn ra trong các phòng khác.

Grace ngồi ghé xuống thành ghế bập bênh bên cạnh ông ta, giữ chân trên sàn cho ghế hết đu đưa.

Thuyền trưởng nói:

- Như cô đã thấy đó, cô bé. Mỗi thành viên thủy thủ đoàn đều có một người hiến máu. Ta nói để cô yên tâm, các người hiến máu được chăm sóc rất đàng hoàng. Ăn uống dư thừa, sống thoải mái.

Grace nghĩ, điều đó cũng còn tùy. Làm sao có thể sống thoải mái khi mỗi tuần phải hiến máu của mình cho người khác?

- Một câu hỏi rất hay.

Grace mất can đảm khi thấy thuyền trưởng dễ dàng đọc được ý nghĩ của mình.

- Nhưng khản khắc chia sẻ đó - theo cách chúng ta gọi - không hề đau đớn và chỉ xảy ra trong một thoáng.

Grace nâng chân cho ghế đu đưa. Cô bắt đầu cảm thấy mệt rũ rời, cổ ngán một cái ngáp.

- Người hiến máu được nuôi ăn theo một chế độ dinh dưỡng tối đa. Đó là nguyên nhân làm cô hơi buồn ngủ.

Câu nói của ông ta làm Grace bật ngồi thẳng dậy.

- Đồ ăn dinh dưỡng như thế có thể gây rối loạn hệ thống cơ thể, nhưng kết quả là máu có chất lượng rất cao. Đó là cách chúng tôi làm giảm sự chia sẻ xuống, chỉ một tuần một lần. Mỗi lần chia sẻ là một bữa tiệc, một nghi thức, không chỉ làm tăng hàm lượng dinh dưỡng máu cùng thời gian chia sẻ, mà còn để tri ân các người hiến máu. Chúng tôi rất biết ơn món quà của họ - quà của sự sống. Cô bé thấy đó, mỗi tuần thủy thủ đoàn lại hồi sinh.

Ông ta ngừng nói, khêu ngọn lửa,

- Nhưng nếu các thủy thủ khác muốn một lượng máu lớn hơn nhiều và thường xuyên hơn thì sao?

- Grace, điều đó sẽ không bao giờ xảy ra chừng nào tôi còn là thuyền trưởng của họ. Họ không cần tiệc tùng thường xuyên hơn và họ không cần được cho lượng máu nhiều hơn. Điều đó không chỉ gây nguy hiểm đối với người áu, mà còn nguy hiểm cho chính họ. Nó sẽ làm họ mất cân bằng, tạo ra... gọi là gì nhỉ? Tâm trạng thay đổi. Vấn đề là có sự khác biệt giữa cái mình cần và cái mình tưởng là muốn.

- Nhưng nếu có những ma-cà-rồng dưới quyền ông, những kẻ muốn có máu bằng cách ít bị kiểm soát hơn?

Thì chúng sẽ phải rời khỏi tàu, tự kiếm sống trong thế giới. Ở đây, chúng tôi không chấp nhận cách đó. Grace, ma-cà-rồng đã bị quá nhiều tiếng xấu. Chúng tôi đồng nghĩa với ma quỷ. Đó, hãy nghĩ lại bài ca đi biển: nếu cướp biển nguy hiểm, và ma-cà-rồng là sự chết... Cô biết đó là sự thật. Tất nhiên tôi hiểu vì sao. Chính chúng tôi đã tạo ra điều tiếng đó. Chúng tôi được coi như những kẻ đói khát và tồn tại trên cơ sở đó. Nhưng riêng mình, tôi đã tìm được một cách khác. thậm chí, tôi không cần máu nữa.

Một tin đáng mừng cho Grace. Bàn tay nắm chặt của cô từ từ thả lỏng. Nhưng bằng cách nào ông ta lại có thể không cần máu nữa?

- Một vài ma-cà-rồng cũng ở trong trường hợp này. Nhu cầu máu thật sự cần cho prana, cho năng lượng. ta đã được dạy chỉ... uống máu thôi.

- Vậy là ông lấy năng lượng từ người hiến máu?

- Grace, ta không có người hiến máu. ta cũng không tìm kiếm người hiến máu. vì vậy, cô có thể yên tâm. Việc lấy prana hơi khác. Nhưng ta nghĩ nên để khi khác sẽ bàn về công việc phức tạp này. Đầu óc cô hẳn đang rối bởi với những gì đã nghe, đã thấy trong đêm nay. Trông cô rất mệt mỏi, thú thật là ta cũng vậy. Nhưng đó chỉ là sự mệt mỏi tự nhiên, ta không cần rút năng lượng từ cô. hy vọng ta đã làm cô đủ an tâm để trở về phòng nghỉ ngơi.

Grace đứng dậy:

- Vâng, ông đã làm tôi được yên tâm. Cảm ơn ông.

- Tốt.

Thuyền trưởng ngã người trên ghế. Sau ông ta, ngọn lửa nhỏ lại một chút. Grace tưởng như những đường gân trên áo choàng của ông đang phát sáng, nhưng có thể đó chỉ do than hồng phản chiếu.

Lặng lẽ, Grace quay lưng tiến ra cửa. cô mới tới ngưỡng cửa, giọng ông lại vang trong đầu:

- Grace, tôi rất thích buổi nói chuyện của chúng ta.

Grace nhẹ cười:

- Tôi cũng vậy. Chúc ông ngủ ngon.

Đẩy cánh cửa, cô bước ra boong tàu tối tăm, vắng vẻ.

Gió mát thoang thoảng. Grace bước tới lan can. Cô quay lại, ngược nhìn những cánh buồn như cánh chim, làm chúng phát sáng như áo choàng của thuyền trưởng. Cô có thể thề là đã thấy những đường gân mờ mờ dưới lớp vải buồn. Đó là thứ vải gì? Cùng loại vải như áo choàng của thuyền trưởng?

- Đêm nay trăng tròn nhỉ?

Grace không một mình. Không quay lại, nhưng cô đã nhận ra giọng nói. Sidorio. Cô lạnh toát người.

- Mà... khi trăng tròn thì ta lại đối kinh khủng.

Quay lại, cô thấy một điều khủng khiếp hơn cả dự đoán. Hai cánh tay lực lưỡng nổi gân chằng chịt của Sidorio đang bồng người đàn ông ngồi đối diện hắn trong bữa tiệc. Ông ta thông người, như đang ngủ, nhưng ánh trăng cho thấy, đây là một giấc ngủ không bao giờ tỉnh lại. Sidorio đã rút cạn kiệt máu ông ta.

Gã ma-cà-rông sải chân qua ván sàn đỏ, không hề lưỡng lự, quăng cái xác qua thành tàu. Grace nghe tiếng nước tung toé khi cái xác rơi xuống. tiếng động đó dội lại đầu Grace như tiếng súng nổ. Chưa bao giờ cô cảm thấy nguy hiểm như thế này. Chưa bao giờ cô cảm thấy quá bơ vơ như lúc này.

Sidorio bước lại phía cô. Hắn bước dưới trăng, mặt rúm rỏ, hai mắt như hai hố lửa đỏ. Rõ ràng hắn vẫn còn đang trong cơn đói máu khủng khiếp. Uống đến cạn kiệt người hiến máu khốn khổ vẫn chưa đủ làm hắn thỏa mãn cơn khát máu, nhưng như thuyền trưởng đã báo trước, mà chỉ làm thức dậy bản năng thèm muốn tham lam của hắn.

Không thể chạy, Grace chỉ còn có thể cố gắng không ngồi phịch xuống sàn, dốc toàn bộ sức lực để chống trả.

Sidorio há hốc mồm thành một cái cười ghê rợn, hai răng nanh bằng vàng, sắc như dao găm, loé sáng.

Hắn nói:

- Vào phòng mi.

33. Tập 1 - Chương 32

Chương 32: Tủi quán Ma Kettle.

Bart và Cate đã không nói dối. Quán rượu của Ma Kettle không giống bất kỳ nơi nào Connor đã từng đến trước đây. Khi Connor nhảy xuống bên tàu, Bart vỗ lưng và thì thầm vào tai nó:

- Chào mừng vào vùng hắc ám. Cậu đoán xem nơi này ra sao?

Thật không thể tin nổi. Vất qua giữa đê chắn nước và quán rượu cũ kỹ là một sàn nhà, cách mặt nước chừng 4 mét, trông hoàn toàn chằng chịt chắc chắn tí nào, như toàn bộ kết cấu đó sẵn sàng đổ ụp xuống biển. Sau quán, vươn lên một cối xay nước, làm nước rào rào tung toé khi quay, như một con quái vật tham lam nốc nước biển, rồi lại ọc ra.

Theo Cate và Bart vào quán, Connor nhìn xuống chân. Những bàn dài và băng ghế gỗ được đặt trên các mảnh sàn tàu cứng rắn. Nhưng giữa những mảnh sàn này là những lỗ hổng toang hoác, nhìn thẳng xuống mặt nước bên dưới. Không biết vì thiếu gỗ ngay từ đầu hay ván đã mục qua thời gian.

Connor nghĩ: lọt xuống dễ như chơi. Quả nhiên, khi rón rén đi tiếp, nhìn xuống, nó thấy mấy cướp biển say khướt đang vùng vẫy trong nước. Những sợi dây thừng thả từ các đà gỗ để giúp kẻ bị ngã leo lên... nếu có thể. nếu không, đêm vui của họ sẽ kết thúc sớm hơn dự tính.

Những cô gái phục vụ - thoăn thoắt, khéo léo chạy qua những đòn tay hẹp, như những vận động viên thể dục - chuyển những vại bia sủi bọt tới các thủy thủ đang nóng lòng chờ đợi. nhưng trông vui vẻ hoạt bát như vậy, các cô không dễ bỡn xôm. Bart huých nhẹ Connor khi Jack Hăng-rét thì thầm vào tai một cô

phục vụ. Cô ta ngã người, nhoẻn cười, rồi xô mạnh một phát, làm hấn lộn cổ xuống nước. Bước tránh làn nước tung toé, cô ta tiếp tục bước, nháy mắt với Bart và Connor:

- Cho hấn tỉnh rượu luôn.

Bart nói:

- Nhưng hấn đã kịp uống đâu.

Cô gái lắc đầu ha hả cười:

- Gặp 2 anh sau, nhưng cần gì - bất cứ thứ gì - cứ hỏi Mút Đường.

Cô quay đi. Hai chàng ngẩn ngơ nhìn theo. Mắt Connor mở lớn như hai cái tô:

- Mình si tình mất rồi!

- Ôi trời! Sau cùng thì chúng ta đã tìm được một thứ để si rồi đó.

Thuyền trưởng Wrathe choàng tay lên vai Bart và Connor, vừa kéo đi vừa nói:

- Đừng nhớ nhỡ nữa, các cậu. Ma Kettle đã dành cho chúng ta 1 hoặc 3 bàn trong khu VIP. Tập hợp thủy thủ, bắt đầu bữa tiệc trước khi... cô Li bảo chúng ta làm trái qui tắc!

Đến lúc này Connor thấy không khí tiệc tùng đã rộn ràng. Vượt lên tiếng ồn của cối xay nước, ban nhạc đang chơi cực lớn - một pha trộn lạ lùng giữa jazz, rock và giai điệu thủy thủ. Connor chưa bao giờ nghe bất kỳ loại nhạc nào giống như thế.Ồn ào và vui vẻ, giống như mọi thứ khác quanh đây.

Đúng như thuyền trưởng Wrathe nói: một dãy bàn nối dài trước mặt. giữa mỗi bàn là một bảng gỗ có vẽ hình con tàu Diablo, dưới hình vẽ là dòng chữ “Dành riêng cho thuyền trưởng Wrathe và thủy thủ đoàn của ông”.

Bart nói với Connor:

- Tất cả tay chơi hàng đầu đều có những tấm bảng này. Mình nói rồi đó, đây là điểm nóng của cướp biển đến từ nhiều dặm quanh vùng này. Không nơi nào giống thế này đâu.

cả hai vừa ngồi xuống, ngay lập tức hai cốc bia sủi bọt được đặt trước mặt. Bart nâng cốc, nói:

- Trăm phần trăm.

Cate Dao Quắm vội nói:

Khoan. Có nên để Connor uống bia không?

Thuyền trưởng Wrathe nói ngay:

- Tất nhiên là không nên. Cậu ta còn quá trẻ. Cho anh chàng này một cốc rum nóng.

Cate lắc đầu cười. Thuyền trưởng hỏi:

- Tất cả đều có bia chưa?

- Rồi, thuyền trưởng.

Tiếng trả lời rầm rầm suốt cái bàn dài đầy nhóc thủy thủ đoàn.

- Tuyệt vời!

Nói xong, thuyền trưởng nhảy lên bàn:

- Bằng hữu, chúng ta hãy uống mừng một ngày ăn hàng thoả chí nhất và uống mừng thủy thủ đoàn cướp biển tài ba nhất đại dương.

- Vừa nói gì thế, Wrathe?

Connor quay lại, vừa kịp thấy một trong số thuyền trưởng cướp biển khác nhảy lên một bàn gần đó. tiếng ủng nặng nề nện mạnh xuống mặt bàn.

Ban nhạc không thể bỏ lỡ dịp, ngừng lại, theo dõi.

Nhìn quanh, Connor thấy 3 cướp biển mặt mày dữ tợn cũng nhảy lên 3 bàn chung quanh. tiếp theo, thêm 6 người nữa.

Không hề bối rối, thuyền trưởng Wrathe tươi cười, nói:

- A, chào bằng hữu thuyền trưởng. Đêm nay nhà Ma đông khách thật. Sao? Đêm nay làm ăn khá không?
- Rất khá cho đến khi anh tới.

Một thuyền trưởng gào lên. Thủy thủ đoàn của ông ta tán thành bằng cách vừa cười vang vừa nện chân trên sàn.

- Và sẽ khá hơn nếu con tàu mắc dịch của anh lánh xa khỏi hải phận của chúng tôi!

Một thuyền trưởng khác la lớn:

- Chính xác. tất cả chúng tôi đều chơi đúng luật, nhưng anh thì chạy ngoằn ngoèo khắp đại dương như một con cá voi say sỉn.

Tiếng cười lại rộ lên, nhưng nó chưa sự khó chịu cay cú.

Cố giữ giọng bông đùa, thuyền trưởng Wrathe nói:

- Bằng hữu, có lẽ tôi hơi khiếm nhã khi tới trễ, nhưng đây có phải là nơi...

Thuyền trưởng lên tiếng đầu tiên gầm lên:

- Khiếm nhã? Anh không tuột khỏi vụ này dễ dàng thế đâu.

Thuyền trưởng thứ hai nói ngay:

- Đúng. chúng tôi muốn lấy lại những gì đáng lý là của chúng tôi.
- Cái gì đáng lý là của các anh?
- Chiến lợi phẩm, Wrathe. Chúng tôi biết rõ anh ăn hàng trong vùng biển của chúng tôi. Bây giờ tất cả những gì anh lấy được sẽ thuộc về chúng tôi.

Thủy thủ đoàn của ông ta hú hét hưởng ứng và bắt đầu nện cốc bia của họ xuống bàn.

Cheng Li lẩm bẩm:

- Gieo gió thì gặt bão.

Connor bắt gặp ánh mắt đầy giận dữ của Cate nhìn Cheng Li. Tiếng huyền nào càng lúc càng tăng, Connor bắt đầu lo sợ không chỉ cho an toàn của thuyền trưởng Wrathe mà cho cả cái quán ọp ọp này.

Hơi e ngại, nhưng thuyền trưởng Wrathe bình tĩnh lại ngay:

- Rất tiếc đã làm buồn lòng các hảo bằng hữu, nhưng để sáng mai chúng ta hãy bàn lại chuyện này, được chứ? Dạy trò mới ột con chó già bướng bỉnh cũng khó lắm, nhưng tôi sẽ cố chỉnh lại cái tật hành động tùy hứng của mình. Còn đêm nay, các bạn, hãy vui lên, được chứ?

Ông lần lượt nhìn từng thuyền trưởng. Mặt họ đều lạnh băng như thép. Nhưng thuyền trưởng Wrathe tiếp tục kêu gọi:

- Các bạn cùng tôi uống mừng chứ? Đêm nay đừng ai chống lại ý tôi, vì tâm trạng tôi đang dạt dào tình cảm. Nào, nâng ly lên!

Connor nhìn khắp lượt tửu quán. Tất cả các bàn đều ngưng huyền nào. Mọi cặp mắt đều tập trung vào thuyền trưởng Wrathe. Bart quả không lầm khi bảo: thuyền trưởng Wrathe có một quyền uy đặc biệt.

Ông la lên với tất cả các thủy thủ đoàn:

- Ly này chúc mừng đời cướp biển. Một đời ngắn ngủi nhưng đầy niềm vui!

Ông uống cạn ly bia. Ngay lập tức, Mút đường thay bằng một ly đầy tràn.

Trong quán im lặng như tờ, rồi các thuyền trưởng khác cùng thủy thủ đoàn của họ cầm ly lên và cùng lên tiếng:

- Một đời ngắn ngủi nhưng đầy niềm vui!

Những tiếng chân lại rầm rầm nện xuống sàn. Đàn ông đàn bà đều nâng ly chúc mừng. Quán rượu ọp ẹp rung lên bần bật.

Thuyền trưởng Wrathe đưa cao tay và tiếng náo động ngừng bật. Ông kêu lên:

- Ma Kettle đâu? Tôi muốn mời tất cả anh em giang hồ trong quán một chầu nữa. Người ta có thể bảo thuyền trưởng tàu Diablo là một gã khùng, nhưng đừng để kẻ nào bảo hắn là gã khùng keo kiệt.

Tiếng hoan hô ồn ào nổi lên và các cô phục vụ lại tấp nập tới lui trên những cầu gỗ hẹp, với những vại bia tràn trề. Một lần nữa, Connor lại lo sợ. Chưa bao giờ nó thấy một quang cảnh như thế này.

Một giọng khàn khàn vang lên:

- Ôi! Nhìn kia. Ai đang tiến vào như thủy triều dâng, làm tôi phải choàng tỉnh khỏi giấc ngủ đẹp của mình thế kia?

Bart huých khuỷu tay, làm Connor đổ bia lên cả bàn và đôi ủng.

- Anh bạn, bỏ phải thấy cảnh này!

Connor quay lại. Một người đàn bà - trong bộ váy dài màu đen - đang hiên ngang tiến lại bàn. Khi bà ta đến gần hơn, Connor thấy bộ váy áo làm toàn bằng những lá cờ đầu lâu và xương chéo khâu vào nhau. Ma Kettle già hơn "các cô gái" của bà, nhưng trông vẫn còn nhan sắc với đôi mắt như ngọc, mái tóc đỏ rực màu máu cài một cái trâm hình dao quắm.

Tới sát bàn của họ, bà ta nói:

- Giúp gái này phóng lên coi.

Sáu cướp biển đứng bật dậy, đưa tay, nâng Ma Kettle lên bàn.

- Đa tạ quý ông.

Duyên dáng nghiêng mình nói, rồi bà ta đi dọc mặt bàn, tới chào thuyền trưởng Wrathe:

- May Mắn của em, lâu quá mới gặp.

Ma Kettle thân mật choàng tay ôm thuyền trưởng. Mấy ngón tay lóng lánh nhẫn ngọc của ông dịu dàng kéo bà lại gần hơn.

Khi Ma Kettle ôm thuyền trưởng Wrathe, Connor thấy lưng áo bà ta phủ một đầu lâu và hai xương bắt chéo bằng kim cương giả. Nếu là người khác mặc sẽ có vẻ lòe loẹt, nhưng với Ma Kettle thì lại hoàn toàn nổi bật.

Mấy ngón tay hai người vẫn cuốn vào nhau, thuyền trưởng Wrathe hơi lùi lại ngấm, rồi tươi cười nói:

- Mèo con. Mèo con dịu dàng của tôi vẫn xinh đẹp như lần đầu ta gặp nhau. Lần đó là bao giờ nhỉ? Em còn nhớ không?

Ma Kettle mỉm cười duyên dáng:

- Hãy quên ngày tháng đi, được không? Nhưng tất nhiên là em nhớ ngày đầu tiên nhìn thấy May Mắn của em. chưa bao giờ em thấy một hải tặc đẹp trai như anh. Nói thật nhé, cưng. Năm tháng chỉ làm anh thêm hấp dẫn, lão già tình quái ạ.

Connor ngạc nhiên thấy mặt thuyền trưởng Wrathe đỏ như quả cà chua.

- Mèo con, anh có một thủy thủ mới. Anh muốn giới thiệu với em một chàng trai rất đặc biệt.

Ông chỉ tay về băng ghế Connor đang ngồi giữa Bart và Cate.

Ma Kettle vẫy tay nói:

- Ô... Chào Bartholomew. Người đàn ông đẹp. Nếu tôi trẻ hơn 10 tuổi... thôi được, có thể hai hay ba chục gì đó!

Bart gửi bà ta một nụ hôn gió. Ma Kettle đưa tay lên đón bắt.

- Mèo con, nhìn anh chàng ngồi bên con quỷ Bartholomew đẹp trai của em đi. Cậu Tempest, lên bàn, trình diện công nương cướp biển đi chứ.

Connor đứng dậy, hai chân hơi loạng choạng. Nó thận trọng leo lên bàn, tiến tới Ma Kettle. Không biết chính xác phải làm gì, và cũng đã hơi chúi chúi choáng, nó cúi đầu chào.

Ma Kettle hỏi:

- A, thì ra cậu là một báu vật? Một cướp biển trẻ tuổi tài cao. Tin đi, tôi đã thấy vài người như thế. Chàng tuổi trẻ, cậu gắn bó với May Mẫn là không sai lầm đâu.

Bà ta nháy mắt với Connor rồi quay lại gọi:

- Mút Đường, thiên thần của má, phải đảm bảo sao cho các cô phục vụ cậu Tampest tối đa đêm nay. nếu tên cướp biển nào làm phiền Tempest, dù chỉ chút xíu, hãy thổi cho hắn một quả và cấm cửa tới mùa xuân!

- Rõ, thưa Ma.

Mút Đường lều lảo chào bà chủ theo lối nhà binh.

Connor đỏ mặt, lúng búng nói:

- Cảm ơn.

Nó leo xuống bàn, ngượng ngịu vì bị mọi người chú ý.

Ma Kettle dẫn thuyền trưởng Wrath ra một chỗ riêng để nói chuyện và khiêu vũ. bà la mắng ban nhạc:

- Mau, đàn lên. Tôi đâu trả tiền để các người đứng ngẩn ra như thế.

Tay trống la lại:

- Bà có trả cho chúng tôi đồng nào đâu.

- Ôi, câm đi, Johnny, nổi nhạc lên!

Connor phì cười, một bàn tay vỗ lên vai làm nó quay lại. Cheng Li đứng sau nó, nói:

- Đi dạo, nói chuyện một chút.

Connor đứng dậy, chân vẫn còn loạng choạng.

Bart cười nói:

- Đi đi, mình để bia của bồ tại đây.

Cheng Li đưa Connor ra khỏi phòng ăn, đi dọc theo lối đi bằng ván, dưới hàng cây jacaranda treo đèn lấp lánh. Không có ai ngoài hai người. Càng đi xa, càng yên tĩnh.

Cheng Li lèng tiếng:

- Từ hôm tôi cứu cậu đến nay đã tròn một tuần lễ. Một tuần biết bao chuyện đã xảy ra.

- Đúng thế.

- Cậu làm tôi rất ấn tượng. Nhất là hôm nay.

Connor xúc động trước lời tán dương.

- Cậu đã chứng tỏ là một người rất can đảm, nhưng cũng rất nhân từ.

Connor không biết đó có phải là một lời khen không.

- Trước vụ tấn công, tôi đã nói với cậu vài điều. Đáng lẽ tôi không nên làm cậu thêm lo lắng thế. Nhưng dù sao, tôi cũng là một thuyền phó.

Cô chà chà dải băng đeo tay có đính ngọc như thể làm cho viên ngọc bóng thêm.

- Chúng ta cùng chung một đội. Tôi cảm thấy hãnh diện vì được cô tin cậy. những gì cô nói, tôi sẽ không bao giờ nói lại với ai.

Cheng Li ngừng bước, nhìn thẳng Connor:

- Tôi rất cảm kích về chuyện này.

- Không có chi.

Connor đáp. Lần đầu tiên, nó cảm thấy đang nói chuyện với cô một cách ngang hàng.

- Điều gây ấn tượng nhất cho tôi, Connor, là cậu đã không để sự đau buồn về người chị làm ảnh hưởng đến công việc.

Connor cười:

- A, nhưng cô hiểu không, tôi biết là chị ấy không sao và sắp trở lại với tôi.

Cheng Li nhíu mày, bối rối:

- Cậu nói sao? Tôi không hiểu.

Vẫn mỉm cười, Connor đáp:

- Cha tôi đã nói với tôi: không phải chờ lâu nữa, Grace còn sống, chị em tôi sẽ sớm cùng nhau đoàn tụ.

- Nhưng cha cậu đã - xin lỗi - chết rồi.

Mặt Cheng Li vẫn đầy vẻ khó hiểu.

- Đúng. Nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn nghe tiếng nói của ông.

- Cậu nghe tiếng nói của một người chết?

- Đúng. có thể cô nghĩ là tôi điên.

Cheng Li lắc đầu:

- Không. Không đâu. Tôi rất cởi mở với những vấn đề như thế này. Chính xác thì ông đã nói gì?

- Không nhiều. ông chỉ bảo tôi phải sẵn sàng và tin vào thủy triều.

- Tin vào thủy triều. Thú vị thật.

- Tôi đã nghĩ có thể mình tưởng tượng, nhưng thật sự là không. Tiếng nói của cha tôi quá rõ ràng. Và tôi đã nghe thấy nó trong tim mình. Grace bình an. tôi biết là chị ấy bình an.

Nhắc đến cái tên đó, nó tưởng như cảm thấy mề đay vàng dưới lớp áo nhẹ rung lên.

- Vậy là, Connor Tempest, can đảm không là tài năng duy nhất của cậu. Tôi lại càng thêm ấn tượng. Không biết chị cậu có những khả năng này không?

-Ồ, có chứ. Chị ấy thông minh hơn tôi, ham đọc sách và có tài đọc tư tưởng người khác. Chị ấy mạnh mẽ - không mạnh lắm về thể lực, nhưng tinh thần rất mạnh. Grace không bao giờ chịu đầu hàng.

Cheng Li gật. Hai người đã đi tới cuối cầu ván, đứng sát mé nước.

- Có vẻ như cô ta là một cô gái phi thường. tôi rất mong có ngày gặp mặt.

Quay lại Connor, Cheng Li nói tiếp:

- Connor, trước đây tôi đã nói với cậu. Thế giới cướp biển đang thay đổi. Có những thời cơ tuyệt vời dành cho những người như cậu và Grace. Những thời cơ mà cậu không thể nào ngờ tới nổi.

Connor bỗng nôn nóng muốn nghe tiếp, nhưng Cheng Li nói:

- Chúng ta sẽ trở lại chuyện này. Còn bây giờ, chúng ta phải vào trong với những người khác.

Mắt cô long lanh sáng:

- Tôi sẽ mời cậu một tách rượu gạo nóng, uống mừng tương lai xán lạn của chúng ta.

Cả hai vừa quay trở lại, Cheng Li bỗng nói:

- Còn một điều nữa.

- Điều gì?

- Tôi nghĩ, chúng ta nên giữ kín chuyện này. Tôi biết cậu có nhiều bạn trên Diablo. tất nhiên đó là một điều tốt. Nhưng có những chuyện mà người như tôi và cậu không thể chia sẻ với người khác. Đó là nhiệm vụ nặng nề nhất của chúng ta. Cậu sẽ dễ dàng có một tương lai tươi sáng. Cậu sẽ vượt qua những người mà hiện nay cậu coi như bạn, thậm chí là những người cậu coi là cấp trên. Đó sẽ không là hành trình đơn giản - đừng mong chờ điều đó. Những cuộc hành trình dễ dàng không đáng là cái để giày của chúng ta. mà sẽ là những cuộc hành trình đầy thử thách - nó làm quần áo chúng ta rơi tả, đầu óc đảo điên, tâm hồn bấn loạn - đây là những cuộc hành trình đáng để trải qua. Nó cho chúng ta biết mình là ai.

Những lời lẽ thật tàn bạo, nhưng khi cùng cô lặng lẽ trở vào quán rượu, Connor nghĩ nó đã hiểu phần nào Cheng Li định nói gì.

34. Tập 1 - Chương 33

Chương 33: Hồi kết câu chuyện.

Grace không chống cự. Chống cự làm gì? Sidorio quá mạnh. Hắn khoá cửa phòng, bỏ chìa khoá vào túi.

Hắn lấp kín căn phòng, không bằng thể chất mà bằng cái không khí đe dọa và tàn bạo. thình lình đây không còn là nơi trú ẩn của cô nữa, mà là một nơi đầy nguy hiểm. Có thể đây sẽ là nơi câu chuyện của cô kết thúc một cách đột ngột và tàn bạo.

Cô ý thức rõ ràng sự yên lặng bên ngoài. Từ khi ra khỏi phòng thuyền trưởng, cô không thấy bóng dáng ai khác. đêm đã kết thúc sớm vì cuộc hiến máu. Thuyền trưởng đang ngủ. Lorcan đang ăn. Dù có gào lên cũng không ai nghe thấy. Không ai có thể tới kịp. Lúc này, người duy nhất có thể cứu cô, chính là... cô. Nhưng bằng cách nào?

Quyết định bắt đầu với điều xấu nhất, cô hỏi:

- Ông muốn gì ở tôi?

Sidorio cười khinh:

- Máu mi, tất nhiên rồi.

Sự thẳng thắn của hắn có thể coi như là một điều khiến cô dễ chịu. Có lẽ hắn là người duy nhất cô gặp trên tàu này không nói vòng vo.

- Nhưng sao lại là máu tôi?

Hắn nhún vai:

- Vì có sẵn đó, mà ta thì đang đói.

Cô thấy sự đói khát trên mặt hắn. Nó như ngọn lửa nền đang lụi tàn, tan chảy. Cô đã thấy hình ảnh này ba lần rồi. Đầu tiên là Lorcan, rồi bà bếp, cuối cùng là mặt Sidorio một lúc trước, ngoài boong tàu. Chắc đây là bộ mặt của tất cả bọn họ sau cánh cửa đóng kín, khi cơn đói nổi lên, dày vò họ như những đợt sóng.

Một ý nghĩ chợt loé trong đầu, Grace nói:

- Nhưng ông có thể lấy máu tốt hơn máu tôi. Tôi là người mới. Từ khi lên tàu, mới chỉ được một bữa ăn đàng hoàng. So với bất cứ ai, máu tôi ít dinh dưỡng nhất.

Lời nói của cô hình như có hiệu quả. Hắn lom lom nhìn cô một lúc. nhưng rồi hắn lắc đầu:

- Máu nào cũng là máu.

- Thuyền trưởng lại không nói với tôi như thế.

Mới nghe nhắc đến thuyền trưởng, Sidorio đã nhăn mặt. Có lẽ Grace đã thiếu khôn ngoan, nhưng cô không nghĩ được ý nào khác.

- Thuyền trưởng muốn bày ra những qui luật nhỏ nhặt. Thích những bữa tiệc tối hàng tuần. Thích chúng ta phải đề nén ham muốn, làm như chúng ta đã được văn minh hoá. Nhưng mi biết không? Chúng ta không là những kẻ văn minh. Chúng ta là ma-cà-rông, là quỷ dữ... mi muốn gọi sao tùy thích. nhưng ma-cà-rông cần máu. đơn giản vậy thôi.

- A, nhưng thực sự ông cần máu sao? Tôi thấy ông đã dự tiệc đêm nay. Có thể ông không cần nữa đâu.

Nhớ lời nói của thuyền trưởng, cô nói tiếp:

- Tôi biết ông đang thèm khát máu, nhưng ông không cần thật sự, mà chỉ là ham muốn.

- Cần. Muốn. Khác gì nhau nào?

Hắn ngáp:

- Mi làm ta phát chán.

Grace cố lùi xa Sidorio càng nhiều càng tốt. Lưng cô đã dựa sát bàn. Khi lưng cô ngã thêm ra sau, chồng sỗ và bút chì đổ xuống sàn. thành linh chợt nảy ra một ý, Grace nói:

- Kể chuyện của ông đi.

- Cái gì?

- Ông đã biến đổi máu như thế nào? Trước kia ông là ai? Đời sống của ông ra sao?

Hắn thần thờ nhìn cô. Đời sống của một con người đã quá xa, hắn đã quên hết rồi sao? Cô Flotsam hình như rất nhiệt tình ôn lại quá khứ. Còn hắn không giống Flotsam. Hình như hắn đã mất hết dấu tích con người của mình. Hay hắn chưa mất?

Mắt chợt sáng lên, Sidorio nói:

- Ta từng là hải tặc ở một nơi gọi là Cilicia, vào thế kỷ thứ nhất trước công nguyên. Đó là không gian và thời gian để trở thành hải tặc. Chúng ta kiểm soát toàn vùng Địa Trung Hải và bắt Đế Chế La Mã phải quy phục.

Trong khi hắn say sưa nói, Grace liếc chỉ một cái ghế. Cô ngạc nhiên thấy hắn làm theo, ngồi xuống ghế.

- Chúng ta giàu có nhờ buôn bán nô lệ. Nô lệ... là món hàng đặc sản của ta. Chúng ta để đám nhà giàu mua tự do cho chúng, đem tội kiết xác ra chợ bán. tạo ra một tài sản kết xù.

Sidorio gật gù như kỷ niệm này đang kéo theo kỷ niệm khác. Rồi thành linh hắn như bừng tỉnh:

- sao mi muốn biết những chuyện này?

- Tôi đang sưu tầm những chuyện về thay đổi máu. tôi nghĩ mình phải ghi lại chúng. Cô Flotsam đã kể cho tôi nghe chuyện của cô ấy.

- Chuyện của ta hay hơn. Hay hơn nhiều.

Grace không ngăn được mình mỉm cười. Cô đã đánh trúng tính kêu căng của hắn. Cầm bút chì và cuốn sổ, lúc đầu tay hơi run run nhưng cố bình tĩnh lại, cô bắt đầu viết:

- Kể đi. Kể hết cho tôi nghe đi.

- Mi nghe về Julius Caesar rồi chứ?

Grace gật. Sidorio gầm gừ:

- Đồ cặn bã kiêu căng. Chính ta và các bạn ta đã bắt cóc hắn.

Grace trợn trừng mắt. Vụ này thật sự hấp dẫn. ở trường cô không chăm chú lắm, nhưng chắc chắn cô vẫn còn nhớ chuyện này.

- Hắn ta là một tên rác rưởi kiêu căng, luôn ình là học giả, xuất thân từ trường hùng biện trên đảo Rhodes. Chúng ta kéo tàu của hắn ra khỏi đảo Pharmacusa, bắt hắn làm con tin. Thậm chí, đến nước đó hắn vẫn còn ngạo mạn, cho chúng ta biết hắn là một ông lớn. Kể cả khi chúng ta đòi tiền chuộc, hắn bảo sẽ trả gấp đôi.

Sidorio thở dài:

- Một số người bạc nhược, bị lời huyênh hoang của hắn thuyết phục, mà quên hắn ta là tù nhân của chúng ta. ta thì không bao giờ. Vì vậy hắn ghét ta.

Sidorio cười cười:

- Hắn chửi rửa, hăm dọa ta đủ kiểu. hắn rất khoái ăn to nói lớn.

Rồi Sidorio im lặng. Grace lật sang trang và ngược nhìn hắn. Phải tìm cách để hắn nói. hắn còn tiếp tục nói, cô càng có thêm thời gian. nếu phải giữ sao cho hắn nói tới sáng, cô sẽ làm, rồi phơi hắn trong ánh nắng. Cô hỏi:

- Rồi chuyện gì xảy ra?

- Tiền chuộc được trao. Sau cùng thì hắn là một ông lớn thật. Chúng ta đưa hắn vào bờ Miletus, thương lượng với thống đốc để trì hoãn đưa chúng ta ra tòa.

Hắn lại im lặng.

- Rồi sao?

Sidorio nhìn cô với ánh mắt tăm tối.

- Rồi... Caesar nắm chính quyền. Hắn trở lại tìm chúng ta để phục thù. Hắn đã giết chết ta.

- Ông bị Caesar giết?

Sidorio gật đầu, cười nói:

- Ta đã nói với mi, chuyện của ta hay nhất.

Liếc qua cuốn sổ, hắn có vẻ hài lòng vì cô đã viết đầy trang giấy. Cầm cuốn sổ từ tay cô, hắn nhìn chăm chú. Cô không chắc hắn có thật sự đọc không nữa. Rồi hắn ném sổ xuống sàn.

- Ta lại bồn chồn rồi. Ta đói. lại đây.

Grace lắc đầu.

Nếu hắn cần máu, hắn cứ tiến lại. Cô như tê liệt. Sẽ như thế nào đây? Vì cô biết, khi Sidorio hút máu, đời cô sẽ kết thúc. Hắn như con thú bị nhốt quá lâu, bất ngờ được xổ lồng. Cô tin chắc, nếu bây giờ lấy máu cô, hắn sẽ vô cùng man rợ, cho thoả sự khao khát bấy lâu.

Đứng dậy, hắn tiến lại cô. Cô co rúm người. Không, xin đừng, không phải ở đây, không phải như thế này.

Sidorio vươn tay,, vén tóc khỏi cổ cô. chỉ là một đụng chạm nhẹ, nhưng cô cảm thấy như một tia chớp lượn qua cơ thể. Bao nhiêu nỗi sợ hãi đã được đẩy lui từ khi cô lên tàu, giờ lại trỗi dậy. Khắp cơ thể cô run bần bật như pháo hoa. Rồi, thỉnh thoảng, tất cả êm ả lại, cô cảm thấy như hoàn toàn tê liệt, bình bồng.

Đúng lúc đó, một âm thanh kỳ lạ lọt vào phòng. Tiếng vo vo tràn ngập khắp phòng, lớn dần cho đến khi Sidorio cũng phải dừng lại, lắng nghe. Âm thanh đó từ đâu? Từ trong phòng hay bên ngoài? Không rõ. Dù từ đâu, âm thanh đó mỗi lúc mỗi lớn hơn. Khi âm thanh đó lớn tới như làm nổ tung màng nhĩ, bức tường sau Sidorio như rung lên, sắp đổ.

Một đàn côn trùng phóng xuyên qua tường. Khi chúng tràn ngập phòng, bức tường trở lại bình thường, nhưng âm thanh không thể nào chịu nổi. Grace và Sidorio đều phải đưa tay lên bịt chặt tai. Grace sưng sờ nhìn bầy côn trùng nhỏ li ti đen xì vây quanh Sidorio. Hắn vừa ôm đầu vừa khiếp đảm gào lên. Côn trùng chui vào mắt, vào tai, bao phủ hắn như một tấm áo choàng đen. Rồi, ngay trước mắt Grace, bầy côn trùng trở thành một áo choàng bằng vải da đen, những đường gân vải phát sáng phập phồng như đang thở.

Thuyền trưởng lên tiếng:

- Sidorio, đi khỏi tàu ngay.

Sidorio không phản ứng, không chống đối. Hình như, dù cầm thù thuyền trưởng, cuối cùng hắn đành chấp nhận quyền uy của đối thủ cao hơn. Cũng như, sau cùng, hắn đã biết Caesar là người vĩ đại hơn, không ngoan hơn.

Sidorio đứng bên lan can tàu, đối diện thuyền trưởng và Grace. Boong tàu chỉ có 3 người bọn họ. Bàn tay đeo găng của thuyền trưởng đặt trên vai Grace, trấn an.

Sidorio lắc đầu cười:

- Không có nỗi một vị nghị thức chia tay nho nhỏ cho tôi sao, thuyền trưởng?

- Ta chẳng vui vẻ gì với chuyện này. Nhưng mi đã không để cho ta một lựa chọn nào khác nữa. Hành động của mi không là cách cư xử trên tàu này.

- Đúng thế.

- Kể từ lúc này, mi không còn là một hải-tặc-ma-cà-rông nữa. Ta không thể cho phép mi được ở trên tàu này.

Nhìn xa xôi ra biển, ông nói:

- Dù ta rùng mình khi nghĩ, không biết mi sẽ gây ra những điều khủng khiếp gì ngoài kia.

- A, chuẩn bị loá mắt đi!

Leo lên lan can, hắn nhìn từ thuyền trưởng tới Grace:

- Chưa kết thúc đâu. Đây chưa là hồi kết chuyện của ta.

Nói xong, hắn phóng khỏi tàu, chìm sâu xuống biển. Grace nhìn mặt nước đen vừa đón nhận Sidorio.

Thuyền trưởng kéo cô đi:

- Grace, vào trong đi.

Trước khi Grace kịp thu nhận những sự kiện lạ lùng, cô nghe tiếng chân chạy trên boong. Lorcan xuất hiện, hoảng hốt, nói như hụt hơi:

- Garce, tạ ơn trời! Đi qua phòng cô thấy cửa mở, trên sàn có máu. mà lại không thấy Sidorio đâu, tôi tưởng... tôi tưởng...

- Thấy rồi đó, học viên Furey. Grace bình yên khoẻ mạnh. tuy nhiên, ta nợ mi một lời xin lỗi. Ta nghĩ mi đã bảo vệ cô ta quá mức cần thiết, nhưng rõ ràng là ta đã không hiểu hết thủy thủ đoàn của mình như đã tưởng. Đêm nay, Sidorio đã lấy mạng sống người hiến máu của hắn.

- Nhưng... chuyện gì đã xảy ra? Người hiến máu của ông ta đâu? Sidorio đâu? Grace, ông ta có làm hại cô không?

- Sách đã khép lại rồi, học viên Furey.

Như bao giờ, dù chỉ là tiếng thì thầm, giọng ông đầy quyền uy.

Grace rùng mình nhớ lại cái xác cạn kiệt máu bị quăng khỏi tàu. Bây giờ thuyền trưởng cũng đang che đậy chuyện đó. Mạng sống thật sự quá rẻ rúng như thế sao?

Thuyền trưởng đứng dậy:

- Trong thời gian ở trên tàu này, ta không muốn Grace gặp bất cứ nguy hiểm nào nữa. ta đặt mi là người bảo vệ chính thức cho cô ấy. Đừng rời mắt khỏi Grace. Làm tất cả những gì mi nghĩ là Grace sẽ không bị hại. Hiểu chứ?

Lorcan rầu rĩ gật đầu:

- Thuyền trưởng, tôi xin hứa. Tôi sẽ chiến đấu để bảo vệ cô ấy đến hơi thở cuối cùng.

35. Tập 1 - Chương 34

Chương 34: Người lạ.

Quá nửa khuya, một tay bơi lội đu mình lên bến cảng. Chân tay hơi mỏi, nhưng hắn cảm thấy năng lượng phục hồi và hài lòng với nỗ lực của mình. Hắn không thể nhớ nổi là đã mệt đến cỡ nào. Tâm trí quay cuồng khi năng lượng tràn từng tế bào trong cơ thể.

Đứng thẳng dậy, hắn nhìn lại biển tối đen vừa vượt qua. Đã từng biết quá nhiều về biển cả, hắn cảm thấy thoải mái khi trở lại đất liền. Quay lại, hắn nhìn lên lối đi bằng gỗ.

Phía trước, ánh sáng lung linh, tiếng cười nói ồn ào. Rồi một giọng hát cất lên. Hắn đi về hướng đó, cố nghe từng lời hát loáng thoáng trong không khí trời đêm.

"Ta sẽ kể cho các người nghe chuyện hải-tặc-ma-cà-rồng,

Một câu chuyện xưa như sự thật.

Phải, ta sẽ hát cho các người nghe bài ca về một con tàu cổ,

Và thủy thủ đoàn vô cùng đáng sợ.

Phải, ta sẽ hát cho các người nghe bài ca về con tàu cổ,

Vượt đại dương xanh...

Ám ảnh đại dương xanh."

Hắn nhận ra đó là tiếng hát của một đứa con trai mới vỡ giọng. trên kia có một cái quán. Ý thức phương hướng của hắn tỉnh táo hơn bao giờ hết. Đúng nơi này rồi. Đây là nơi tất cả cướp biển tụ tập. Họ đang ở đó, dù đã khuya, quây quần bên một thằng bé mới vỡ giọng, hát một bài ca cổ du dương.

"tàu hải-tặc-ma-cà-rồng với những cánh buồm tươi tắn,

Phần phật bay như những cánh chim

Người ta bảo, thuyền trưởng luôn che mạng

Để làm mọi người bớt sợ

Khi thấy màu da tái xanh chết chóc

Và đôi mắt vô hồn của ông ta

Và những cái răng sắc như đêm tối.

Ồ... người ta bảo thuyền trưởng luôn che mạng

Và đôi mắt ông chẳng nhìn ánh sáng bao giờ.”

”Con ơi hãy sống tốt - tốt như vàng

Tốt như có thể tốt

Nếu không, ta sẽ trao con cho hải-tặc-ma-cà-rồng

Và đuổi con ra biển.”

Thằng bé còn điều gì đó quen quen. Hắn không chính xác nhận ra là gì. Đầu óc lùnh bùnh. Nỗ lực trong chuyến bơi dài đã bắt đầu tác động cùng cơn đói. Một cái đó như hắn chưa từng cảm thấy từ lâu, rất lâu rồi.

”Phải, con ơi hãy sống tốt - tốt như vàng,

Vì - nhìn kia, thấy chưa?

Đêm nay, trên bến cảng, có một con tàu tắm tối

Và có một căn phòng để giam giữ con!

(Nhiều phòng dành cho con!)”

Lúc này thằng bé đã thấy hắn. Vẫn tiếp tục nhưng nó hát sai vài nhịp, vì tiếng chân bước nặng nề của hắn làm nó bối rối. Ai có thể không bối rối vì một người lạ như thế chứ? Một người lạ rất cao với những cơ bắp cuộn cuộn.

”A, nếu cướp biển xấu xa,

Và ma-cà-rồng còn xấu xa hơn

Ta cầu nguyện dù sống tới bao lâu

Dù ca hát về hải-tặc-ma-cà-rồng

Ta sẽ không bao giờ gặp chúng

Phải, nếu cướp biển là nguy hiểm

Và hải-tặc-ma-cà-rồng là sự chết

Ta sẽ cũng cầu nguyện cho con...

Để mắt con không bao giờ nhìn thấy một hải-tặc-ma-cà-rồng...

... và chúng không bao giờ chạm tay vào con được.”

Hát xong, thằng bé vẫn đứng đó, trờ trờ nhìn người lạ đang đứng cách bàn mấy bước. Không biết điều gì làm thằng bé quá chú ý, mọi người quay lại nhìn.

Người lạ mở miệng lẩm bẩm:

- Ta sẽ kể cho các người nghe chuyện hải-tặc-ma-cà-rồng.

Nhưng kiệt sức và cơn đói làm mất hẳn mời đi, rồi tất cả chìm vào bóng tối.

Connor nhìn xuống người lạ, trong khi Bart đổ từng giọt rượu mạnh vào miệng hắn. Người lạ ướt sũng. Hắn từ đâu tới vào cái giờ khuya khoắt này? Quần áo hắn lạ lùng, không giống ai. Hắn nhìn Connor với ánh mắt kỳ lạ, khi nó hát bài ca về hải-tặc-ma-cà-rồng. Có lẽ bài ca đã làm hắn đau khổ đến bị ngất đi.

Lấp bắp một câu, người lạ tỉnh dậy, rồi quay đầu phun rượu ra.

Bart nói:

- Nào, ông bạn, uống thêm chút nữa sẽ làm ông khoẻ lại.

Người lạ lắc đầu, quay mặt đi:

- Thôi.

Cate hỏi:

- Hay ông muốn uống nước?

- Không gì hết.

Hắn tỉnh táo một cách lạnh lùng, như đã hoàn toàn hồi phục. Thậm chí hắn còn né tránh không để ai nâng dậy, mà tự ngồi lên một băng ghế kế bên

Thuyền trưởng Wrathe hỏi:

- Người lạ, tên anh là gì? Từ đâu tới?

Hắn lẳng lặng nhìn ra biển.

Bart hỏi:

- Ông đến từ một tàu khác?

Thuyền trưởng Wrathe bảo:

- Để anh ta nghỉ. hình như anh ta bị sốc.

Connor nói:

- Vì bài ca cổ. Ông ta nghe tôi hát về hải-tặc-ma-cà-rồng.

Người lạ quay đầu về Connor, nói chậm rãi từng tiếng:

- Hải-tặc-ma-cà-rồng.

Connor nghẹn thở, đúng như nó đoán.

Giọng khản đặc, người lạ lại nói:

- Ta sẽ kể cho các người nghe chuyện hải-tặc-ma-cà-rồng.

Connor không thể nén lòng hơn nữa:

- Tôi đang tìm con tàu đó. tàu hải-tặc-ma-cà-rồng. Ông từ đó tới phải không?

Nó cảm thấy tấm mẽ day rung động theo nhịp tim đập trong lồng ngực. Chắc chắn đây là một sự bứt phá. Chắc chắn đây là cách nó gặp lại Grace.

Nhưng người lạ nhìn nó với đôi mắt mở lớn, vô hồn.

Connor không bỏ cuộc:

- Tôi nghĩ chị tôi đang ở trên tàu đó. Chị ấy bằng tuổi tôi. Chúng tôi sinh đôi. Tên chị ấy là Grace.

Connor chưa nói hết, vẻ mặt người lạ đã thay đổi. Nghe tới tên Grace, miệng hắn nhếch thành nụ cười. Có lẽ là cái cười công nhận. Hắn nhìn vào mắt Connor gật đầu:

- Sinh đôi. Grace.

Người này biết điều gì đó. Connor có quá nhiều câu hỏi, nhưng nó chưa kịp lên tiếng, đã nghe giọng nói của Cheng Li:

- Cho chúng tôi biết về hải-tặc-ma-cà-rồng. Chúng tôi có thể chống lại chúng bằng cách nào? Chúng sẽ cố chiếm đoạt máu chúng tôi không?

Người lạ nhìn cô ta, nhăn nhó như đang đau đớn rồi gật đầu.

Giọng Cheng Li nhẹ nhàng hơn:

- Chúng đã lấy máu của ông? Phải thế không? Ông là tù nhân của hải-tặc-ma-cà-rồng? Bị chúng hút máu trước khi chạy trốn, nên đã bị kiệt sức?

Trước khi nhắm mắt lại, người lạ chỉ nói một câu:

- Máu.

Connor kêu lên:

- Không. Xin ông đừng ngắt đi lúc này. Chúng tôi cần được biết con tàu đó ở đâu. Chúng tôi cần biết, chị tôi có trên đó không.

Người lạ nói:

- Grace... nguy hiểm...

Thuyền trưởng Wrathe nói ngay:

- Mau. Đừng để mất thêm thời gian. Tập hợp thủy thủ đoàn. Chuẩn bị tàu. Đưa anh ta theo cùng chúng ta.

Ông nhìn xuống người lạ khốn khổ. Hắn hơi chớp mắt rồi nhắm hẳn lại. Thuyền trưởng buồn rầu nói:

- Phải là những con quỷ khủng khiếp, chúng mới làm một con người như thế này kiệt quệ đến thế. Phải chỉ chúng ta biết được điểm yếu của chúng. Phải chỉ chúng ta có được một manh mối.

Mí mắt lại hơi mấp máy, người lạ nắm cánh tay Connor.

Bart vội nói:

- Ông ta muốn nói gì kia. Có lẽ tôi thử cho uống thêm tí rượu.

Người lạ lắc đầu, lại nắm cánh tay Connor. Dù yếu nhưng cái xiết tay của hắn rất mạnh. Connor nhăn mặt vì đau. Nó hỏi:

- Sao? Có điều gì ông nóng lòng muốn nói với chúng tôi?

Hình như phải cố gắng lắm mới thốt thành lời, người lạ nói:

- Tấn công lúc đêm về sáng. Chúng yếu nhất khi gặp ánh sáng.

Như đã nỗ lực quá sức, hắn lại nhắm mắt, gục xuống bàn.

Connor tưởng như thân thể nó sắp nổ ra. Cuối cùng, cuối cùng thì nó đã có manh mối để tìm Grace! Nhưng có quá muộn không? Nếu chúng đã hút cạn kiệt máu Grace như con người này thì sao? Nếu chị nó chỉ còn là một vỏ sò mỏng manh thì sao?

Nhận thấy sự lo lắng của Connor, thuyền trưởng Wrathe nói:

- Connor, hãy vững vàng, nghe ta nói chứ? Hãy tin là cô ấy được an toàn. Hãy tin ta, anh bạn trẻ, chúng ta sẽ phục thù nếu chúng làm hại cô ấy. người này đã cho chúng ta một món quà rất lớn. Anh ta sẽ đưa chúng ta tới tàu của chúng. Chúng ta sẽ tìm chị cậu và sẽ tiêu diệt loài quỷ dữ đó.

Nhắm mắt, nằm trên băng ghế, Sidorio không muốn làm gì hơn là được cười sảng sặc. Lũ ngốc này đã cắn vào lưỡi câu hắn quăng ra. Hắn gần như đã quên niềm vui thú đánh lừa trí tuệ loài người như thế nào. Hắn nóng lòng được thấy phản ứng của thuyền trưởng hải-tặc-ma-cà-rồng, khi con tàu phục hận của cướp biển tiến tới vào ban ngày. Trả thù thật sự dễ dàng thế này sao? Lâu, lâu quá rồi, lần đầu tiên hắn chờ đợi bình minh với điều biết trước đây thích thú.

36. Tập 1 - Chương 35

Chương 35: Bắt đầu.

Lorcan và Grace đứng trên boong tàu. Sau những gì xảy ra với Sidorio trong phòng cô, Grace không muốn trở lại đó ngay.

Lorcan đề nghị:

- Nếu cô muốn, chúng ta vào phòng tôi. Chúng ta nên sớm vào trong.
- Không. Đừng. Tôi sẽ ổn mà. Mấy phút nữa thôi, đêm nay sao đẹp quá.
- Được, nhưng chỉ thêm mấy phút thôi đó. Muộn rồi, trời bắt đầu sáng. Tôi phải vào trong trước khi Darcy kéo Chuông Báo Rạng Đông.

Grace gật đầu. Cô nhớ lại, anh ta đã co rúm người trước ánh sáng trong phòng cô trước đây như thế nào. Cô sẽ không để anh đau đớn một lần nữa.

Tàu Diablo vượt qua mặt nước mênh mông, đuổi theo tàu hải-tặc-ma-cà-rông. Người lạ đã hoàn toàn bình phục để chỉ hướng cho thuyền trưởng, nhưng vẫn chưa nhớ nổi tên mình. sau cùng, với một thoáng cười, hắn bật nói tên: “Caesar”. Lúc này, “Caesar” đang đứng kế bên thuyền trưởng. Connor, Bart, Cate và Cheng Li đứng gần đó.

Trên boong chật cứng thủy thủ đoàn. Tin người chị song sinh của Connor còn sống, nhưng đang trong hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm đã mau chóng truyền đi khắp tàu. Tất cả cướp biển đều sẵn sàng hy sinh quyết chiến. Connor rất xúc động vì lòng nhiệt thành của họ. thuyền trưởng nói với nó:

- Connor, bây giờ cậu là một thành viên trong gia đình chúng ta. Cướp biển nào cũng phải lo cho anh em mình.

Cate Dao Quắm và Cheng Li nói với thủy thủ đoàn về chiến thuật kết hợp, căn dặn họ phải đề phòng một kẻ thù chưa hoàn toàn biết rõ thực lực. Cate gặng hỏi Caesar thêm thông tin, nhưng hắn chỉ lặp đi lặp “tấn công khi đêm về sáng, các người sẽ chiến thắng.”

Sau cùng, bóng một con tàu đã xuất hiện phía trước. Chắc là nó rồi. Thuyền trưởng nhìn Caesar mong đợi. Hắn gật. Tim Connor đập rộn lên. Bart đặt tay lên vai bạn:

- Không lâu đâu, bồ

Boong tàu địch hình như hoàn toàn tĩnh lặng. Thuyền trưởng Wrathe giảm tốc độ Diablo, để bớt tiếng ồn. Ông muốn tạo yếu tố bất ngờ. Những khẩu đại bác đã được nạp đạn. Ba Lờ Ước đã sẵn sàng. Không bao lâu nữa, tiếng reo hò sẽ nổi lên, nhưng ông muốn giữ yên lặng cho tới phút cuối.

Sau cùng, thuyền trưởng quay lại Cate:

- Chuẩn bị tấn công.

Caesar nói ngay:

- Chưa. Còn tối quá.
- Sẽ không còn cơ hội nếu chờ đợi quá lâu. Caesar, sự giúp đỡ của anh vô cùng đặc lực, nhưng bây giờ chúng tôi phải tận dụng cơ hội bất ngờ.

Cheng Li nói:

- Với lại nhìn kìa, ánh sáng đang hé từ phía đông kìa.

Caesar run lấy bầy, mắt lại chớp lia lịa như khi còn trong tửu quán. Cheng Li hỏi:

- Ông không sao chứ?

Mắt gần như riu lại, hắn lắp bắp:

- Tôi... hơi... lạnh. Có lẽ việc của tôi xong rồi. Tôi vào trong nghỉ một chút được không?

Thuyền trưởng gật đầu. Cheng Li nói:

- Tôi giúp ông vào phòng.

Cô đưa tay, dẫn con người tàn phế khốn khổ qua boong tàu.

Lại quay qua Cate, thuyền trưởng ra lệnh:

- Chuẩn bị tấn công ngay.

- Khoan.

Connor tiến lên. Tất cả đều ngạc nhiên nhìn nó.

- Nhìn đi. Boong tàu gần như hoang vắng. Tôi chỉ thấy hai người, mà một người rất giống Grace. Hãy thay đổi kế hoạch. Cho phép tôi lên tàu một mình.

Cate lắc đầu:

- Không thể, Connor. Tôi rất tiếc nhưng cậu không đủ kinh nghiệm chiến đấu. Ngoài ra... chúng tôi không muốn mất cậu.

- Tôi tin chắc đó là Grace. nếu chúng ta tấn công, sẽ làm kẻ đang ở bên chị ấy hoảng sợ. Ai biết được hắn sẽ làm gì. Có lẽ nếu lên đó một mình, tôi sẽ âm thầm loại bỏ hắn, không làm náo động tới tất cả thủy thủ đoàn.

Cate nói:

- Quá nguy hiểm.

Nhưng thuyền trưởng Wrathe lắc đầu.

- Đây là yêu cầu chính đáng của Connor. Chị cậu ấy đang ở trên tàu đó. Chúng ta phải làm theo cách của cậu ấy.

Mỉm cười, nó nhìn ông đầy biết ơn:

- Đa tạ thuyền trưởng.

- Này bồ, tôi lên cùng cậu được không?

- Không, Bart. Cảm ơn, nhưng đây là việc tôi phải làm một mình.

Đưa thanh kiếm quý của cô cho Connor, Cate nói:

- Ít nhất thì cũng cầm lấy cái này.

- Tôi không thể.

- Đừng bắt tôi phải giáng cấp cậu.

Vừa nói, Cate vừa ấn chuôi kiếm vào bàn tay đeo găng của Connor.

- Cảm ơn. Cảm ơn tất cả mọi người.

Cate đi thông báo cho các cướp biển khác là kế hoạch thay đổi.

Connor đứng trước mũi tàu, giữa thuyền trưởng và Bart. Ông nói:

- Cậu Tempest, ngay khi gặp cậu, ta đã biết cậu là một anh hùng đang định hình. Nhưng biết sao không? Cậu đã là một anh hùng rồi.

Connor không biết phải trả lời sao. Hai con tàu đã tiến gần sát nhau. Nó phải hoàn toàn tập trung lên boong tàu trước mặt. Nó đã phải vượt qua tất cả để có được khoảnh khắc này. Nó đã nhìn thấy Grace hoặc ít ra nó đã khá tin là đã nhìn thấy Grace. Nhưng lúc này boong tàu hoàn toàn vắng vẻ.

Trên đầu nó, các cướp biển đã hạ một Lời Ước xuống. Họ đã tra dầu mỡ sau lần tấn công trước, nên cầu treo êm dịu hơn nhiều. Tuy nhiên, tiếng rin rít của thép vẫn làm Connor nổi da gà. Không có gì báo động cho hải-tặc-ma-cà-rồng là nó đang tiến tới. không có gì làm giảm cơ hội sự thành công của nó.

Ngay khi Lời Ước ở vị trí nằm ngang, Connor quay lại thuyền trưởng Wrath, Bart và Cate. Không đủ thời gian để nói lời chào khách sáo. Vả lại nó sẽ trở về ngay cùng Grace. Nhưng nó sẽ trở về không?

Bart nói:

- Tiến lên như điên đi. Tụi tôi muốn thấy chị cậu trong khi cô ấy vẫn còn là một thiếu nữ!
- Mỉm cười, Connor nhảy lên Lời Ước, chạy sang boong tàu kia.

Lorcan hỏi Grace:

- Cái gì thế?
- Cái gì?
- tiếng động.
- Tôi không nghe gì hết.

Lorcan nhú mày:

- Có người ngoài boong. Tôi nghe tiếng chân.
- Chắc là Flotsam. Chị ấy kéo Chuông Báo Rạng Đông.
- Không. Tiếng chân darcy nhanh hơn. Đây là tiếng ủng đàn ông. Có một người đàn ông ngoài đó.

Grace trợn mắt:

- Không là Sidorio chứ?
- Cầu xin là không. Nhưng tốt hơn là phải kiểm tra xem sao.
- Anh không đi được. Mấy phút nữa là trời sáng rồi.
- Có gì đó không ổn. Để tôi ra ngoài. Cô đóng cửa, ở trong này.

Đẩy cửa phòng Grace, Lorcan phóng ra ngoài boong. Cô đi theo.

Connor cố giữ im lặng, đi dọc boong tàu. vẫn hoàn toàn vắng vẻ, nhưng nó nghe tiếng thì thầm rất gần. Nghe tiếng con gái, nó buột miệng gọi:

- Grace.
- Connor?

Grace gọi nó. Rõ như ban ngày, Grace còn sống! Nó đã đến kịp. Connor chạy vòng ra sau tàu.

Grace kìa!

Cô đưa hai tay lên, đẩy nghi hoặc:

- Connor.

Lúc đó Connor mới nhìn thấy một người thanh niên bên cô. Không, không là một người, mà là một hải-tặc-ma-cà-rồng. Tay lăm lăm thanh kiếm, Connor chạy lao tới họ.

Đang rối trí vì phát hiện Grace đi theo, bây giờ Lorcan lại còn thấy một kẻ lạ mặt cầm kiếm chạy tới hai người.

Grace hỏn hển kêu lên:

- Đó là Connor. Em trai tôi. Cuối cùng thì nó đã tìm được tôi rồi!

Lorcan thắc mắc mấy câu nói của cô, nhưng khi chàng trai tiến gần hơn, anh đã hiểu. Họ là một cặp song sinh. Không giống hệt nhau nhưng có nét tương đồng. Lorcan lùi lại khi Grace lao vào vòng tay Connor. Hai chị em ôm xiết lấy nhau.

Lorcan nhìn sang hướng khác. Trời sắp sáng, anh phải vào trong. Nhưng dù mặt trời đang lên, họ bị bao phủ bởi sương mù bắt đầu dâng cao. nhưng không phải có một con tàu kế bên tàu họ đấy chứ? Đúng rồi! Còn cách nào khác để cậu bé này lên tàu này được? Qua lớp sương mù dày đặc và ánh sáng mờ mờ, Lorcan thấy trên boong tàu kia nhiều người đang đứng, với kiếm trong tay.

Nhìn lại Grace vẫn đang ôm chặt Connor, Lorcan tự nhủ, chẳng lẽ đây là mưu mô của hai chị em? Con tàu kia có ý định tấn công không?

Ngay lúc đó cửa mở, Darcy Flotsam lao ra boong. Ngược nhìn trời, cô ta chạy vội tới kéo chuông. Lúc đó cô mới nhìn thấy Grace và Lorcan và... một người lạ. Chuyện gì đang xảy ra? Vì sao Lorcan còn ở đây vào thời gian này? Kẻ lạ là ai? Cô có ngủ quá giờ không?

Darcy Flotsam la lên:

- Lorcan, vào trong ngay. Rạng đông rồi.

Khi tiếng chuông vang lên, Connor lùi khỏi Grace, hỏi:

- Chuyện gì thế?

Grace cười:

- Không sao đâu. Chỉ là Chuông Báo Rạng Đông.

Trên Diablo, bạn bè của Connor cố gắng nhìn boong bên kia qua lớp sương mù. Nghe tiếng chuông, Bart nắm vai Cate, hỏi:

- Gì thế?

- Không biết, Bart. Giống như chuông báo động.

Nắm chặt đại đao, Bart nói:

- Connor đang cần chúng ta giúp.

- Sao anh biết?

- Cứ chờ đây thì không thể nào biết được.

Không nói thêm một câu, Bart chạy qua Lối Ước phủ đầy sương mù.

Chân chạm sàn tàu, Bart chạy vượt qua màn sương, và thấy những bóng người phía trước.

Đó là Connor và một cô gái. Chắc chắn là chị cậu ấy, vì họ rất giống nhau. Connor đang cười. Nhưng còn một chàng trai và một cô gái khác nữa. và, khi Bart chạy tới, chàng trai xông lên với một con dao quắm.

Bart nâng đại đao . Hai vũ khí chạm nhau.

Grace kêu lên:

- Connor, ngăn anh ta lại! Lorcan không hề làm hại chị.

Cô Flotsam hoảng sợ la lên:

- Lorcan, vào trong ngay.

Nhưng Lorcan không quan tâm đến lời cô, chỉ tập trung vào thanh kiếm của kẻ tấn công. Đây là một âm mưu. Bất cứ kẻ nào đã đưa em trai của Grace lên tàu, chắc chắn kẻ đó đã chuẩn bị tấn công hải-tặc-ma-cà-rông.

Lúc này ánh sáng đã bắt đầu làm mất Lorcan nhức nhối. Nhưng là một tay kiếm tài năng, anh đã lia một đường dao chính xác, trúng cánh tay đối thủ.

Bart nhảy lùi lại. Anh không quen với những đường kiếm tấn công trực tiếp. Bart thường chỉ chạm trán với những tay sử dụng đại đao.

Connor đẩy Grace sang một bên, nhảy tới trước Bart, hươ kiếm trước mặt Lorcan.

Grace kêu lên:

- Connor! Đứng! Lorcan là bạn chị!
- Nhưng Bart là bạn em.

Connor cũng la lớn, không dám quay lại xem Bart có sao không.

Cô Flotsam kêu lên:

- Lorcan! Vào trong ngay. Tôi phải về vị trí.
- Đi đi, Darcy. Mặc tôi, về vị trí của chị đi. Tôi đã nói là bảo vệ Grace, tôi phải giữ lời.

Khóc nức nở, Flotsam chạy qua boong tàu, nhảy xuống vị trí trạng chạm. Grace nhìn cô ta biến từ một người sống thành một tượng nhỏ trên đầu mũi tàu.

Connor cũng nhìn thấy hiện tượng đó. Nó không thể tin nổi vào mắt mình.

Bây giờ tới lượt Grace năn nỉ:

- Lorcan, làm ơn vào trong đi.

Ánh sáng đang toả xuống sàn tàu. Cô thấy Lorcan đã bắt đầu bị ảnh hưởng, hai mắt nhắm, những đường kiếm kém hiệu quả. Thở yếu ớt, Lorcan nói:

- Grace, chúng có tàu. Chúng đưa em cô lên để cứu cô, nhưng còn một đám nữa đang chờ theo lên đây. Như gã này.

Lorcan chỉ mũi kiếm vào Bart.

Connor nói:

- Không đúng. Chỉ mình tôi thôi. Họ đưa tôi lên đây để giải cứu Grace. Tôi chỉ muốn thế, không có ý làm hại các người.

Lorcan chỉ Bart, hỏi:

- Còn hấn?

Bart nói:

- Vì nghe tiếng chuông, tôi tưởng Connor gặp nguy hiểm, tưởng là chuông báo động.

Grace nói:

- Không phải báo động. Đó là chuông báo không cho ai được ra boong tàu.

Bart hỏi:

- Vậy là cô không sao?
- Đúng

Grace vẫn nóng lòng muốn thấy Lorcan được an toàn trong phòng.

Lorcan hỏi Bart:

- Các anh không đưa thêm những người kia lên tàu này nữa chứ?
- Không đâu bồ ơi, tôi lên đây chỉ vì bạn mình.

Grace lại giục:

- Vào trong đi, Lorcan. Làm ơn đi mà.

Bây giờ ánh nắng đã rơi thẳng vào mặt, Lorcan lảo đảo, suýt rơi thanh kiếm.

- Làm sao tôi biết đây không phải là một âm mưu?

Connor nói:

- Không đâu. Tôi chỉ đến đây vì Grace.

Grace nói thêm:

- Xin anh tin tôi, Lorcan. Tôi đã tin anh, bây giờ anh phải tin tôi.

- Được rồi, Grace, được rồi.

Lorcan lê bước vào phòng, nắm vội cánh cửa khi ngã vào trong, buông rơi thanh kiếm.

Bart nói:

- Bây giờ tôi trở lại ọi người biết tất cả đều tốt đẹp. Được chứ?

Connor gạt đầu. Khi Bart đi khỏi, nó quay lại Grace:

- Có quá nhiều điều để nói với chị.

- Chị cũng thế.

- Còn có quà cho chị nữa.

Luồn tay vào sau áo, nó lấy ra miếng mề đay, đưa cho Grace.

Lorcan biết là nên đóng cửa, nhưng đã phờ sáng quá nhiều rồi, một kẻ hờ nhỏ không thể làm hại anh hơn nữa.

Anh nhìn Grace và em trai cô qua kẽ sáng nhỏ. Anh nhủ thầm: đáng lẽ mình phải mừng cho cô. Mừng vì sau tất cả những gì xảy ra, cuối cùng cô đã được đoàn tụ cùng em. Trông cô dường như hạnh phúc, khi cầm sợi dây có chiếc mề đay, đeo lên cổ.

Dù không muốn, Lorcan vẫn cảm thấy đau lòng khi nhìn thấy cảnh đó. Anh đâu muốn vậy. Anh thật tình muốn chia vui cùng Grace. Vậy mà khi cô đeo sợi dây quanh cổ, Lorcan cảm thấy một nỗi buồn mất mát. Một cảm giác từ lâu, lâu lắm rồi, anh không có.

Mắt anh bỗng rất. Lúc đầu anh tưởng vì nước mắt, đưa tay lên lau. Nhưng mắt anh khô khốc, dù vẫn nhói đau.

Grace đã an toàn. Đó mới là điều quan trọng. Anh đã thề bảo vệ cô. Công việc của anh đã hoàn tất. Lúc này anh cần được nghỉ ngơi.

Anh lén nhìn lần cuối cặp song sinh, nhưng càng lúc càng nhìn không rõ nữa. Lúc này sương mù dày đặc thêm, tạo thành tấm rèm giữa anh và họ. Khi đóng cửa, anh mới nhận ra, không chỉ vì sương mù. Thậm chí ngay trong phòng, anh cũng không thể nhìn thấy rõ ràng. Hình như ánh sáng đã gây tổn hại hai mắt anh rồi.

Lớp sương mù lỳ lợ hoàn toàn bao quanh Grace và Connor, cho đến khi hai chị em chỉ còn có thể nhìn thấy nhau. Cứ như trong mơ, Grace vẫn không thể tin Connor đang đứng gần cô. Lẫn lộn giữa mơ và ác mộng.

Grace nói:

- Chị nhớ em quá

- Em cũng vậy.

- Chị nhớ cha nữa.

- Em cũng nhớ cha.

Connor lại ôm chặt Grace. Trong một thoáng, hai chị em cảm thấy như được trở lại bãi hải đăng, sống bên cha. Tuyệt đối an toàn.

Grace thầm hỏi: bằng cách nào Connor đã tìm được cô? Rồi sau đây, nó sẽ làm gì? Nó sẽ gia nhập tàu hải-tặc-ma-cà-rông củng cô hay cô sẽ theo nó lên tàu của nó? Sau cùng thì đã tới lúc trở lại Vịnh Trăng Lưỡi liềm sao?

Nhưng lúc này nên dẹp bỏ những câu hỏi rắc rối đó, điều quan trọng là hai chị em đã gần nhau. Trong khi ôm chặt em trai, cô hiểu gia đình có ý nghĩa gì. Không chỉ hiểu, mà cô đang cảm nhận điều đó.

Và... trong lúc Grace ôm Connor, Connor ôm Grace giữa lớp sương mù bao quanh, cô nghe trong đầu có tiếng thì thầm của thuyền trưởng.

- Kết thúc như thế. Bắt đầu như thế.

37. Tập 2 - Chương 00

Mở Đầu :Lướt Sóng Đêm.

Hoàng hôn. Một vịnh nhỏ hiu quạnh. Những đợt sóng đói khát ào ạt vươn vào tìm cát, làm cát trắng thành màu mật ong vàng óng, rồi thành hồ phách đỏ tươi khi mặt trời mặt lả chìm xuống làn nước đen như mực. Những con sóng đói thoát nuốt chửng cả quả cầu ánh sáng.

Bây giờ, bóng tối trùm lên bóng tối. Mắt người không còn có thể phân biệt đâu là đường tiếp nối giữa nước với đất, giữa nước với trời. Mắt người không thể nhận ra cơn cuộn nộ điên đảo không dứt của đại dương. Bởi đây không phải bóng tối nhờ nơi đô thị thành phố. Đây là bóng tối thực sự - sâu, đặc và đen nhưng.

Trăng đâu? Đường như chị Hằng cố tình không xuất hiện đêm nay, ngại chứng kiến những gì sẽ xảy ra trong giờ khắc sắp tới. Những vì sao đâu? Hình như chúng cũng lặng lẽ lánh xa. Không trăng. Không sao. Trong một đêm như thế này, có thể lượng thứ cho kẻ nào nghĩ là thể giới sắp tới giờ tận thế. Và, đối với một con người, điều đó có thể là sự thật.

Vì những con sóng u tối đang che giấu một bí mật. Một người - ít nhất thì trông hẩn giống một con người - đang lướt đi trên một tấm thảm lướt sóng. Không phải là một cú lướt sóng dễ dàng. những đợt sóng đen, vừa cao vừa hung hãn, thử thách sức lực và giới hạn chịu đựng của kẻ đang lướt sóng. Bất chấp mặt nước vòng lên, bất chấp đêm tối mịt mù, hẩn không hề loạng choạng. Thân hình cuộn cuộn cơ bắp nhẹ nhàng xoay trở, vững vàng trên tấm ván. Một cuộc chiến bất buộc những con sóng ngạo mạn phải nể phục hẩn. Và hẩn cứ thế tự mình bám trụ ngoài đó.

Sau cùng, dường như sóng mặt mỗi vì trò giải trí của chúng, ban thưởng cho quyết tâm của kẻ lướt sóng bằng cách nhẹ nhàng đưa hẩn vào vùng nước nông. Tuy nhiên, hẩn vẫn lướt nhanh, tấm ván như mũi kiếm trôi nhẹ vào làn nước mỏng màu mã não.

Hẩn nhảy khỏi tấm ván, chậm chạp nền cát. nước đùa cợt, kéo tấm ván ra lần cuối, nhưng hẩn nâng tấm ván lên khỏi “nanh vuốt” của bọt nước. Cắp tấm ván dưới cánh tay, hẩn sải bước qua lớp cát khô.

Dù với sức nặng của tấm ván, dù trời đêm buốt giá, hẩn không ngừng lại một giây. Kỳ lạ hơn nữa, dù vừa từ dưới nước lên, tóc và da hẩn đã khô ráo. Quần áo cũng khô rang như xương. Hẩn không mặc đồ lặn, chỉ là bộ quần áo bình thường - quần và ột sơ mi đã được xé bỏ hai tay áo từ ngay bà vai, để hai cánh tay có thể cử động tối đa. Hai chân trần.

Tới chân một vách đá, hẩn đặt tấm ván dựa vách, rồi bắt đầu leo lên. Lúc đầu hẩn theo một lối đi nhỏ, nhưng càng lên cao, hẩn phải đu bằng hai tay, hai bàn chân khéo léo giữ thăng bằng. Lúc này hẩn có vẻ giống như một con thú hoang dã hơn là một con người. Thật ra hẩn vừa có chút phần người vừa có chút phần thú. Thêm vào đó là một chút phần khác nữa.

Tới đỉnh vách đá, hẩn ngừng lại một lát, mãn nguyện nhìn xuống vách đá thẳng đứng, nhìn qua bãi cát, tới đại dương nổi sóng mà hẩn vừa vượt qua. Mắt người không thể phân biệt nước và bờ. Nhưng mắt hẩn “uống” trọn tất cả. Mắt hẩn hoàn toàn thoải mái với bóng tối.

Không mất thêm thời gian tự chút mừng, hắn tiếp tục tiến bước. Có một hàng rào cao, nhưng sau tất cả những chướng ngại đã vượt qua, hàng rào này chẳng là gì. Chân chạm lên cỏ mềm, hắn nhìn phía trước, xa phía trước, tới một ngôi nhà xa xa. Dù đã khuya, cửa sổ còn ánh đèn. Ánh sáng quá nhiều, như một đám cháy, làm mắt hắn nhói đau như gặp tia chớp. Hắn cố chịu đựng, tiếp tục bước.

Những bước sỏi dài làm đường đi ngăn lại. Đồng đất này quả là rộng lớn. Hắn đi qua một cánh đồng, ngừng lại ngắm bầy ngựa đang chạy. Không nhìn thấy nhưng cảm thấy hắn, bầy ngựa dừng lại một lúc. Kể lạ làm chúng sợ là chuyện đương nhiên. Nhưng đêm nay chúng không cần phải sợ, vì hắn đã lại tiếp tục bước đi.

Tới một hồ bơi rộng lớn, vốn là kẻ thích phô mình, hắn không thể kìm lòng, nhảy xuống, bơi đầy khoả khoải từ đầu này sang đầu kia. Hắn đu ra khỏi hồ và... một lần nữa, quần áo lại không rang như xương.

Phía trước là một vườn cây ăn trái rậm rạp. Hắn đi xuyên qua vườn, gạt những cành cây, quả chính rào rào rụng xuống đất. Không quan tâm, hắn đập nát những quả đào và lựu dưới bước chân nặng nề.

Qua khỏi vườn cây ăn trái và một bãi cỏ trải dài, mềm mại hơn bãi cỏ trước. Vừa bước, hắn vừa chúi để giày dính trái cây lên cỏ. Hắn đã tới gần ngôi nhà. Giữa ngôi nhà và hắn chỉ còn là một vườn hoa hồng, với cành lá quấn quít đầy gai và những bông hoa mượt mà như nhung. Và, giữa những luống hoa, là một người đàn bà. Hắn đã biết bà ta có mặt tại đây. Hắn lặng đứng, ngắm nhìn quang cảnh hiếm hoi trước mắt.

Đó là một người đàn bà trung niên, mặt tròn xoe vì cuộc sống quá thoải mái. Mặc kimono lụa hồng, cánh tay bà ta khoác một cái giỏ, mấy ngón tay múp míp cầm một cái kéo tỉa cây. Trên đầu bà ta buộc một dải băng với một đèn pin nhỏ trước trán. Trông bà ta thật lố bịch. Vừa tùm tùm cười một cách vui thú, bà ta vừa cắt tỉa cành hồng trước khu cắt hoa rồi nhẹ nhàng đặt vào trong giỏ.

Bà ta không hay biết gì. Thế rồi, chân hắn như vô tình đạp phải một cành cây.

- Cái gì thế? Ai đó?

Người đàn bà quay đầu nhìn quanh. Ánh sáng trên đầu bà ta nhấp qua nhấp lại như con đom đóm.

Bà ta vẫn chưa thấy hắn. Một lúc sau, bà ta trở lại với công việc, ư ử hát, nghe như tiếng con ong nghệ hoá rồ. Hắn quyết định giải trí thêm chút nữa, đập gãy một cành cây khác. Rất hiệu quả. Bà ta nhảy vọt lên - à, nói đúng hơn là nhảy cao tới mức cái thân hình phì nhiêu của bà ta có thể đẩy bà ta lên.

Hắn bước ra khỏi bóng tối, tiến thẳng vào vùng sáng.

Bây giờ đã thấy hắn, bà ta nhìn lên đánh giá. Nhưng khá khen cho bà khi bà vẫn không tỏ ra sợ hãi như hắn chờ đợi. Trái lại bà ta giận dữ rít lên:

- Mi là ai? Làm gì ở đây?

Hắn chỉ trừng trừng nhìn. Bà ta lặp lại:

- Mi là ai?

Hắn hỏi ngược lại:

- Mi là ai?

- Loretta Busby, tất nhiên rồi. Và đây là vườn hồng của ta. Mi không được phép vào đây.

Tiến lên một bước, hắn cười cười, nhón một bông hồng trong giỏ. Hắn đưa lên mũi. Mùi hoa quá nồng làm hắn lợm giọng. Bóp nát bông hoa, hắn ném ra xa.

Người đàn bà thét lên:

- Súc sinh, sao mi dám làm thế! Biết ta là ai không? Biết chồng ta là ai không?

Hắn đáp:

- Busby.

Mụ tưởng hắn ngu sao? Hắn đâu có ngu.

- Đúng. Lachlan Busby - Giám đốc Ngân Hàng Liên Doanh Vịnh Trăng Lưỡi Liềm, Chủ tịch Hội Đồng Thương Mại Vùng Đông Bắc, bề trên của Nhà Thờ Cấp Tiến Vịnh Trăng Lưỡi Liềm, và là người quyền uy nhất trong vùng này.

Bà ta nhìn thẳng mắt hắn, đúng ra là ngọn đèn pin trên đầu bà ra rọi thẳng mắt hắn:

- Đồ ngốc, đêm nay mi tới lắm chỗ rồi.

Hắn đã bị sỉ nhục. Sỉ nhục và chọc tức. Ánh sáng rọi và mắt hắn và mùi hoa hồng quá nồng quá ngọt. Hắn nhìn xuống người đàn bà đang sa sả nói như hắn là một con rối quấy rầy. Hắn không còn chịu nổi nữa.

Hắn vươn cánh tay lực lưỡng, nhắc bổng bà ta lên, cho tới khi mặt bà ta ngang tầm với mặt hắn. Hốt hoảng, người đàn bà đạp hai chân trong không khí, cứ như bà ta nghĩ có thể chạy thoát khỏi tay hắn. Bà ta phần nộ nhìn hắn. Chính xác hơn là nhìn hai cái hốc đáng lẽ là đôi mắt. Vì đó chỉ là hai hố lửa - hai hố sâu toé lửa. Tắt giọng, bà ta không thốt được một lời. Hai chân buông thõng. Cái đèn pin tụt xuống thấp hơn, điều cuối cùng bà ta thấy là những cái răng. Cặp răng vàng, giống như dao găm, đang chìa xuống bà.

Máu người đàn bà này ngon, hơi quá thanh nhã với khẩu vị của hắn. Hắn uống thật nhanh, thật miệt mài, cố rút ngắn công việc. Rồi, hắn đặt bà ta xuống giữa vườn hồng. Một cơn gió thành linh giật những cánh hồng ra khỏi đài hoa, chúng cuộn lên như hoa giấy, rồi run rẩy phủ lên xác bà ta.

Việc của hắn ở nơi này đã hoàn tất. Hắn đi qua bãi cỏ được cắt tĩa, qua hồ bơi, qua bãi thả ngựa, trở lại sườn đá đen. Như chào đón hắn, cuối cùng mặt trăng cũng gạt mây đen sang bên. Ánh sáng bạc rưới xuống khắp thân thể đồ sộ của hắn. Hắn mỉm cười, cảm giác được hồi sinh khi dòng máu mới luân khắp thân hình. Rồi, với một tiếng rống, hắn nhảy khỏi vách đá, nhào lộn qua không khí dịu dàng của trời đêm.

Xung lực tràn trề. Hắn tự nhủ: như thế này mới là tự do. Thật kỳ lạ, sao mình có thể chịu đựng quá lâu trên con tàu đó. Sao chưa bao giờ mình chống đối lại lão thuyền trưởng đó, chống đối những luật lệ, những qui tắc của lão ta... Khi hai chân chạm mạnh nền cát, hắn nghĩ: chuyện đó không còn xảy ra với ta nữa. Không còn luật lệ nào đối với Sidorio. Từ bây giờ, ta tự mở đường trong thế giới này. Không giới hạn.

Phía trên hắn, giữa vườn hồng tươi đẹp, cây đèn pin của Loretta Busby nhấp nháy rồi tắt phụt. Pin đã chết, như người đàn bà đang nằm đó.

38. Tập 2 - Chương 01

Chương 1: Ba chàng hải tặc

Cate Dao Quắc rảo bước qua boong tàu Diablo, quan sát lực lượng tấn công ưu tú của cô. Trong vòng một tiếng nữa cuộc tấn công sẽ bắt đầu, và các cướp biển được cô tuyển chọn đã có mặt để chuẩn bị tinh thần và thể lực cho thử thách phía trước. Cate chậm rãi bước vào giữa boong, điều chỉnh từng động tác tập luyện cho tất cả. Trong khi bước qua, cô ghi nhớ từng cá nhân, từng đội nhóm. Nghĩ tới việc trở thành thuyền phó vẫn làm còn làm cô có cảm giác là lạ, nhưng hứng thú. Trong mấy tháng qua, tàu Diablo đã có nhiều thay đổi. Cheng Li – vì một công tác giảng dạy – đã đi khỏi tàu, và để ngỏ chức thuyền phó. Phải thúc ép một chút Cate mới chịu đảm lãnh trách nhiệm đó. Cheng Li đã ra đi, bây giờ tinh thần thuyền trưởng Wrathe phần chần hẩn lên. Cô ta luôn như cái gai bên sườn ông. Thuyền trưởng làm như vui vẻ hơn khi có Cate là nhân vật số hai của ông. Hai người cũng có những bất đồng về chiến thuật, nhưng họ luôn thân thiện tôn trọng lẫn nhau, và trong vấn đề lên kế hoạch tấn công, ông thường để Cate nói lời quyết định sau cùng. Nhưng, với Cate, trong tất cả những thay đổi mấy tháng qua, chuyện quan trọng nhất là cặp song sinh Tempest có mặt trên tàu.

Hai chị em lên tàu trong một hoàn cảnh bi thảm nhất. Connor xuất hiện trước chị nó khoảng một tuần. Mấy ngày sau khi cha chết, chúng đã chạy trốn khỏi thị trấn quê nhà – Vịnh Trăng Lưỡi Liềm – trên một

thuyền buồm cũ của gia đình. Tai ương tiếp nối tai ương, thuyền gặp phải cơn bão hung dữ nhất. Hai chị em suýt bị chết chìm, nhưng định mệnh đã đưa chúng vào nơi an toàn, dù bị chia cách trong một thời gian.

Cate biết sự xa cách đó là thời gian thử thách Connor như thế nào, nhưng với niềm tin, cậu bé đã hăng hái tham gia vào đời sống trên Diablo. Lúc này, cô thấy Connor đang luyện kiếm với hai người bạn thân nơi cuối boong tàu. Đó là Bartholomew “Bart” Pearce và Jez Stukeley. Cate rảo bước tới phía họ. Bart và Jez đã là thành viên trong thủy thủ đoàn từ nhiều năm qua và là hai trong số những cướp biển được thán phục nhất trên tàu. Cả hai đều mới chớm hai mươi, nhưng đã ký hợp đồng làm việc trên tàu khi còn trong tuổi thiếu niên. Dù là một thiếu niên, Bart là một trong số đàn ông sức lực nhất tàu. Dưới sự hướng dẫn của Cate, anh ta đã tinh thông kiếm thuật, bổ sung thêm cho những ưu điểm cơ bắp của mình. Jez nhỏ con và thon chắc hơn, nhưng là một kiếm sĩ khéo léo hơn. Bart sử dụng đại đao và thường dẫn đầu lực lượng tấn công. Còn Jez – giống như Cate – là một tay kiếm chuẩn xác, tài năng kiếm thuật của anh có thể định đoạt sự thành công trong ngày.

Và Connor Tempest – chỉ mười bốn tuổi, mới lên tàu được hơn ba tháng, chưa hề được huấn luyện về nghề cướp biển trước đây. Cate giới thiệu thanh trường kiếm cho Connor, và ngạc nhiên thích thú về cả khả năng bẩm sinh lẫn sự tận tụy luyện tập kiếm thuật của nó. Lúc này cô đang quan sát ba cướp biển trẻ biểu diễn những đường kiếm của họ. Khó mà nói được ai tài hơn ai. Cate đặc biệt vui mừng vì Jez đã nhận Connor vào cùng nhóm. Hy vọng tài năng kiếm thuật của anh ta sẽ là tấm gương cho cậu bé mới học nghề.

- Sao, trong ngày đẹp trời này, ba chàng hải tặc khoẻ không?

Biệt danh Ba Chàng Hải Tặc cô đặt cho họ thành chết tên luôn. Vì ba anh chàng này không hề rời nhau, dù trong khi tấn công hay trong lúc rảnh rỗi.

Cả ba nhìn lên cười, chào thuyền phó đúng kiểu nhà binh. Bart cười nói:

- Cảm ơn quý cô, chúng tôi rất khoẻ.

Bart đang tán tỉnh Cate. Cô thầm thích thú, nhưng không thể khuyến khích khi đang làm nhiệm vụ.

- Nghỉ đi, các chàng trai.

Dù cho phép họ nghỉ, nhưng lời nói của cô cũng là một lệnh.

Bart nói:

- Xin cho biết thêm về con tàu chúng ta đang săn đuổi này.

- Đó là một tàu hàng. Chúng ta đã theo dõi suốt sáng nay. Hôm qua, thuyền trưởng Wrathe đã nhận được tin báo từ một nguồn rất đáng tin cậy. Hình như con tàu đó chở đầy hàng hoá và không được phòng thủ nghiêm ngặt. Hơn nữa, nó ở trong hải phận của chúng ta.

Jez Stukeley nói:

- Một chiến thắng quá dễ.

- Đừng bao giờ nghĩ vậy. Có thể lợi thế nghiêng về chúng ta, nhưng không được tự mãn chủ quan.

Jez cuống quýt:

- Đúng thế, thưa ngài!

- Đúng thế, thưa ngài?

Bart nhại lại. Anh và Connor tủm tỉm cười vì cậu bạn lỡ lời.

Mặt đỏ bừng, Jez nhún vai

- Xin lỗi quý cô, tôi không biết...

- Không sao.

Cate cố nhịn cười, quay sang Connor:

- Hôm nay cậu Tempest cảm thấy thế nào rồi?

- Rất ổn, và sẵn sàng chiến đấu.

- Tuyệt! Còn Grace?

Connor nhún vai:

- Tốt. Tôi đoán thế. Từ sau bữa điểm tâm tôi không gặp chị ấy. Có lẽ chị ấy đang làm nhiệm vụ bảo quản kiếm.

- Grace tiến bộ khá nhanh trong kiếm thuật.

Cate nói và nhận thấy Connor tỏ ra căng thẳng mỗi khi đề cập tới vấn đề kiếm và Grace. Chẳng lẽ nó ngại Grace sẽ chứng tỏ tài cạnh tranh với nó? Cate nghĩ, rõ ràng Grace đã tỏ ra có một số năng khiếu bẩm sinh, nhưng cô ta không nhiệt tình với kiếm thuật như Connor. Thật đáng tiếc. Sao đám con trai lại có thể dành hết vinh quang? Cô phải nói chuyện lại với Grace, để Grace nhìn sự việc nghiêm túc hơn. Có thể được huấn luyện từng bước với một nữ cướp biển khác – có lẽ là với Johnna? – sẽ tiến triển hơn chẳng.

Connor hỏi:

- Cô sẽ không đưa chị ấy vào vụ tấn công này chứ?

- Không. Cô ấy chưa hoàn toàn sẵn sàng.

Thấy hai vai Connor thoải mái xuôi xuống, Cate đã hiểu. Nó là một cậu em trai quá lo bảo vệ chị. Nó không muốn Grace tự đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm. Nhưng làm gì có chuyến đi miễn phí trên tàu cướp biển chứ? Hơn nữa, Grace đã chứng tỏ có khả năng thích nghi với hiểm nghèo. Dù sao cô ta đã được một tàu ma-cà-rồng cứu vớt – chính xác hơn là hải-tặc-ma-cà-rồng – và còn sống để kể lại câu chuyện đó. Nhưng bất chấp mọi thúc giục của thủy thủ đoàn, Grace nói rất ít về những gì cô đã trải qua trên con tàu đó. Cô chỉ tâm sự với Connor, và mặc dù Connor cương quyết giữ kín những bí mật của cô chị, nó cũng đã nói xa xôi về những tình huống thật sự khủng khiếp Grace đã gặp trên tàu. Chuyện nó muốn bảo vệ chị tránh khỏi chấn thương tinh thần hơn nữa là điều dễ hiểu.

Cate nói với Connor:

- Cậu không phải lo cho Grace. Cô ta cứng rắn như lớp da trên chuôi kiếm của tôi vậy.

Connor mỉm cười, nụ cười yếu ớt:

- Cate, Grace là chị tôi. Là tất cả những gì tôi còn lại trên đời.

Đặt tay lên vai Jez, Bart nói:

- Sai rồi, bồ. Còn chúng tôi thì sao?

Thọc tay vào sườn Connor, Jez để thêm:

- Chính xác. Ba Chàng Hải Tặc là gì chứ?

Bart thêm:

- Mọi người vì một người, một người vì mọi người.

Cate thở dài:

- Sao y bản gốc.

Nhưng trò đùa của họ thành công, Connor tươi cười lại. Cate nói:

- Bây giờ tôi phải đi chuẩn bị lần cuối cho vụ tấn công.

Bart đứng nghiêm chào:

- Rõ, thưa ngài.

Cate nhún mày, nhưng không thể không phì cười:

- Lếu lếu đủ rồi đó, ông Pearce. Thêm một lời vô phép nữa, ông sẽ phải trực toa-lét đêm nay, trong khi chúng tôi đến quán Ma Kettle.

Nói xong, Cate quay lưng bước đi trước tràng cười ròn rã vang lên vì thái độ nghiêm nghị của cô.

Bart rên lên với hai bạn:

- Ôi! Mỗi khi cô ấy lên mặt trịch thượng, sao mình yêu thế.

Connor trợn mắt nhìn Jez. Jez bảo:

- Thôi nào, Connor. Hãy để ông Pearce ngẩn ngơ với mối tình si, chúng mình đi luyện thêm vài đường kiếm.

- Đồng ý.

Sau cả buổi sáng lau chùi kiếm, Grace Tempest cũng cần được rửa ráy cho chính mình. Nhưng dù cố gắng tẩy rửa hết đất ghét ở bàn tay và cánh tay, cô vẫn không thể nào thanh toán hết mùi dầu mỡ và mùi kim khí. Sau cùng cô đành để cho nó tự bay mùi dần. Chào các bạn, Grace trở xuống phòng, nghỉ ngơi. Khi đi xuống hành lang, cô nghe tiếng các cướp biển trên boong đang chuẩn bị cho cuộc tấn công. Chắc Connor đang ở trong đám đó. Cô bỗng cảm thấy lo cho nó. Sau ba tháng, nghĩ đến người em trai sinh đôi là một thần đồng cướp biển cô vẫn có một cảm giác lạ lùng.

Đôi khi cô vẫn ngỡ ngàng với những gì đã xảy ra. Sau khi cha chết, hai chị em không còn gì tại Vịnh Trăng Lưỡi Liềm – chỉ còn có thể làm kiếp trâu ngựa trong trại mồ côi, hoặc làm con nuôi vị giám đốc ngân hàng tâm thần, Lachlan Busby, và bà vợ Loretta dở hơi của ông ta. Vì vậy chúng đã phải vượt biển cả bằng thuyền buồm Công nương Louisiana của gia đình. Chẳng biết sẽ đi về đâu, nhưng dù tới đâu cũng sẽ tốt hơn những gì chúng bỏ lại phía sau.

Cả hai chị em đều không hình dung được những gì phía trước, Grace vừa nghĩ vừa đẩy cánh cửa vào ca-bin của mình. Em cô đã được con tàu này cứu vớt. Còn cô đã được đưa lên tàu của hải-tặc-mà-cà-rông – những sinh vật mà cô chỉ được biết đến qua bài ca đi biển lạ lùng cha vẫn hát cho hai chị em nghe.

“Ta sẽ kể cho các người nghe chuyện hải-tặc-mà-cà-rông,

Một câu chuyện xưa như sự thật.

Phải, ta sẽ hát cho các người nghe bài ca về một con tàu cổ,

Và thủy thủ đoàn vô cùng đáng sợ.

Phải, ta sẽ hát cho các người nghe bài ca về con tàu cổ,

Vượt đại dương xanh...

Ám ảnh đại dương xanh...”

Dù quá nhiều lần nghe bài ca đó, hai chị em chẳng bao giờ nghĩ con tàu đó là có thật, nhưng thật sự có một con tàu như thế! Chính cô đã ở trên tàu, đã mặt đối mặt - chính xác hơn là đối mặt với mặt nạ - với viên thuyền trưởng kỳ lạ.

“Người ta bảo, thuyền trưởng luôn đeo mạng

Để làm mọi người bớt sợ

Khi thấy màu da tái xanh chết chóc

Và đôi mắt vô hồn của ông ta

Và những cái răng sắc như đêm tối.

Ồ... người ta bảo thuyền trưởng luôn đeo mạng

Và đôi mắt ông chẳng nhìn ánh sáng bao giờ.”

Thuyền trưởng không đeo mạng, mà là một mặt nạ. Đó chỉ là một trong những điều trái ngược giữa hiện thực về con tàu hải-tặc-ma-cà-rồng với ca từ của bài hát. Con tàu đúng là bí ẩn như những gì cô mong đợi, nhưng không hoàn toàn khủng khiếp như mọi người đã tưởng. Hoặc ít ra là đối với riêng cô.

Ngày nào cũng có một vài cướp biển hỏi cô: “Đó chẳng phải là nơi kinh khủng sao?” Hay “Cô đã chịu đựng điều gì ghê sợ nhất?”. Hoặc “trông những con quỷ đó như thế nào?”

Trước những câu hỏi đó, Grace thấy cách hay nhất là nói: “Xin đừng bắt tôi nói về những chuyện đó nữa”. Cái chức thông thường đó quả là hiệu nghiệm. Mọi người bảo nhau: tội nghiệp Grace, tất nhiên là cô ta không muốn gợi lại những kỷ niệm của nơi hải hùng đó nữa.

Thà nói thế còn dễ hơn cô ráng thuyết phục họ là cô đã được đối xử đàng hoàng trên con tàu đó. Thâm tâm Grace thấy vị thuyền trưởng đeo mặt nạ là một con người rộng lượng nhân từ. Dù, tất nhiên, ma-cà-rồng uống máu, nhưng chỉ trong chừng mực mỗi tuần một lần dự tiệc. Và máu được cung cấp bởi những người hiến máu, họ được đối xử đàng hoàng để xứng đáng với món quà của họ. Cô đã kể với Connor chuyện này, nhưng thậm chí em cô cũng không thể nào hiểu nổi vì sao cô có thể chấp nhận tất cả chuyện này. Chỉ nghĩ đến vụ lấy máu của người khác – hay “chia sẻ” theo cách gọi của hải-tặc-ma-cà-rồng – nó cũng đã cảm thấy khiếp đảm rồi. Grace mỉm cười. Dù Connor tỏ ra cứng rắn trước bạn bè cướp biển, nhưng mới chỉ nghĩ đến máu đã đủ làm nó buồn nôn. Cô nghĩ, mình lên tàu hải-tặc-ma-cà-rồng, nó lên tàu cướp biển lại là điều hay. May mà không phải trong tình huống ngược lại.

Chuyện cô làm quen được với những người bạn tốt trên tàu hải-tặc-ma-cà-rồng nghe có vẻ lạ lùng. Nhưng bộ áo cô đang mặc là của Darcy Flotsam cho. Đó là hình chạm trên đầu tàu vào ban ngày, và như lời Darcy nói, “là người vui vẻ vào ban đêm”.

Ngồi xuống cái giường chật hẹp, Grace vén rèm ô cửa sổ. Bên ngoài, biển xanh đến chói mắt. Màu xanh chói chang làm cô lại nghĩ tới Lorcan Furey, một hải-tặc-ma-cà-rồng “trẻ”, đã cứu cô khỏi bị chết chìm. Anh ta đã bảo vệ cô trên tàu, và khi cướp biển đến tìm cô, chính anh ta đã bảo vệ cô lần cuối. Cô đã rời khỏi tàu hấp tấp hơn mong muốn. Thậm chí không nói được một lời chia tay đàng hoàng với Lorcan. Cô đã mất dấu anh ngay sau khi Connor bắt ngờ xuất hiện.

Tất nhiên Lorcan phải vào trong khi trời sáng. Nhưng khi Grace tới phòng anh để nói lời từ biệt, Lorcan không có đó. Cô đã bảo Connor chờ trong khi cô đi tìm kiếm Lorcan khắp tàu, nhưng không thấy anh đâu. Cả thuyền trưởng ma-cà-rồng cũng không biết Lorcan đang ở đâu. Không thể để Connor chờ lâu hơn nữa, cô đành nói lời chia tay với thuyền trưởng, rồi trở lại phòng mình lần cuối. Cô đem theo một thùng tư trang nhỏ - gồm cả mấy bộ váy áo Darcy cho và mấy cuốn sổ tay – rồi lên boong tàu.

Khi mở hành lý trong phòng mình trên tàu Diablo, cô thấy một hộp gỗ nhỏ. Cô nhớ mình đâu có gói cái hộp này theo. Trong hộp có một gói vải. Cô mở gói, một tấm thiệp rơi ra. Nét chữ nguệch ngoạc quen thuộc còn loảng ngoảng hơn cả bình thường:

Grace thân mến,

Một chút quà để nhớ đến tôi.

Chúc lộ trình an toàn!

Người bạn chân thành của cô,

Lorcan Furey.

Tim Grace đập rộn ràng. Chỉ nhìn thấy chữ ký của Lorcan cũng đủ làm cô xúc động. Nhưng một vật gói trong mảnh vải còn làm cô xúc động hơn. Đó là cái nhẫn Claddagh của Lorcan. Cô nhớ lần đầu nhìn thấy nhẫn này là sau khi với cô lên, Lorcan đã vén lọn tóc ướt trên mặt cô.

Giờ đây cô nhìn xuống chiếc nhẫn - vào cái biểu tượng kỳ lạ hai bàn tay nâng một sọ người, trên đỉnh sọ là một mũi miệng nhỏ xíu. Mấy ngón tay cầm nhẫn, cô tự nhủ: một món quà quá lớn. Vì đây gần như là một phần thân thể của Lorcan. Nhưng có lẽ đây mới là mấu chốt của vấn đề. Ý nghĩ đó làm cô rùng mình. Lorcan muốn mình là một phần thuộc về anh ta. Grace quyết định sẽ trả nhẫn lại cho Lorcan. Đồng thời cô cảm thấy nó sẽ là lá bùa hộ mệnh – một vật nhắc nhở cô nhớ tới thời gian ở trên tàu hải-tặc-ma-cà-rồng và là một điềm báo trước sẽ có ngày cô trở lại.

Grace tháo sợi dây chuyền Connor đã cho, lừa nhấn vào dây. Bây giờ, cái nhấn và mề đay khung hình của Connor kề bên nhau. Hai vật quý giá nhất của cô.

Mấy ngón tay Grace chạm nhẹ vào chiếc nhấn. Đôi khi, chạm tay vào nhấn, cô nhắm mắt, hình ảnh con tàu hải-tặc-ma-cà-rồng hiển hiện y như thật. Phải chi đó là sự thật!

Cô tự hỏi, họ - thuyền trưởng, Darcy và Lorcan – hiện nay như thế nào? Bây giờ họ đang ở đâu? Một lần nữa, cô lại ước sao có thời gian lâu hơn để nói lời chia tay với họ. Chẳng thể tranh cãi với Connor khi nó cương quyết bảo cô phải lên tàu Diablo sống cùng nó. Cô không có cách nào thuyết phục nó ở lại trên tàu của hải-tặc-ma-cà-rồng. Chọn sống giữa một thủy thủ đoàn ma-cà-rồng! Điên quá, đúng không? Cô nhớ một lần cha đã nói: “Grace, đôi khi điên rồ lại là khôn ngoan”. Cô có cảm giác là cha sẽ thông cảm ỉn.

Buông tay khỏi cái nhấn của Lorcan, Grace nghĩ, nếu thật sự được chọn lựa, thì cô sẽ ở lại với họ rồi. Chỉ một kẻ trong thủy thủ đoàn đã làm cô sợ. Mỗi lần nghĩ đến hình ảnh trung ụy Sidorio, cô lại rùng mình. Hai hồ mắt hấn toé lửa. Những cái răng vàng sắc như dao găm.

Sidorio – kẻ đã giết chết người hiến máu ỉn và giam giữ Grace trong phòng cho đến khi cô được thuyền trưởng giải cứu.

Sidorio – kẻ cho cô biết hấn bị Julius Caesar giết chết trước khi hấn đổi máu.

Sidorio – kẻ đã bị trục xuất ra khỏi tàu, sống lưu vong.

Nhìn ra đại dương trong mờ, Grace nghĩ: Hấn là kẻ duy nhất thật sự nguy hiểm trên con tàu đó. Nhưng hấn đã ra đi. Nguy hiểm đã qua rồi. Bây giờ, nếu tìm được cách trở lại đó, chắc chắn cô sẽ được an toàn.

39. Tập 2 - Chương 02

Chương 2: Một chiến thắng dễ dàng

- Khai hoả đại bác!

Cate ra lệnh. Cuộc tấn công bắt đầu.

Lúc này, Diablo đã tiến sát mục tiêu. Đại bác khai hoả phát tín hiệu bắt đầu tấn công. Tiếng sắt thép rín rít cho biết những cầu nổi mà cướp biển gọi là “ba lời ước” đã hạ xuống tàu chở hàng. Connor vẫn chưa hết bệnh sợ độ cao, tìm nó lại đập thình thình khi nghe tiếng ba cây cầu hạ xuống, và biết là sẽ phải chạy qua “lời ước”, cao bên trên mặt nước. Thật may, tất cả xảy ra rất nhanh, và hôm nay biển tương đối lặng.

- Các nhóm bốn người – tiến lên!

Ngay khi “ba lời ước” gần nằm ngang, nhóm bốn người chạy thình thịch qua cầu. Đây là những người lực lưỡng – hầu hết là những tay đã trưởng thành, kể cả Bart – xoáy tít đại đao gây hoảng sợ hỗn loạn trên boong tàu kia.

- Các nhóm tám người thứ nhất – vào cuộc!

Nghe Cate hô, ba nhóm tám người cầm kiếm vượt qua cầu sắt. Đây là cánh quân đánh thốc sườn đầu tiên. Tuy những tay đại đao có vẻ đáng sợ, nhưng ba nhóm tám tay kiếm mới thật sự tạo ra nguy hiểm. Như đã có lần Cate bảo Connor, sự dụng kiếm như “chiến đấu với một cây kim”. Nếu cây kim đâm trúng một người ngay yếu huyệt, sẽ làm thủng nội tạng, tạo ra cái chết từ từ đau đớn từ trong ra ngoài.

Jez là người cuối cùng trong nhóm tám người đầu tiên, ngay trước Connor. Vừa nhảy lên “lời ước”, anh vừa la lên với Connor:

- Gặp lại trên tàu kia!

Đội hình tấn công 4-8-8 là một trong những cách điều quân ruột và thành công nhất của Cate. Đó là phương cách ưa thích nhất của cô khi tấn công một tàu trung bình, như con tàu này, bao gồm 60 cướp biển, chia làm ba nhóm, mỗi nhóm lại chia thành 4-8-8. Mỗi cướp biển trong nhóm 8 người thứ hai sẽ cặp với một người trong nhóm tám thứ nhất – làm phụ tá cho chiến binh nhiều kinh nghiệm và tài năng hơn. Hôm nay, Connor làm phụ tá cho Jez. Họ đã cùng làm việc chung như một cặp trong tất cả những lần tấn công từ tám tuần qua. Connor đã học hỏi được rất nhiều từ người bạn tốt và cũng là thầy của nó.

- Các nhóm tám người thứ hai!

Đội trưởng của Connor hô lớn, và nhóm nó phóng qua “lời ước” tham gia cuộc chiến. Connor là người sau cùng. Nó nhớ lại lần đầu tiên, Cheng Li đã phải thúc nó tiến lên. Bây giờ không còn Cheng Li, chính nó sẽ phải tự thúc đẩy mình. Hít sâu một hơi, Connor chạy qua “lời ước”, xông vào trận mạc. Bây giờ tất cả là bản năng, thời gian và chuẩn xác. Bây giờ Connor Tempest không chỉ mặc quần áo cướp biển, mà là cướp biển từ hồn tới xác. Khi bật lên tiếng hét, rút kiếm khỏi vỏ, nó cảm thấy máu sôi trong huyết quản. Nó cảm thấy thật sự sống động.

Chạy xuyên qua cuộc hỗn chiến trên boong tàu hàng, Connor thấy Jez đang vờn quanh hai thủy thủ tàu đối phương. Cả hai đều mặc đồ đen ngòm từ đầu tới chân và đang vung lên hai cây kiếm cong với cạnh ngoài sắc bén. Nó nhận ra đó là hai cây mã tấu. Được trang bị loại vũ khí này, chắc hẳn hàng hoá của con tàu này phải rất quý giá. Lợi nhuận của cuộc chiến hôm nay sẽ khá cao.

Jez điềm tĩnh cười nói với Connor:

- Chào mừng lên tàu. Gặp hai bạn mới của tôi đi.

Thấy Connor lăm lăm kiếm tiến tới, hai thủy thủ lập tức đầu hàng, buông rơi mã tấu xuống sàn tàu.

Jez tươi cười nói:

- Hai bạn quyết định rất tuyệt vời. Connor, canh chừng họ tại đây. Mình trở lại ngay.

- Yên tâm.

Connor đứng vào vị trí sẵn sàng canh giữ hai hàng binh. Trận đánh chưa kết thúc tại đây. Từng bị bất ngờ, nên nó biết chỉ một sơ xềnh nhỏ, kết quả sẽ hoàn toàn đổi khác vào phút cuối.

Tuy nhiên nó cũng liếc vội qua boong tàu. Lợi thế có vẻ như đang nghiêng về phe nó. Mặc dù đối phương được trang bị tốt, nhưng hình như họ không đủ kỹ năng chiến đấu. Cướp biển tàu Diablo dồn chúng vào thể phòng thủ, với sự tung hoành của Jez khắp boong tàu. Thủy thủ tàu chở hàng bị dồn vào giữa boong, nhưng cây mã tấu loảng xoảng rơi xuống sàn như lá thông. Connor hãnh diện đến nôn nao. Diablo, dưới sự chỉ huy của thuyền phó với – Cate – đã thật sự là một cỗ máy chiến đấu tối ưu.

Connor nhìn vào mắt hai tù nhân. Bart đã từng bảo nó: “Phải luôn nhìn vào mắt đối thủ. Dao kiếm có thể dối lừa, nhưng mắt thì không.” Qua những trận đánh trước, nó đã biết cách đọc được sự sợ hãi trong mắt tù nhân. Với nó, đây là việc khó khăn nhất. Bart và Jez bảo, sẽ quen dần với thời gian. Jez nói:

- Không sao hết. Cậu chỉ cần nhớ rằng: tù nhân của cậu cũng chỉ là một con người – như cậu và tôi – một con người có bạn bè, người yêu, gia đình và những giấc mơ huy hoàng. Cho nên hẳn cũng sợ chết. Vì vậy vấn đề là, cậu không được sơ xềnh để hắn có thể trở lại cuộc chiến.

Connor đã là một cướp biển đủ kinh nghiệm để không cho phép chuyện đó xảy ra.

Thận trọng không để hai tù nhân lọt khỏi tầm nhìn, nó liếc vội quanh boong. Có vẻ như cuộc chiến sắp tới hồi kết thúc. Cate và thuyền trưởng Wrathe đang lượn quanh nhóm tù nhân quan trọng co cụm quanh vệt buồm giữa tàu. Xa hơn. Connor thấy Bart và nhóm đại đao của anh ta canh giữ vòng ngoài. Tất cả đều nằm trong vòng kiểm soát. Chỉ còn một điều quan trọng: thuyền trưởng của con tàu đầu hàng đầu? Ông ta – hay bà ta – là ai? Tất cả cướp biển đều trang phục giống nhau, không dấu hiệu phân biệt cấp bậc. Có thể nà, chính Connor đang bắt giữ thuyền trưởng tàu này không?

Nó lom lom nhìn mặt hai tù binh khi tiếng thuyền trưởng Wrathe vang lên:

- Thuyền trưởng, ra trình diện đi. Tàu của ông đã bị chiếm. Tôi – thuyền trưởng Iucco Wrathe của tàu Diablo – tuyên bố quyền quyết định đối với hàng hoá của ông.

Không tiếng trả lời. Những câu nói của thuyền trưởng Wrathe lơ lửng trên không như dư âm tiếng đại bác.

Jez đến bên Connor. Connor quay lại, tưởng gặp nụ cười của bạn. Nhưng vẻ mặt nghiêm trọng, Jez thì thầm:

- Mình không thích vụ này. Không thích vụ này một chút nào. Quá dễ dàng.

- Dễ dàng không tốt sao?

Jez lắc đầu:

- Dễ và quá dễ là hai điều khác nhau. Có gì đó không ổn rồi.

Những lời nói của anh ta làm Connor run rẩy.

Thuyền trưởng Wrathe lại lên tiếng gọi:

- Ra trình diện đi, thuyền trưởng. Chúng tôi sẽ không gây thêm tổn thất gì, nếu chúng ta có thể mau chóng nhất trí mọi điều kiện và... đổ tài sản của ông vào đây khoang tàu của chúng tôi.

Lần này có tiếng trả lời. Đó là tiếng chuông. Tiếng chuông của con tàu chở hàng. Khi tiếng chuông kỳ lạ vang lên ba, rồi bốn, rồi năm lần, cướp biển tàu Diablo ngơ ngác nhìn nhau, không biết chuyện gì đang xảy ra. Từ xa, Connor có thể thấy vẻ mặt Cate cũng hoang mang như mọi người khác.

Bây giờ Connor mới thực sự lo. Nó nhìn lại mặt hai tù binh. Một gã cười cười với nó, rồi phá lên cười lớn. Bạn hân hoà theo. Bối rối, Connor quay lại Jez, trong khi đó làn sóng cười lan từ tù binh này tới tù binh khác, cho đến khi tiếng cười lên tới cực điểm khắp boong tàu.

Thình lình Connor thấy thuỷ thủ đoàn của nó không còn bao vành đai ngoài nữa. Giờ họ đã bị bao vây bằng một vòng cướp biển mặc đồ đen kịt từ đầu tới chân giống như đám tù binh, tay vung những cây mã tấu hệt như của chúng. Sao chúng là được chuyện này? Sàn tàu tràn ngập bọn chúng. Cướp biển tàu Diablo hoàn toàn thất thế.

Jez bật nói:

- Chúng ta bị lừa rồi. Nhìn kia!

Theo hướng mắt Jez, Connor thấy một hàng quân áo đen xuất hiện từ hai lỗ hổng trên sàn tàu. Những cánh cửa sập!

- Và nhìn sau cậu đi!

Connor quay đầu lại. Thêm nhiều thuỷ thủ leo ra khỏi hai cửa sập cuối tàu. Thuỷ thủ đoàn tàu hàng đã ru ngủ cướp biển tàu Diablo bằng một chiến thắng giả tạo, chỉ để lại trên boong những thuỷ thủ gãy trơ xương, ngênh chiến lúc đầu. Một hàng động táo bạo, vì làm sao chúng có thể biết sẽ không bị cướp biển giết? Nhưng mưu mẹo liều lĩnh đó đã thành công. Bây giờ quân áo đen đã gấp bốn lần, mã tấu tuốt trần, đứng quanh boong.

Connor hỏi Jez:

- Chúng ta phải làm gì?

Jez nhún vai, xui xẻo:

- Biết câu kinh nào hiệu quả không, anh bạn?

Chưa bao giờ Connor thấy Jez thất vọng đến thế. Nó nhìn từ bộ mặt xoám ngoét của Jez, tới hai tù binh đang cười toe toét trước mặt – ít ra nó đã tưởng chúng là tù binh. Đột nhiên, Connor cảm thấy rũ hết cả người.

Cuối cùng, tiếng vị thuyền trưởng cũng vang lên, loang khắp boong tàu:

- Hạ vũ khí xuống, đồ cặn bã.

Connor vẫn nắm chặt thanh kiếm đang đưa cao. Không cướp biển Diablo nào buông vũ khí khi chưa được lệnh của sĩ quan chỉ huy. Đó là một điều khoản trong hợp đồng Connor đã ký khi gia nhập thủy thủ đoàn dưới quyền lucco Wrathe.

Nhưng nó bị bất ngờ khi nghe tiếng kêu gọi của Cate:

- Các bạn hãy hạ vũ khí xuống.

Chắc chắn nó đã nghe lầm.

Suốt ba tháng trên tàu, đã có những trường hợp khó xử xảy ra, nhưng không gì so sánh được với chuyện này. Chung quanh nó, vũ khí rầm rầm bị quăng xuống sàn tàu. Nó quay nhìn Jez dò hỏi. Jez buồn bã gạt đầu, rồi cả hai buông vũ khí. Trong khi đó, như một hành động đã được diễn tập thuần thục, đám “cựu tù binh” thu hồi mã tấu của chúng. Bây giờ, thủy thủ đoàn Diablo bị quân thúc bằng kiếm từ hai phía. Hết cơ hội tẩu thoát. Nhưng thuyền trưởng đối phương đâu?

- Hãy để gã thuyền trưởng vô sĩ lên tiếng là hắn muốn gì.

Đó chính là giọng nói đã ra lệnh cho thủy thủ đoàn Diablo buông vũ khí. Một giọng nói dữ dội, tàn nhẫn. Connor và những người khác nhìn quanh, nhưng không biết ai đã lên tiếng. Giọng đó lặp lại:

- Hãy để gã thuyền trưởng vô sĩ lên tiếng là hắn muốn gì.

lucco Wrathe trả lời:

- Tôi hiện diện sờ sờ ra đây là đã rõ rồi, chẳng còn gì để nói thêm đâu, thưa ngài.

Connor nhìn thuyền trưởng Wrathe. Ngay lúc đối đầu với thất bại như thế này, ông vẫn không mất vẻ uy nghiêm. Ông là – và mãi mãi là – một nhân cách lớn.

Thình lình từ trên cao vang lên một tiếng động. Connor ngược lên đài quan sát. Một người đang đứng trên đó. Quần áo đen từ đầu tới chân như thủy thủ đoàn của ông ta. Các cướp biển khác cũng nhìn lên.

Rồi, trước sự sững sờ của Connor, viên thuyền trưởng nhảy xuống. Ông ta bay qua những cánh buồm và khung dây buồm, phóng xuống boong tàu, kéo theo một sợi dây thừng đen phía sau. Gần tới boong – và chắc chắn là chết – sợi dây giữ chặt ông lại, như sợi dây thun giữ người nhào lộn. Ông ta nẩy lên một lúc, rồi treo người lộn ngược – và yên phăng phắc – như một con dơi đang ngủ. Sau cùng, viên thuyền trưởng rút mã tấu, cắt sợi dây. Khi dây đứt, ông ta lộn một cú hoàn hảo giữa không trung, nhẹ nhàng hạ xuống boong, cách chỗ lucco đứng chừng vài mét.

Vị “thuyền trưởng bí ẩn” rảo bước tới lucco, cây mã tấu – lấp lánh như kim cương trong ánh mặt trời – lướt tới cổ thuyền trưởng Wrathe. Nhưng thuyền trưởng Wrathe không hề nao núng.

Viên thuyền trưởng đưa tay kia lên, mở khăn trùm đầu. Miếng vải đen bung ra như dải ruy-băng, bay đi trong gió.

Chỉ đến lúc này, thuyền trưởng Wrathe mới tái mặt, thân hình như co rúm lại. Chỉ đến lúc này, dường như ông mới ghen lời, thở hồng hộc. Sau cùng ông mới cố thốt được thành lời:

- Mi! Không thể... không thể nào như thế được.

Connor quay lại nhìn Jez, không hiểu anh ta có biết chuyện gì đang xảy ra không. Nhưng, lần đầu tiên trong đời, Jez Stukeley cảm như thốc.

-Hết chương 2-

40. Tập 2 - Chương 03

Chương 3: Quỷ dữ và Hải âu

Hai thuyền trưởng đứng đối diện nhau. Mặt gần sát mặt. Thuyền trưởng tàu hàng cao hơn Molucco Wrathe hẳn một cái đầu. Mặt góc cạnh, rám nắng, nhẵn như đá phiến, chỉ trừ một vết sẹo hằn sâu trên má như dòng sông đỏ tía.

Thuyền trưởng Wrathe kinh ngạc kêu lên:

- Narcisos Drakoulis, tôi tưởng đã chứng kiến giây phút cuối cùng của anh rồi.

Nụ cười của thuyền trưởng Drakoulis không chút thân thiện:

- Tôi tin chắc là anh đã thấy, Wrathe. Kể từ khi ở Ithaka, biết bao mùa đông đã qua rồi.

Connor nhìn từ thuyền trưởng này tới thuyền trưởng kia, tự hỏi chuyện bí ẩn gì đã xảy ra giữa hai người.

- Thủy thủ của anh nổi loạn. Chúng chiếm tàu anh. Bỏ lại anh trên hoang đảo. Sao anh có thể...? Tất cả vụ này...

Giọng thuyền trưởng Wrathe lạc đi khi ông đưa mắt nhìn quanh boong, quan sát đám chiến binh của Drakoulis, những cây mã tấu của chúng loé sáng lên như lửa trong ánh mặt trời.

Môi mím chặt, Drakoulis nhếch mép cười:

- Luôn phải có kế hoạch B chứ Wrathe. Đó là qui luật đầu tiên của nghề thuyền trưởng, đúng không?

Ông ta đưa ã tấu, lập tức thủy thủ của ông cũng làm theo. Cướp biển tàu Diablo bị bao vây bằng một hàng rào dày vũ khí giết người.

Drakoulis ra lệnh:

- Tạm thời, vũ khí các người hãy án binh bất động.

Connor rùng mình, muốn nhìn phản ứng của Jez nhưng không thể rời mắt khỏi thuyền trưởng Drakoulis. Trong đôi mắt lạnh tanh và giọng nói vô cảm của ông ta chứa đầy nguy hiểm. Nó hiểu rằng cuộc tấn công hôm nay thảm bại rồi. Nó tự rửa mình đã quá hăng say. Giờ thì chắc chẳng bao giờ gặp lại Grace nữa. Sau tất cả những gì phải vượt qua để tìm Grace, bây giờ sẽ chấm dứt trên boong tàu này, trong tay một trong số thủy thủ của Darkoulis.

Thuyền trưởng Wrathe lên tiếng:

- Ở đây có sự lầm lẫn, Darkoulis à. Anh biết là tôi không bao giờ ra lệnh tấn công tàu của một thuyền trưởng cướp biển khác.

Drakoulis lắc đầu:

- Tôi không hề biết chuyện này.

Không nao núng trước giọng nói lạnh lùng của kẻ thù, Molucco tiếp tục:

- Thông tin không chính xác làm chúng tôi tưởng đây chỉ là một tàu hàng.

Drakoulis lại nhếch mép cười:

- Đúng. Anh đã nhận thông tin sai.

Ngừng lại như cân nhắc từng lời, ông ta tiếp:

- Nhưng tôi tò mò muốn biết, vì sao những sự mất trật tự như thế này lại có thể... xảy ra.

Connor nhìn Jez. Jez nhúu mày rít lên nho nhỏ:

- Chúng ta bị lừa. Đây là một sự sắp đặt.

Drakoulis tiếp tục:

- Đã tới lúc anh phải trả giá cho đường lối sai lầm của mình. Có một Qui-ước Cướp-biển mà anh đã thản nhiên bỏ qua, hoặc có lẽ anh nghĩ là anh thuộc giai cấp cao hơn. Có lẽ anh có ảo tưởng về dòng họ Wrathe – anh và các em trai của anh. Anh ra vào hải phận của các thuyền trưởng khác – vậy hãm chỗ này, cướp bóc chỗ kia.Ồ, tất cả chỉ là trò thể thao của anh và bạn chơi thôi sao?

Trước đây Connor đã từng nghe một số cướp biển chống đối thuyền trưởng Wrathe. Nó nhớ lại lần đầu tới quán Ma Kettle, cả chục thuyền trưởng đã trút cơn giận lên thuyền trưởng Wrathe. Lần đó thật đáng sợ, nhưng tình trạng này còn đáng sợ hơn nhiều. Các thuyền trưởng kia chỉ muốn nói cho hả giận. Còn thuyền trưởng Drakoulis đã lên kế hoạch, lạnh lùng gài bẫy thuyền trưởng Wrathe và thủy thủ đoàn của ông ta. Connor có cảm giác, Drakoulis đang tìm cách trả thù ột chuyện đau đớn từ xưa. Thuyền trưởng Wrathe đã làm gì ông ta? Với một con mắt khác, nó nhìn vị thuyền trưởng mà nó đã cam kết trung thành với ông.

- Anh muốn gì, Drakoulis?

Câu hỏi của thuyền trưởng Wrathe kéo Connor về thực-tại-tàn-khốc.

- Tôi nói rồi, Wrathe. Đã tới lúc anh trả giá cho những hành động của mình.

- Ra điều kiện đi, rồi chúng ta mỗi người mỗi ngả.

Vẫn là cái giọng điệu kiêu ngạo đó của thuyền trưởng Wrathe. Drakoulis lạnh lùng nói tiếp:

- Tội lỗi của anh có cái giá của nó.

- Ra giá đi. Vàng hay bạc. Hãy nhắc cho tôi nhớ, cái nào làm anh vừa lòng?

Nhìn Molucco với vẻ chán ghét, Drakoulis nhẹ lắc đầu. Trong khi đó Connor mới nhận thấy, trái hẳn với thuyền trưởng Wrathe phủ đầy vàng bạc và bảo ngọc, thuyền trưởng Drakoulis không đeo món trang sức nào. Bộ đồng phục của ông ta giống hệt toàn thể đồng đội – đơn giản, màu đen và không trang trí. Khi lên tiếng tiếp, giọng ông ta đầy khinh miệt:

- Loại người như mi mới nghĩ ta ham muốn những đồ phù phiếm thế, Wrathe ạ. Cái giá trả cho sự vi phạm qui luật của mi không là vàng bạc. Thuyền trưởng, loại tiền tệ duy nhất đáng để mi trả là... máu.

Tiếp theo lời nói của ông, thủy thủ đoàn lại đưa ã tấu. Một sự phối hợp thật nhịp nhàng. Drakoulis đã huấn luyện rất tốt. Connor tự hỏi, sẽ còn điều khủng khiếp nào sắp xảy ra nữa đây? Một điều nó biết rõ là thủy thủ của Drakoulis đã được chuẩn bị hoàn hảo, trong khi nó và đồng đội ngơ ngơ chẳng biết gì. Nó thoáng giận thuyền trưởng Wrathe đã đặt mọi người vào hoàn cảnh này. Nhưng cơn giận nhanh chóng tiêu tan. Molucco Wrathe đã đón nó lên tàu như một người cha đón con, đã cho nó một nơi trú ẩn trong giờ phút đen tối nhất – đã cho nó một niềm hy vọng. Molucco có thể là một người phóng đảng, vô kỷ luật, nhưng ông không là người độc ác. Hoàn toàn trái ngược với thuyền trưởng Narcisos Drakoulis.

Drakoulis tuyên bố:

- Đấu tay đôi. Vấn đề sẽ được giải quyết bằng một cuộc đấu tay đôi tới... chết.

Molucco nao núng. Rõ ràng những năm tháng chiến đấu huy hoàng nhất của ông đã lùi xa. Tuy ông vẫn còn sức lực, nhưng từ lâu ông đã uỷ thác cuộc đấu quyết định cho những tay trẻ hơn trong thủy thủ đoàn của mình. Connor nhìn từ Molucco Wrathe tới Narcisos Drakoulis. Dưới ánh sáng mặt trời, sự tương phản thật rõ ràng. Thuyền trưởng Wrathe có vẻ quá nặng nề, quá phè phỡn. Trong khi đó, dưới lớp áo đen bó chặt, Narcisos Drakoulis mảnh khảnh, rắn chắc và nóng lòng chiến đấu. Không cần bàn cãi cũng thấy rõ một điều: nếu gươm kiếm được tuốt ra, Connor và thủy thủ đoàn sẽ trở lại tài Diablo mà... không có thuyền trưởng.

Nhưng Drakoulis lại mỉm cười nói với Molucco:

- Tất nhiên, ta không đề nghị mi và ta đấu trực tiếp. Không đáng lau chùi thanh mã tấu này trong một trò chơi như thế. Không đâu Wrathe, mi hãy đề cử một tay kiếm tài năng nhất của mi, ta cũng sẽ làm vậy.

Nheo nheo cặp mắt tối tăm, Drakoulis tiếp:

- Quyết định lệ lên.

Molucco nhíu mày, tìm Cate trong đám đông. Connor nín thở. Thuyền trưởng Wrathe chọn cô để đấu sao? Cate là một trong những chiến binh hàng đầu trên tàu, chắc chắn là tay kiếm điêu luyện nhất. Nhưng để mất cô là một canh bạc liều lĩnh kinh khủng. Vừa là bạn, vừa là người được Cate bảo bọc, Connor rung mình khiếp đảm với ý nghĩ đó.

Drakoulis lên tiếng:

- Thôi được, trong khi mi run rẩy, cho phép ta giới thiệu người tham chiến với bên mi. Gidaki Sarakakino, tiến lên.

Trong hàng ngũ của Drakoulis vang lên tiếng hoan hô khi một người trong số họ từ từ bước tới giữa boong tàu. Connor khiếp đảm khi nghe tiếng bước chân nặng nề tới gần. Người đó lướt qua nó, cơ bắp chắc nịch của anh ta làm vai nó đau nhói. Cúi nhìn, Connor thấy thịt mình tím bầm. Ngược lên, nó thấy Drakoulis đang tươi cười đưa tay về phía tay kiếm đã được chọn. Sarakakino bắt tay thuyền trưởng, rồi quay lại chào thủy thủ đoàn của anh ta. tìm Connor như sắp rụng. Chỉ vài cướp biển Diablo có thể đấu với một đối thủ cỡ này.

Molucco vẫn còn đang bàn tính với Cate. Drakoulis lắc đầu:

- Hơi bị ngạc nhiên đấy khi mi đã quá khó khăn để ra một quyết định như thế.

Lần đầu tiên thuyền trưởng Wrathe tỏ ra tức giận. Ông ta gầm lên:

- Tàu ta là một tàu dân chủ. Ta cần phải hỏi ý kiến thuyền phó về vấn đề này.

Drakoulis ném cho Molu ột ánh nhìn khinh bỉ, nhưng không nói gì.

Nhìn thuyền trưởng Wrathe và Cate bàn luận trong hoàn cảnh cấp bách này thật đau lòng. Connor biết cả hai người đau khổ ngần nào khi phải chọn một cướp biển để đấu một mình như thế này. Đời sống trên Diablo đặt căn bản trên tinh thần cộng tác, giữa thủy thủ đoàn là một tình bạn thật sự, không phân biệt cấp bậc. Trên Diablo không có quan niệm hy sinh tính mạng - dù chỉ một thủy thủ.

Sau cùng thuyền trưởng Wrathe quay lại Narcisos Drakoulis:

- Chúng ta đã quyết định.

Connor và toàn thể thủy thủ đoàn Diablo lắng nghe lời phán quyết.

- Chúng ta sẽ không đưa ra thành viên nào trong thủy thủ đoàn để tham gia trận đấu.

Drakoulis không nói gì. Ông ta quay sang Sarakakino, rồi cả hai phá lên cười. Trấn tĩnh lại, Drakoulis quay nhìn Molucco, nói:

- Mi lằng nhằng mi có quyền chọn lựa vậy. Thuyền trưởng, đây không là trò chơi. Ta đã nói - đây là lúc mi phải trả giá.

Tiến sát thuyền trưởng Drakoulis, Molucco hùng hục nguồn năng lượng mới:

- Thuyền trưởng, mi đã nói tới qui luật, vậy mà mi ra lệnh như một ông trời con.

- Trời con? Không phải mỗi con tàu là một vũ trụ riêng và mỗi thuyền trưởng hải tặc là một ông trời sao?

Connor cảm thấy máu trong huyết quản đông thành đá. Drakoulis có máu điên. Máu điên kết hợp với sự hung bạo, làm sao có thể biết mức độ nguy hiểm ông ta gây ra tới đâu.

- Ta sẽ báo cáo mi với Liên Đoàn Hải Tặc.

Drakoulis lắc đầu:

- Ta không nghĩ thế, Wrathe. Mi đang ở trên Hải Âu, trên tàu của ta.

Connor nhăn mặt nghĩ: Hải Âu? Một cái tên tàu lạ lùng. Con chim biển cánh dài là điềm gở của thủy thủ. Và nó đã chứng tỏ điều đó với thủy thủ đoàn Diablo. Hôm nay, rõ ràng quỷ dữ không thể sánh bằng hải âu.

Drakoulis lạnh lùng tuyên bố:

- Mi đã ở ngoài hải phận của mình.

- Nhưng đây cũng không là hải phận của mi.

- Không quan trọng. Wrathe, Liên Đoàn Hải Tặc đang dẹp bỏ mi. Họ đã quá mệt mỏi vì những vi phạm của mi. Họ đã cố gắng hết sức để điều chỉnh mi. Thậm chí còn đưa một gián điệp vào thủy thủ đoàn của mi...

Molucco khiếp đảm kêu lên:

- Gián điệp?

- Đúng. Một gián điệp.

Drakoulis bắt chước Molucco, trợn mắt bối rối:

- Con gái Chang Ko Li. Mi tưởng cô ta đang thời kỳ huấn luyện để thành thuyền trưởng, nhưng thật ra suốt thời gian đó Cheng Li theo dõi mi để báo cáo về Liên Đoàn.

Đây không phải là tin dành riêng cho thuyền trưởng Wrathe. Connor thấy vẻ trách móc trên khắp mặt đồng đội nó. Nó cũng bị sốc mạnh. Connor biết rõ Cheng Li chống đối thuyền trưởng Wrathe, nhưng không bao giờ ngờ cô ta là gián điệp. Nhớ lại những buổi chuyện trò với cô ta, nó thấy tất cả đều không có gì quá đáng. Phải chi cô ta có mặt ở đây để tự giải thích. Nhưng gần ba tháng nay nó không gặp Cheng Li.

Thuyền trưởng Wrathe lắc đầu:

- Mi điên quá rồi, Drakoulis. Cô Li hoàn tất khóa huấn luyện ở Học Viện, và Liên Đoàn đã chọn tàu Diablo để cô ấy tập sự.

Drakoulis cười nhạo:

- Vậy thì bây giờ cô ta đâu?

- Trở lại Học Viện, dạy cấp 2.

-Ồ thật thế sao? Cô ta rời khỏi tàu mi vì một vẻ nghị đặc biệt của Liên Đoàn, hay cô ta phải ra đi vì đã thất bại trong công tác đưa mi vào đúng đường lối?

- Không!

- Sao không hỏi ngay cô ta, nếu lần tới mi gặp Cheng Li tại quán Ma Kettle? Ta nghĩ mi sẽ được nghe nhiều điều thú vị từ cô Li. Tất nhiên là nếu cô ta hạ cố trò chuyện với mi.

Trông Molucco như bị sét đánh. Connor hoang mang không kém. Nó không biết nhiều về Liên Đoàn Hải Tặc. Có đúng Liên Đoàn đang theo dõi thuyền trưởng Molucco Wrathe và thủy thủ đoàn của ông? Narcisos Drakoulis hành động độc lập hay đã ký một bản hợp đồng để giết người? Có đúng là Cheng Li đã cố - và thất bại - kiềm chế đường lối ranh ma của Molucco? Có vẻ như lần này Molucco phải trả giá thật rồi.

Drakoulis nhổ nước bọt, khinh khỉnh nói:

- Chúng ta nói thế đủ rồi. Tới lúc trở lại vấn đề. Sao, ai trong thủy thủ đoàn của mi sẽ đấu tay đôi với Sarakakino đây?

Sarakakino cởi áo, để lộ những bắp thịt cuộn cuộn trên ngực và hai cánh tay, với những đường gân căng phồng. Khi cái áo rơi xuống sàn, Sarakakino quay lại, gồng cơ bắp. Dưới lớp da lưng rám nắng là hình xăm một con chim xoải cánh lên tận bả vai. Lại là một con hải âu. Connor nghĩ: nếu có điểm gỡ, thì chính là hình xăm con chim này.

Thuyền trưởng Wrathe lên tiếng:

- Ta nói rồi. Sẽ không có cướp biển nào của ta tham gia trận đấu.

Drakoulis phẫn nộ thét lên:

- Ta cũng đã nói rồi. Đưa một tên của mi ra đấu, nếu không ta sẽ trút thảm họa lên toàn thể thủy thủ đoàn của mi.

Những cây mã tấu lại được vươn cao trên khắp boong tàu.

Hai thuyền trưởng đứng, mặt đối mặt, trong tình thế hoàn toàn bế tắc.

Rồi, vừa bất ngờ vừa khiếp đảm. Connor nghe giọng nói quen quen kêu lên:

- Thuyền trưởng Wrathe, xin để tôi đấu với hân!

-Hết chương 3-

41. Tập 2 - Chương 04

Chương 4: Vị khách bất ngờ.

Grace nằm trên giường trong phòng cô. Bên trên, boong tàu Diablo hoàn toàn tĩnh lặng. Như vậy có nghĩa là họ - tất cả những cướp biển tham gia vụ tấn công – đã đi rồi. Bây giờ, những người ở lại chỉ còn biết chờ đợi. Đây là thời khắc cô ghét nhất. Đầu óc luôn rối bời với ý nghĩ Connor đang bước vào một cuộc ẩu đả. Trong khi em trai đi xa, cô chỉ mong luôn được bận rộn. Những khi có thể, cô lao vào công việc để không phải nghĩ ngợi nhiều, nhưng hôm nay cô được phân ca sớm, và bây giờ cô có được mấy giờ rảnh rỗi. Cô có thể đề nghị phụ giúp thêm vài giờ, nhưng giờ nghỉ trên tàu Diablo là một sự xa xỉ không thể để phí hoài. Hơn nữa, đêm qua bị mất ngủ - cùng với việc lên ca sớm - làm cô mệt rũ.

Grace nhìn quanh ca-bin nhỏ, sơ sài hơn căn phòng cô từng ở trên tàu hải-tặc-ma-cà-rồng. Tại đó, cô đã ngủ trên một giường rộng, như một công chúa trong sách truyện, với những gối lụa chất cao và những rèm thêu lông lầy. Bây giờ, cô ngủ trên một giường đơn, một cái gối cũ. Grace không phàn nàn. Cô thích nơi ở mới. Vậy là đủ thoải mái rồi, và thật tuyệt khi căn phòng có ánh sáng ban ngày lọt vào, dù chỉ xuyên qua ô cửa sổ cấu bần. Ngoài ra, được có một ca-bin riêng vẫn tốt hơn là ngủ chung trong phòng tập thể như Connor, với những cướp biển thở khò khè, ngáy như sấm, ho sù sụ và chơi trò “đội bom thổi” như tầu giao hưởng suốt đêm.

Ngoài cái giường, trong phòng còn có một ghế gỗ cô chỉ dùng để vắt áo vào ban đêm, một tủ chén nhỏ và vài cái kệ. Quá đủ ột người không có nhiều tài sản như Grace. Duỗi thẳng người, cô từ từ trường khỏi giường, quì gối trên sàn, thò tay vào gầm giường gạt thùng đựng mền và dây thừng cũ sang một bên. Thùng này cô dùng để che giấu một cái hộp nhỏ.

Ôm cái hộp, Grace leo lại lên giường. Chính Darcy Flotsam đã cho Grace cái hộp này, vì theo lời cô ta nói: “cô gái nào cũng cần một chỗ để giữ những điều bí mật”. Đúng kiểu Darcy - nghĩa cử đẹp, lập luận có cơ sở và bản thân chiếc hộp. Nói cho chính xác, đây là một “hộp trang điểm”. Bọc ngoài lớp da đỏ sậm, bên trong lót lụa hồng. Đây là cái hộp để đựng gương lược, phấn son. Grace không ham muốn và cũng không có những thứ này. Nhưng cái hộp có những ngăn chứa, tuyệt nhất là có chìa và ổ khoá nhỏ, rất lý tưởng để cô cất giấu những bí mật của riêng mình.

Vặn khoá, Grace mở nắp hộp, rồi mỉm cười quan sát những thứ bên trong. Mấy cuốn sổ tay và mất cây bút mà thuyền trưởng hải-tặc-ma-cà-rồng đã nài nỉ cô mang theo. Cầm lên cuốn sổ nhỏ bằng da. Trong đó cô đã khởi sự việc về cuộc “thay máu” của thuỷ thủ đoàn hải-tặc-ma-cà-rồng. Tưởng thuật lại cuộc sống khi họ còn là người bình thường và vì sao họ đã đi từ thế giới đó tới thế giới hiện nay. Cho đến bây giờ, cô mới viết được vài trang. Đó là chuyện của Darcy Flotsam - đã được cô nắn nót viết, và chuyện đầy u ám của Sidorio - cô đã vội vàng nguệch ngoạc viết trong một hoàn cảnh hoàn toàn khác.

Nhìn những dòng cuối, Grace rùng mình vì câu chuyện khủng khiếp của hân. Trung úy Sidorio đã tiết lộ: nhiều thế kỷ trước hân đã bắt cóc Julius Caesar và sau đó bị giết chết trong một cuộc phục thù. Dù nổi khiếp sợ Sidorio đắm trong Grace, nhưng cô mừng vì đã biết chuyện của hân và đã ghi vào được cuốn sổ này. Cô đã thu hoạch được một bí mật ghê gớm mà hiếm người trên thế gian này được biết. Với Grace, câu chuyện đó làm cô ngất ngây như đã ép được bông lan hiếm có nhất vào trong cuốn sổ.

Lật đến trang cuối, Grace thở dài. Cô đã mong mỏi được viết thêm. Trên tàu hải-tặc-ma-cà-rồng, cô đã lên kế hoạch ghi chép chuyện thay máu của tất cả thủy thủ đoàn. Ý nghĩ vẫn còn làm cô rung mình phấn khởi, dù cô biết quá ít hy vọng thực hiện điều đó.

Hai mắt và toàn thân đều mệt mỏi, Grace gấp lại cuốn nhật ký, đặt sang bên cạnh. Cô nhắm mắt, nằm xuống, đưa tay lên cổ lần mò sợi dây chuyền. Khi ngón trỏ chạm vào mề đay hình trái tim mà Connor đã cho cô, mấy ngón tay cô đẩy mề đay sang một bên, chạm vào chiếc nhẫn của Lorcan. Cô bỗng như bị điện giật - thật hay tưởng tượng - khi nhớ lại món quà Lorcan đã cho lúc cô rời khỏi tàu.

Bây giờ, trên hết thảy, chỉ còn chiếc nhẫn cho cô chút hy vọng. Nó làm cô nhớ tới những lời nói của anh, giọng địa phương Ailen dịu dàng, cách anh nhìn cô như có những tình cảm sâu nặng mà anh chưa nói được thành lời. Chiếc nhẫn là bí mật tốt đẹp nhất của cô, giấu dưới mề đay, không ai có thể nhìn thấy được. Đôi khi, chỉ đôi khi thôi, nhẫn ép vào xương vai cô, cô có một cảm giác thật kỳ lạ, như Lorcan đang nói cùng cô, như khích lệ cô là mọi việc rồi sẽ ổn và rồi hai người sẽ gặp lại nhau. Rõ ràng ngay lúc này, giọng anh dịu dàng đang nói với cô, kéo cô ra khỏi con tàu cướp biển, đưa cô vào giấc mộng lóng lánh nước biển xanh.

- Grace! Grace, dậy đi!

- Cái gì?

Cô đang bỗng bồng bềnh trong giấc mộng ngọt ngào. Quá an toàn thư thái.

- Grace!

Lần này tiếng gọi lớn hơn. Cô nhận ra nhưng không biết từ đâu, mà giấc mơ thì quá êm ái, cô không thể rời xa.

- Grace Tempest! Làm ơn dậy đi mà!

Giọng nói rót thẳng vào tai, làm Grace mở choàng hai mắt. Cô biết giọng nói đó. Giọng khu đông Luân Đôn, là lạ, uốn éo.

Quay đầu lại, Grace kêu lên:

- Darcy! Darcy Flotsam!

Đúng thế, Darcy đang ngồi bên giường. Cô ta cau mày, nói:

- Tiểu thư gì mà ngủ li bì như chết.

Nét nhăn của cô ta chuyển ngay thành nụ cười. Grace cười lại, rồi ngồi dậy, quay chân về phía Darcy:

- Darcy! Không thể tin nổi. sao chị tới được đây?

- Chuyện dài lắm. Nghe này, chị không biết ở lại được bao lâu. Nhưng chị cần gặp em.

Grace cười tươi rói. Tuyệt vời hơn mong ước. Đang mơ thấy con tàu hải-tặc-ma-cà-rồng, tỉnh lại thấy một người bạn xuất hiện ngay trong phòng mình. Mừng rỡ, Grace đứng dậy, dang rộng hai tay để ôm Darcy. Darcy cũng đứng dậy, bước tới.

Nhưng khi Grace vòng hai tay quanh eo Darcy, thành linh Darcy di chuyển, hay con tàu lay động, vì hai tay Grace lọt thỏm vào không khí. Cô lại dnag tay, với tới Darcy. Lần này hai người đối diện nhau. Ánh mắt Darcy nhìn Grace thật lạ lùng. Grace nhìn... hai tay cô xuyên thẳng qua Darcy. Cứ như Darcy được tạo ra bằng không khí. Grace đưa tay lên, một ngón tay rờ đầu mũi bạn. Ngón tay cô xuyên qua khoảng không. Grace rúm người, nhìn Darcy, tò mò:

- Chuyện gì thế này?

Darcy khoanh tay trước ngực, nghiêm trang nói:

- Em thấy đó, Grace. Chị ở đây, nhưng không ở đây.

- Em không hiểu. Chị thấy em không?

- Có, đương nhiên là chị có thể thấy em. Chị có thể thấy em làm nhàu nát cái áo xinh đẹp chị đã cho em mượn.

Grace nhìn xuống, áy náy. Đúng vậy, cái áo dính đầy dầu mỡ khi cô lau chùi kiếm sáng nay.

- Em xin lỗi. Em phải dậy quá sớm, vội vàng mặc... em không cố ý...

- Suyt.

Darcy đưa một ngón tay lên môi Grace, nhưng không chạm được vào môi.

- Chúng ta còn nhiều chuyện quan trọng cần nói hơn là mấy vết dơ này.

- Dạ, đúng thế.

Grace vẫn không hiểu vì sao Darcy lại có mặt tại đây, nhưng nhìn vẻ lo lắng của bạn cô, cô biết hẳn chị ta phải có một lý do.

- Chị ngồi đi.

Hai người ngồi xuống giường. Nhưng Darcy không thật sự ngồi, mà như lơ lửng trên nệm. Grace hỏi:

- Mọi người khỏe chứ? Thuyền trưởng? Lorcan?

Darcy lẳng lặng cúi đầu một lúc. Khi ngừng lên, mắt cô ta long lanh nước mắt.

- Chính vì chuyện đó mà chị tới đây. Từ khi em đi, mọi chuyện đều kinh khủng, đúng là kinh khủng.

Tim Grace thất lại:

- Chị nói sao? Chuyện gì đã xảy ra?

Darcy nghẹn ngào không nói nổi, nước mắt lẫn thuốc viên mi rờn rờn như những cánh hoa đen trên làn da mịn màng. Khịt khịt, cô lần tìm trong túi, rồi đưa ra bàn tay không:

- Chị tưởng đã bỏ khăn giấy vào đây rồi.

Grace lấy từ túi mình ra một khăn tay, đưa cho Darcy. Cả hai nhìn nhau, rồi Grace buông khăn. Hai người nhìn mảnh vải vuông bay qua bàn tay ảo của Darcy, rơi xuống sàn. Hình ảnh đó làm cả hai đều mỉm cười. Darcy khịt mũi, đưa lưng bàn tay lên lau nước mắt, rồi chùi vào áo. Một cữ chỉ chẳng thanh nhã chút nào đối với một người luôn chăm chút bề ngoài như Darcy. Cô ta nhún vai:

- Như chị đã nói, vết dơ không quan trọng.

Grace gật đầu, mỉm cười an ủi bạn:

- Darcy, chị phải cho em biết chuyện gì không ổn. May ra em giúp được. À, hầu hết mọi người. Em sẽ làm bất cứ điều gì có thể. Chị không biết đã bao lần em mơ thấy em trở lại tàu đầu. Mới trước khi chị đánh thức em...

Mặt Darcy thoáng u ám:

- Em không thể trở lại.

- Vì sao?

- Đó không còn là một nơi an toàn nữa. Em không được, dù chỉ là trong suy nghĩ, tính đến chuyện trở lại.

- Không an toàn? Nhưng em có mặt tại đó khi thuyền trưởng trục xuất Sidorio mà. Ông ta là kẻ duy nhất nổi loạn, đúng không?

Darcy lắc đầu:

- Không là kẻ duy nhất, mà là kẻ đầu tiên.

- Đầu tiên?

Darcy gật đầu:

- Sidorio là kẻ duy nhất nổi loạn, nhưng từ khi hắn bị trục xuất - từ khi em đi - có nhiều kẻ khác thách thức quyền lực thuyền trưởng từng đêm từng ngày. Chúng không chấp nhận chỉ có được máu trong bữa tiệc. Chúng muốn thêm máu, thêm tiệc...

Darcy lại ứa nước mắt, không nói hết lời, Grace hỏi:

- Thuyền trưởng nói sao?

- Ông bảo “không”. Đó là đường lối của tàu. Đã như thế và mãi mãi sẽ như thế.

- Tốt rồi. Thuyền trưởng sẽ giữ được trật tự. Ông luôn làm được mà.

Darcy lại lặc đầu:

- Không bao giờ như trước nữa. Từ khi chị ở trên tàu đó, thuyền trưởng luôn được... luôn được kính trọng. Nhưng sau khi ông đuổi Sidorio đi, đã có những thay đổi. Vì trước đó, chưa ai bị đuổi khỏi tàu.

Grace nhớ lại, lúc đó cô đã nghĩ chuyện đuổi Sidorio có thể là một điều nguy hiểm. Nhưng thuyền trưởng đã tỏ ra quá cương quyết. Và lúc đó cô cũng quan tâm tới những gì Sidorio ranh ma hắc ám có thể gây ra trong thế giới bên ngoài, hơn là những gì sẽ xảy ra trên tàu sau khi hắn đi. Cô nói:

- Em mong mình có thể giúp được. Em mong được trở lại tàu. Mong được nói chuyện với thuyền trưởng.

- Không. Đừng, Grace. Em phải ở lại với Connor, tại nơi an toàn này.

Grace cười:

- Darcy, đây là tàu cướp biển. Khó lòng được an toàn. Thậm chí ngay lúc này, Connor đang tham gia một vụ tấn công.

- Hừ, đúng là hai em có biệt tài nhảy vào những nơi rắc rối.

Grace rầu rĩ:

- Đúng. Nhảy từ chảo nóng vào bếp lửa.

Hai người nhìn nhau cười. Grace đưa tay định nắm tay Darcy.

Darcy nhắc cô:

- Chúng ta không chạm được vào nhau.

Grace vẫn chìa tay ra:

- Em biết. Biết là không thể, nhưng cứ giả vờ như... có thể.

Darcy gật, đưa tay ra cho tới khi bàn tay ảo của cô gần chạm bàn tay bằng xương bằng thịt của Grace.

Grace nói:

- Kể về Lorcan cho em nghe đi.

Nhưng khi vừa mở miệng trả lời, Darcy mờ nhạt dần.

Grace la lên:

- Khoan! Chuyện gì đã xảy ra với Lorcan?

Nước mắt lại dâng tràn, Darcy lắc đầu buồn bã. Rồi cô ta tan vào không khí và... một lần nữa, Grace chỉ còn lại một mình.

-Hết chương 4

42. Tập 2 - Chương 05

Chương 5: Tử chiến.

- Tôi sẽ đấu với hấn, thuyền trưởng.

Một lần nữa, Jez kêu lên.

Connor sững sờ nhìn bạn, nhưng Jez đã đang lách qua đám đông. Connor quay nhìn Bart. Anh ta cũng bàng hoàng như nó. Không thể để chuyện này xảy ra với Ba Chàng Hải Tặc.

Mấ tay bộ hạ của Drakoulis chặn đường Jez, nhưng thuyền trưởng của chúng quát lên:

- Để hấn qua. Để hấn tự chứng tỏ mình.

Hàng quân áo đen tách ra và Jez Stukeley hiên ngang băng qua chúng, tiến tới trước mặt hai thuyền trưởng hải tặc và quả núi cơ bắp Gidaki Sarakakino. Cười cười, Sarakakino nhìn xuống Jez. Không là thầy bói cũng đoán được hấn đang nghĩ gì.

Đặt tay lên vai chàng cướp biển trẻ, thuyền trưởng Wrathe nói:

- Stukeley, cậu là một người dũng cảm đáng tôn trọng, nhưng tôi không thể để cậu tự đặt mình vào sự hiểm nghèo như thế này.

Jez lắc đầu:

- Thưa thuyền trưởng, đây là bổn phận của tôi. Khi ký hợp đồng, tôi đã chấp nhận bảo vệ Diablo, thuyền trưởng và thủy thủ đồng đội của mình. Chỉ một cách ra khỏi tàu này, là một trong chúng ta đồng ý tử chiến.

Drakoulis cắt ngang:

- Hấn nói đúng. Ta chỉ đòi hỏi một điều: một trong số cướp biển của mi bước vào cuộc đấu tới chết với Sarakakino. Không chấp nhận thì cả mi và toàn thủy thủ đoàn của mi sẽ không bao giờ còn thấy lại Diablo nữa.

Lời hăm dọa của Drakoulis làm Connor run rẩy, khiến hình ảnh những cây mã tấu tràn ngập trên boong càng thực hơn. Nó cân nhắc chuyện đó với tình bạn của mình với Jez. Phải có một cách khác. Chặn đứng mối nguy hiểm này chẳng phải là trách nhiệm của thuyền trưởng Wrathe sao? Không thể đổ vạ này lên đầu Jez được. Không thể.

Thuyền trưởng Wrathe lắc đầu:

- Chưa bao giờ ta quan tâm tới mi, Drakoulis, nhưng mi đã quen với những kiểu đạo đức – theo mốt. Ta không biết suốt thời gian qua mi đã thói rửa ở đâu, nhưng những tháng năm sống trong hoang dã đã làm mi trở thành một tên đồi bại xấu xa. Hành động của mi hôm nay không bao giờ được Liên Đoàn Hải Tặc tán thành. Hành động của mi xuất phát từ những khát khao khai diên loạn, với ý định trả thù méo mó vì một mối bất bình nho nhỏ từ xa xưa.

Drakoulis làm thỉnh trước những lời đả kích của thuyền trưởng Wrathe. Mặt hấn như mặt nạ, không để lộ chút cảm xúc nào. Một lúc sau hấn mới lên tiếng:

- Wrathe, nếu bài diễn văn của mi đã kết thúc, chúng ta hãy trở lại công việc. Cuộc đấu sẽ bắt đầu vào hồi chuông thứ năm.

Quay lại bộ hạ, hấn ra lệnh:

- Dọn bãi giữa boong tàu.

Hấn vừa dứt lời, cướp biển áo đen dạt lùi lại, mở thành một đấu trường giữa sàn tàu, rộng bằng một võ đài quyền anh. Và giống như phần mở đầu trận đấu quyền anh, Drakoulis lùi snag một bên, bàn tính với Gidaki Sarakakino trong khi tên này đang cuốn những dải băng đen lên hai bàn tay.

- Không!

Connor muốn gào lên. Thật điên rồ. Sao Jez lại tự hiến mình cho tên sát thủ kia? Sao không ai ngăn anh ta lại?

Jez cùng tiến sang một bên, gặp thuyền trưởng Molucco và Cate. Lợi dụng lúc đám đông di chuyển, Connor lách lên gần hàng đầu. Nó chạy tới bên Bart.

Bart nhìn Connor, gượng cười, nhưng không giữ được vẻ vô tư giả dờ được quá một giây. Nah ta quay nhìn Jez, mắt nặng trĩu lo âu.

Connor thì thầm vào tai bạn:

- Cậu ấy có cơ may không?

- Cậu ấy sẽ cố hết sức. Nhưng nhìn cái gã Sarakakino đó đi. Hắn làm mình trông yếu xìu.

Connor tự hỏi, Bart có muốn thay thế Jez không. Nhưng rồi nó chợt nhớ, dù Bart to con hơn, nhưng Jez lại là tay kiếm tài năng hơn. Jez đủ sức khỏe, và bù đắp cho sự không được to lớn, anh ta sẽ triển khai kỹ thuật và sự nhanh nhẹn. Connor nghĩ tới khẩu lệnh của Molucco Wrathe về “huấn luyện tốt và vận may”. Trong mấy phút nữa, Jez Stukeley sẽ cần cả hai điều đó.

Chuông tàu Hải Âu vang lên một lần. Mọi con mắt đều dồn vào hai người. Với Connor, những giây phút tiếp theo dường như kéo dài lê thê, như thể những thước phim chậm.

Hồi chuông thứ hai vang lên. Sarakakino nhúng hai tay vào thùng bột phấn, chắc là để dụng kiếm tốt hơn. Khi hắn cúi xuống, cơ bắp trên lưng và vai càng nổi rõ hơn, hình xăm con hải âu xoè ra như sắp bay.

Hồi chuông thứ ba. Một người của Drakoulis đưa cho Jez một thùng bột phấn, Jez tiến lên, thoa phấn vào hai bàn tay, phủ bụi thừa, rồi bàn tay trái nắm chặt chuôi kiếm. Jez ngược mặt nhìn trời, có lẽ gửi lời cầu nguyện lên dải mây hồng.

Hồi chuông thứ tư. Quay lưng lại đối thủ, Sarakakino bất động, có lẽ cũng đang cầu nguyện. Jez đứng chờ, tư thế vững vàng, sẵn sàng tung mình sang mọi phía.

Hồi chuông thứ năm – cũng là hồi chuông cuối cùng – vang lên.

Bây giờ, tất cả những điều khủng khiếp bắt đầu.

Sarakakino quay lại đối thủ, thanh mã tấu vù vù trong không khí, cảnh báo chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó chạm vào thịt Jez. Bình tĩnh, Jez nhảy từ bên này sang bên kia, kiếm trong tay, sẵn sàng thủ thế. Kể cả Connor cũng biết chiêu thức của Sarakakino mới chỉ là đòn tâm lý. Cate đã huấn luyện học trò không quan tâm tới sự hùng hổ như thế. Connor nhớ rất rõ lời căn dặn của cô và Bart: nên nhìn thẳng mắt kẻ thù nhiều hơn là nhìn mũi kiếm của hắn.

Bây giờ, Sarakakino đã thu kiếm về thế bất động, nhìn trừng trừng vào mắt Jez, như đang cất ván anh ta. Mì thật sự muốn đấu không? Thật sự nghĩ là có khả năng đấu cùng ta? Để trả lời, Jez lạnh lùng nhìn lại, nhưng thúc kiếm tới trước. Đường kiếm cắt rách da bắp vai Sarakakino. Một điểm cho Stukeley và tàu Diablo. Connor nhìn những giọt máu đỏ của Sarakakino nhỏ xuống sàn tàu. Bart thì thầm:

- Quá đã! Mình thật không ngờ!

Connor ngoác miệng cười.

Sarakakino hoàn toàn bất ngờ. Jez không để phí cơ hội, nhẹ nhàng uốn mình quanh đối thủ cao lớn hơn, tung ra đòn tấn công thứ hai. Nhưng giờ Sarakakino đã được châm mồi và, như một quả vật vừa thúc giắc, hắn găm lên, vung cây mã tấu đón đường kiếm của Jez. Thép chạm thép vang lên một tiếng chói tai. Connor thấy Jez đã phải gồng mình giữ chặt kiếm, trong khi toàn thể sức lực của đối thủ truyền sang kiếm của anh như một luồng điện giật.

Hai vũ khí gắn với nhau như nam châm. Ai tách ra trước, đám liều lĩnh tấn công tức thì – có khả năng là người quyết định cuộc đấu.

Mắt hai người cũng gắn với nhau như vũ khí của họ. Như Connor đã học, chiến đấu là mặt trận của cả ý chí và sức mạnh. Jez đang chiến đấu thực sự tốt. Vết cắt trên cánh tay Sarakakino chỉ là một vết thương

nhỏ, nhưng đủ để gửi một lời cảnh vào tới gã chiến binh kiêu hãnh, và chắc chắn làm hắn đánh giá lại đối phương.

Lúc này, thêm lần nữa, Jez lại đang dẫn đầu cuộc chơi. Anh vùng kiếm, đẩy lùi Sarakakino và vũ khí của hắn. Nhảy lên, xông tới, Jez phóng kiếm vào ngực Sarakakino. Nhưng hắn nhanh nhẹn né tránh, đưa mã tấu lên đỡ. Connor nghĩ, không sao. Một lần nữa, lại chính là Jez tấn công. Một lần nữa, con người to lớn vùng về ở vào thế phòng thủ. Bạn nó thật sự đang có cơ hội chiến thắng rồi.

Connor liếc nhìn Narcisos Drakoulis, hy vọng gặp chút dấu hiệu hoảng hốt trong mắt ông ta, nhưng mặt ông ta vẫn bình thản như không. Trái lại, Connor thấy Molucco cười nhẹ, đang mong mỗi Jez tăng tốc tấn công. Bên nó, Cate theo dõi trận đấu với vẻ căng thẳng. Connor biết, cô ta đang mong mỗi Jez tăng tốc tấn công. Bên nó, Cate theo dõi trận đấu với vẻ căng thẳng. Connor biết, cô ta đang tính toán từng chiêu thức của Jez. Với cô, tất cả chỉ là chiến thuật – như một trận đấu cờ. Đang đứng ngoài, nhưng trong tâm trí, cô đang ở trong trận địa cùng Jez, tiến lui từng đường kiếm. Connor phân vân, không biết cô đã nghĩ gì với những chiêu thức của Jez.

Một tiếng kim khí va chạm sắc bén vang lên, làm Connor nhìn lại cuộc đấu. Vũ khí hai bên đang đưa cao, độ cao đem lại lợi thế cho Sarakakino. Sarakakino giữ nguyên tư thế. Hắn biết giữ càng lâu, Jez càng đuối sức. Bây giờ, để lấy lại lợi thế, Jez cần phải có một hành động bất ngờ thật nhanh. Nhưng Jez dám liều lĩnh tách kiếm ra trước không?

Sau cùng, chính Sarakakino tách kiếm ra trước, như phát chán nước cờ bí này. Hắn thu hồi kiếm, nhảy vút ra khỏi vòng kiểm soát của Jez. Một dấu hiệu chứng tỏ, dù to lớn hơn nhưng hắn cũng rất nhanh nhẹn. Hai người đã thử sức với nhau và đã phát hiện ra họ ngang tài ngang sức. Với hiểu biết đó, cuộc đấu tiếp tục sôi nổi hơn. Thay vì thủ thế, Sarakakino tới tập tấn công. Jez cũng nhận ra không thể dựa vào đôi chân nhanh nhẹn hơn đối thủ vai u thịt bắp.

Connor nhìn những đường kiếm loang loáng trong không khí, một màn trình diễn kiếm pháp nó chưa từng thấy. Chân tay ngứa ngáy, nó chỉ muốn rút kiếm, đi lại vài chiêu vừa chứng kiến. Trong tất cả những môn thể thao từng biết, nó thấy có cái gì đó không thể vượt qua kiếm thuật. Nhưng Connor tự nhắc nhở: đây không chỉ là thể thao, mà còn hơn thế nữa.

Jez dồn Sarakakino qua suốt phần boong dành cho hai người. Họ tới trước mặt thuyền trưởng Drakoulis. Jez đang lợi thế. Rồi Sarakakino bứt ra, tấn công Jez qua sàn tàu, tới chỗ Molucco và Cate đang đứng. Hai đám đông cướp biển lặng như tờ. Chỉ còn âm thanh của trận đấu. Tiếng thở hồng hộc. Tiếng ủng thỉnh thoảng nện xuống sàn. Tiếng kim khí chan chát chạm nhau.

Jez và Sarakakino như hai con thú hoang, nhưng với những động tác nhịp nhàng uyển chuyển, họ giống như đang nhảy múa. Dù là đối thủ, họ như hai bạn nhảy trong một vũ điệu kỳ lạ. Tài tình, duyên dáng, đẹp đến kỳ ảo. Connor mê mẩn ghi nhớ từng động tác. Sẽ có một ngày, nó chiến đấu như thế này.

Một âm thanh mới vang lên.

Một tiếng thét.

Máu xối xả tuôn từ ngực Jez Stukeley. Anh ngã bật ngựa xuống boong tàu. Boong tàu như đập vỡ khi thân hình anh đổ xuống, chân tay chơi vơi. Tất cả xảy ra quá nhanh, đến nỗi bây giờ Connor mới nhìn thấy lưỡi kiếm Sarakakino rút về bên vết máu của Jez. Vũ điệu kết thúc. Vẻ đẹp kỳ ảo không còn nữa. Connor và mọi người lom lom nhìn Jez Stukeley. Thân hình anh co giật như con cá mắc câu – sự sống đang rời bỏ anh trong dòng sông u ám xao động khắp boong tàu.

-Hết chương 5-

43. Tập 2 - Chương 06

Chương 6: Cái chết của một chàng hải tặc.

Connor không thể tin nổi mắt mình. Cuộc đấu thay đổi quá nhanh. Chỉ mấy phút trước nó mê mẩn khám phục những đường kiếm của Jez. Bây giờ, bạn nó nằm trên boong, bị thương trầm trọng. Một hình ảnh kinh khủng nhất. Xúc động, bàng hoàng làm nó tưởng sắp nôn thốc tháo. Nó cố nuốt mật đắng trào lên cuống họng.

Connor quay lại, vừa kịp thấy Bart chạy băng lên phía trước. Hai gã áo đen nâng kiếm ngăn anh lại, nhưng Drakoulis ra dấu bảo chúng buông vũ khí, để anh đi qua.

Tiến tới người bạn hấp hối, Bart quì xuống nắm tay Jez. Bạn anh đã trắng nhợt, sự sống của anh cạn kiệt với một tốc độ kinh khủng. Rồi Connor nhận ra, bàn tay Jez còn lạnh lem bùi phẩn. Nó nghe Bart nói trong khi anh ta cố cầm dòng máu tuôn ra từ ngực bạn bằng cái khăn quàng cổ:

- Bỏ đã chiến đấu rất khá. Bỏ thật sự là một người hùng.

Hướng mắt về Gidaki Sarakakino, Connor muốn ghét được tên sát nhân này, nhưng không thể. Diễn biến cuộc đấu rất có thể xoay chuyển qua hướng khác, và kẻ nằm trên vũng máu sẽ có thể chính là Sarakakino. Lúc này, kẻ chiến thắng cũng không tỏ vẻ thêm khát chém giết. Như bất kỳ thuyền trưởng nào khác, Sarakakino chỉ làm theo lệnh thuyền trưởng của hãn. Bây giờ hãn đang điềm tĩnh tháo băng cổ tay, lau chùi kiếm. Dường như hãn đang lấy lại tinh thần, có thể là để biện minh cho hậu quả hành động của mình và hậu quả mình gây ra.

Đối với Narcisos Drakoulis cũng thế. Nó nhìn ông ta đầy căm ghét. Chính hai bàn tay ông ta đã nhuộm máu Jez, vậy mà trông chúng vẫn sạch sẽ, mềm mại dưới ánh sáng ửng hồng trong buổi chiều tà.

Giọng vô cảm, Drakoulis nói:

- Wrathe, mi đã trả giá. Mi và thủy thủ đoàn của mi có thể thoải mái rút lui.

Molucco Wrathe bưng bưng phần nộ:

- Drakoulis, người thanh niên đó đã chết một cách vô ích.

- Không. Nó chết để nhắc nhở mi: cướp biển không chỉ là một trò thể thao.

- Đừng thuyết giảng về cướp biển với ta. Không kẻ nào tại đây biết một cướp biển là thế nào hơn ta.

Bất chấp cơn giận của Molucco, Drakoulis vẫn bình tĩnh, tiếp tục với giọng vô cảm như người máy:

- Những hành động của mi, những sai phạm của mi, phải có những hậu quả, Wrathe. Hãy coi đây là thời điểm nhắc i nhớ: Hãy bám lấy hải phận của mi. Tôn trọng lãnh vực của các thuyền trưởng khác. Lưu ý tới qui luật của Liên Đoàn Hải Tặc. Lần sau, có thể chính dòng máu thối tha của mi sẽ đổ trên boong tàu. Bây giờ, thu gom thủy thủ của mi và rút khỏi Hải Âu ngay.

- Thuyền trưởng!

Connor nghe tiếng Bart kêu lên.

Cả Molucco và Drakoulis đều quay lại.

Bart nói rành mạch:

- Thuyền trưởng Wrathe. Jez chưa chết. Mạch yếu, nhưng tôi nghĩ vẫn còn cơ hội cứu cậu ấy, nếu chúng ta đưa cậu ấy trở lại tàu Diablo và sẵn sóc kịp thời.

Thuyền trưởng Wrathe tươi tỉnh cười, nhưng Drakoulis bước tới trước ông, thân hình hãn che khuất mặt trời đang xuống, làm ánh sáng quanh ông ta toả ra như hào quang.

- Đi ngay, nhưng không được đem theo kẻ chiến bại.

- Drakoulis, hôm nay mi đã dạy ta một bài học hay. Và bộ hạ của mi đã suýt giết chết cậu bé này. Mi thật sự điên khùng tới mức muốn thấy cậu ta chết trên tàu mi, hơn là để chúng ta đưa cậu ấy về tàu ta, cho cậu ta một cơ may sống sót sao?

- Nó đã chiến đấu và đã thua. Nó nên biết ơn cái chết sẽ rửa sạch nỗi nhục thất bại chứ.

Molucco im lặng. Connor bàng hoàng. Ngay khi tưởng đã xuống tới đáy sâu đen tối của Drakoulis, người ta lại rơi xuống sâu hơn, sâu hơn nữa.

Bart cố nài nỉ:

- Thuyền trưởng Drakoulis, tôi xin ông. Tôi nghĩ là Jez chẳng còn sống được bao lâu nữa, xin cho chúng tôi đưa cậu ấy về tàu. Ít ra, chúng tôi sẽ có thể tiễn đưa cậu ấy đàng hoàng.

Drakoulis nhìn thẳng thuyền trưởng Wrathe:

- Nhắc cho thuộc hạ mi nhớ, không được phép nói trực tiếp với ta. Wrathe, nếu muốn, hãy đem kẻ bại trận đó đi. Cút ngay khỏi Hải Âu. Ta chán ngấy mi và đám thủy thủ hèn hạ của mi rồi.

Nói xong ông ta bước đi, ra lệnh cho thủy thủ đoàn áo đen dồn cướp biển của Diablo xếp hàng, rời khỏi tàu.

Connor tiến lên, đi cùng thuyền trưởng Wrathe và Bart, kế bên Jez. Thuyền trưởng đặt tay lên vai Bart, cúi nhìn Jez. Ông đã lộ mồm, và con rắn Scrimshaw – sống trong bộ tóc của ông – trườn tới tò mò nhìn chuyện gì đang xảy ra. Mặt Jez trắng nhợt như bàn tay dính phấn của anh. Dù Bart đã hết sức cố gắng, nhưng Jez đã mất quá nhiều máu, khó cầm cự hơn được nữa.

Thuyền trưởng Wrathe nói:

- Cậu Stukeley, hôm nay cậu đã làm một việc tốt cho chúng tôi. Cậu nghe chứ? CHÚNG tôi sẽ bắn đại bác để vinh danh cậu. Tất cả đồng đội của cậu sẽ nâng ly tưởng nhớ cậu tại quán Ma Kettle. Giống như những ngày xưa.

Nước mắt ứa ra khi ông cố tiếp tục nói:

- Bất cứ khi nào có dịp, chúng tôi sẽ nhắc tới Jez Stukeley, như một thành quả của cướp biển. Cậu nghe tôi nói không?

- Nghe... thuyền trưởng...

Jez ráng hỏn hễn nói, rồi ngược nhìn Bart và Connor, đôi môi tái ngắt thoáng một nụ cười:

- Tối lúc chàng hải tặc này nói lời vĩnh biệt rồi.

Nhắm mắt, Jez từ từ ngã đầu sang một bên.

Srimshaw cuộn mình lại vào trong tóc chủ.

Đặt tay lên vai Bart, thuyền trưởng nói nhỏ:

- Cậu ấy đi rồi.

Connor quay mặt đi. Đồng đội nó đã rời boong, phóng qua Ba Điều Ước, trở lại tàu Diablo. Không thấy Drakoulis đâu. Nhưng Gidaki Sarakakino đang tiến lại, tiếng giày ống nện nặng nề trên sàn tàu.. Giọng hần êm dịu bất ngờ:

- Cậu ấy đã chiến đấu thật dũng cảm. Cậu ấy ra đi không có gì phải hối hận.

Connor nghĩ: hần nói không được thoải mái, chắc vài câu ngắn ngủi đó cũng đủ tỏ ra bất kính với thuyền trưởng của hần.

Sarakakino nhẹ cúi đầu, rồi rút lui.

Connor bảo Bart:

- Để tôi giúp một tay dìu cậu ấy.

- Cám ơn bồ. Cố lên, Stukeley. Nhắc chân lên. Sắp về lại nhà rồi, anh bạn.

Grace nghe tiếng động trên boong. Các cướp biển đã trở lại. Cô đang nóng lòng gặp Connor, để kể cho nó nghe vụ bóng ma của Darcy đã tới phòng thăm cô. Mở toang cửa, cô chạy dọc hành lang, lên boong tàu.

Vừa bước ra ngoài, cô cảm thấy ngay có điều bất ổn. Boong tàu tràn ngập cướp biển, cả toán mới về và toán ở lại tàu. Nhưng sự lặng lẽ trên tàu làm cô có thể đoán là vụ tấn công đã thất bại. Tim cô rụng xuống, như chiếc mỏ neo lao thẳng xuống đáy đại dương. Connor đâu? Cô phải gặp Connor.

Cổ nén nỗi sợ đang dâng trong lòng, Grace xô đẩy, lách qua đám đông. Em cô đâu? Sau cùng cô nhìn thấy một số cướp biển đã tham gia vụ tấn công. Trông họ khoẻ mạnh, chỉ có vài vết cắt và bầm tím. Nhưng cô đã quen với những vết cắt và bầm tím trong thời gian ở trên tàu Diablo. Vết cắt và bầm tím là điều tất yếu trong nghề cướp biển.

Grace hỏi:

- Connor đâu?

Các cướp biển có vẻ choáng váng. Cô lặp lại:

- Connor đâu? Nó có sao không?

Sau cùng, một cướp biển bước tránh sang một bên. Connor đứng ngay sau anh ta. Áo nó lổm đổm máu. Nhưng không ai chăm sóc nó. Phải có ai chăm sóc nó chứ...

- Grace!

Nó cười yếu ớt, hai tay dang rộng. Grace nhào vào vòng tay em, bắt kể máu me trên áo nó. Connor ôm siết Grace. Cô cảm thấy hai cánh tay em trai mạnh mẽ và tiếng tim nó đập rộn ràng. Cô hiểu ngay là em mình ổn.

Connor thì thầm vào tai chị:

- Em không sao. Em không sao.

Một lúc sau, khi Connor nới lỏng vòng tay, Grace nhìn xuống cái áo bê bết máu của nó, lẩm bẩm:

- Chị đã tưởng là em...

Cô không dám nói hết câu. Mới nghĩ thôi đã thấy đau đớn rồi. Cô đã cố thật bình tĩnh – thật thực tế - về chuyện Connor tham gia các cuộc tấn công. Nhưng cô không thể bình tĩnh nổi. Không bao giờ cô muốn thấy em mình bước vào những vụ đó nữa.

Connor lại nói:

- Em không sao, Grace. Nhưng hôm nay chúng ta bị mất một người.

Grace gật. Người đó không phải là Connor. Đó mới là điều quan trọng.

Connor lùi lại. Cô thấy Bart đang quì trên sàn, cũng đầm đìa máu. Grace chột ân hận vì ý nghĩ vừa qua. Bart buồn rầu ngược nhìn cô, rồi lại cúi xuống. Cô nhìn xuống sàn và thấy thi thể bất động của Jez Stukeley. Mắt anh nhắm chặt. Bây giờ cô đã hiểu.

Bước lại gần hơn, Grace nói:

- Jez!

Cô nhìn Connor, nhìn Bart, rồi nhìn lại người bạn đã chết của hai người. Cô biết bộ ba này có ý nghĩa đến thế nào với nhau. Grace bật kêu lên:

- Ôi! Không! Tôi rất tiếc. Thật tình rất tiếc!

Bart buồn bã gật đầu. Anh vẫn nắm chặt tay Jez. Connor lại ôm lấy chị:

- Đừng bao giờ xa em. Chị sẽ không bao giờ xa em, đúng không?

- Đúng.

Nhưng hình ảnh Darcy thoáng hiện trong đầu. Rồi Lorcan. Rồi là con tàu hải-tặc-ma-cà-rồng.

Connor ôm cô chặt hơn và cô cảm thấy nó đang run rẩy. Grace đóng sập mọi hình ảnh trong đầu.

- Không. Không đâu Connor. Chị hứa là sẽ không bao giờ bỏ đi. Em cũng phải hứa với chị như thế.

Connor gật.

- Chị không muốn em đánh nhau. Không tham gia các vụ tấn công nữa.

Nó không nói gì, chỉ ôm cô chặt hơn, rồi nhẹ hôn lên đỉnh đầu cô.

Đêm đó – đêm hôm Jez Stukeley chết, đêm trước hôm đám tang anh ta – Connor ở trong phòng Grace. Sau tất cả những gì xảy ra, hai chị em cần được gần nhau.

Giường chật chội, nhưng không sao. Lại được sống như ngày còn là hai đứa trẻ con. Khi còn sống trong đài hải đăng, đôi khi một trong hai đứa mơ thấy ác mộng, hai chị em lại ngủ chung giường. Cha bận rộn trên phòng đèn, chúng phải học cách an ủi lẫn nhau.

Trong ánh nến còn leo lét, Connor kể cho Grace nghe về vụ tấn công, và tàu Diablo đã sa bẫy thuyền trưởng Narsisos Darkoulis như thế nào. Grace khiếp đảm lắng nghe. Sao thuyền trưởng Wrathe và thuyền phó Cate của ông ta lại dễ bị lừa đến thế? Còn thủy thủ đoàn nào khác đang lên kế hoạch tấn công tương tự như thế này không? Grace cảm thấy chính thuyền trưởng Wrathe cũng có phần trách nhiệm trong cái chết của Jez. Ông đã từng nhận hơn một lần cảnh giác về việc phiêu lưu vào hải phận của những thuyền trưởng khác. Cô không nói ra ý nghĩ của mình với Connor. Để khi khác. Đêm nay, điều Connor cần là niềm an ủi, không là sự đương đầu với những khó khăn.

Connor bỗng nói:

- Cậu ấy thật dũng cảm.

- Jez?

- Ủ.

Grace lấy tay xoay mặt em mình về phía cô:

- Connor, nếu bất cứ khi nào chuyện như thế xảy ra lần nữa, đừng bao giờ làm người dũng cảm.

-Hết chương 6-

44. Tập 2 - Chương 07

Chương 7: Nhãn của Lorcan.

Buổi sáng tới quá nhanh. Grace mở mắt. Đầu óc rối bời, cô chỉ ngủ chập chờn. Connor đang đứng nhìn xuống cô, hai mắt u ám:

- Em đi thôi. Em muốn biết chắc mọi việc trong tang lễ phải được dàn hoàng.

Grace gật đầu, rồi đứng dậy ôm em:

- Sẽ gặp lại em tại đó. Không lâu đâu.

Khi cánh cửa khép lại sau Connor, cô ngồi xuống. Thiếu ngủ và lo nghĩ làm cô càng mệt mỏi thêm.

Grace nhìn qua ô cửa sổ. Chẳng có gì ngoài đó ngoài tiếng sóng vỗ và biển xám ngắt., hầu như không phân biệt được đâu là trời đâu là biển. Thời tiết cũng khắc nghiệt trong ngày tang lễ của Jez.

Thình lình mắt nhói đau, làm cô bật khỏi ô cửa, ngã vật xuống giường. Hai tay che mắt, Grace nằm thở dốc. Chuyện gì vừa xảy ra? Mở mắt, lại bị nhói đau, cô vội nhắm mắt lại, cổ không hoảng hốt. Cô không biết chuyện gì đang xảy ra.

Theo một phản xạ tự nhiên, cô đưa tay lên cái nhẫn Claddagh của Lorcan. Khi mấy ngón tay cầm nhẫn, cô bỗng bình tĩnh hơn. Do cô tưởng tượng hay cái nhẫn đang thực sự phát ra hơi ấm? Grace nắm chặt nhẫn. Sức nóng của kim loại tăng lên.

Cùng với hơi nóng, cô nghe trong đầu có những tiếng động. Cô nghe tiếng bước chân và tiếng nói xa xa. Dù không mở mắt, không hiểu sao cô vẫn biết đó không là những âm thanh trên tàu Diablo. Cô đang có một “ảo giác” – nếu có thể gọi đó là ảo giác vì cô không thấy gì ngoài sương mù và bóng tối.

Cái nhẫn vẫn nóng dần lên trong bàn tay cô. Cô có cảm giác là mình đang di chuyển. Bước chân cô gây tiếng động lớn hơn bao giờ hết. Cứ như cô đang nện đôi ủng nặng nề trên boong tàu. Cô cảm thấy mình đang đưa tay, đẩy một vật gì đó. Một cánh cửa. Cánh cửa đang mở ra. Cô nghe tiếng cọt két của một bản lề cũ. Và rồi là... một giọng nói.

- Lorcan.

Cái tên làm cô giật nảy người.

Cô lắng nghe, cố nhận ra giọng nói đó.

- Lorcan.

Giọng đó lại cất lên. Giọng con gái, nhưng cô vẫn chưa nhận ra ai.

- Anh làm gì ở đây? Đang là buổi sáng. Là giờ nghỉ ngơi mà.

Giọng nói có vẻ e dè, thậm chí là sợ hãi.

Lúc này cái nhẫn đã quá nóng. Nhưng Grace ráng không buông tay ra, vì cô có cảm tưởng nếu buông ra, cô sẽ mất ngay ảo giác này.

- Tôi xin lỗi.

Grace nhận ra ngay giọng địa phương Ai-len êm dịu của Lorcan. Dù trong hoàn cảnh nào, được nghe lại giọng nói đó chẳng khác nào phép lạ.

- Anh bị lạc hả?

Giọng sợ hãi của cô gái chuyển thành thương hại. Grace nghe rõ sự thay đổi đó. Bị lạc? Cô ta định nói gì?

Phải chi cô có thể nhìn con tàu rõ như nghe giọng nói. Grace siết chặt cái nhẫn hơn. Tay bỗng rát, nhưng cô vẫn không thấy gì ngoài sương mù, tuy nhiên âm thanh trên tàu hải-tặc-ma-cà-rông càng rõ hơn.

Lại là tiếng nói của Lorcan:

- Tôi xin lỗi.

Cô gái trả lời:

- Không sao, không sao đâu Lorcan. Đưa tay đây, tôi đưa anh về phòng.

- Tôi tự tìm được đường về nhà.

Giọng Lorcan giận dữ và kiêu hãnh rất khác với tính cách của anh.

- Khoan!

Nhưng lúc này giọng cô gái yếu hơn. Grace có cảm giác lại có sự di chuyển. Những bàn tay quờ quạng, những bước chân không vững vàng. Và rồi... một cú ngã. Cảm giác té ngã chuyển khắp thân hình làm cô đau đớn. Cái nhẫn nóng đến không thể cầm nổi nữa. Cô buông tay, thở gấp, mở choàng hai mắt.

Cô đang nằm trên khoang giường trong ca bin nhỏ của tàu cướp biển, thở dồn dập. Mấy ngón tay bị cái nhẫn Claddagh nung đốt đau nhói. Tuy nhiên, khi đưa tay lên nhìn, cô không thấy một dấu vết nào. Hoàn toàn không có gì. Thật không hiểu nổi.

Cô biết mình vừa có một cuộc hành trình tới tàu hải-tặc-ma-cà-rồng. Không giống chuyến du hành của Darcy tới tàu Diablo. Cuộc hành trình này giống ảo giác nhiều hơn – như lần đầu tiên Grace gặp thuyền trưởng hải-tặc-ma-cà-rồng, trong đầu cô tràn ngập hình ảnh da thịt bị xé và máu đỏ lôm trên làn da đen. Ảo giác mới này lâu hơn, rõ nét hơn. Cứ như cô đã ở trong đầu Lorcan. Cô đã có thể nghe tiếng anh nói, cảm nhận hoạt động của chân tay anh. Bây giờ cô mới nhận ra, là đã cảm nhận cả sự đau đớn của anh. Và đôi mắt anh... hình như... ôi không... hình như anh không thể nhìn được rõ ràng.

Bây giờ từng huyết quản Grace lạnh toát như nước đá, hải hùng khi ký ức tràn về như thủy triều dâng. Sáng hôm đó, khi Connor lên tàu hải-tặc-ma-cà-rồng, Lorcan đã nấn ná ở lại ngoài boong để bảo vệ cô. Thậm chí cả sau khi Darcy kéo Chuông Báo Răng Đông, khi mà tất cả hải-tặc-ma-cà-rồng được kêu gọi vào trong, xa khỏi ánh sáng. Ánh sáng là mối nguy hiểm đối với họ. Vô cùng nguy hiểm. Chỉ một mình thuyền trưởng có thể ra ngoài sáng. Nhưng Lorcan đã ở lại, vì... cô. Có khi nào, chính vì thế mà đôi mắt anh bị chấn thương? Thậm chí bị mù?

Lorcan đã nói gì trong tấm thiệp gửi cô? Một chút quà để nhớ tới tôi. Chúc lộ trình an toàn. Lộ trình an toàn! Có thể nào Lorcan đang gửi một thông điệp qua cái nhẫn này? Cô phải trở lại tàu hải-tặc-ma-cà-rồng. Nhưng bằng cách nào đây?

Ngay lúc đó, tiếng đại bác vang lên. Grace ngồi bật dậy. Đại bác nổ là dấu hiệu gọi lên boong chính. Đám tang Jez sắp bắt đầu. Cô bị trễ rồi!

-Hết chương 7-

45. Tập 2 - Chương 08

Chương 8: Thủy táng.

Bước ra ngoài, điều đầu tiên làm Grace chú ý là sự yên tĩnh đến lạ lùng. Đây là một chuyện quá khác thường, vì trên boong đầy thủ thủy đoàn của tàu Diablo. Cô đóng cửa cẩn thận, rồi tiến tới đám đông. Hàng ngũ cướp biển tách ra để cô bước qua. Với vẻ biết ơn, cô tiến lên cho tới hki nhìn rõ lễ tang.

Cuối tàu, thuyền trưởng Wrathe và Cate đang đứng bên phải quan tài của Jez. Quan tài được phủ lá cờ đen với đầu lâu và hai xương bắt chéo. Bên trái quan tài là các người hộ quan, bao gồm cả Bart và Connor. Cô thắc mắc, làm sao Connor có thể khiêng nổi. Đám tang cuối cùng hai chị em có mặt là đám tang cha. Đường như đã quá xa xôi rồi. Lúc đó hai chị em đứng trước giáo đoàn, ép sát vào nhau, đứa này che chở cho đứa kia.

Cô nhìn vào mặt Connor. Trông nó như chìm vào xa vắng. Sự mất mát Jez hằn sâu trên nét mặt.

Tiếng đại bác lại vang lên. Trong trang phục nhung đen viền bạc dành cho tang chế, thuyền trưởng Wrathe hướng về thủy thủ đoàn:

- Hồi cướp biển tài Diablo, đây quả là một buổi sáng ảm đạm. Nhưng màu đen tối từ trời cao tới biển thấp chỉ là phản ánh sự thê lương trong tim chúng ta. Vì hôm nay, chúng ta phải nói lời vĩnh biệt với một trong số những người tốt nhất: Jez Stukeley. Tám năm trước, Jez đã đến với chúng ta khi còn là một thiếu niên. Ngay từ những ngày đầu, anh đã làm chúng ta khuây khoả bằng trí thông minh sắc bén và tính yêu thích chuyện trò của mình.

Ông mỉm cười. Trong hàng ngũ cướp biển có những cái gật đầu và những tiếng cười nho nhỏ.

Thuyền trưởng tiếp:

- Anh là người thân thiện, cởi mở nhất trong thủy thủ đoàn chúng ta. Dù quá bận rộn, chưa bao giờ anh từ chối giúp đỡ khi người khác cần tới anh, kể cả việc lật vớt trên tàu hay khi ở ngoài chiến địa...

Grace nhăn mặt. Chiến địa?! Cao quý quá. Thật không chính xác.

- và đây, Jez Stukeley đã chứng tỏ là một trong những người tài năng, dũng cảm và ấn tượng nhất.

Liếc nhìn Cate đang nghiêm trang gặt đầu, ông tiếp:

- Hôm qua, tôi e rằng những hành động của mình đã đặt chúng ta vào một hoàn cảnh nguy hiểm chết người...

Grace lắng nghe. Cô không mong chờ một sự thẳng thắn như thế từ thuyền trưởng Wrathe, nhưng có lẽ cô đã đánh giá ông ta quá thấp.

- Tôi ân hận vô cùng. Cam đoan với tất cả các bạn, tôi đã tra vấn lương tâm mình, và khi sự hiện hôm nay hoàn tất, tôi lại sẽ tra vấn tiếp. Nhưng bất chấp hoàn cảnh khó khăn, Stukeley dũng cảm đã xuất hiện để hỗ trợ chúng ta. Anh nhảy vào lửa để chúng ta được cứu thoát. Anh đã kiên cường chiến đấu, đầy tinh tế và quyết tâm. Đáng lẽ anh đã thành công.

Cate lại gặt đầu.

- Nhưng định mệnh đã đem Stukeley xa khỏi chúng ta.

Grace bắt ngờ vì câu nói đó. Anh vạch một đường ở đâu trên cát, giữa định mệnh và hành động của anh? Đơn giản chỉ vì định mệnh mà Jez bị chết trên con tàu kia. Hay chính hành động của Molucco Wrathe đã đưa Jez tới đó?

- Chúng ta phải chịu một tổn thất khủng khiếp, chẳng bao giờ còn được nghe những lời nói dí dỏm của anh, chẳng bao giờ còn có thể trông cậy vào con người đầy năng lực đó nữa.

Đưa cái khăn tay to dùng lên lau nước mắt, Molucco nói tiếp:

- Hỡi các chiến hữu can đảm nhất, thân ái nhất của ta, ta biết tất cả các bạn đều có một kỷ niệm riêng với Jez Stukeley. Bây giờ, ta xin các bạn, hãy dành một vài phút tưởng nhớ đến anh.

Một lần nữa, trên boong yên lặng như tờ. Chỉ còn nghe tiếng nước vỗ mạn tàu và tiếng những cánh buồm phấp phật trong gió. Ngước nhìn lên đài quan sát, Grace nhớ lại lần đầu gặp Jez.

Đó là hôm sau ngày cô lên tàu. Dù vui mừng được đoàn tụ với Connor, cô cảm thấy hoang mang vì đã phải rời xa tàu hải-tặc-ma-cà-rông và các bạn mình một cách quá vội vàng. Lên boong tàu Diablo, như thỉnh thoảng vẫn lên boong tàu hải-tặc-ma-cà-rông, cô đứng một mình bên lan can, cho đến khi Jez tiến lại với hai cốc trà nóng. Hai người ngồi tán chuyện – thật ra là anh ta nói với cô, nói liên miên. Cô không nhớ chính xác những gì anh đã nói, nhưng anh ta thật tử tế, thân mật và ngộ nghĩnh. Jez luôn là thế. Cô nhớ, trong khoảnh khắc đó, cô đã cảm giác là có thể lấy nơi này làm một mái ấm ỉn.

Nhớ lại chuyện đó, cô ứa nước mắt. Thọc tay vào túi áo choàng, cô rút ra một khăn tay rua ren, vừa lau mắt vừa nhìn sang Connor, nó đang cố tỏ ra mạnh mẽ. Nhưng hai mắt nó cũng đầy lệ. Chẳng bao giờ có khăn tay, Connor đưa tay lên gạt nước mắt.

Thuyền trưởng Wrathe lên tiếng, chấm dứt mấy phút mặc niệm:

- Bây giờ là phần tiếp theo của lễ tang. Chiến hữu lâu năm và cũng là người bạn lớn của Jez: Bartholomew Pearce, xin đọc thay chúng tôi lời cầu nguyện của cướp biển.

Ông lùi lại. Bart từ từ tiến lên, tay cầm một mảnh giấy. Anh hướng mắt vào đám đông, bắt đầu cất tiếng:

“Hỡi MẸ Biển Cha Trời,

Xin đưa chàng cướp biển này về nơi an nghỉ.

Đây là người tốt lành,

Xin hãy để linh hồn anh tự do bay lên.

Hỡi anh Mặt Trời chị Mặt Trăng

Xin hãy tắm anh bằng ánh sáng dịu dàng.
Con người anh chị đã gọi về quá sớm,
Giờ không cần phải đấu tranh.
Hồi sấm sét, gió và mưa,
Hãy làm gương anh cùn và rỉ sét
Khi thân xác anh trở thành cát bụi –
Thoát khỏi mọi đau đớn của cái chết.
Hồi thủy triều lên xuống sáng và đêm
Tất cả những gì tạo nên ngày tháng của chúng ta
Xin hãy tạo cho anh một nơi an nghỉ -
Nơi tinh thần anh luôn được sáng ngời
Sông lạch, bến tàu, hố sâu, vực thẳm
Nước cạn, nước sâu,
Hãy ban cho anh giấc ngủ viễn hằng
Và hãy neo chặt chúng tôi, những kẻ đang chao đảo vì sầu khổ.”

Bart không phải nhìn tờ giấy lần nào. Grace đoán đây là một bài thơ cổ, nhưng cách đọc của Bart làm mỗi từ đều tươi mới và hiệu quả. Thậm chí gió cũng tạm ngừng, dường như thiên nhiên cũng động lòng vì những lời cầu xin mà chàng cướp biển dành cho người bạn vừa mới mất của mình.

Bart quay lại, ra dấu cho Connor và bốn cướp biển khác. Sáu người, tất cả đều đeo băng tay đen, ổn định vị trí quanh quan tài Jez. Sau một tiếng đếm thầm, họ đồng loạt nâng quan tài lên, buồn rầu, chậm chạp bước về mũi tàu. Lá cờ sọc và xương phát phơ trong làn gió nhẹ.

Họ đưa cao quan tài một lúc, rồi thả xuống làn nước bên dưới. Một âm thanh nặng nề khủng khiếp dội lên. Tim Grace thất lại. nhưng âm thanh đó bị một loạt đại bác áp đảo ngay. Bart, Connor và bốn đồng đội trở lại vị trí cũ.

Khi dứt tiếng đại bác, thuyền trưởng Wrathe quay lại các thủy thủ:

- Các bạn, hôm nay là một ngày buồn, nhưng có hai phần để thương tiếc người quá cố. trước hết, là buồn thương, sau đó là chúc mừng một cuộc đời tốt đẹp. Đêm nay, chúng ta sẽ trực chỉ tửu quán của Ma Kettle, uống mừng cậu Stukeley vài ly.

Tiếng tán thànhlan rộng khắp boong tàu, và mặc dù âm thanh nhỏ hơn mọi khi, nhưng đó là dấu hiệu tất cả sẽ sớm trở lại bình thường trên tàu Diablo. Điều này có vẻ quá bất ngờ đối với Grace, nhưng có lẽ đó lại là điều phải xảy ra trên một tàu cướp biển.

Thuyền trưởng lên tiếng:

- Còn bây giờ,hãy trở lại công việc. Đừng để kẻ nào nói rằng Diablo không là tàu cướp biển mạnh nhất khắp đại dương.

Connor đứng giữa Bart và Grace. Lúc này nó cần hai người hơn bao giờ hết. Nó vẫn biết, đời sống một cướp biển có thể là rất ngắn. Đêm đầu tiên lên tàu, Bart đã nói với nó: “Nếu may mắn tôi sẽ được thấy sinh nhật thứ bao mươi.” Connor đã ghi nhớ câu nói đó, nhưng chỉ lúc này nó mới thật sự hiểu. Ba Chàng Hải Tặc tưởng như bất khả chiến bại. Jez mới chỉ hai mươi ba tuổi. Quá trẻ để phải chết. Nhưng, Connor nghĩ, khi đã ký hợp đồng để trở thành cướp biển, là phải chấp nhận chẳng bao giờ quá trẻ để mà chết. Nó mới mười bốn, nhưng có thể sẽ mất mạng nư chơi trong trận đánh tới. Không thể bỏ Grace bơ vơ một mình trên đời. Nó cần phải hoạt bát hơn, thôi mơ mộng hảo huyền. Nó cũng phải thận trọng quan sát thuyền

trưởng Wrathe kỹ hơn một chút. Nó không thể gạt bỏ được cảm nghĩ: cho dù bài tuyên dương của thuyền trưởng rất hay, nhưng Jez Stukeley đã chết một cái chết không cần thiết.

Hết chương 8-

46. Tập 2 - Chương 09

Chương 9: Quà tặng.

Hoàng hôn. Sau một ngày gió giật, thời tiết xấu, đêm nay cuộc lướt sóng được êm ả. kẻ lướt sóng đơn độc lại xuất hiện, lao vào sóng. Mỗi đêm hắn lại càng mạnh hơn và mỗi đêm càng cô đơn hơn. Phải. lúc này hắn có thể thú nhận điều đó. Hắn không được tạo ra để chịu cảnh đơn độc. Chính sự sống - và cái chết - đã đẩy hắn tới cách biệt với người khác. Nhưng hắn không là một kẻ chịu để định mệnh an bài. Như lúc này, hắn đang phải lệ thuộc vào thủy triều, nhưng hắn sẽ sớm tìm điều khiển được dòng chảy của mọi tình huống. Thời gian chờ đợi này sẽ kết thúc.

Trăng đang lên, bắn những mũi tên vàng qua làn nước tối tăm. Hắn thận trọng né tránh ánh sáng, lái tấm ván vào giữa vùng tối. Bây giờ hắn đang phải chiến đấu với cả sức kéo của thủy triều và những mũi tên sáng rực của mặt trăng, nhưng với thân hình lực lưỡng, hắn đang chống chọi lại cả hai. Hai chân vững chãi khi hắn di chuyển tấm ván từ trái sang phải, cảm nhận sức sóng bên dưới đang lôi cuốn hắn về một khe núi trống.

Càng tiến vào vùng nước cạn, hắn càng phải né tránh những tảng đá. Khi hắn nhảy khỏi tấm ván, nước chỉ cao hơn đầu gối một chút. Kéo tấm ván lên khỏi mặt nước trước khi ván va vào đá, hắn lội qua mấy mét nước sau cùng, tiến vào vùng đất khô. Như thường khi, vừa lên khỏi nước, quần áo và da thịt hắn khô ráo ngay.

Khe núi lởm chởm đá mọc từ dưới lên trên mặt nước. Hắn đặt tấm ván lướt sóng dựa vào một tảng đá lởm chởm, rồi leo lên một gờ đá. nơi này hoàn toàn chìm trong bóng tối, hắn có thể quan sát cảnh quan một cách an toàn.

Xa xa có một con tàu. Hình ảnh đó làm hắn khát khao, nhớ lại con tàu hắn đã phải rời bỏ. Nhưng trong tương lai sẽ còn có những con tàu khác. Và lần này... hắn sẽ là thuyền trưởng. Sẽ không còn dưới quyền kẻ khác nữa. Đó chính là định mệnh của hắn - hắn chắc chắn như vậy.

Con tàu sáng rực ánh đuốt lọt vào tầm nhìn của hắn. Ánh đuốt làm rực sáng lá cờ xương và sọ. Một tàu cướp biển - không là chuyện quá khác thường trên vùng biển này. Tuy nhiên hắn thấy con tàu này quen quen. Hắn nhắm mắt, khép lại ánh sáng để suy nghĩ rõ ràng hơn. Trong bóng tối, hắn thấy một cô gái. Grace. Đó là tên cô ta. Sao hắn lại thấy cô gái này - một đứa con gái tầm thường đã được nghe hắn kể chuyện đời mình? Hắn bóp nát hình ảnh cô ta bằng tâm trí, như bóp con côn trùng dám đậu lên bàn tay hắn. Hắn mở mắt.

Con tàu đã đi qua, nhưng bây giờ có một thứ gần hơn nhiều làm hắn chú ý. Một vật xô dạt vào đá trong vùng nước cạn bên dưới. Một vật bị bọt nước - như những con bạch mã - nhồi dập xô đẩy dưới ánh trăng. Nhoài tới trước, nhìn xuyên qua bóng đêm, hắn thấy thủy triều đang đẩy một thùng gỗ về phía hắn. Hắn nhìn thật kỹ món quà đại dương đã gửi cho.

Nhảy xuống khỏi gờ đá, hắn sải bước trở lại vùng nước, chân khéo léo tránh đá lởm chởm. Bây giờ cái thùng đã trong tầm với của hắn, kẹt giữa hai tảng đá, như quả banh bị đá tới đá lui. Bàn tay to lớn của hắn chạm thành thùng. Trông cái thùng to hơn so với lúc nhìn từ trên cao, dài bằng chiều cao của một người lớn. Với người khác, cái thùng có thể là quá cồng kềnh, nhưng với hắn, vẫn có thể xoay trở nổi. Hắn kéo cái quan tài - vì đó đúng là một cỗ quan tài - khỏi hai tảng đá, rồi vác lên bờ.

Đặt quan tài lên cát, hắn chưa biết sẽ phải làm gì, nhìn quanh tìm một chỗ ngồi để suy nghĩ. Hắn thấy cái quan tài là một chỗ ngồi hoàn hảo. Hắn ngồi lên nắp quan tài, nhìn lại ra biển. Dưới sức nặng của hắn, lớp gỗ mỏng manh của quan tài bắt đầu rạn nứt rạc rạn nứt. Nhảy vọt khỏi quan tài, hắn quan sát vết nứt.

Dù đến từ đâu, quan tài này đã không trôi theo một dòng nước êm đềm. Quanh thành quan tài có những vết cho thấy nó đã nhiều lần bị va chạm vào đá. Qua lỗ thủng trên một góc quan tài, hắn nhìn vào bóng tối mờ mờ bên trong.

Khó mà thấy được gì. Nước biển đã tràn vào, tuy không đủ nhiều để kéo quan tài chìm xuống, nhưng đủ để làm hắn không nhìn rõ bên trong. Hắn đập cho lỗ thủng rộng hơn. Rắc. Gỗ bị bẻ gãy trong tay hắn như một thỏi sắt cô la. Bây giờ hắn đã có thể nhìn rõ hơn. Trước mắt hắn là một chiếc ủng. Ủng của thuyền viên, dây vẫn còn thắt chặt. Nhìn một chiếc ủng suốt năm phút chẳng thú vị gì.

Không biết đầu còn lại của quan tài có bị vỡ không, hắn nghĩ và ngược nhìn. Nhưng đầu quan tài còn nguyên vẹn. Chỉ ngâm trong nước thêm một chút nữa thôi thì phần gỗ nơi đó chắc chắn cũng sẽ rạn nứt. Bởi nói thật, chỉ cần ấn nhẹ một đầu ngón tay, chẳng phải rạn nứt cũng có thể bẻ gãy lớp gỗ.

Rắc. Tấm gỗ mỏng manh bị vỡ dưới bàn tay mạnh mẽ của hắn, một cái đinh bật ra. Cúi xuống, hắn thấy một phần khuôn mặt, một con mắt nhắm, lông mi dài ướt nước, một bên má nghiêng trên cái gối vải trắng.

Nắp quan tài đã vỡ, tất nhiên hắn muốn thấy nhiều hơn. Chẳng mất mát gì mà không nạy nắp quan tài ra để nhìn được hết khuôn mặt. Bây giờ hắn đã nhìn rõ đó là một chàng trai trẻ, vẻ mặt vô cùng bình thản. Miệng nhếch lên thành một nụ cười, như anh ta đang mơ. Anh ta mơ gì? Phải chi anh ta nói được, người ta sẽ hỏi anh ta mơ gì, và thêm vài câu hỏi nữa.

Những ý nghĩ dồn dập đến trong đầu hắn như thủy triều. Hai tay hắn nhanh nhẹn gỡ bỏ những mảnh nắp quan tài cuối cùng, như bóc vỏ cam. Bây giờ quan tài đã được mở toang. Và người thủy thủ trẻ nằm đó, lại được mát lạnh trong không khí của trời đêm, như khi còn sống.

Đây không chỉ là quà tặng của đại dương. Đây là một tín hiệu. Tín hiệu báo vận mệnh đang ủng hộ hắn: kế hoạch của hắn là đúng. Hắn mỉm cười, để lộ những chiếc răng vàng.

Có những chuyện kẻ lướt sóng biết - những điều mà ít ra là hắn đã được nghe. Phải chi hắn nhớ được những điều mà lúc này hắn ước gì đã quan tâm hơn. Phải chi hắn có thể tập trung, mọi móc tứ ký ức: cung cách hành động và những câu thần chú, để đạt tới kết quả. Nhìn xuống con người đang nằm trước mặt. Chỉ bộ quần áo thôi cũng đủ biết đây là một cướp biển, dù tay anh ta không cầm con dao quắm, dù cổ tay anh ta không được cuốn lá cờ đen với đầu lâu và hai khúc xương bắt chéo.

Phải chi hắn nhớ được quy trình chính xác. Gãi gãi cái đầu trọc lóc, hắn cố nhớ. Bây giờ hắn đã mắc nợ gã cướp biển này. Hắn đã xâm phạm sự yên nghỉ của anh ta. Hắn phải cố. Hắn nhắm mắt, gạt bỏ tất cả mọi phiền nhiễu, lòng sực mọi ngõ ngách trong ký ức đen tối, tìm những câu thần chú.

Hắn được đưa trở lại cái hang ổ tối tăm, nơi tràn ngập khói nhang đã có lần thâm nhập toàn bộ tri thức hắn. Bây giờ, hắn đã ở trong chốn tăm tối đó. Một lần nữa mùi tuyết tùng và giáng hương lại làm dịu tâm trí hắn. Trong bóng tối ảm đạm, hắn thấy lại những khuôn mặt đang dạy hắn những nghi lễ. Những câu thần chú đang trở lại. Hắn không đọc theo, chỉ lắng nghe, để những người kia dạy hắn như đã từng dạy trước kia.

Hắn cảm thấy áp lực tăng dần quanh bàn tay. Hắn chưa thể mở mắt, vì nghi lễ chưa hoàn tất. Nhưng bàn tay hắn bị ép chặt từ mọi phía. Như... không... như... đúng rồi - như có một bàn tay khác níu lấy tay hắn.

Sau cùng hắn mở mắt. Quả nhiên, tay hắn đang thả xuống quan tài, và một bàn tay vươn lên từ bóng tối, nắm lấy bàn tay - mập mạp hơn - của hắn. Bây giờ hai bàn tay cùng đập một nhịp như cùng chung nhịp tim.

Hắn nhìn xuống khuôn mặt trong quan tài, tìm thêm một dấu hiệu sống nữa. Hắn nghĩ đã thấy dưới khuôn mặt đang ngủ có chút gì xao động, nhưng không biết có phải đó chỉ là do tưởng tượng không. Hắn nghĩ là đã cảm nhận được sự sống - hay bất cứ tên gọi nào có thể gọi cho hiện tượng này - bắt đầu tràn vào tứ chi gã cướp biển đã chết. Hắn tưởng hưởng sự sống - hay một cách khác của sự sống - đang choán lấy những bộ

phận đang nằm ngủ im lìm trong lồng ngực của anh ta. Hắn vẫn ngửi thấy mùi tuyết tùng và giáng hương, vẫn cảm nhận buổi lễ chưa hoàn toàn kết thúc.

Sau cùng, hắn nghe tiếng thở dài. Lúc đầu khe khẽ giống như tiếng sóng vỗ sườn đá xa xa. Rồi thêm một tiếng thở dài nữa, lớn hơn. Há hốc miệng, hắn nhìn xuống đúng lúc hàng lông mi dài động đậy và hai mắt mở ra. Tròng trắng mắt hiện ra như hai viên ngọc trai lóng lánh trong một con hàu đen.

Rồi cặp môi tím tái hé mở, mấp máy phun ra chút không khí và nước biển. Tiếp theo là một giọng nói, rõ và mạnh đến bất ngờ:

- Đã tới lúc dậy rồi sao? Tôi đang mơ giấc mơ xưa thú vị vô cùng!

-Hết chương 9-

47. Tập 2 - Chương 10

Chương 10: Trung uý Stukeley.

- Không sao chứ, anh bạn? Trông anh như vừa mới gặp ma!

Sidorio nhìn xuống gã cướp biển trong quan tài - một lúc trước là một xác chết - bây giờ đang cựa mình, duỗi chân tay, tươi cười nhìn lên hắn như bạn cũ lâu ngày gặp lại. Gã trai nói:

- Tôi ướt hết rồi.

Lớp nước mỏng trong quan tài làm quần áo anh ta ướt sũng. Anh ta dấm mùi biển cả. Sidorio đưa tay ra nói:

- Đây.

Gã cướp biển nắm tay Sidorio. Sidorio kéo anh ta đứng dậy. Anh ta loạng choạng. Sidorio vội đỡ, sợ anh ta đổ xuống và bị thương vì những cạnh sắc của chiếc quan tài dập vỡ. Cố đứng vững, chàng cướp biển nói:

- Cám ơn anh bạn. Tôi cảm thấy kỳ cục như uống quá nhiều rượu rum vậy!

Sidorio giữ cho đến khi anh ta có vẻ đã tự đứng được vững vàng.

- Khá hơn rồi đó. Nào, chúng ta đi thôi!

Nhưng Sidorio vừa buông tay, người thủy thủ lại lảo đảo, ngã xuống một đống cát.

- Có lẽ tôi nên nghỉ một lúc.

- Cũng được.

Vẫn còn bàng hoàng vì thành tựu của mình, Sidorio đứng lùi lại nhìn xuống gã cướp biển. Hắn đã đem được anh ta trở lại từ bên bờ u tối. Hắn, Sidorio, đã thực hiện nghi lễ. Đây là dấu hiệu quyền lực của hắn đang phát triển. Thủy triều đang bắt đầu đổi chiều.

Nhìn lên hắn, gã cướp biển hỏi:

- Anh là hảo bằng hữu, phải không?

Sidorio nhún vai.

- Tên anh là gì?

- Sidorio, nhưng mi phải gọi ta là thuyền trưởng.

- À, ông là thuyền trưởng. Tôi là Stukeley. Jez Stukeley. Ông có thể gọi tôi là Jez.

- Từ nay mi sẽ được gọi là Stukeley. Ta là thuyền trưởng của mi và mi sẽ là trung uý của ta.

- Trung uý? Một sự thăng cấp thật thú vị!

Anh ta có vẻ hài lòng. Sidorio bối rối. Gã cướp biển này dường như không hề bận tâm đến những gì đã xảy ra. Hắn đã nhớ lại cách thi hành nghi lễ, nhưng không nhớ phần này. Phải nói gì với những kẻ được trở lại dương thế? Họ yếu ớt đến cỡ nào? Lúc này Stukeley đã quen với việc trở lại, dường như không hề yếu ớt. Anh ta đang ngồi thẳng người, quần áo đã khô. Vừa cởi sơ mi anh ta vừa nói:

- Tôi muốn nhìn thấy nó, trước đây chưa bao giờ được thấy.

Anh ta nói gì vậy? Sidorio nhìn Stukeley cởi mấy khuy áo, để lộ ra làn da ngực nhợt nhạt như đá cẩm thạch, trừ một vết sẹo dài màu chàm sâu hoắm.

Stukeley gật gù nói:

- Thì ra là nó, một vết thương chết người. Phải thú nhận là tôi hơi thất vọng. Cứ tưởng nó phải ấn tượng hơn nhiều.

- Vậy là mi biết... biết là đã bị giết chết?

Stukeley lom lom nhìn hắn, hai mắt long lanh dưới ánh trăng:

- Tôi - bị giết? Không, tôi... Ông đang nói gì vậy?

Sidorio hoàn toàn bối rối cho đến khi Stukeley phá lên cười sảng sặc:

- đương nhiên là biết chứ. Tôi đâu có chui vào quan tài để chơi đùa. Ông biết đó, tôi đâu phải là ma-cà-rông.

- À...

Stukeley kêu lên:

- Không! Ông đang làm trò gì với tôi đây? Tôi... một ma-cà-rông? Không thể. Ông nghiêm túc chứ? Tôi có nhanh và mọi thứ không?

- Chưa, nhưng sẽ có. Nếu mọi việc xảy ra đúng chiều hướng.

- Độc ác! Ông có một tấm gương không?

- Nếu muốn, hãy ra soi mình trong nước.

Stukeley im lặng một lúc, rồi cố đứng dậy, lảo đảo tới bờ biển. Sidorio nhìn Stukeley đang cố nhìn hình ảnh phản chiếu trong làn nước xao động. Anh ta quay lại, sững sờ

- Tôi không thấy bóng mình.

Sidorio gật đầu cười:

- Đúng. Mi đã đổi thay. Hiểu chứ?

- Hiểu, thưa thuyền trưởng.

Giọng thay đổi hẳn, đầy kính trọng và khiếp sợ. Sidorio ngạc nhiên trước thái độ của anh ta. Tất cả xảy ra quá nhanh. Chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ, đang suy nghĩ làm sao thay đổi sự việc, làm sao có được một bạn đồng hành. Bây giờ hắn đã có một trung uý, nhưng sự phấn khởi vì quyền năng của mình đã được thay thế bằng một ý thức xốn xang về gánh nặng trách nhiệm.

Stukeley vừa chạy ngược lại hắn vừa cười nói:

- Không thể tin nổi là mình được trở lại cõi trần. Cảm ơn ông đã đưa tôi trở lại.

- Ở cõi kia như thế nào?

- Ông đã từng trải qua mà, đúng không? Ông phải biết chứ.

- Mỗi người mỗi khác.

Stukeley nhún vai:

- Thật tình, tôi không nhớ nhiều. Chỉ nhớ là đã thua trận đấu. Một trận đấu hoàn toàn không công bằng. Nhớ mình nằm trên boong tàu, cảm giác như đang bị lôi kéo khỏi bạn bè, giọng nói của họ nhỏ dần, nhỏ dần. Nhưng sau đó tôi không biết gì nữa. Hoàn toàn trống rỗng.

Quay lại nhìn những mảnh vụn của quan tài, anh lại mỉm cười:

- Chắc hẳn họ đã tổ chức thủy táng tôi vào lòng biển một cách trang trọng. Không phải ai cũng được như thế. Tôi rất hạnh diện. Ồ, tôi cũng nhớ là thuyền trưởng nói họ sẽ uống chúc mừng tôi tại quán của Ma Kettle...

- Thuyền trưởng nào? Tàu nào?

- Thuyền trưởng Wrathe. Tàu Diablo.

- Diablo? Quỉ dữ. Rất hợp với ta.

Mặt Stukeley thoáng vẻ băn khoăn:

- Tôi đã chết được bao lâu?

- Ta không biết. Nhưng ta nghĩ, quan tài của mi không thể chịu đựng lâu hơn nữa.

- Hôm nay là ngày mấy?

- Ta không quan tâm tới ngày tháng.

- Ông nói gì lạ quá. Tôi chỉ muốn biết mình đã chết bao lâu rồi.

- Ta đoán là... không lâu lắm đâu. Nhưng chuyện này thì có gì quan trọng?

- Ông có biết một nơi tên là tửu quán Ma Kettle không?

Nghĩ ngợi một lúc, Sidorio nói:

- Có. Ta đã đến đó một lần.

- Ồi, tôi nghĩ rất có thể mình sẽ tỉnh lại tại đó ngay đêm nay.

Sidorio cười hỏi:

- Mi muốn đi?

Stukeley tươi tỉnh:

- Ông có nghĩ là bỏ qua sẽ có vẻ không được lịch sự không?

- Nếu đi, không được để kẻ nào thấy mi. Không được để bất cứ điều gì làm hỏng kế hoạch của ta. Của chúng ta.

- Chính xác kế hoạch của chúng ta là gì?

- Tất cả phải đúng thời cơ, trung ụy. Tất cả phải đúng thời cơ.

- Tùy ông, hảo bằng hữu.

- Tùy ông, thưa thuyền trưởng.

Stukeley cúi đầu:

- Tùy ông, thưa thuyền trưởng.

- Đây là sự khởi đầu, là sự thay đổi vận mệnh. Ta đã phải chờ đợi quá lâu rồi. Trước khi ta tàn mệnh, đại dương sẽ đổ ngẫu màu máu. Bây giờ, sau cùng thì thủy triều kinh hoàng đã bắt đầu!

-Hết chương 10-

48. Tập 2 - Chương 11

Chương 11: Hội ngộ tại tửu quán Ma Kettle.

Khi con tàu Diablo tiến vào ghềnh đá, Connor đứng bên Grace, nói:

- Quán kia rồi!

Một ánh đèn neon chớp tắt trong bóng tối.

Grace đọc:

- Tửu quán Ma Kettle.

Cate đứng một bên cô, nói:

- Hy vọng cô đã chuẩn bị tinh thần, Grace.

Bart cười hỏi:

- Tất cả đã hoàn toàn sẵn sàng vào quán của Ma chưa?

Sau đám tang Jez, hình như tinh thần các cướp biển đã khá hơn. Grace vẫn không thể quên được nỗi buồn, nhưng có lẽ thuyền trưởng Wrathe có lý khi nói: có hai phần thương tiếc người quá cố - đau đớn vĩnh biệt và chúc mừng cuộc đời. Đau buồn không chịu nổi khi cuộc đời được nhắc đến đó lại kết thúc quá sớm.

Khi tàu cập bến, các thủy thủ phần khởi tràn lên phía trước để lên bờ. Grace phải cố sức tập trung để không bị lạc Connor và các bạn. Có lúc, cô phải nhìn xuống tìm chỗ trống để đặt chân giữa đoàn người đông đúc. Connor nắm tay cô kéo qua đám đông, tiến lên phía trước. Khi Grace ngược lên, tửu quán Ma Kettle đã hiện diện ngay trước mắt. Cối quay nước khổng lồ rực sáng dưới trăng. Trên nó là lá cờ sọc và xương treo rũ, bay bay trong gió.

Bart hãnh diện nói:

- Cờ rũ để tưởng nhớ Jez.

Grace gật, nắm chặt cánh tay anh như để anh ủi.

Khi họ bước lên sà, Connor bảo chị:

- Grace, bước thận trọng.

Cô nhìn xuống. Mặt sàn gỗ đầy lỗ hổng, nhìn thẳng xuống biển. Lúc này làn nước đen êm ả, và cô có thể thấy bóng mình phản chiếu rõ ràng như một Grace khác bị kẹt dưới mặt nước, đang chờ được cứu vớt. Ảo ảnh đó mạnh tới nỗi cô tưởng như có thể nhúng tay xuống nước để kiểm tra, nhưng mọi người đang ào ạt tiến lên, và cô không muốn bị bỏ lại phía sau.

Thủy thủ đoàn tiến vào khu dăng dây, với những dây bàn đang chờ đón họ. Chỉ một tấm biển gỗ với mấy chữ Diablo đánh dấu địa phận của họ, Connor nói:

- Nhìn kìa. Chỉ những thuyền trưởng VIP mới có những bảng này.

Nhìn cô, Connor cười tươi rói. Grace gượng cười lại với nó. Thế giới này hình như làm tinh thần nó thoải mái. Nó đã quá hài lòng với những qui luật của cái thế giới cướp biển này.

Thủy thủ đoàn tự thu xếp chỗ ngồi quanh những cái bàn, và tiếng huyên náo ồn ào mỗi lúc mỗi tăng khi họ bắt đầu đùa giỡn với nhau và với các thủy thủ đoàn khác ở bàn bên cạnh.

Một người râu ria bạc phơ, vẻ nghiêm nghị, tiến lại thuyền trưởng Wrathe:

- Molucco, được biết những gì xảy ra, tôi rất tiếc.

- Cảm ơn Gresham.

- Gã Drakoulis đó là một gã kinh tởm. Tôi tưởng chúng ta đã thấy hắn chết rồi.

Molucco lắc đầu:

- Tôi cũng đã tưởng thế.

- Cho phép tôi mời thủy thủ đoàn của anh một chén rượu.

Ông ta quay lại gọi lớn:

- Phụ vụ đâu? Phục vụ...

- Cái gì mà om sòm thế?

Một người đàn bà xuất hiện giữa hai thuyền trưởng. Bà ta mặc cái áo vải đen rộng thùng thình, trang trí bằng đầu lâu và xương. Connor huých nhẹ Grace:

- Đó là...

Không cần giới thiệu, Grace cũng đã biết ngay đó là Ma Kettle. Hôm nay, Ma phủ một tấm mạng ren đen. vén tấm mạng, bà ta lần lượt đưa hai má cho thuyền trưởng Wrathé hôn, rồi nói:

- Em rất tiếc, May Mẫn ạ. Đây là thời gian buồn thảm.

Ôm chặt Ma Kettle, Molucco nói:

- Đúng thế, Mèo Con.

Quay lại toàn thể thủy thủ đoàn, Ma Kettle nói:

- Các chàng trai các cô gái, đêm nay, rượu do nhà hàng chiêu đãi. Đó là tấm lòng thương yêu và tôn trọng Jez và toàn thể các bạn của tôi.

Tiếng vỗ tay hoan hô vang lên như sấm. Ma Kettle gửi một nụ hôn gió tới đám đông. Trước khi bà ta dứt lời, các cô phục vụ đã rót rượu dọc theo các bàn dài. Grace nhìn xuống cái ly trước mặt cô. Trước đây chưa bao giờ cô uống rượu mạnh. Nhưng cô không phân vân được lâu, vì Ma Kettle luôn làm gười ta phải tò mò theo dõi. Bà ta vừa ép chặt Bart vào bộ ngực phồng lên của mình vừa nói:

- Bartholomew, đây là một cú sốc quá mạnh với cậu. Tôi biết các cậu như anh em ruột của nhau.

Bart gật:

- Ma, tất cả chúng tôi đều bị sốc. Nhưng với tôi và Connor có phần đặc biệt hơn.

Buồn rầu gật đầu, Ma quay qua Connor:

- Chào cậu Tempest. A, mới mấy tháng mà đã khác hẳn rồi! Nhìn cậu kìa, cướp biển! Tôi có nghe những chuyện về cậu. Họ nói cậu là một siêu sao đang phát triển tài năng.

Mắt Connor đỏ hơn cà chua chín. Grace tự hỏi bà ta cũng sẽ pôm Connor hông - cô biết Connor sẽ chết ngạt với một vòng ôm như thế - nhưng Ma chỉ đặt một tay lên vai Connor.

- Tôi biết chắc là cậu đang rất đau buồn. Mất một chiến hữu, một người bạn thân thiết, là một điều kinh khủng.

Connor gật đầu, nhưng Ma chưa nói hết:

- Bây giờ Ma sẽ cho cậu vài lời khuyên miễn phí - những lời khuyên cậu thoải mái nghe theo hay bỏ qua, cũng ả. Số một: đối với cái chết, chẳng bao giờ người ta có thể dễ dàng đón nhận. Dù là đối với một người trẻ, mới mười bốn tuổi như cậu, hay với một... thôi được, với một cụ già, già như một tảng san hô như tôi... mất một người thân vẫn luôn là một cú sốc cay đắng nhất. Số hai: đừng kiềm chế cảm xúc. Cứ để chúng trào ra. Đó là một trong những lý do chúng ta có bữa tiệc này. Nhìn đi...

Bà tay vung tay khắp quán:

- Khi một cướp biển tốt như Jez mất đi, chúng ta phải chúc mừng cuộc đời cậu ấy. Chúng ta phải uống, phải vui vẻ, và kể lại những chuyện khi còn được ở bên nhau. Có kẻ cho rằng đó là một điều ghê tởm. Họ

muốn chúng ta phải im thin thít, ủ dột trong bộ đồ đen suốt đêm ngày. Nhưng chúng ta phải chúc mừng cuộc đời. Đời sống! Đó là tài sản tuyệt vời nhất của chúng ta, cưng ạ. Có thể Jez chỉ có một cuộc đời hai mươi ba năm, nhưng cậu ấy đã để lại dấu ấn. Để lại những con người thương yêu cậu ấy, sẽ nhớ mãi về cậu ấy. Cuối đời, bất kỳ ai trong chúng ta cũng hy vọng được như thế. Anh đồng ý không, May Mẫn?

Molucco tiến lại, dịu dàng hôn bàn tay bà ta.

- Mèo Con, em vẫn luôn là nhà hùng biện lôi cuốn. Anh không thể nào nói những lời chân thật hơn thế.

Ma mỉm cười với Connor:

- Chúc cậu sống lâu, Connor Tempest. nhưng quan trọng hơn, tôi chúc cậu một cuộc đời tràn ngập tình thương yêu và tiếng cười, tình bạn và những cuộc phiêu lưu hào hứng, không một chút nào phải buồn chán.

Bà ta hôn bàn tay mình, rồi đặt lên má Connor, mỉm cười nói:

- Một tập quán cổ truyền của cướp biển.

Rồi bà ta quay sang nhìn Grace:

- Còn cô gái xinh đẹp này là ai?

Molucco giới thiệu:

- Đây là chị em song sinh của cậu Tempest, cô Grace.

Ma Kettle lại gần hơn:

- Phải, bây giờ tôi thấy nét giống nhau rồi. Cô mới xinh đẹp làm sao chứ.

Bà ta vuốt nhẹ ngón tay lên gò má Grace:

- Da thật đẹp, êm như nhung. Ngày xưa da mình cũng nõn nà y như thế này. Bây giờ, nhìn tôi đi, một con quái vật biển nhăn nheo già khú khụ!

Lập tức mọi sự chú ý đều dồn vào Ma Kettle, trong khi Molucco, Bart và những người khác dồn dập đưa ra những lời ca tụng bà ta. Grace mê mẩn ngắm nhìn người đàn bà phi thường này.

- Nào nào, các chàng trai đừng ồn ào lên vì con tàu cũ rách nát này nữa chứ. Thôi, ba hoa đủ rồi. Sao không tự thư thái đi. Tôi và các cô gái sẽ có cùng một màn biểu diễn nhỏ, làm các bạn vui lên cho khuây khoả nỗi buồn. Mứt Đường, sẵn sàng chưa?

Một giọng ngọt hơn đường trả lời:

- Rồi... rồi, Ma!

- Nào, tất cả ngồi xuống. Đúng rồi. May Mẫn, đi bên em.

Ma Kettle lẳng xăng với cáy váy rộng trong khi thành linh đèn trong quán mờ dần rồi tất cả chỉ còn một màu đen.

Tiếng đàn ăc-coc vang lên, sân khấu chợt bừng sáng, với hình một con tàu có hình người chạm tuyệt đẹp. Rõ ràng là Mứt Đường. Cô ta đội một mũ thuyền trưởng, đang nhìn xuống khán giả qua một kính viễn vọng. Grace không thể nào không nghĩ tới Darcy Flotsam, nhất là khi hình chạm đầu mũi tàu đó kéo kính viễn vọng qua một bên, nháy mắt với khán giả.

Bây giờ thêm hai nguồn sáng nữa từ hai bên sân khấu, để hiện ra thêm hai đầu chạm trên mũi tàu. Cả hai gửi một nụ hôn gió xuống khán giả và cả hai đều nhận được những tiếng hú hí vang lên tán thưởng. Tiếng đàn ăc-coc hoà cùng những nhạc cụ khác khi ba hình chạm rời khỏi mũi tàu, trườn xuống theo những dải ruy băng xanh lơ và trắng. Hình dạng những đợt sóng được đặt giữa những thanh gỗ. Grace nghĩ, hoàn hảo từng chi tiết. Cứ như họ đang trình diễn trong một nhà hát đàn hoàng, chứ không phải trong một quán rượu thô kệch.

Đám đông bùng nổ tiếng hoan hô. Hình chạm ở giữa, vẫn đội mũ thuyền trưởng, đặt một ngón tay lên môi. Tất cả bỗng lặng thinh.

Về mơ màng, Connor thì thào vào tai Grace:

- Mút Đường đó.

Grace cười cười:

- Ô, thật sao? Nhưng cô ấy là ai thế nhỉ?

- Chỉ là...

Bart đỡ lời nó:

- Một người bạn cũ.

Grace mỉm cười, gật gù “thưởng thức” vẻ ngượng ngịu của em trai.

Lúc này Mút Đường đã đặt hai tay lên hông và bắt đầu hát:

”Em bắt đầu chấn phu lưu cùng đại dương,

Đại dương chẳng như em tưởng.

Hình như em đã ngỡ ngẩn tin

Lời hứa về tài sản ê hề của cướp biển

Và giờ đây em đang bàn về giấc mơ phu lưu đại dương của mình

Nghe nói, biển là nơi để ta hành động...”

Đến đây Mút Đường nháy mắt.

”Đường em đi đây mạo hiểm phu lưu

Ôi em đã dong buồm suốt đêm ngày

Tìm cho được thuyền trưởng đúng nghĩa

Nhưng chỉ gặp toàn đá ngầm và bãi cát.

Em đã làm tất cả những gì cấp trên ra lệnh

Lau chùi vũ khí, sẵn sàng tấn công.

Nhưng một cô gái làm sao chờ đợi mãi

Em mòn mỏi kiệt sức rồi!

Cuốn buồm, chuyển hướng thôi”.

Trong đám đông vang lên một tiếng hoan hô.

”Em mơ lọt mắt xanh một viên thuyền trưởng

Chàng cưới em và đưa em lên tàu

Rong ruổi khắp bốn bể, chàng đánh cướp mọi nơi chàng thích

Chia sẻ giàu có cùng em.

Em mơ cưới một thuyền trưởng

Và làm thuyền phó tin cẩn của chàng

Được thủy thủ đoàn kính trọng

Nếu không, em sẽ bắt chúng bịt mắt đi trên ván

Nhưng... em sẽ rất công bằng

Với thủy thủ đoàn cướp biển.”

Ma Kettle la lớn:

- Tiếp đi, con gái!

”Nhưng mộng tình tan vỡ... vì hình như

Không thuyền trưởng nào muốn có vợ

Đành nhảy khỏi tàu, bỏ lại nghề cướp biển

Em đã trải nghiệm đời biển cả!

Em đã nuôi giấc mộng hải hành

Nhưng mọi thứ không như em tưởng

Em đã trải nghiệm đời biển cả!

Ôi, em thực sự đã thấm thía đời biển cả!”

Tới đây, Mút Đường lột mũ thuyền trưởng, buông xoã mái tóc dài vàng óng, nhoẻn cười cùng khán giả.

Bất giác, Grace cũng cười theo. Cô thầm nghĩ một cách châm biếm: mình và Mút Đường có điều gì đó tương đồng. Phải chi bỏ nghề cướp biển quá dễ dàng như thế!

Gần quán, một con thuyền nhỏ cặp vào dề chắn sóng.

Trên thuyền có ba người - người lái thuyền và hai khách.

Người chèo thuyền nói:

- Tới nơi rồi.

Người khách lực lưỡng hơn nói:

- Tốt lắm. Stukeley, xuống thuyền trước đi, để ta trả tiền.

Không cần phải hỏi thêm, Stukeley đặt chân lên cát, sững sờ lắm bầm:

- Quán Ma Kettle! Tưởng không bao giờ ta còn thấy.

- Đừng đi quá xa. Chúng ta phải thận trọng.

- Không đâu thuyền trưởng. Tôi chờ ông ngay tại đây.

- Tốt lắm, trung uý.

Quay lại người chèo thuyền, người khách lực lưỡng nói:

- Số vàng này để mua sự im lặng của mi. Nhưng ta tự hỏi, liệu tin nổi mi không?

Người chèo thuyền rồi rút gậy đầu, xòe tay ra. Nhưng bàn tay cầm vàng bỗng nắm chặt lại. người khách lực lưỡng thở dài:

- Ta e rằng lòng tin của ta lại có vấn đề rồi.

Người chèo thuyền ngạc nhiên nhìn hấn. Có điều gì bất thường ở đây. Sự ngạc nhiên trở thành phần nộ, rồi... khiếp đảm.

Stukeley đắm chìm trong suy tưởng khi nhìn cối xay nước rực rỡ đang quay từ xa, và nghe tiếng nước tung toé quen thuộc. Nhưng một tiếng nước tung toé lớn hơn, gần sát bên làm anh quay lại. Nhìn thuyền trưởng Sidorio đang rảo bước tiến tới, anh hỏi:

- Tiếng động gì thế?

Sidorio nhún vai:

- Tiếng động nào?

- Không phải từ con thuyền sao? Người chèo thuyền đâu rồi?

Sidorio quay đi:

- À, phải. Hẳn hình như biển mất. Lạ thật.

Hắn vừa chùi miệng., vừa lấy một thứ gì đó từ kẻ răng, rồi quay lại, vỗ mạnh lên vai Stukeley:

- Đi thôi, trung ury. Nấn ná tại đây sẽ lỡ mất bữa tiệc đó.

Stukeley cảm thấy không yên tâm, nhưng biết là Sidorio không thích bị cật vấn. Dù sao, chính Sidorio đã đưa anh trở lại cõi trần. Sidorio là thuyền trưởng của anh. Anh chỉ có quyền làm những gì thuyền trưởng ra lệnh - bất cứ việc gì. Đây là cơ hội thứ hai. Stukeley quyết tâm trở thành một trung ury tốt và hoàn toàn được tin cậy.

Các cướp biển rầm rầm hoan hô Mút Đường. Cô đặt ngón tay lên môi ra hiệu cho họ im lặng, rồi đưa cao chiếc mũ thuyền trưởng:

- Ai bắt được mũ này, sẽ được thưởng một nụ hôn của Mút Đường.

Cô quăng mạnh lên cao, cái mũ bay vòng cầu lên không. Những cánh tay tới tấp đưa lên như tên, đón bắt. Cái mũ vượt qua nhiều bàn tay, bay thẳng tới mấy bàn của thủy thủ đoàn Diablo. Mọi con mắt đổ dồn vào cái mũ đang rơi xuống. Nó lao xuống Connor và Bart. Cả hai đều dang tay đón. Grace lùi lại cho hai người rộng chỗ. Bart cao hơn, bắt được mũ trước Connor.

- Lần sau may mắn hơn nghe bồ.

Bart cười nói, đội mũ lên đầu, xô giỡn Connor sang một bên, chạy vội đi lãnh thưởng.

Ngoáy sườn Connor, Grace chọc ghẹo:

- Quá gần nhưng lại quá xa.

Bây giờ cô cũng hoà vào cuộc vui. Nghĩ tới Jez, cô thoáng có mặc cảm có lỗi. Nhưng rồi nhớ lại lời Ma Kettle. Họ có mặt tại đây là để ca ngợi cuộc đời Jez. Cô tin đây là những gì Jez mong muốn. Nếu Jez có mặt tại đây, anh cũng sẽ ganh đua cùng Connor và Bart để được Mút Đường chú ý.

Màn trình diễn kết thúc, đèn lại bật sáng và Grace thấy rượu lại được tiếp thêm cho các bàn. Một ngụm rượu với cô đã là quá đủ, nhưng các thủy thủ hoan hỉ nâng ly, đổ ừng ọc chất lỏng bóng rắt đó qua cổ họng.

Grace bảo Connor:

- Chạy ra ngoài cho thoáng một chút.

Connor xiết chặt tay Grace, nói:

- Ok. Có gì cần cứ hú em một tiếng.

Grace gật, bước khỏi bàn. Khi quay lại, cô thấy vũ nữ phụ của Mút Đường đã tới bàn. Connor và các bạn cùng bàn dường như đang chết lặng vì cô bé.

Lắc đầu, Grace tủm tỉm cười, bước đi.

Lần theo lối đã vào, Grace thận trọng né tránh những lỗ hổng trên sàn. Một lần nữa, nhìn xuống làn nước bên dưới, Grace lại thấy cô dưới đó, đang nhìn lại chính mình. Giống hệt như cô lại đang sắp bị chết đuối, như trước khi Lorcan cứu vớt cô.

Lorcan. Cô đưa tay lên sợi dây trên cổ, tìm chiếc nhẫn Claddagh. Lúc đầu nó mát lạnh, nhưng mấy ngón tay càng giữ lâu, chiếc nhẫn càng ấm dần lên, Cô sắp thấy một ảo ảnh nữa sao? Xúc động đến run người, nhưng cô cũng cảm thấy sợ. Cô không mong gì hơn là được biết sự thật chuyện gì đang xảy ra với Lorcan, nhưng lại sợ những gì sẽ phát hiện ra.

Trong khi cái nhẫn vẫn đang ấm dần lên, Grace ngồi xuống sàn, nhắm mắt, chờ cơn buồn nôn như lần trước. Nhưng, mặc dù vẫn tiếp tục ấm thêm, lại không đi kèm theo sự đau đớn hay cảm giác buồn nôn. Cô cũng

không nghe thấy gì, không sương mù u ám trong đầu. Ảo ảnh loại này là gì? Cô có đang làm gì sai sót không? Bối rối, Grace mở mắt.

Grace há hốc miệng. Trong làn nước dưới sàn, cô thấy Lorcan. Anh đang loạng choạng dọc hành lang tàu hải-tặc-ma-cà-rồng, hai tay quờ quạng giữ thăng bằng. Grace thở hổn hển. Như cô đang cảm nhận cùng cảnh tượng giống lần trước, nhưng lần này là quan sát từ bên ngoài. Nhìn Lorcan đang phải quá nỗ lực thật đau lòng. Cô không muốn gì hơn là được đưa tay ra giúp anh. Một cách vô thức, Grace thấy mình đưa tay xuống mặt nước. Một tay cô vẫn đang chặt chiếc nhẫn đang nóng hổi thêm. Chỉ nói thôi cũng thấy đó là một ự dẫn dụ nguy hiểm, nhưng cô không thể chống lại sự thôi thúc mạnh mẽ là được chạm tay vào nước...

Nhưng mấy ngón tay Grace vừa chạm mặt nước, hình ảnh Lorcan biến mất ngay. Mặt nước lại trở thành tấm gương, phản chiếu gương mặt lo lắng của cô và ánh đèn từ quán bên trên. Cô nhắm mắt.

Rồi nước lại tối đen. Cô cúi xuống gần hơn, chờ hình bóng Lorcan trở lại. Nhưng cô thấy một khuôn mặt khác. Grace rùng mình. Đó là Sidorio. Hắn đang nhìn thẳng cô - giống hệt như hắn đã nhìn cô trên boong tàu hải-tặc-ma-cà-rồng trong đêm định mệnh đó. Bây giờ, cũng như lúc đó, thỉnh thoảng hai mắt hắn trở nên trống rỗng, rồi đầy lửa. Hắn mở miệng thành một cái cười khùng khiếp, những chiếc răng cửa giống dao găm như vươn lên khỏi mặt nước.

- Không!

Grace kêu lên. Chiếc nhẫn Claddagh đang đốt ngón tay cô. Cô muốn buông ra nhưng không thể. Thỉnh thoảng tay cô bật ra trước. Chiếc nhẫn tuột khỏi sợi dây chuyền. Ngón cái và ngón trỏ của Grace vẫn giữ chặt nhẫn, nhưng không biết được bao lâu nữa.. Bây giờ mỗi lúc sức nóng càng thúc đẩy cô phải buông nhẫn xuống nước. Không! Dù đau đớn thế nào cô cũng sẽ không để mất nhẫn này. Nó là mối liên hệ cuối cùng của cô với tàu hải-tặc-ma-cà-rồng, với Lorcan. Mất nó, có lẽ chẳng bao giờ cô có thể trở lại đó, chẳng bao giờ có thể giúp bạn cô. Chính ý nghĩ đó, bất chấp đau đớn, làm cô vẫn có thể giữ chặt chiếc nhẫn, dù hơi nóng như cào xé thần kinh cô.

Trong làn nước bên dưới, Sidorio nhìn cô. Hắn đang cười nhạo cô. Nghĩa là sao? Đây là một ảo ảnh khác? Hắn gần đây không? Hắn đang trở lại tìm cô?

Thỉnh thoảng, cô cảm thấy có một bàn tay trên cô, kéo mạnh cô ngược lại. Ngay lúc đó, cô cảm thấy chiếc nhẫn mất ngay trở lại. Cô ngồi phịch xuống sàn, thở hổn hển, bết căng thẳng, yếu đuối, và... sợ.

49. Tập 2 - Chương 12

Chương 12: Thú tội.

Chà chà, ai thế này?

Mở mắt nhìn lên gương mặt quen quen, Grace kêu lên:

- Cheng Li!

- Chào Grace.

Cheng Li ngồi xuống bên cô:

- Rất vui gặp lại cô - dù trong một hoàn cảnh có vẻ kỳ cục. Nếu cô có ý định tập nhào lộn, tôi nghĩ có những nơi khác tốt hơn chỗ này đây.

Grace thấy hình như Cheng Li có vẻ dịu dàng hơn trước. Nhưng trên tàu Diablo hai người không gặp nhau nhiều, và có thể những gì cô nhớ về Cheng Li có phần bịaảnh hưởng từ những lời nói khắc nghiệt của thuyền trưởng Molucco Wrathe đối với cựu thuyền phó của ông.

Grace nói:

- Tôi không đang tập nhào lộn đâu.
- Tôi cũng không nghĩ thế. Nhưng dù cô đang làm gì, trông cô tái nhợt rồi. Để tôi kiếm cho cô chút gì để uống.
- Ở đây họ có đồ uống không có chất cồn không? Tôi uống ngụm rượu, nên hơi bị buồn nôn.
- Hừ, cứ lộn ngược đầu xuống nước như thế đi, cô sẽ thấy chuyện gì xảy ra. Chính xác thì cô đang làm gì vậy?

Grace cười:

- Chuyện dài dòng lắm.

Cheng Li cũng mỉm cười, chìa cánh tay mạnh mẽ nhưng duyên dáng về phía Grace:

- Tôi rất thích nghe chuyện dài dòng. Đi nào, cưng. Chúng ta sẽ cùng nhau uống một bình Trà Huệ Biển. Một loại trà như người ta nói: sẽ làm hai má ta hồng lại.

Cheng Li đưa Grace trở lại quá. Trong khu VIP, các cướp biển tàu Diablo càng lúc càng ồn ào hơn. Grace thấy Connor trong đám đông đó, nhưng nó lọt vào giữa nên không nhìn thấy cô. Cheng Li cầm tay Grace, dẫn qua lối đi tối bên hông tửu quán, lên một cầu thang hẹp, rồi tiến vào một hành lang có một dãy phòng nhỏ. Mỗi phòng được ngăn bằng hai vách gỗ chạm khắc hình tàu bè trên sóng nước.

Căn phòng nhỏ này làm Grace nhớ tới toà xưng tội trong nhà thờ. Phòng nhìn xuống quán rượu dưới nhà, nhưng có một tấm màn nhung đỏ, có thể kéo lại, tránh những con mắt tò mò và làm giảm tiếng ồn ào bên dưới.

Cheng Li kéo mạnh tấm màn, nói:

- Rồi, bây giờ chúng ta không bị ai quấy rầy nữa.

Trong căn phòng tối, mặt Cheng Li chỉ được rọi sáng bằng ngọn nến lập loè trong cái lồng kính đặt giữa bàn. Ánh sáng yếu ớt làm mềm mại đường nét trên gương mặt Cheng Li, nhắc nhở Grace là, dù đầy khí tiết và có cấp bậc, thực ra cô ta cũng chỉ lớn hơn Grace mấy tuổi.

Cheng Li hoàn toàn khác với những gì Grace nhớ về cô. Trong mấy tháng qua, mái tóc đen bóng của cô ta đã mọc dài, và đã được chăm chút hơn. Grace còn nhận ra là Cheng Li không đeo song kiếm katana sau lưng. Là giảng viên trong Học Viện Hải Tặc, cô ta phải từ bỏ vũ khí sao?

- Làm sao gọi phục vụ đây?

Vừa nói, Cheng Li vừa đưa tay ra ngoài phòng, búng ngón tay. Grace phát hiện ra cặp katana đặt trên băng ghế. Vậy là không từ bỏ, chỉ “tạm nghỉ” thôi.

Một nhân viên phục vụ tiến vào, Grace ngạc nhiên khi thấy một cậu con trai cúi đầu nói:

- Quý khách dùng gì?

Cheng Li nói:

- Một bình Trà Huệ Biển.
- Có ngay, thưa cô Li.

Khi cậu ta ra khỏi phòng, Cheng Li cười nói với Grace:

- Gặp cô thực sự là một bất ngờ thú vị. Tôi vẫn thường nghĩ đến cô.

Grace đỏ mặt, hơi xúc động:

- Tôi cũng vậy.

Cậu phục vụ nhanh chóng trở lại với một khay đầy bình, ly và những cái hộp to nhỏ khác nhau. Tất cả những thứ này chỉ dành cho hai người sao? Rõ ràng có một nghi thức trong cách uống trà này.

Grace cảm thấy Cheng Li nhìn cô trong khi cô chăm chú nhìn cậu phục vụ đang đặt hai ly thủy tinh xinh đẹp lên bàn. Tiếp theo, cậu ta đặt một bình trà thủy tinh vào giữa. Grace thấy cái bình trống không. Cúi đầu, cậu phục vụ mở một hộp đá cẩm thạch nhỏ. Bên trong đầy búp hoa. Dùng một cái kẹp bằng bạc, cậu thận trọng thả hai búp hoa vào trong bình thủy tinh. Đóng nắp hộp, cậu nhắc cái ấm bạc thanh tao, rót nước nóng lên hai búp hoa, cho đến khi gần đầy bình thủy tinh.

Vừa dọn dẹp hộp vào khay cậu ta vừa nói:

- Bây giờ xin kiên nhẫn! Ồ, tôi suýt quên. Mật ong đây.

Cậu đặt xuống một hũ nhỏ màu đen, với cái thìa nhỏ xíu ló ra từ nắp hũ.

Cheng Li thả một đồng tiền lên khay, nói:

- Cậu ra rồi kéo màn lại.

Cậu phục vụ mỉm cười, cúi đầu lần nữa, rồi bước ra, kéo màn quây quanh phòng. Hai cô gái hoàn toàn tách biệt khỏi bên ngoài.

Chỉ bình trà, Cheng Li nói:

- Nhìn đi.

Grace nhìn theo cô ta. Nước trong veo đã chuyển thành màu hồng nhạt. Một tia đậm màu hơn chuyển động theo hình xoắn ốc qua chất lỏng trong, như một cây cọ vẽ cũ được nhúng vào trong nước. Grace thấy hai búp hoa nhỏ dưới đáy bình quay vòng vòng như hai sinh vật biển nhỏ xíu. Rồi, rất từ từ, hai búp hoa bắt đầu nở ra. Những cánh hoa dần dần xoè rộng, như những cánh tay nhẹ nhàng duỗi ra sau giấc ngủ dài. Khi những cánh hoa nở lớn hơn, hai bông hoa chạm vào nhau. Suốt thời gian đó, nước hồng đậm hơn, đậm hơn dần – như bầu trời lúc hoàng hôn.

Bây giờ, hai búp hoa đã nở hoàn toàn, và bắt đầu nổi lên cho đến khi cùng bềnh trên mặt nước màu hồng ngọc.

Màn trình diễn làm Grace mê mẩn, cô bật kêu lên:

- Oa!

- Bây giờ đã sẵn sàng uống được rồi.

Cheng Li cầm bình, rót trà nóng vào ly của Grace. Hơi nóng cuộn cuộn bay lên, phả vào mũi Grace. Hương trà rất khác thường và rất sáng khoái.

Hất đầu về hũ nhỏ màu đen, Cheng Li nói:

- Có những người thích cho thêm một thìa mật ong, nhưng tôi thích uống trà không hơn.

Grace làm theo hướng dẫn của cô ta, đưa ly lên môi. Nhưng Cheng Li nói:

- Khoan.

Grace ngừng lại, tự hỏi nghi thức này còn những gì nữa đây.

Cheng Li nâng ly, chạm ly Grace, nói:

- Uống mừng tình bạn mới!

- Uống mừng tình bạn mới!

Hai người khẽ cụng ly. Rồi Grace nhấp ngụm Trà Huệ Biển. Đôi mắt màu khói của Cheng Li loé nhìn Grace, hỏi:

- Sao? Nhận xét đi chứ.

- Chưa bao giờ mình uống thứ gì thơm ngon hơn thế này.

Cheng Li gật đầu, cười:

- Tôi đã nghĩ là cô sẽ thích. Huệ Biển là một sự tinh tế đặc biệt. Rất khó kiếm. Nhưng Matilda Kettle có những mối quan hệ...

- Matilda? Tôi tưởng Ma là “Má”.

Cheng Li lắc đầu:

- Không, cưng ơi, tên bà ta là Matilda.

- Nhưng thuyền trưởng Molucco gọi bà ta là Mèo Con.

- Người ta gọi bà ta bằng nhiều tên, nhưng tên thật là Matilda.

Grace cảm thấy Cheng Li biết nhiều, rất nhiều bí mật. Cô nhấp thêm ngụm trà, cảm nhận sự ấm áp ngọt ngào lan truyền khắp cơ thể. Đường như bao nhiêu căng thẳng đều tan biến. Chỉ vài ngụm trà thơm này có thể mạnh và hiệu quả đến thế sao?

Cheng Li nói:

- Nào, bây giờ kể mọi chuyện cho tôi nghe đi.

Nên bắt đầu từ đâu đây? Quá nhiều điều để kể. Đột nhiên, quá nhiều ý nghĩ và cảm nghiệm bồng bồng trong lồng ngực Grace, muốn bật ra ngoài. Và cũng có quá nhiều thắc mắc.

Nhưng tin được Cheng Li không? Grace đã được biết tiếng tăm cô ta – viên cựu thuyền phó được nói tới trên tàu Diablo với cả sự e sợ lẫn miệt thị. Dù vậy, Connor rất đề cao cô ta – nó diễn tả cô như một người khắc nghiệt nhưng công bằng. Với Grace, ý kiến của nó quan trọng hơn ý kiến của thuyền trưởng Wrathé và đám thủ hạ dễ tác động của ông. Nhưng một điều Connor đã vói với cô, làm cô phải quan tâm. Đó là thuyền trưởng Drakoulis ám chỉ Cheng Li đã dọ thám Molucco, và đó là lý do cô ta lên tàu Diablo rồi thành lính bỏ đi.

Sau cùng Grace hỏi:

- Cô muốn biết chuyện gì?

Grace quyết định để cho Cheng Li mở màn trước. Cô sẽ cẩn trọng tiến theo rồi mới có kết luận của riêng mình xem Cheng Li có đáng tin cậy hay không. Cheng Li nhún vai:

- À, để bắt đầu, tôi muốn biết cô thích đời sống trên Diablo không.

Một câu hỏi đơn giản, nhưng Grace không trả lời ngay. Cheng Li nhấp một ngụm trà, chờ đợi.

Grace nói:

- Tôi cũng... hơi thích.

Cheng Li quan sát Grace với hai mắt xéch sáng rực. Rõ ràng cô ta chờ nghe nhiều hơn thế. Grace quyết định thử mở lòng xem sao:

- Tôi không biết mình có muốn ở luôn đó không.

Một bên mày Cheng Li nhướng lên, giấu cợt:

- Thật sao? Xin lỗi nếu tôi lầm, nhưng chẳng phải là Connor đã ký hợp đồng rồi?

Grace gật, khẽ đáp:

- Đúng thế.

Cheng Li lại nhấp ngụm trà:

- Chuyện đó hơi bị rắc rối đấy.

Không cần phải nhắc, Grace cũng biết hợp đồng như cái gai bên cạnh cô.

Cheng Li nhìn Grace chăm chăm, nói:

- Hợp đồng thường được coi như sự ràng buộc suốt đời. Nhưng vẫn có những cách lách qua.

Tim Grace đập rộn lên. Cheng Li sắp ném cho cô một dây an toàn?

- Nói cho tôi nghe, Connor sống ra sao trên tàu?
- Khá tốt.

Cheng Li cười:

- Chỉ khá tốt thôi sao? Tin đồn trong giới hàng hải, cậu ấy là một thần đồng cướp biển!
- Nó khá lắm. Nó bị suy sụp vì cái chết của Jez. Tất cả chúng tôi đều bị sốc. Nhưng Jez và Connor và Bart... đặc biệt thân thiết.

Lại nhấp ngụm trà, Cheng Li trầm ngâm nói:

- Phải, tất nhiên, Ba Chàng Hải Tặc và tất cả những chuyện đó.
- Connor sẽ sớm hồi phục. Nó khá hạnh phúc với đời cướp biển.
- Hình như cô thì không.
- Tôi cũng... hơi thích.
- Cô đã dùng câu đó rồi, Grace. Sao cô quá e dè vậy? Không tin tôi sao?

Chà! Cứ để Cheng Li vào thẳng vấn đề. Cô ta tiếp tục:

- Cô không tin tôi. Tôi biết. Không sao, Grace. Tôi đã quen bị coi như một “cóm xấu” trên tàu Diablo rồi.

Grace xúc động vì sự thẳng thắn của cô ta, và được nói cùng ai đó những lo âu của mình là một điều thật dễ chịu. Mặc dù vẫn còn nghi ngờ độ tin cậy nơi Cheng Li, cô đã bắt đầu cảm thấy có mối ràng buộc với người con gái lớn hơn mình này rồi. Cô cũng cảm thấy Cheng LI rất có thể sẽ giúp được mình. Cô ngập ngừng nói:

- Chỉ là vì... Chỉ là vì thuyền trưởng Drakoulis đã có lời buộc tội cô.
- Hiểu rồi. Chính xác thì Narcisos Drakoulis đã nói gì? Nói với ai?
- Với thuyền trưởng Wrathe... thật ra là với tất cả cướp biển. Ông ta nói, cô là đặc tình trên tàu Diablo... Cô được Liên Đoàn Hải Tặc phái đến để do thám thuyền trưởng Wrathe. Trong khi thuyền trưởng Wrathe tưởng cô là thuyền phó tập sự bình thường, thì suốt thời gian đó cô hoạt động như một điệp viên cho Liên Đoàn.

Cheng Li gật, châm trà vào ly Grace, nói:

- Tiếp tục đi, cưng.
- Nhiệm vụ của cô là đưa thuyền trưởng Wrathe vào đúng đường lối, nhưng cô đã thất bại. Đó là nguyên nhân cô bị gọi trở lại Học Viện Hải Tặc thành lính.

Cheng Li chăm chăm nhìn Grace. Grace bối rối. Cô đã nói quá nhiều?

Nhưng Cheng Li lên tiếng:

- Tất cả những điều đó đều đúng.

Grace không tin nổi tai mình.

- Tôi nói với cô, vì tôi nghĩ là cô sẽ hiểu. Đúng, tôi làm việc cho Liên Đoàn Hải Tặc. Họ đã tuyển một tôi tại Học Viện từ mấy năm trước và từ đó tôi vẫn làm việc cho họ.
- Chính xác thì Liên Đoàn là gì?
- Tôi sắp nói đây. Liên Đoàn tồn tại để xúc tiến việc tổ tụng của nghề cướp biển trên khắp đại dương, và để phát triển mạng lưới toàn cầu hạm đội cướp biển, hoạt động trong sự hợp tác hoà bình.

Grace tự nhủ, nghe có vẻ rất tuyệt. Cheng Li tiếp:

- Molucco Wrathe là mối nhức nhối kéo dài của Liên Đoàn. Ông ta là người của quá khứ, nhưng sẽ không bao giờ chịu âm thầm rút lui. Bất chấp sự cố gắng thuyết phục của chúng tôi, ông ta không bao giờ đi vào qui củ, vẫn chủ tâm hoạt động biệt lập. Ông ta không tôn trọng hải phận của những thuyền trưởng khác. Sức cảm dỗ của những đồng tiền kiếm chộp nhoáng và một cuộc phiêu lưu đầy sôi nổi hòng thoả mãn tính tự cao tự đại của ông ta là động cơ chính đã thúc đẩy ông ta.

Ngừng lại một lúc, cô ta nói tiếp:

- Grace, điều này có thể là quá khắc nghiệt với cô, nhưng tôi sợ rằng, chính sự coi thường Liên Đoàn của Wrathe đã là “cò súng” gây nên cái chết của Jez.

Grace gật, chính cô cũng đã từng kết luận giống thế, dù cho đến lúc này, cô vẫn chưa hiểu gì hơn.

- Narcisos Drakoulis lại là một con ngựa bất kham khác. Nếu cần dùng từ ẩn tượng hơn, tôi phải gọi là “rối loạn thần kinh”. Chắc chắn bản thân ông ta không thể là một nhân viên tuyên truyền cho Liên Đoàn Hải Tặc. Nhưng ông ta có lý do chính đáng để tranh luận với Molucco Wrathe. Vì thái độ phóng túng của mình, Wrathe đã làm nhiều thuyền trưởng tức giận. Ở đây có hai nguyên nhân khác nhau. Thứ nhất, giữa Drakoulis và Wrathe có mối hiềm khích cũ, một sự tranh chấp tài sản ở Hy Lạp, dẫn tới việc Wrathe đánh chìm tàu của Drakoulis. Thứ hai, Drakoulis quyết làm một điều gì đó trước những sai phạm mới đây của Wrathe. Đừng hiểu lầm tôi, tôi không hề tán thành những gì Drakoulis đã làm. Cả Liên Đoàn cũng thế. Nhưng chính thuyền trưởng Wrathe đã tự rước vào mình vụ tấn công đó. Nếu không là Drakoulis, sớm muộn gì cũng sẽ là một trong hàng trăm thuyền trưởng khác ra tay. Và chắc chắn, nếu ông ta không sửa đổi đường lối, chuyện đó sẽ lại xảy ra.

Một lần nữa, Cheng Li lại nhìn sâu vào mắt Grace:

- Và lần tới, khi chuyện đó xảy ra, Connor có thể bị thương.

Grace biết Cheng Li đang nói sự thật. Cô nói:

- Tôi biết. Nhưng tôi có thể làm gì? Connor đã quyết định chọn nghề cướp biển.

Cheng Li lắc đầu:

- Vấn đề không là Connor muốn là một cướp biển. Mà vấn đề là sự lựa chọn thuyền trưởng của cậu ta.

Cheng Li đã tỏ ra rất thẳng thắn, và rất tin tưởng cô khi cho cô biết tất cả những thông tin này. Quan trọng hơn, rõ ràng là cô ta có thể giúp được. Điều cốt yếu bây giờ là thời gian. Grace quyết định phải tin tưởng lại cô ta. Hít một hơi dài, cô nói:

- Có cách nào rút Connor ra khỏi hợp đồng với thuyền trưởng Wrathe không? Có cách nào cả hai chị em tôi đều có thể rời tàu Diablo không?

Cheng Li nói nhẹ như không:

- Tất nhiên là có. Tôi sắp đề cập tới vấn đề đó đây.

50. Tập 2 - Chương 13

Chương Mười 13: Quyết định

Connor lặp lại:

- Học viện Hải tặc? Chị muốn chúng ta nhảy tàu để tới học viện hải tặc?

Grace nói:

- Không có vấn đề nhảy tàu. Tất cả đều xảy ra trên tàu và chỉ trong một tuần. Thuyền trưởng Wrathe sẽ cho phép chúng ta nghỉ...

Connor nghi hoặc nhìn chị qua bình Trà Huệ Biển đã cạn. Cheng Li đã xuống quán rượu và Grace đã gọi Connor lên gặp cô.

Học viện Hải Tặc? Nhưng Gracie, chị biết là trường lớp với em....một sự kết hợp chẳng hay ho gì.

Grace cười:

- Chị biết, Connor. Nhưng chúng ta không nói về Trường Trung Học Vịnh Trăng Lưỡi Liềm. Chúng ta nói tới Học viện Hải Tặc. Quên những bài kiểm tra chán ngấy và danh sách đọc bắt buộc dài thòng đi. Chúng ta đang nói về những khóa học chiến đấu và khoa hàng hải và ...EMS.

-EMS*?

(*): viết tắt của extreme Maritime Survival

Grace cười hân hoan, giải thích:

-Kĩ năng sống sót trên biển.

Connor cười ha hả:

- Cha cha, Cheng Li dạy chị iếp thị khá quá há. Nhưng chỉ có một điều...Giả dụ - chỉ giả dụ thôi đó – em thấy đây là một ý kiến hay, thì chúng ta làm cách nào để được thuyền trưởng Wrathe đồng ý, nếu ông ta biết Cheng Li rủ rê và “rời” chăm nom chúng ta ở đó?

- Chị đã nghĩ đến vụ này. Không thể làm như không liên quan đến Cheng Li. Thuyền trưởng Wrathe không là người ngốc. Nhưng chúng ta sẽ làm giảm bớt vai trò của cô ta. Chúng ta chỉ nói là muốn có cơ hội tìm hiểu Học Viện như thế nào, và đem về Diablo một số kĩ năng mới. Thậm chí tuyển thêm được vài thủy thủ mới.

Connor lắc đầu:

- Em không chắc là ông ta sẽ tin chuyện đó?

- Em biết rõ ông ta hơn chị. Nhưng chúng ta chỉ xin nghỉ một tuần...lúc đầu

- Lúc đầu? ý chị là sao?

Grace thở dài:

-Connor, chị đang muốn nói với em đây. Đó là về chuyện...hợp đồng?

Grace thấy vẻ thận trọng lướt qua mặt em trai. Nhưng cô cắn răng, mặc kệ.

-Hợp đồng có vấn đề gì?

-Chị chỉ ước sao...ước sao em đã không kí kết với Molu ột cách vội vàng như thế

-Gracie, ông ta đã cứu mạng em

-Và bây giờ ông ta đang gây nguy hiểm ạng sống em đó.

-Chị nói sao?

Không nói huych toẹt, nhưng đến lúc này cô phải nói thẳng ra:

-Cheng Li đã cho chị biết, chuyện các thuyền trưởng khác tấn công Molucco chỉ còn là vấn đề thời gian...

-Grace, Drakoulis là kẻ điên rồ, loạn trí. Chúng ta đã không may....

-Trường hợp Jez còn hơn cả sự không may....Connor, chị xin lỗi. Nhưng chị lo cho em. Lo cho chúng ta. Chị nghĩ, nếu còn ở lại tàu Diablo chúng ta sẽ gặp nguy hiểm nghiêm trọng.

Mặt Connor ngệt ra, rồi nó nhìn chị, cười nhăn nhở:

-Này bà chị nhóc, chúng ta- em và chị - đều trưởng thành trên nguy hiểm.

Grace không thể cười lại, nhưng tiếp tục nói:

-Làm ơn đi Connor, hãy nghiêm túc nghe chị nói. Cá nhân chị không có gì chống đối lại thuyền trưởng Wrathé. Chị rất biết ơn ông ta. Ông ta đã cho em một mái nhà, bây giờ lại cho cả chị. Nhưng Cheng Li nói, chuyện một trong những tàu cướp biển khác tấn công Diablo chỉ còn là vấn đề thời gian. Em lại ở trong nhóm tấn công- thực sự lo lắng – là em sẽ bị giết.

Connor chìa một tay nắm tay chị mình, nói:

-Em hiểu chị cảm thấy gì. Từ khi Jez chết, em cũng có ý nghĩ như vậy, Molucco không là người xấu, nhưng cách hành xử của ông ta đã mời gọi mọi rắc rối. Điều này em chưa hề nói với ai, nhưng em nghĩ: Jez đã chết một cách vô ích.

Grace nắm chặt bàn tay Connor. Cô không ngờ được nghe Connor nói ra những điều đó. Sau thời gian xa cách- và với tất cả những gì xảy ra sau đó – rất dễ để quên đi mối thân tình giữa hai chị em. Thật đáng mừng khi thấy tình thân của hai đứa còn nguyên vẹn.

-Vậy em sẽ hỏi Molucco chứ?

-Một tuần thăm Học viện Hải Tặc?

Grace gật

-Em sẽ hỏi, nhưng không quá lạc quan tin là ông ta sẽ đồng ý.

-Cám ơn Connor, xa khỏi nơi này trong khoảng một thời gian ngắn là một điều tuyệt vời. Chúng ta lại có thể bàn bạc, về tương lai, về những nơi muốn đến, những điều muốn làm.

-Gracie, em sẽ xin thuyền trưởng cho chúng ta một tuần đi phép, nhưng sau đó em phải trở lại Diablo.

Cô không thể ngăn được câu nói buột ra khỏi miệng:

-Và chị sẽ phải trở về với em.

Connor nhú mày:

-Ý chị là sao?

-Em đã kí hợp đồng. Còn chị thì không.

-Chưa, nhưng chị sẽ kí, đúng không? Chẳng phải đó là cách duy nhất chúng ta được gần nhau sao?

Grace buông tay Connor:

-Chúng ta sẽ không gần nhau, nếu em bị giết trong một vụ tấn công, Connor. Em quá biết chị, để đủ hiểu là chị sẽ không loanh quanh ở đâu để chờ đến khi chuyện đó xảy ra.

-Vậy chị sẽ làm gì? Sẽ đi đâu?

Nó nhìn thẳng vào mắt cô. Grace không thể nói nhưng cũng không kịp che giấu ý nghĩ của mình.

-Ôi không, Grace, không? Chị không đang nghĩ là sẽ trở lại tàu Hải Tặc Ma Cà Rồng đấy chứ?

Grace thở dài:

-Ở đó có những người cần chị.

-Không là người. Ma Cà Rồng. Quái vật. Ma quỷ.

Grace lặng lẽ nói:

-Em có thể đặt tên theo quan điểm của mình.

Connor nổi giận:

-Chị thuyết giảng cho tôi về việc phải giữ an toàn, vậy mà lúc nào chị cũng lăm le tìm cách sang một con tàu khác, con tàu có những kẻ ngủ suốt ngày, uống máu suốt đêm.

-Em không hiểu những gì em đang nói đâu.

Bây giờ cô cũng nổi giận. Em cô không biết gì về tàu hải-tặc-ma-cà-rông. Phải chi nó hiểu nỗi đau khổ Lorcan đang chịu đựng- hiểu anh ta đang cần cô đến gần nào.

-Grace, em không thể tin chị. Thậm chí không thể tin là có buổi trò chuyện này.

Giọng Grace đánh như thép:

-Nghe này, Connor, chị không muốn tranh luận với em. Em là người quan trọng nhất trong đời của chị. Em nói đúng, chúng ta phải ở bên nhau. Nhưng có những điều chúng ta chưa nói- những điều mà, với tất cả những gì xảy ra xung quanh, chúng ta đã không có thời gian để nói. Nếu em có thể thuyết phục Molucco cho chúng ta rời tàu một tuần, chúng ta sẽ có cơ hội đó.

Connor nhấn nháy lắc đầu. Bằng cách nào đó, chị nó luôn xoay chuyển sự việc theo chiều hướng của chị ấy.

-Thôi được, em sẽ đi hỏi ông ta. Nhưng đừng mong chờ phép lạ.

Vén tấm màn ngăn cách căn phòng nhỏ với bao lan, nó nghiêng mình nhìn xuống. Thuyền trưởng đang ngồi với Ma Kettle và cho con rắn Scrimshaw ăn bánh.

Connor gọi:

-Thuyền trưởng Wrathe! Thuyền trưởng Wrathe! Tôi có thể thưa với ông một chuyện không?

-Tất nhiên con trai, xuống đây.

Trong căn phòng nhỏ cùng dãy, Sidorio và Stukeley nghe tiếng gọi của Connor.

Stukeley ngồi thẳng dậy, nói:

-Connor đấy, và cả Molucco nữa.

Theo bản năng, anh vươn tay tới tấm màn ngăn cách với quầy rượu bên dưới.

Sidorio nắm cổ tay anh lại:

-Ta đã nói rồi. Không.

-Ok.Ok. Ui, ông làm tôi đau quá.

-Xin lỗi

Sidorio lăm bằm, nói lỏng nắm tay, nhưng hấn kéo bàn tay Stukeley trở lại bàn.

-Đừng đụng tới tấm màn đó.

Stukeley nói:

-Thật chẳng có gì thú vị, chẳng thú vị chút nào.

-Chẳng có gì thú vị?

Sidorio quan sát viên trung úy của hấn.

Gỗ gõ cốc bia vẫn còn ba phần tư- một phần tư kia đã bị anh phun phì phì lên bàn, Stukeley đáp:

-Không thể uống được bất cứ thứ gì, dường như không thể cố nuốt cho xuống được.

-Trong mi đang thay đổi, kiên nhẫn.

Stukeley nhấn mặt và nâng cốc bia lên.

Sidorio tức giận kêu lên:

-Đừng!

Bướng bình, Stukeley uống một ngụm bia. Sidorio lắc đầu giận dữ khi thấy Stukeley lại bắt đầu nghẹn thở. Hấn vươn tay đâm thỉnh thoảng lên lưng anh.

-Ui da! Đừng đánh tôi nữa!

-Thì đừng cố uống nữa. Mi không uống nổi đâu.

-Nhưng vì sao?

Sidorio thở dài:

-Kiên nhẫn.

-Kiên nhẫn. Kiên nhẫn. Không được nhìn bất kì ai. Không được nói với bất cứ ai. Không được đụng vào bia. Thuyền trưởng, ông còn đáng sợ hơn cả mẹ tôi.

Sidorio lắc đầu. Có lẽ đã đến lúc bỏ rơi thằng khùng này? Nhưng không. Đây chỉ là mấy ngày đầu. Đã quá lâu, kể từ khi hắn trải qua thời gian biến tính, thời gian hắn không thể đoán trước được chuyện gì xảy ra tiếp theo. Nếu hắn có thể chờ chuyện này qua đi, coi như một cuộc thí nghiệm. Mọi sự sẽ dễ dàng hơn cho kẻ hắn đưa trở lại trần lần tới. Rồi lần tới, lần tới nữa. Đội quân của Sidorio. Thủy thủ đoàn của Sidorio. Đây là những lời khích lệ. Những lời hắn cần để tự cổ vũ mình.

Sidorio dứt khoát đứng dậy, nói:

-Quên bia đi, chúng ta đi thôi.

-Sao? Đi đâu? Ông còn dành cho tôi trò hồi hộp nào nữa đây?

Sidorio cười ngất:

-Hồi hộp? Ta sẽ i được hồi hộp. Ta biết mi cần gì.

Hắn nhào ra khỏi phòng. Vơ cái áo khoác, Stukeley đi theo chủ nhân mới.

-Ông nói gì? Chúng ta đi đâu? Tôi cần gì?

Sidorio đã tới lan can cầu thang. Hắn đứng sững lại một lúc, rồi quay lại, đối diện với viên trung úy ủ rũ của mình:

-Máu, Stukeley. Thứ mi cần là...máu.

Connor trở lại với Grace, nói:

-Tốt, tất cả đã được quyết định rồi.

-Ông ấy đồng ý?

Xuất hiện ngay sau Connor, Wrathe Molucco oang oang nói:

-Đồng ý, thuyền trưởng đã nói đồng ý.

Grace ngượng đỏ mặt:

-Xin lỗi thuyền trưởng Wrathe. Tôi không thấy ông. Cảm ơn ông...đã cho phép chúng tôi đi. Thật là một tin tuyệt vời

Thuyền trưởng Wrathe phẩy tay:

-Mấy ngày nay trên tàu quá khó khăn. Tôi nghĩ một kì nghỉ sẽ tốt cho hai người.

Grace không thể tin là ông ta lại quá thoải mái với vụ này như thế.

Đúng lúc này Cheng Li trở lại:

-A, tôi phải nói đó là quan điểm tiến bộ sáng suốt của ông.

-Cô Li, thật là một bất hạnh....bất ngờ.

-Ha! Ha! Ha! Ha! Vui mừng được biết những sự kiện vừa qua đã không lột sạch được sự hóm hỉnh thông minh sắc bén của ông.

Nhìn thẳng cô ta, Molucco nói:

-Cô Li, người không biết vui cười, thật sự là một người khốn khổ.

Lúc này Cate và Ma Kettle đã đứng hai bên ổng. Thêm nhiều cướp biển quay lại nhìn, tiến lại, hoặc bước tới. Tất cả đều biết đây là lần chạm mặt đầu tiên giữa thuyền trưởng và cựu thuyền phó của ông kể từ khi Drakoulis kết tội Cheng Li là gián điệp. Không quan tâm tới đám đông, Cheng Li nói thẳng với thuyền trưởng và Cate:

-Tôi rất tiếc khi nghe tin về Jez Stukeley. Cậu ta là một cướp biển có tài.

Dán đôi mắt màu khói vào Cate, cô ta nói tiếp:

-Nhân tiện đây, chúc mừng cô lên chức thuyền phó. Hy vọng những trách nhiệm được trao thêm không quá khó đối với cô.

Hai phụ nữ- cựu và tân thuyền phó- nhìn nhau. Grace thấy trong vai trò mới, Cate mỗi ngày càng thêm tự tin và có uy hơn. Nhưng lúc này, đối diện với người tiền nhiệm, trông cô hình như hơi thiếu tự tin.

Choàng tay lên vai Cate, Molucco nói:

-Cate là một thuyền phó rất giỏi. Ít ra, tôi có một phụ tá có thể tin cậy được.

Cheng Li mỉm cười:

-Ông có thể luôn tin cậy tôi, thuyền trưởng.

Molucco cười lớn:

-Phải, tôi luôn tin là cô phản bác lại những kế hoạch của tôi, đặt chướng ngại trên đường tôi đi, cất ván những động thái và quyền uy của tôi. Trong những vấn đề thế, cô đáng tin cậy một trăm lẻ mười phần trăm.

Vẫn mỉm cười, Cheng Li kêu lên:

-Ôi thuyền trưởng, một lần nữa tinh thần hài hước của ông lại hơn tôi rồi. Nhưng bây giờ tôi phải tạm biệt ông. Có những việc phải sửa soạn cho chuyến đi của Connor và Grace đến Học viện Hải Tặc. Điều đó... chứng tỏ là tôi vẫn có thể được họ tin cậy.

Grace lo sợ nghĩ: Cheng Li đang làm gì vậy. Chẳng khác nào phát miếng vải đỏ trước đầu con bò tót!

Nhưng Molucco vẫn bình tĩnh lạ thường:

-Tôi không tin cô hơn những gì tôi “ngửi” thấy ở cô. Nhưng tôi tuyệt đối tin tưởng ở Grace và Connor. Họ muốn tới thăm Học viện Hải Tặc và tôi thấy không có lý do gì từ chối yêu cầu của họ.

-Tại đó, chúng tôi có những quan niệm rất khác về cướp biển, ông không lo ngại chúng tôi có thể làm hỏng tâm hồn non trẻ của họ sao?

Một lần nữa Grace lại sợ hết hồn, nhưng Molucco chỉ ha hả cười:

-Lý luận cứng ngắt như cô, cô Li, dễ làm hỏng vàng ròng hơn là làm hỏng cặp song sinh này.

Ông choàng hai tay lên vai Grace và Connor:

-Đi đi và hãy vui đùa, bạn ta ạ. Còn trẻ, các bạn phải được tận hưởng niềm vui. Có một số người tốt tại Học Viện, hãy đón nhận những gì họ dạy.

Bóp chặt hai vai chị em, ông nói tiếp:

-Rồi trở lại Diablo, chúng ta lại tiếp tục những công việc thực sự của một cướp biển.

Cầm tay Ma Kettle, thuyền trưởng bước đi. Nhưng ông ngừng bước, quay lại nói:

-Cô Li, họ là thành viên trong thủy thủ đoàn của tôi, nhưng không là nô lệ của tôi. Tôi ủng hộ tư tưởng cá nhân và sự tự do phát biểu trên tàu mình. Cô- Kuo- viện trưởng đáng kính của cô, và những người khác có thể nói như thế không?

Ông trừng mắt nhìn Cheng Li, rồi lại khoác tay Ma. Cheng Li đáp:

-À, rồi sẽ biết.Ồ, thuyền trưởng Wrathe, tôi suýt quên. Thuyền trưởng Quivers yêu cầu tôi nhắc tên bà với ông.

Mặt ông ta chợt sáng lên:

-Lizabeth Quivers. Một cái tên mà mấy tuần trước rồi ta mới được nghe.

Quay lại hai chị em song sinh, ông nói:

-Vào thời của bà, không thuyền trưởng nào hơn được Lizabeth Quivers.

Ma Kettle cười nhạt:

-Không thuyền trưởng nào tài giỏi hơn và không kẻ nào làm tan nát trái tim người khác đại tài hơn.Với đôi mắt đỏ, mái tóc đỏ rực như lửa đỏ...Ồi, May mắn, rõ ràng cô ta đã nắm gọn anh và các em trai anh trong tay. Chẳng phải cô ta là một nhân vật độc đáo sao? Những ngày xưa đó mới vui nhộn làm sao chứ!

Mặt Molucco thoáng buồn:

-Đúng, đúng vậy, những ngày xưa đó thật huy hoàng. Cô Li, xin chuyển lời thăm hỏi chân tình nhất của tôi tới thuyền trưởng Quivers.

Ma Kettle kêu lên:

-Chân tình nhất thôi sao! Cha! Hãy chuyển đến cô ấy tình yêu của chúng tôi. Nói cô ấy hãy dong buồm tới đây nhậu một đêm.

Nói xong Ma khoác tay thuyền trưởng tiến vào một phòng nhỏ.

Thấy “chiến tranh” đã kết thúc, các cướp biển tản mát ra. Cate kéo Connor đi tìm Bart. Grace quay lại Cheng Li, hỏi:

-Sao cô lại khiêu khích ông ta thế?

Cheng Li nháy mắt:

-Cứ nhìn và học. Ông ta đã đồng ý để hai người đi, đúng không? Ai tưởng tượng nổi điều đó có thể xảy ra?

Cô ta cười, nói tiếp:

-Đúng chín giờ sáng mai tôi sẽ đến đón cô và Connor. Mỗi người một túi nhỏ hành lý thôi và sẵn sàng chờ tôi trên boong.

Dù giọng Cheng Li tỏ ra nghiêm trọng, nhưng Grace vẫn không ngăn nổi nụ cười:

-Chúng ta đã làm được chuyện này, đúng không?

Cheng Li gật:

-Đúng thế, Grace. Giờ này ngày mai, cô và Connor đã thoát khỏi Diablo, và nghỉ đêm đầu tiên tại Học Viện Hải Tặc.

Hết chương 13

51. Tập 2 - Chương 14

Chương 14: Học Viện Hải Tặc

Bến tàu của Học Viện được bao quanh bằng bức tường biển, lối vào là một cửa vòm đá cao nhô lên khỏi mặt nước. Khi chiếc thuyền nhỏ của Cheng Li tới gần hơn, hai chị em thấy cửa vòm có khắc mấy hàng chữ. Grace đọc:

SUNG TÚC và THỎA THÍCH

VUI THÚ và THỎAI MÁI

TỰ DO và QUYỀN LỰC

Giọng đầy hân hoan, Cheng Li nói:

-Đó là châm ngôn của Học Viện. Những chữ đó là của một thuyền trưởng danh tiếng thuở xưa.

Connor hỏi:

-“Thỏa thích” là sao?

Cheng Li cười:

-Lấy tất cả những gì mình thích, rồi lấy luôn cả những gì mình không thích.

Mắt Connor sáng lên. Nhưng Grace không khỏi nhăn mặt khi nghĩ ngờ tới sự khao khát vàng bạc châu báu vô chừng của Molucco Wrathe. Cô nhìn Cheng Li, chờ cô ta giải thích thêm.

-Tất nhiên, bây giờ nghề cướp biển là một công việc phức tạp và tinh tế hơn rất nhiều. Sau vài ngày ở Học Viện, hai người sẽ hiểu tôi nói gì.

Cheng Li trở lại với việc điều khiển con thuyền. Khi Cheng Li lái thuyền qua cửa vòm, tiến vào bến, hình ảnh chung quanh làm Grace và Connor há hốc miệng. Học Viện là một ốc đảo đầy màu sắc – một khối những ngôi nhà cổ trải dài, được sơn màu vàng tươi, hồng và cam, và nằm giữa những khu vườn xanh tươi, thoải thoải xuống bến tàu. Khi họ tiến vào bến, một đội thuyền buồm nhỏ vượt qua, chở đầy thiếu niên, trừ một người.

Cheng Li gọi lớn:

-Thuyền trưởng Avery!

Ông già giật mình nhìn lên, rồi lộ mũi vừa vẩy vừa cười với cô.

Cheng Li giải thích:

-Ông ấy đưa học sinh cấp dưới đi học chèo thuyền.

Bây giờ đám học sinh đã nhận ra Cheng Li, bắt đầu rối rít vẩy tay, làm mấy thuyền lệch khỏi hàng. Thuyền trưởng Avery bực mình quát tháo:

-Tập trung! Này, bớt chú ý vào cô Li đi, tập trung hơn vào nghề hàng hải của chúng ta. Kìa, cậu Mclay, hoạt động lên chứ. Còn cô, cô Conescu, tập trung vào buồm, vậy đó. Ồ, đúng rồi, cô Webber, khá lắm, tiến bộ lắm. Rất tiến bộ.

Grace và Connor ngấm nhìn các học viên cướp biển cố gắng đưa thuyền của họ trở lại đúng hàng. Trong lúc đó, Cheng Li cho thuyền cập bến. Cô vừa định nhảy xuống buộc neo, nhưng một người đàn ông xuất hiện, đưa tay ra nói:

-Để tôi.

-Cám ơn đề đốc Kuo.

Cheng Li quăng sợi dây cho ông ta. Một tay đón sợi dây, ông khéo léo cuốn quanh cột neo, tay kia giúp Cheng Li ra khỏi thuyền.

Đề đốc Kuo lịch sự trong chiếc quyền vải trúc bầu, hai ống nhét gọn vào đôi ủng đen cao cổ. Đôi ủng như càng bóng lộn hơn trong ánh sáng mặt trời. Sơ mi trắng mở phanh, để lộ phần trên bộ ngực cường tráng rậm nắng. Áo gi-lê lụa đỏ. Quanh cổ là một sợi dây chuyền với bốn mặt trang sức. Mái tóc trắng như cước thả xuống tận vai, giống Molucco, nhưng – khác với thuyền trưởng Wrathe – tóc ông ta mượt mà, chải gọn

gàng và rõ ràng là... không có rắn. Khuôn mặt hấp dẫn r ám nắng với đôi mắt lâu sậm long lanh sáng như ánh mặt trời trên mặt nước.

Đứng cạnh ông trên bến, Cheng Li giới thiệu:

-Grace, Connor, tôi rất vui mừng khi được giới thiệu hai người với đề đốc John Kuo, viện trưởng Học Viện Hải Tặc.

Connor nhảy xuống bến. Đề đốc Kuo xiết chặt bàn tay nó:

-Chào mừng cậu Tempest. Connor, tôi đã nghe cô Li và những người khác nói nhiều về em. Tôi thực sự vui mừng khi thấy em tại đây.

Ông đưa tay giúp Grace ra khỏi thuyền:

-Cô Tempest, chào mừng đến Học Viện Hải Tặc.

Khi vị viện trưởng nghiêng mình tới, Grace nhìn rõ hơn sợi dây chuyền trên cổ ông. Lủng lẳng trên sợi dây vàng mảnh dẻ là bốn món trang sức: một thanh kiếm, một la bàn, một mỏ neo, một viên ngọc trai. Bất gặp cái nhìn của cô, ông vuốt ngón tay lên dây chuyền, nói:

-Cô có vẻ hứng thú với sợi dây chuyền của ta. Mỗi món mang một ý nghĩa quan trọng. Biểu tượng hóa phần cốt lõi tài năng cần có để trở thành một cướp biển thành công. Thanh kiếm làm theo mẫu thanh Toledo của ta, là biểu tượng của khả năng chiến đấu. La bàn là biểu tượng cho tài năng trong ngành hàng hải. Mỏ neo thừa nhận chúng ta phải giữ vị trí trong lịch sử cướp biển. Còn viên ngọc trai – có lẽ là điều quan trọng nhất – nó ghi dấu khả năng chịu đựng những tình huống đen tối và khó chịu nhất mà ta phải vượt qua để tìm ra kho tàng bên trong.

Grace cảm thấy hiểu được phần nào những gì viện trưởng nói.

Đặt nhẹ tay lên vai hai chị em, ông đẩy chúng tới trước:

-Chúng ta còn chờ gì nữa? Vào trong thôi.

Qua con đường nhỏ ngoằn ngoèo, bốn người vào khu học viện. Mùi những ngôi vườn thật tuyệt vời. Sau nhiều tháng hít thở không khí biển, hương thơm tỏa ra từ cây lan dạ hương cao lớn gần bến cảng đủ làm người ta ngây ngất. Nhưng chùm hoa xanh dương nắng trĩu kéo cành lá lò xo xuống thấp. Quanh thân cây là một chỗ ngồi hình tròn. Trên ghế có hai cậu con trai đang ngồi, mê mải đọc chung quyển sách.

Khi bốn người đi qua, hai cậu nhìn lên, ngồi ngay ngắn lại.

Đề đốc Kuo hỏi:

-Sebastian, Ivan, tranh thủ đọc hử?

Một cậu đưa cao bìa sách:

-Dạ, thưa thầy.

-À, truyện Năm Thanh Dao Quăm. Một cuốn kinh điển về cướp biển.

Cậu ta hoan hỉ nói:

-Cô Li đã giới thiệu cho em.

Cheng Li nói:

-Đúng vậy, Sebastian rất tiến bộ trong giờ học đối kháng. Tôi nghĩ, câu ấy sẽ tìm thấy trong tiểu sử thuyền trưởng Makahazi một đề tài hấp dẫn.

Vị viện trưởng kêu lên:

-Một cuốn sách đầy hoài bão – và bạo lực – đối với một cậu bé mười tuổi. Nhưng hình như làm em Sebastian mê mẩn và cả Ivan cũng vậy.

Ivan nói ngay:

-Dạ đúng, thưa thầy.

Đề đốc Kuo mỉm cười:

-Rất tốt. Thôi, chúng ta không quấy rầy các em nữa, hai cướp biển trẻ.

Hai cậu bé tươi cười, tiếp tục đọc dưới vòm cây xanh. Grace thầm nhủ, còn nơi nào lí tưởng hơn để đọc sách nữa: cành lá phủ bóng râm, chìm ngập trong hương thơm của cây, nhìn ra bến tàu sáng long lanh.

-Lẹ lên, lễ mễ quá.

Cheng Li gọi. Cô ta đã đi xa và đang đứng trước một suối phun nước sáng chói làm bằng kính màu và vỏ sò.

Bất kịp Cheng Li, Grace thở dài:

-Tất cả đều quá đẹp!

-Vậy là cô mừng vì đã đến đây?

-Ồ, chính xác.

Grace đáp, mắt tròn xoe vì ngạc nhiên và thích thú. Khoác tay Grace, Cheng Li nói:

-Bây giờ cô đang ở rất xa tàu Diablo rồi.

Hai người sánh bước qua đài phun nước. Nước mát tung tóe lên da mặt rám nắng và ẩm ướt của Grace. Thật dễ chịu. Lâu lắm rồi, lần đầu tiên cô mới cảm thấy thật sự bắt đầu được thư giãn.

Connor và đề đốc Kuo vội bước nhanh hơn. Lúc này, hai người đã đang đứng trước lối vào một tòa nhà có mái vòm màu đất nung và say sưa trò chuyện. Grace thấy em cô và vị viện trưởng có vẻ rất hợp ý nhau. Cô có một cảm giác rất lạ. Đây là một khởi đầu mới. Với sự giúp đỡ của Cheng Li, cô tin là mình có thể cứu em mình khỏi cái chết không thể tránh khỏi nếu là một cướp biển dưới quyền thuyền trưởng Wrath. Cheng Li và Grace đến bên đề đốc Kuo và Connor ngay lối vào tòa nhà, trước hai cánh cửa gỗ to lớn được chạm trổ.

Cheng Li nói với hai chị em:

-Đây là một chiến lợi phẩm của một trong những vị thuyền trưởng đầu tiên của chúng tôi. Trong một vụ đánh cướp thành công ở ngoài khơi Kajasthan.

Vượt ve hình chạm trên cửa, cô nói:

-Mỗi khi nhìn mấy cánh cửa này, tôi lại cảm thấy như được về nhà.

Vừa đẩy cánh cửa, đề đốc Kuo vừa nói:

-Học Viện là mái nhà của tất cả học viên – cả già và trẻ. Dù cho bạn chu du khắp thế giới, của chúng tôi luôn rộng mở đón mừng bạn trở về. Khi ông đứng tránh sang một bên, Connor và Grace thấy mình đang đứng trước ngưỡng cửa của một phòng rộng hình tròn, tràn ngập ánh sáng xanh dương mát dịu.

Ông nói:

-Đây là tòa Rotunda (*). Nhưng các học sinh ở đây rất yêu thích cái biệt danh Bạch Tuộc của phòng này, vì... tất cả những cái vòm của nó.

(*) dinh thự, phòng ốc thiết kế hình tròn, mái vòm theo phong cách Ý.

Ông mỉm cười chỉ những hành lang khác nhau xoáy tròn từ chính giữa.

Grace chăm chú nhìn lên. Mái vòm của tòa Rotunda được gắn ô kính hình tròn, với đủ sắc xanh: từ ngọc lam, da trời nhạt, tới màu chàm. Ánh sáng mặt trời xuyên qua lớp kính lọc, làm toàn thể Bạch Tuộc và những gì trong nó đều phủ màu xanh nhạt. Ấn tượng đến bàng hoàng, cứ như đang lang thang dưới đáy đại dương.

Nhìn theo mắt Grace, Connor cũng ngược lên, nhưng cậu lại bị thu hút bởi những thứ khác. Từ chóp đỉnh tòa Rotunda, treo trên những sợi dây thép là những lồng kính tạo thành một bộ máy di động khổng lồ. Những cái lồng dừng lại, cách đầu mọi người chừng vài mét. Connor thấy trong mỗi lồng có một thanh kiếm. Cảm giác thật là lùng, và đầy bối rối. Khi nhìn những thanh kiếm bơi lội trong biển ánh sáng xanh như một đàn cá đẹp nhưng rõ ràng là đã chết.

Connor kêu lên:

-Oa, những thanh kiếm này là sao?

Đề đốc Kuo nói:

-Quá ấn tượng, đúng không? Học Viện may mắn có được những thanh kiếm của một số thuyền trưởng danh tiếng nhất trong thời đại của chúng ta. Hầu hết là các thuyền trưởng về hưu đã để lại cho trường, nhưng có những trường hợp kiếm lại về hưu trước! Chẳng hạn như thanh kia, từng thuộc về thuyền trưởng Molucco Wrathe của em. Nhìn thấy không?

Đề đốc chỉ vào ba thanh kiếm được treo chung một chỗ.

-Thanh nào ạ?

-A, quả là trông chúng rất giống nhau. Nhìn kìa, ba thanh kiếm đó đã có lần là của ba anh em nhà Wrathe-Molucco, Barbarror và Forfirio. Nhưng thanh ở giữa là của Molucco. Nếu nhìn kĩ, em sẽ thấy viên ngọc xanh trên chuôi kiếm.

Connor hơi bất ngờ chuyện Molucco tặng một thanh kiếm cho Học Viện, vì nó còn nhớ những lời miệt thị của ông ta đối với nơi này. Nhưng nó cũng đủ hiểu ông ta để biết rõ tính khí bất thường của ông. Hơn nữa, ngay lần đầu gặp nhau Bart đã cho nó biết Molucco và hai em của ông là dòng dõi hoàng tộc cướp biển, vì vậy họ đương nhiên muốn kiếm nhà Wrathe có mặt trong Học Viện.

-Còn thanh kiếm này thì sao?

Mắt Connor chột hướng vào một thanh kiếm dài, đơn giản hơn với chuôi bọc da, hơi lấp lánh sáng.

Đề đốc Kuo cười hỏi Cheng Li:

-Cô đã chỉ dẫn trước cho khách của chúng ta rồi sao, cô Li?

Cheng Li lắc đầu cười.

Connor hỏi:

-Là sao ạ?

Đề đốc Kuo trả lời:

-Đó là thanh kiếm cũ của ta. Thanh Toledo. Nó từng là một chiến hữu của ta trong nhiều cuộc đụng độ. Một vũ khí thật phi thường.

Đứng bên Connor, đôi mắt ông không rời khỏi thanh kiếm lơ lửng bên trên.

-Nó đã được tôi luyện bằng một phương pháp đặc biệt. Thợ rèn Iberia là những bậc thầy trong nghệ thuật đúc kiếm – và họ đã vượt qua chính mình khi đúc thanh kiếm này. Trong lưỡi thép có lõi sắt, làm cho thanh kiếm vô cùng cứng rắn. Đó là lí do chính Hannibal – cũng như vua chúa và những nhà lãnh đạo vĩ đại nhất trong lịch sử - đã chọn Toledo.

Ông quay nhìn Cheng Li:

-Thậm chí các Samurai Nhật Bản cũng đến tận Toledo để đúc những thanh Kanata và wakizashi của họ. Ta cũng đã làm thế.

Ông đặt tay lên vai Connor:

-Sáng tạo vũ khí là một tiến trình phức tạp. Cùng một lúc, thợ rèn phải tôi thép cứng và thép mềm, với một nhiệt độ cao tới cùng. Rồi kiếm được làm nguội bằng nước hoặc dầu, để hàn đường nổi. Người thợ rèn

cả thanh kiếm này phải thổi bể hai mươi ngàn lần để đạt tới độ hoàn hảo này. Thử tưởng tượng, mỗi năm ông ta chỉ làm được ba thanh. Em thấy chuôi kiếm chứ, nó được bao bằng da cá đuối gai độc. Rất rắn chắc và không thấm nước. Đôi ủng của ta cũng được làm bằng nguyên liệu đó.

Grace nhìn xuống, nhận ra đôi ủng của ông không được làm bằng da thú như cô đã tưởng. Cô nhớ lại sai lầm tương tự về áo choàng của thuyền trưởng hải-tặc-ma-cà-rồng và những cánh buồm kì lạ. Dù đôi ủng của đề đốc Kuo sáng lên trong ánh nắng, nhưng cô không nghĩ nó có thể lung linh lập lờ như với những đường gân áo choàng của thuyền trưởng hải-tặc-ma-cà-rồng và trên những cánh buồm trên tàu. Tuy nhiên, ít ra, Học Viện này có một khía cạnh tương tự tàu hải-tặc-ma-cà-rồng. Nó có nhiều bí ẩn để khám phá.

Connor không thể rời mắt khỏi thanh Toledo. Thật kì lạ, một ý tưởng thoáng trong đầu nó:

-Đề đốc Kuo, em có thể thử lấy thanh kiếm đó ra không?

Giọng vị viện trưởng dứt khoát, nhưng vẫn nhẹ nhàng êm ái

-Ta e là không được. Mỗi năm chỉ một lần, các thanh kiếm đó mới được lấy ra khỏi lồng. Trong Ngày Kiếm. Đó là ngày lễ kỉ niệm thành lập Học Viện và tuyên dương những thành quả của các học viên. Những người có thành tích sáng chói nhất năm sẽ được thưởng bằng những cuộc đấu danh dự với những thanh kiếm này.

Ông quay lại Connor:

-Nhưng rất tiếc, cơ hội đó chỉ mở ra cho những học viên của chúng ta, không dành cho khách.

Connor vừa tức vừa thất vọng. Ngay lúc này nó sẵn sàng đổi tất cả để được cầm thanh kiếm đó trong tay, thậm chí nếu phải ký ở lại Học Viện một năm.

Đề đốc Kuo tiếp tục, giọng vang vang khắp tòa Rotunda:

-Học viện có nhiều tài sản quý hiếm, hấp dẫn đủ mọi sở thích. Trong mấy ngày sắp tới, em sẽ thoải mái khám phá những gì vẫn làm em quan tâm và ham muốn. Hãy yêu cầu bất cứ thứ gì em cần, bất cứ nơi nào có thể chấp nhận được...

Nhìn lên thanh Toledo, ông nói tiếp:

-Nó sẽ là của em. Cô Li sẽ là người hướng dẫn, và cửa văn phòng ta luôn mở cho em. Bây giờ ta phải đi hoàn tất giáo án khoa hàng hải. Cô Li, hãy hướng dẫn Grace và Connor về khu nhà ở.

-Dạ, thưa viện trưởng.

Đề đốc Kuo đi dọc một hành lang, rồi dường như vụt ra một ý nghĩ, ông bỗng quay phác lại, mắt rực sáng nhiệt tình:

-Ta từng là thuyền trưởng của hàng ngàn thủy thủ mạnh mẽ. Bây giờ ta là thuyền trưởng của những ngôi sao cướp biển tương lai rạng rỡ nhất. Nếu em cảm thấy, sau mấy ngày ở đây, có thể em sẽ muốn theo chúng ta, ta tin chắc sẽ tìm cách giúp được. Cô Li có nghĩ thế không?

-Có, tất nhiên là có, thưa viện trưởng.

Ông quay đi, và lần này mắt hút trong một cái vòi xoắn của Bạch Tuộc. tiếng ủng da cá đuối gai độc thỉnh thoảng trên mặt gạch hoa ca rô .

Connor nhìn lên những thanh kiếm của hàng trăm thuyền trưởng cướp biển. Mỗi thanh đã từng chứng kiến quá nhiều cuộc phiêu lưu và chiến đấu. Phải chi chúng có thể tự kể chuyện đời mình.

Khi Connor thích thú nhìn từng chi tiết của những thanh kiếm khác nhau, những cái lồng bắt đầu chuyển động. Cả guồng máy khổng lồ từ từ quay như vòng xoay ngựa gỗ. Những thanh kiếm nhô lên, hụp xuống như những con ngựa trong hội chợ đang tăng tốc. Mắt nó hau háu nhìn những kí hiệu của các thuyền trưởng – một viên ngọc quý trên chuôi kiếm này, một dấu khắc bí ẩn trên lưỡi kiếm kia. Nhưng rồi những thanh kiếm quay quá nhanh, không còn nhìn rõ chi tiết nữa. Không cách gì. Những thanh kiếm quay mỗi lúc một nhanh hơn, cho đến khi những lồng kính vỡ tan, những mảnh vỡ thủy tinh trút xuống người

nó như mưa. Nó vẫn đứng đó, giữa cơn mưa sao băng, mê mẩn đến không còn cảm thấy đau. Giờ đây, khi ngược nhìn lên, nó nhìn thấy và nghe thấy trung tâm cuộc chiến. Nó thấy ánh mặt trời loang loáng trên thép kiếm, những cánh buồm trắng căng gió, những cột buồm và ván sàn tàu. Nó nghe tiếng đao kiếm chạm nhau, dây nhợ trụ buồm bị chặt phá, tiếng đại bác và tiếng gào thét của cướp biển trong một cuộc xung đột. Nó lắng nghe tiếng gào thét.

Và rồi nó nghe tiếng gọi:

-Thuyền trưởng! Thuyền trưởng Tempest!

Không! Không thể!

-Tới đây! Thuyền trưởng Tempest.

Lần này tiếng kêu rõ như ban ngày.

-Tới mau, thuyền trưởng Tempest. Anh ấy bị thương, anh ấy cần...

Connor cố hiểu những điều nó đang thấy, nhưng thị giác nó mờ đi. Tiếng kêu yếu dần. Rồi nó thấy những thanh kiếm trên đầu mình trở về vị trí cũ, vẫn bất động trong lồng kính. Nó giật mắt ra chỗ khác, nhìn xuống sàn Rotunda. Mặt sàn hoàn toàn sạch bóng. Chung quanh nó không có một mảnh thủy tinh nào.

-Đi thôi, thuyền trưởng Tempest.

Connor ngược lên. Cheng Li đang nhìn nó cười. Nó chớp mắt. Có phải cô ta vừa nói “thuyền trưởng”?

-Cứ nhìn mãi lên những thanh kiếm, cậu sẽ bị chóng mặt đó. Chỉ có trời mới biết cổ cậu sẽ bị tai hại đến thế nào. Đi ăn trưa thôi.

Nhìn cô ta đang nói, nhưng Connor không hiểu gì. Nó đang bối rối với những hình ảnh nó vừa nhìn thấy qua những thanh kiếm. Đơn giản chỉ là do tưởng tượng, hay là một thoáng nhìn về tương lai? Nó sẽ là một thuyền trưởng thật sao?

Giọng Cheng Li hơi bực:

-Ăn trưa. Connor. Kể cả những thần đồng cướp biển thỉnh thoảng cũng cần phải ăn. Đầu bếp Học Viện đã chuẩn bị món bánh hấp tuyệt ngon mà cậu chưa từng được nếm.

Hết Chương 14

52. Tập 2 - Chương 15 End

Chương 15 : Trường học không bình thường.

Nâng tách trà hoa lái, Cheng Li nói:

- Một lần nữa, chúc mừng tới Học Viện Hải Tặc.

Grace và Connor nâng bát trà, chạm tách của Cheng Li.

Họ đang ăn bữa trưa trên sân thượng Học Viện, chung quanh là các học viên và ban giám hiệu, trong hơi ẩm của mặt trời buổi trưa. Trong khi Grace sôi nổi chuyện trò với Cheng Li, Connor quan sát xung quanh. Không giống những trường nó từng thấy. Nhưng công bằng mà nói, ngôi trường duy nhất nó được biết, chỉ là trường Trung học Vịnh Trăng Lưỡi Liềm, và người ta cần phải một thời gian để phát hiện ra một cơ sở bản thủ hơn, nhếch nhác hơn, thiếu cận hơn.

Nó nghe tiếng Grace hỏi Cheng Li:

- Ở đây có bao nhiêu học viên?

- Một trăm năm mươi, từ bảy tới mười bảy tuổi. Chia làm mười nhóm, mỗi nhóm mười lăm học viên, hệ mười năm. Với tỉ lệ thầy / trò cao như vậy, mỗi học viên cướp biển có cơ hội tốt nhất để phát triển. Với đường lối này – và nhiều phương diện khác nữa – Học Viện Hải Tặc không là một trường học tầm thường.

Grace hỏi:

- Học viên từ đâu tới?

- Hỏi hay đấy. Học viên của chúng tôi tới từ những gia tộc cướp biển danh tiếng nhất. Tin tôi đi, không dễ lọt vào Học Viện Hải Tặc đâu. Chúng tôi có những bài thi tuyển đầu vào rất nghiêm ngặt. Không thể mua một chỗ học tại đây bằng cách tặng một thuyền huấn luyện mới hoặc một thùng dao găm. Tất cả học viên bước qua cổng trường đều bằng phẩm chất xứng đáng của chính họ.

Connor nói:

- Tuy nhiên, hình như phải là người giàu có.

Cheng Li nhún vai:

- Rõ ràng là hầu hết những gia đình cướp biển thành công đều giàu có. Sẽ không là một cướp biển đúng nghĩa nếu không thể lo cho con em mình ăn học, đúng không? Tất nhiên, cũng có những trường hợp đặc biệt – chẳng hạn như cậu – được miễn học phí.

Connor nhún vai:

- À, dù sao chúng tôi cũng chỉ tới thăm.

Cheng Li gật:

- Đúng. Khách thăm một thời gian ngắn thôi. Tôi quên.

Nhưng giọng Cheng Li cho Grace biết, cô ta không quên. Thậm chí chỉ một giây. Grace hỏi:

- Các cướp biển thực sự muốn con họ tới đây hơn là huấn luyện chúng trên tàu riêng của họ sao?

- Nghĩ đi. Nghĩ xem cuộc sống náo nhiệt thế nào trên một con tàu như Diablo. Các thuyền trưởng không có thời gian để giáo dục con cái họ. Tất nhiên tàu nào cũng phải truyền dạy kiếm thuật cho lớp trẻ, nhưng không có cơ hội dành cho những kiến thức rộng như tại đây: Lịch sử và khoa Hàng Hải, Chiến Lược và những khả năng của Nghề Thuyền Trưởng. Chúng tôi đề nghị với họ như thế này – trao con em cho chúng tôi trong mười năm và chúng tôi sẽ trả lại chúng cho các vị - không chỉ sẵn sàng để trở thành một thành viên hoàn toàn trưởng thành của thủy thủ đoàn, mà còn sẵn sàng nhận vai trò của một thuyền trưởng.

Grace nói:

- Có lý. Đúng không, Connor?

Connor không trả lời. Nó đang chìm trong suy tưởng, đang nghĩ về hình ảnh đã thấy trong toà Rotunda. Hình ảnh nó trở thành một thuyền trưởng.

Grace hỏi lại:

- Đúng không, Connor?

- Hả? À...ừ... đúng, hoàn toàn đúng.

Nó không biết rõ Grace hỏi gì, nhưng chị nó có vẻ vui mừng vì câu trả lời của nó.

Cheng Li đưa cho hai chị em hai cặp giấy:

- Tôi đem đến ổi người một thời khoá biểu của Học Viện. đây là chương trình học của các lớp hai người sẽ theo học như học viên Năm-8 tại trường cùng với lớp mười tuổi mười bốn. Tôi đã đánh dấu những chủ đề mà tôi nghĩ hai người sẽ rất thích, nhưng hoàn toàn tuỳ ý hai người. Cô cậu là khách của tôi mà. Cô cậu đến đây để biết hương biết hoa của Học Viện, vì vậy cứ thoải mái tham dự các lớp mà mình thích.

Grace mở thời khoá biểu, nhưng Connor không chú tâm đến lời Cheng Li nói, mà đang “ngâm cứu” chương trình học một cách hứng thú từ nãy rồi. Không chủ đề nào đáng chán. Từ Lịch Sử Cướp Biển vào sáng

thứ Hai đến lớp học Đối Kháng chiều thứ Sáu, dường như mỗi ngày đều kín lịch những đề tài hấp dẫn. OK, nó có thể tham dự hoặc bỏ qua lớp Sinh Vật Biển vào sáng thứ Ba, nhưng giờ Thực Tập Cướp Biển và Vượt Đại Dương có vẻ rất tuyệt, và nó nóng lòng tham dự lớp EMS. Connor tươi cười nhìn chị. Chính Grace đã đề nghị hai chị em tới đây. Grace cười lại với em.

Điều “phiên hà” duy nhất về thời khoá biểu là độ dài của mỗi ngày. Mỗi sáng, đúng 7 giờ, dành cho những việc gọi là “Thể lực, Sức bền và Kích thích nhiệt tình.” Một ngày trong học viện chỉ kết thúc vào 8 giờ tối. Mấy giờ cuối ngày sau bữa ăn tối có thể tự học, vào câu lạc bộ hoặc những sự kiện xã giao khác. Sáng thứ Bảy cũng có lớp, thậm chí còn có một lớp Thiền định do Cheng Lu hướng dẫn vào chiều Chủ nhật. Tuy nhiên, Connor nghĩ, nếu các học viên ở đây chuẩn bị cho đời sống trên một tàu cướp biển như Diablo, thì việc tập cho họ quen với những ngày dài là rất hợp lý. Khi còn ở Vịnh Trăng Lưỡi Liềm, Connor chưa bao giờ dậy sớm nổi, nhưng từ khi ký hợp đồng với tàu của Molucco Wrathe và được phân công tác, nó đã tỏ ra quá quen với nhịp đồng.

Đưa lên miệng miếng há cảo cuối cùng, Connor thưởng thức hương vị sả và gừng ngon tuyệt, rồi đặt đũa lên cái gác bằng sứ. Cheng Li nói đúng. Món ăn ở đây tuyệt ngon, khẩu phần cũng rất hào phóng. Nâng tách trà lên môi, nó cảm thấy tinh thần thật sảng khoái. Nó thoáng nghĩ tới tàu Diablo, nhưng việc đó không làm nó giảm cảm xúc. Nó sẽ mau chóng trở lại tàu, nhưng lúc này ở đây còn quá nhiều thứ làm nó bận tâm, từ món ngon ê hề tới những lớp học vô cùng thích thú.

- Em có nghĩ vậy không, Connor...? Connor!

Ngước lên, nó thấy cả Grace và Cheng Li đều lom lom nhìn nó. Nó đã quá đắm chìm trong suy nghĩ, hoàn toàn lạc khỏi khung cảnh hiện tại.

Cheng Li cười nói:

- Tôi đang nói là không cần thiết tham dự lớp nào chiều nay. Thay vào đó, tôi sẽ đưa hai người đi một vòng, rồi đưa hai người về phòng. Tối nay, hai người sẽ gặp gỡ tất cả giảng viên trong một bữa ăn đặc biệt. Họ đều là những cựu thuyền trưởng – mỗi người là một huyền thoại cướp biển – và tất cả đều nóng lòng gặp hai người.

Connor cười rạng rỡ:

- Tôi phải làm quen với cách cư xử của những nhân vật quan trọng rồi.

Dang hai tay, nó khoan khoái ngáp dài.

Grace và Cheng Li nhìn nó, lắc đầu. Grace thậm chí vui mừng vì Connor có vẻ rất hăng hái với Học Viện. Cô cũng rất biết ơn Cheng Li đã chuẩn bị tất cả chuyện này chỉ trong một thời gian ngắn như thế. Ăn tối với các thuyền trưởng cướp biển là một sự tiếp xúc rất tốt. Grace biết những suy nghĩ trong thâm tâm em trai, và Connor càng cảm thấy gắn bó với Học Viện Hải Tặc, cô càng có cơ hội thuyết phục nó kéo dài thời gian ở lại đây và không bao giờ trở lại tàu Diablo nữa. Cô cảm thấy hơi ân hận khi nghĩ tới mấy người bạn trên tàu – đặc biệt là Cate và Bart – nhưng cô chỉ muốn em cô được an toàn. Cô không thể chịu nổi phải thấy em chung số phận với Jez Stukeley. Dần dần mọi người sẽ hiểu cho cô.

Hai chị em cất bao hành lý vào phòng, rồi theo Cheng Li làm một vòng khắp khu Học Viện.

Cheng Li hỏi:

- Sao, thích chỗ ở không? Tôi tin là hai người vừa ý, đúng không?

- Ồ, thích chứ.

Grace trả lời. Cô không ngờ được ở trong một phòng rộng và trang bị tốt như thế. Thậm chí còn có một ban công nhìn ra bến tàu. Phòng của Connor cũng rất thoải mái, dù nằm hướng khác, nhìn xuống khu chính giữa toà nhà – một vườn cỏ tách biệt, nơi đám trẻ nhỏ đang dự lớp rèn luyện võ nghệ.

Từ sân thượng nhìn xuống khu Học Viện đã rất rộng, nhưng khi theo Cheng Li dạo một vòng, hai chị em mới thấy khu này còn rộng hơn nhiều. Từ trên cao, những tán cây đánh dấu giới hạn Học Viện đã che khuất những phần mới, tất cả đều có cùng màu sơn tươi sáng như khu trung tâm.

Cheng Li giải thích về từng dãy nhà, từ phòng ngủ tập thể của học viên và khu tạm nghỉ của ban giám hiệu, tới phòng học tác chiến. Từ phòng lưu trữ văn thư tới hội trường thuyết trình và những lớp học. Học Viện là một thế giới riêng với quá nhiều điều để tìm hiểu, nhất là trong cái nóng gây buồn ngủ của một buổi xế trưa như thế này. Grace thấy Cheng Li lướt qua một số chi tiết khi sôi nổi “độc thoại”, nhưng cô ta tỏ ra rất hân hoan về Học Viện. Connor cũng nhận ra điều đó. Đây là một Cheng Li khác hẳn với con người nó đã từng biết trên tàu Diablo. Ở đây hình như cô ta điềm đạm hơn, như cô ta thuộc về nơi này.

Connor chạy lên phía trước, rồi quay đầu lại kêu lên:

- Oa! Cái gì thế kia?

Khi hai cô gái bắt kịp Connor, Grace thấy nó đang chỉ tay về một khán đài rộng hình cung, nằm lùi xa khỏi bến tàu một chút, nhưng là một khán đài khác lạ. Thay vì dân khố, chính giữa hồ là một con tàu – một tàu chiến cổ không khác với tàu Diablo, thật ra là giống hệt tàu hải-tặc-ma-cà-rông.

Mắt Cheng Li cũng long lanh như hồ nước:

- Đó là đầm nước định mệnh.

Cô ta cười lớn:

- Ít ra là các học viên gọi thế. Chúng tôi sử dụng tàu đó để tập tấn công và thao diễn. Đây là nơi tôi thích nhất trong Học Viện.

Connor nhìn lên boong. Boong trống trơn như một con tàu ma. Nhưng có thể dễ dàng tưởng tượng ra cảnh cướp biển chạy qua sàn tàu. Một lần nữa, nó lại nghĩ tới những ảo ảnh trong toà Rotunda. Hình ảnh boong tàu nó đã thấy rất giống tàu này. Có thể tại đó, trên boong tàu này – trong “đầm nước định mệnh” – nó sẽ học để trở thành thuyền trưởng.

- Tới giờ giải lao một chút.

Cheng Li tuyên bố rồi dừng bước bên một tán cây lựu rậm rạp. Cô với tay hái hai quả, đưa cho hai chị em. Quả lựu còn ẩm hơi mặt trời trong bàn tay Grace.

Hái thêm một quả, Cheng Li nhắc một thanh katana lên, tung quả lựu lên không, chặt mạnh, rồi đưa tay đón bắt cả hai mảnh. Mỉm cười, cô tái diễn với hai quả lựu của Grace và Connor. Hạt lựu lấp lánh trong nắng như hạt ngọc. Ba người ngồi xuống cỏ ăn trái cây. Hạt lựu vỡ trên lưỡi Grace, mát lạ lùng, làm dịu dần cơn khát trong cái nóng. Cô nhìn xuống những con thuyền trong bến. Thuyền trưởng Avery đang chuẩn bị nhổ neo với một lớp khác. Cô thấy ông không có vẻ hài lòng, tiếng la hét một học viên vang vang vọng tới:

- Không, không, cậu Webb!

Gần họ, một nhóm học viên lớn tuổi hơn đang đi dọc bến, tiến tới một ngôi nhà màu vàng nhạt.

Cheng Li giải thích:

- Đó là hội trường chính. Và học viên năm-10 – năm cuối cùng – đang tới đó dự buổi thuyết trình của thuyền trưởng Larsen, nếu tôi không lầm.

- Chào cô Li.

Một học viên lễ phép lên tiếng. Những học viên khác quay lại, cúi đầu về phía cô đầy kính trọng.

Cheng Li gọi:

- Cậu Blunt, cậu Blunt, lại đây một chút.

Một thiếu niên cao ráo, đẹp trai với hai má hồng hào và mái tóc màu rơm nhạt quay lại, nhướng mày nhìn ba người. Cậu ta dừng ngang câu chuyện đang sôi nổi với bạn bè, băng qua đường, tiến đến Cheng Li, cười hỏi:

- Cô lại hái trộm lựu hả? Xấu ghê đi ta ơi, nhưng em hứa là sẽ không méc người giữ vườn đâu.

Phớt lờ câu nói “láo lếu” của cậu ta, Cheng Li bảo:

- Tôi muốn giới thiệu với em, Connor và Grace Tempest. Nhớ tôi đã nói với em về những vị khách của chúng ta chứ?

- Ồ, nhớ chứ ạ!

Cậu ta đưa tay cho Connor:

- Chào Connor, mình là Jacoby Blunt. Cô Li nói với mình cậu là một tay kiếm cừ khôi.

Cheng Li nói:

- Có lẽ Jacobu là tay đấu xuất sắc nhất Học Viện đó. Tôi nghĩ hai người sẽ rất cân sức trong đối kháng.

Connor nhìn đôi mắt xanh xám của Jacoby Blunt. Trong một thoáng, đôi mắt đó lạnh lùng như thủy tinh. Nó cảm thấy tim thót lại. Ngay từ đầu Cheng Li đã sắp đặt cho hai đứa thành đối thủ. Theo kinh nghiệm, nó biết sẽ phải đóng vai trò này cho đến cùng như thế nào. Tất cả lại giống như trường trung học Vịnh Trăng Lưỡi Liềm! Nhưng rồi, nó ngạc nhiên thấy Jacoby Blunt toác miệng cười:

- Có được một đối thủ đáng hoàng để thay đổi sẽ là một điều rất tuyệt vời.

Về hài lòng, Cheng Li cười nói:

- Jacoby, tôi tin là emm và Connor sẽ có cơ hội so tài. Connor còn ở đây cả tuần. Như tôi đã cho em biết, tôi muốn em săn sóc cậu ta và cô chị, Grace.

Cheng Li chỉ Grace. Jacoby nghiêng người bắt tay Grace:

- Chắc chắn săn sóc cho cô sẽ không là một việc quá khó khăn, Grace.

Grace đỏ mặt vì mấy câu nói và nụ cười xinh trai của cậu ta.

- Nào, bây giờ đi tới hội trường đi. Nhưng nhớ là em được mời tới bữa tối với Grace, Connor và các thuyền trưởng đó. Đề đốc Kuo nghĩ là em sẽ muốn đón hai chị em và đưa họ tới văn phòng ông đúng bảy giờ ba mươi.

- Không thành vấn đề. Cứ thoải mái thưởng thức hết buổi chiều đi cô cậu Tempest. Tôi sẽ đến đón trước bảy giờ ba mươi. Ăn mặc thật ấn tượng nhé!

Toe toét cười, cậu ta chạy trở lại với các bạn cùng lớp.

Cheng Li đứng thẳng dậy, nói:

- Hết giờ giải lao rồi. Tiếp tục vòng tham quan. Hai người phải thấy hồ nước ngọt.

- Chính xác!

Connor nhảy lên nói, rồi đi theo Cheng Li. Hai người xuống được một đoạn đường, mới nhận ra Grace không đi cùng.

Connor gọi:

- Grace?

Cheng Li la lớn:

- Grace! Cô đâu rồi?

Hai người quay lại tìm Grace. Grace vẫn đứng bên sườn đồi, nhìn ra bến tàu. Toàn thân bất động. Chỉ một điều phân biệt cô với một pho tượng: những lọn tóc dài tung bay trong làn gió nhẹ.

Connor càng thêm nôn nóng, gọi:

- Grace!

Chị nó không quay lại.

Thình lình, thân hình Grace mềm nhũn, và cô ngã phịch xuống cỏ.

- Grace!

Connor và Cheng Li đồng thanh kêu lên, rồi chạy qua bãi cỏ, xem chuyện gì xảy ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-tac-ma-ca-rong>